

Giới thiệu Thay Gã, Trốn Phi

Truyện Thay Gã, Trốn Phi của tác giả Ảnh Như Mạt Hương xoay quanh nhân vật chính là hắc còn có thể dắt tay nàng, một đời một đời hay không? Hay chỉ là thực hiện lời hứa năm đó?

Đâu ai nghĩ rằng chỉ vì một tờ lưu thư mà hắc đã biết rõ chân tướng. Biết rõ sự thật thì sao? Hắc thà chấp nhận lời nói dối đó chỉ để giữ nàng ở bên người. Liệu tình yêu có thể vượt qua mối hận thù giết cha, diệt tộc hay không? Lời nói dối ban đầu có còn hiệu lực để tiếp tục hay không?

Ôm nàng trong lòng, nhìn nàng chết trong tay hắc, khoảng khắc đó tim hắc như đã chết. Mang theo mười vạn binh mã rời xa khỏi nơi chốn thâm lương này, hắc thà chấp nhận ở nơi biên cương hoang vu, chứ không chịu quay về. Ngoài ý muốn, một năm sau lại trùng phùng. Hắc biết được, nàng đã lừa hắc, hắc rất tức giận, còn nàng thì mờ mịt không hay biết, bị hắc từng bước, từng bước thiết lập bẫy, bắt nàng chui vào chính nơi nàng không muốn đi.

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Âm Cung Thiên Ảnh

Đế đô Già quốc, năm sơ nguyên mười lăm.

Lúc này đã là đêm khuya yên tĩnh, các cửa hàng hai bên đường phố đều đã đóng cửa. Một đường phố cổ thật dài, chỉ còn lại duy nhất một người phu canh, tay cầm mộc trói, lảo đảo đi tới, gõ vào đồng la, âm cuối đồng la một tiếng phát ra thật dài. Tiếng vang loảng xoảng, tại nơi đầu đường không người này, âm thanh nghe qua hết sức là bén nhọn.

Ở khúc quanh, trong không gian tĩnh mịch, có một cô gái bước chân đi nhanh, không một tiếng động, lặng yên trong gió. Nàng một thân hắc y nam trang, chiếc khăn che mặt màu đen cũng đã bịt kín nửa gương mặt nàng, chỉ hé lộ ra một đôi mắt trong suốt như nước. Ánh mắt nàng lạnh lẽo đánh giá sơ sai cảnh vật chung quanh, mũi chân nhẹ nhàng, xoay người nhảy lên nóc nhà. Cúi thấp người, cấp tốc bốn tẩu, bước chân nhẹ nhàng, trong chớp mắt liền đã không còn thấy bóng dáng, nàng biến mất ngay tại cổng phủ phía trước.

"Người... Người là ai...?" Trong thiên lao, cách hàng rào, một người nam tử trung niên, hai mắt hoảng sợ, nhìn xem vị hắc y nhân không mời mà đột nhiên xuất hiện.

"Ngay cả Bồn các chủ ta, nhanh như thế mà người cũng đã quên rồi sao?". Hắc y nhân chỉ nhẹ nhàng cười một tiếng, cũng không màng kéo chiếc khăn che mặt xuống, thanh âm trong trẻo nhưng nghe qua thì lạnh lùng như nước, lại mang theo ba phần bén nhọn.

"Thiên Ảnh... Các... Các chủ!" Nam tử trung niên vô thức lui về sau một bước, phịch một tiếng, ngã nhào trên đất.

"Người cho rằng rơi vào tay của quan phủ, thì có thể tránh được một kiếp sao?". Hắc y nhân thu hồi nụ cười trên mặt, lạnh lùng nhìn thẳng vào vị nam tử trung niên đó, trong ánh mắt là một mảng sáng lạnh tận xương.

"Cầu xin Các chủ tha mạng!". Nam tử từ trong hoảng sợ, vội phục hồi tinh thần, quỳ trên mặt đất không ngừng dập đầu xin tha mạng, "Thuộc hạ chỉ là một lúc.. lòng nổi tham tiền! Thuộc hạ nhất định sẽ không như vậy nữa! Không dám nữa!".

Hắc y nhân chỉ hờ hững đứng nhìn, chậm rãi mở miệng, từng câu từng chữ như là bùa đòi mạng, âm thanh rõ ràng truyền vào bên trong tai của nam tử trung niên kia, "Người, vì tư lợi bản thân, tham ô bạc của Âm cung, sát hại đồng môn. Hiện tại, giờ còn muốn bán đứng chuyện của Âm cung cho triều đình, chỉ để đổi lấy mạng của người, Bồn các chủ đây há có thể tha cho người!".

"Thiên Ảnh Các chủ, người thực sự nghĩ người có thể giết chết ta sao?". Nam tử trung niên hừ lạnh một tiếng, tự biết mình chạy không thoát, dứt khoát từ trên mặt đất đứng lên, ôm một tia hi vọng cuối cùng, cắn răng nói ra, "Bên ngoài là quân đội hùng hậu của Đoàn phủ canh gác, chỉ cần ta hô lên một tiếng, người liền trốn không thoát!".

"Hừ! Uy hiếp ta?" Hắc y nhân khinh thường, nở nụ cười, mỹ mâu khẽ nheo lại, "Chỉ sợ là người cũng không kịp có cơ hội rồi!"

Trong bóng tối, nhất đạo kim quang thoáng hiện lên nhanh chóng, nam tử trung niên chỉ kịp há to miệng, chỉ kịp phát ra một tiếng thần ngâm ngắn ngủi, người liền chậm rãi ngã xuống đất, khóe miệng đã quệt xuống một màu huyết sắc đỏ thẫm.

.....

Trong đình viện, một nam tử áo trắng đang chấp tay đứng ở phía trước cửa sổ. Ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng xuyên thấu qua khung cửa, chiếu rọi lên gò má ôn nhuận như ngọc của vị nam tử kia. Một đôi mắt đen như mực nước sơn đang ngắm nhìn nơi nào đó. Trong đêm tối, khóe miệng của hắc quyền rũ nụ cười mang ý vị vui vẻ, sâu xa, "Rốt cuộc cũng đã tới rồi".

Hắc xoay người một cái, nhảy ra cửa sổ, nhẹ nhàng nhảy lên. Trên xà nhà, đôi bàn tay ưu nhã của hắc lắc lắc răng ngà quạt sếp một phen, tư thái bình

thần như không, nói: “Thiên Ảnh Các chủ, nửa đêm đến thăm phủ ta, chưa gì đã muốn đi sao?”.

Bóng đen hơi sững sờ, nghiêng thân đi đến, ho nhẹ một tiếng, thay đổi tiếng nói, âm thanh khàn đục phát ra, “Sao hả, ngươi muốn mời ta ở lại? Vậy thì, xem thử ngươi có bản lĩnh này hay không?”.

Bóng đen xoay người, nhảy lên, nhún nhẹ mũi chân, hướng nơi xa nhà mà bay đi.

“Vậy cứ thử xem!” Bạch y nam tử nhanh chóng thu gậy phiến trong tay, theo sát phía sau.

Dưới bóng đêm dày đặc, hai bóng dáng, một đen một trắng, không ngừng ở trên xà nhà, lên lên, xuống xuống, một trước một sau đuổi theo, qua một hồi công phu, cả hai cùng đi tới một khu rừng trúc ở phía trước.

Bạch y nam tử chỉ một cái xoay người đã nhảy lên phía trước chắn ngang đường bóng đen kia. Hắn tinh tế đánh giá người trước mắt, tóc đen buộc lên, lụa đen che mặt, một thân y phục dạ hành màu đen, thanh thoát lưu loát, đuổi theo hơn mười dặm, không hề đánh loạn nhịp thở của hắn, hơi thở như cũ đều vào đây.

“Người nhẹ như yến, ảnh bước thiên hạ. Thiên Ảnh Các chủ quả nhiên là danh bất hư truyền!” Bạch y nam tử gật đầu tán thưởng nói.

“Không hổ danh là Đoàn đại tướng quân của đế đô”. Bóng đen cũng không khách khí, đáp lễ lại một câu, trong mắt cơ hồ lóe qua một tia quái dị. Đối phương rõ ràng có thể động thủ với nàng, nếu đã không bỏ lại được, chỉ có thể xuất thủ. Bóng đen từ cánh tay vung lên một nhóm kim châm, đường bay như gió thẳng tắp, hướng bạch y nam tử mà bức đến.

Bạch y nam tử thoáng nghiêng người, phi thân nhảy lên, không chỉ có thể tránh thoát những cây kim châm đang lần lượt bắn tới trước mắt, đồng thời còn nhanh tay muốn tháo xuống khăn che mặt của bóng đen kia.

Bóng đen kia hơi nghiêng đầu, linh xảo tránh đi, nhưng cây trâm búi tóc trên đầu thì đã bị bạch y nam tử kia kịp thời lấy đi. Ba nghìn sợi tóc trong nháy mắt như thác nước ào ào đổ xuống, xõa dài bên hông, gió nhẹ lướt qua, tóc theo gió nhẹ lướt tung bay.

Giờ khắc này, thời gian tựa hồ như bị đứng lại. bóng đen lẳng lặng đứng đó, ánh trắng như nước nhàn nhạt bao phủ thân người nàng, làm cho người ta có loại cảm giác như đang ngắm hoa trong sương, ngắm trăng rằm trong nước. Tuy là lụa đen đã che khuất đi gương mặt nàng, nhưng cũng khó mà che giấu đi thanh linh khí mà trên người nàng phát ra. Nhất là cặp mắt kia, trong suốt, sáng ngời, giống như là cầu vồng sau cơn mưa quang đăng, thật khiến cho người ta khó mà dời mắt. Nét đẹp ấy cũng không khỏi khiến người liên tưởng, ở dưới khăn che mặt kia, nếu để lộ ra, không biết đáng vẻ sẽ khuynh thành như thế nào?

“Ngươi...” Bạch y nam tử trong nháy mắt có chút thất thần, khoe miệng quynh rũ ra một nụ cười vui vẻ giảo hoạt, trong mắt không thể che hết vẻ kinh ngạc, “Thật không ngờ, Thiên Ảnh Các chủ lại là nữ tử!”.

Bóng đen nhìn không được nhú nhú mày, đã lâu rồi, nàng không có đụng phải nhân vật lợi hại nào như vậy, nàng cũng bắt đầu tinh tế quan sát vị bạch y nam tử kia. Nhất bộ áo trắng, cao lớn vững chãi, dung mạo đẹp như tranh vẽ, trong tay còn nhẹ nhàng lắc lắc chiếc quạt xếp răng ngà, mỗi cái gõ tay, nhắc chân của hắn cũng có thể mang lại loại quý khí ưu nhã mà người ta không thể nào nói ra được.

“Đoàn Tướng Quân, thân thủ quả thật tốt!”. Đôi mắt của bóng đen khẽ nheo lại, phát phát tay, khiêu mị cười nói, “Kế tiếp vài miếng kim châm này, không biết Đoàn tướng quân có thể đón lấy hay không?”. Bàn tay trắng nõn khẽ giơ lên, kim quang châm hợp thành một hàng thẳng tắp, lần nữa tựa như tia chớp bắn tới.

Bạch y nam tử phi thân nhảy lên, bởi vì kim châm bắn tới liên tiếp khiến hắn phải lui về phía sau, chỉ có thể không ngừng biến đổi thân hình, lên xuống liên tục, miễn cưỡng cũng có thể tránh thoát được kim châm lướt qua.

“Không hèn tái ngộ!”. Bóng đen nhếch môi cười, nhân cơ hội, một cái xoay người, liền hướng lối rừng trúc bên trong mà phóng tới, trên không trung xẹt qua một đường cong ưu mỹ như tơ lụa bay phát phối, bóng dáng nhanh nhẹn giống như tinh linh trong đêm tối.

Bạch y nam tử chân vừa mới chạm xuống đất, ngẩng đầu nhìn lại, phía trước sớm đã không có bóng người. Hắn ngu ngơ đứng yên tại chỗ, đôi mắt đen như mực nước son ngắm nhìn về nơi phía sâu của rừng trúc. Ở phía trước chỉ còn lại những cành lá trúc trống rỗng bị gió lạnh thổi lên, chiếu chập chồn trên mặt đất loang lổ, lác đác bóng hình lúc ẩn lúc hiện.

“Âm Cung Thiên Ảnh”. Hắn cúi đầu nhìn xem cây trâm trong tay, khoe môi nhìn không được mà nở nụ cười, trong đáy mắt cũng đều hiện lên màu sắc đầy vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Khuê phòng cấm túc .

Trong phủ Thừa Tướng, một cô gái áo tím bị cấm bước chân ra khỏi khuê phòng, không ngừng lo lắng đi tới đi lui, chiếc khăn trong tay cũng đã bị xoa nắn đến nổi đã xuất hiện nhiều nếp nhăn, nàng dung nhan xinh đẹp như hoa nhưng lại mang theo thần sắc ngưng trọng.

“Tiểu thư.” Một nha hoàn vận y phục màu xanh lục, bụng bữa đối đi đến.

“Linh Lung“. Mộc Yên Nhiên vội vàng kéo nàng qua, đóng cửa lại, gấp gấp hỏi:” Tàn công tử, chàng như thế nào rồi?”.

Diệp Linh Lung đặt bữa tối xuống, bắt đầu đi lác đác, “Chỉ biết là Tàn công tử đã bị lão gia nhốt trong phòng tối, bên ngoài lại có người canh gác, không có cách nào đi vào bên trong“.

“Vậy giờ phải làm sao a!“. Mộc Yên Nhiên gấp đến độ muốn khóc lên.

“Tiểu thư, người đừng có gấp, chúng ta từ từ suy nghĩ, tìm cách“. Diệp Linh Lung lông mày nhăn lại, kiên nhẫn trấn an, trong lòng lại không có chút đầu mối nào có thể giúp cho tiểu thư.

Lúc này, một nữ tử khuôn mặt đoan trang, vận hoa phục, chậm rãi đi đến, “Linh Lung, người lui xuống trước đi, ta cùng tiểu thư có lời muốn nói.”

“Vâng, phu nhân“. Diệp Linh Lung không yên tâm nhìn thoáng qua tiểu thư nhà mình, sau đó mới lui ra khỏi phòng, đem cửa phòng nhẹ nhàng đóng lại.

“Mẫu thân ...” Mộc Yên Nhiên hạ tầm mắt, cúi đầu kêu nhẹ một tiếng.

An Cẩm Dung đi về phía trước, nắm lấy tay của nàng đến bên giường ngồi xuống, “Nhiên nhi, người cũng đừng oán cha người, ông ta làm như vậy cũng chỉ là muốn tốt cho người a.”

“Mẫu thân, mọi người đều nói đường vào hầu môn sâu như biển, ta chỉ muốn cùng Tàn công tử trải qua một cuộc sống bình thường mà thôi.“ Mộc Yên Nhiên nhỏ giọng, nước mắt như những chuỗi ngọc bị đứt không ngừng rơi xuống.” Mẫu thân, người giúp ta van cầu phụ thân đi!“.

“Ai.zz!“ An Cẩm Dung thở dài nói, “Nhiên nhi, người nên biết, hôn sự này là do hoàng thượng hạ chỉ ban hôn cho chúng ta, nếu người tự mình đào hôn, sẽ làm cho dư luận xôn xao huyền ảo, Mộc quý phủ trên dưới sẽ bị dính líu, người chẳng lẽ chỉ vì bản thân mình, mà tổn hại đến những tính mạng của những người khác trong Mộc phủ sao?”.

“Ta...” Mộc Yên Nhiên không nói nữa, chỉ cắn chặt môi mòng, cúi đầu xuống, mày liễu nhăn lại, trong lòng đau khổ.

Đúng vậy, chỉ vì hạnh phúc của một mình nàng, mà phải bồi lại toàn bộ tính mạng của những người trong phủ Thừa Tướng, điều này thật sự, nàng không làm được.

“Huống hồ, mặc dù Tuyên Vương ở trong triều đình không quyền không thế, nhưng đối với những vị hoàng tử khác, lại là xuất sắc nhất, cha người không có nhìn lầm đâu, người nên suy nghĩ thật kỹ đi“. An Cẩm Dung gơ tay nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt trên khóe mắt của Mộc Yên Nhiên, than thở, xoay người đi ra ngoài.

Trong phòng ánh sáng đèn dầu nhỏ như hạt đậu, yên tĩnh đến không một tiếng động, ánh trăng mờ lung từ ngoài cửa sổ lặng lẽ tiến vào, giống như là nước hồ trong suốt ở trong đầm nằm trên mặt đất mơ hồ lưu động.

Mộc Yên Nhiên ngơ ngác ngồi ở trước bàn trang điểm, trong gương đồng phản chiếu dung nhan xinh đẹp như hoa nhưng thần sắc thì tựa hồ đã hết đường xoay sở.

Hồi lâu sau, nàng mở ngăn kéo trước mặt ra, từ bên trong lấy ra một túi gấm, trong túi gấm chứa đựng một cây kim châm, nhìn kỹ lại, trên kim châm có vân điêu khắc kỳ quái, ở dưới ánh nến hiện ra ánh sáng lạnh lùng.

“Nhiều Hương Các“. Nàng nhìn chằm chằm kim châm hồi lâu tựa hồ đang suy nghĩ điều gì đó, đặt nó trở về trong túi gấm, thần sắc quyết tâm, giống như là đang đặt vật dính hôn gì đó, đứng dậy kêu, “Linh Lung“.

“Tiểu thư“. Diệp Linh Lung chạy nhanh như một làn khói tiến đến bên nàng, về mặt ngữ vực nhìn nàng.

“Người đi một chuyến đến Nhiều Hương Các, giúp ta đem cái túi gấm này giao cho một người tên là Lạc mẹ“. Mộc Yên Nhiên trịnh trọng đem túi gấm thả vào trong tay Diệp Linh Lung.

“Hả! Nhiều Hương Các!“ Diệp Linh Lung về mặt giật mình, Nhiều Hương Các chính là đệ nhất thanh lâu của Già quốc, đi đến chỗ đó thì có thể làm gì?

“Ta giờ cũng không có cách nào khác, cũng không có thời gian để giải thích cho người“. Mộc Yên Nhiên cuồng cuồng thúc giục, “Người mau đi đi!“.

“Vâng, tiểu thư“. Diệp Linh Lung bán tín bán nghi tiếp nhận túi gấm, xoay người rời khỏi.

“Đây là hy vọng cuối cùng của ta ...” Mộc Yên Nhiên đi đến bên cửa sổ, đẩy mở cửa ra, ngẩng đầu nhìn màn đêm đen nhánh bên ngoài, thần sắc mang theo vài phần ngưng trọng, nàng không biết, hẹn ước của ba năm trước vẫn còn hiệu lực đến hôm nay hay không.

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 3: Lời ước hẹn ba năm trước.

Trăng đã lên đỉnh đầu, ôn nhu sáng tỏ, ánh trăng nhu hòa đem màn đêm tối sẫm tạo thành một mảnh yên bình tường an.

Diệp Linh Lung đứng ở trước cửa Nhiều Hương Các, mấy lần muốn đi vào, nhưng rồi lại lui ra, nàng ở trước cửa nhìn thấy mấy tên nam tử ôm ôm ấp ấp những nữ nhân, nhíu nhíu mày, than nhẹ một tiếng, quyết tâm đi vào, hết lần này đến lần khác, do dự đứng ở phía dưới, nàng hết nhìn đông, rồi lại nhìn tây, khắp nơi tràn ngập oanh ca yến vũ, những nữ nhân thì liếc mắt đưa tình với người, nàng nhìn không được mà nhỏ giọng oán giận, “Tiểu thư làm sao lại quen biết người ở đây được cơ chứ”.

Lúc này, một nữ tử dung mạo quyến rũ, vận một thân y phục dài màu thủy lam, vóc người mảnh mai, eo thon thẳng yếu, đi tới chạm mặt nàng, nàng dặt tay Diệp Linh Lung cười nói, “Tiểu cô nương, có phải là đã đến nhầm chỗ rồi không, đây không phải là nơi người nên tới a”.

“Ta tới là muốn tìm Lạc mẹ, ta có vật muốn đưa cho nàng ấy.” Diệp Linh Lung bị hương vị nồng đậm son phấn phả đến, không khỏi giật mình lui về sau mấy bước.

“Ha ha, chính là ta”. Cô gái áo lam che miệng cười cười, cái giờ tay nhắc chân của nàng cũng tạo ra sự quyến rũ hết sức nhu tình, khó mà có thể miêu tả được.

“Người chính là nàng ấy!”. Diệp Linh Lung có chút giật mình, không ngờ rằng Lạc mẹ gì đó lại là vị nữ tử trẻ tuổi như vậy, còn tưởng là bà già nào đó đã đến tuổi trung niên, Diệp Linh Lung xóa xóa suy nghĩ vẫn vơ, vội vàng lấy trong tay áo ra chiếc túi gấm, một mực kín đáo đưa cho cô gái áo lam, “Đây là vật tiểu thư của ta nhờ ta đem đến giao cho người a”.

“A?” Cô gái áo lam tiếp nhận túi gấm, tò mò mở ra, vừa nhìn, nụ cười trên mặt nháy mắt đã đông cứng lại, nàng khiêu mi dò xét cẩn thận Diệp Linh Lung, một gương mặt trắng tinh như trứng ngỗng, mắt ngọc mây ngài, gò má còn có hai má lúm đồng tiền nhỏ nhỏ lúc ẩn lúc hiện, vận một thân xanh biếc váy hoa, xem ra hẳn là nha hoàn của gia đình giàu có.

“Thứ này người cần phải hảo hảo thu về”. Diệp Linh Lung bị nhìn đến có chút lúng túng, tùy tiện dặn dò một câu, sau đó liền vội vàng xoay người, một đường bước nhanh rời khỏi.

Cô gái áo lam nhìn vật trong túi gấm, suy nghĩ một hồi, mới gọi nha hoàn bên cạnh, đi đến góc nhỏ yên lặng, nhỏ giọng phân phó, “Người nhanh chóng đem vật này đưa đến Thiên Ảnh Các, giao cho Các chủ, không được xảy ra sai sót!”.

Ánh trăng mờ mờ, mấy vì sao rất thưa thớt cũng đã biến mất ở chân trời. Dưới giàn hoa tử đằng, một bạch y nữ tử thần sắc buồn chán vuốt ve dây cung của đàn cầm, mái tóc đen như mực, một phần tóc được nàng buộc chặt bằng sợi dây trắng như tuyết, phần còn lại để tóc tự rủ xuống bên cổ, tóc mịn như tơ lụa mặc cho gió thổi tùy ý tung bay, ngẫu nhiên cũng có một vài đóa hoa Tử Đằng bay xuống rơi giữa tóc nàng, có thể nàng không chút gì để ý tới nó.

“Chủ tử, Nhiều Hương Các cho người mang đồ tới.” Một thanh âm thanh thúy truyền đến, một nữ tử vận thanh y phục, khuôn mặt thanh tú đi đến giàn hoa tử đằng ở phía trước, mang trong tay túi gấm đưa tới.

Bộ Phi Ngừ nhanh nhẹn đứng dậy, tiếp nhận túi gấm, mở ra nhìn đến, phát hiện bên trong chính là kim châm của nàng, nàng cầm lấy kim châm, chân mày cau lại, thật lâu, mới nói, “Xem ra, nàng ấy đã gặp phải chuyện phiền toái rồi”.

“Chủ tử, người là đang nói tới ai a?” Hoa Mộng Dao cũng nhận ra miếng kim châm kia, kỳ quái hỏi, “Nhiều Hương Các vì sao phải đưa cái này tới đây chứ?”.

“Không phải, vật này chính là thiên kim tiểu thư của đương triều tướng phủ sai người mang tới.” Bộ Phi Ngừ đem kim châm thu hồi, quay người lại nói, “Người còn nhớ sự tình của ba năm trước đây, lúc ta bị trọng thương không?”.

“Vâng, nhớ rất rõ a”. Hoa Mộng Dao gật đầu, “Lúc ấy, hái hoa tặc huyền náo toàn bộ hoàng thành để đô, khiến cho lòng người bàng hoàng lo sợ, chủ tử liền tiếp nhận vụ việc này, có ai ngờ rằng hái hoa tặc đã rơi vào trong tay Yên Vũ lâu, chủ tử vì hoàn thành nhiệm vụ, bắt đắc dĩ phải cùng ba vị các chủ ở Yên Vũ Lâu giao đánh, cho nên mới bị thương, nhưng việc này sao lại có can hệ với thiên kim tiểu thư của tướng phủ?”

“Khi đó ta thực sự đã bị thương quá nặng, hôn mê ngã xuống trước cửa hậu viện tướng phủ, là chính nàng ấy đã cứu ta”. Bộ Phi Ngừ bắt đắc dĩ giải thích, “Cha nàng ấy là thừa tướng đương triều, trong nhà có quyền thế, lại không thiếu tiền, ta lúc đó cũng không nghĩ ra cách nào để báo đáp lại nàng, dứt khoát liền cho nàng ta một cây kim châm, cùng lời hứa hẹn, nếu sau này nàng ấy có bất cứ phiền phức gì, chỉ cần cầm lấy kim châm này làm tín vật mang đến Nhiều Hương Các giao cho Lạc mẹ, đến lúc đó ta chắc chắn sẽ dốc hết sức ra tay tương trợ.”

“Thì ra là vậy”. Hoa Mộng Dao lúc này mới hiểu ra sự việc, lại nói, “Chủ tử lúc ấy một thân toàn máu trở về, ngay cả ta nhìn đến cũng đều giật mình, không ngờ vị thiên kim tiểu thư kia không những không bị hù sợ mà còn có thể hảo tâm xuất thủ cứu giúp”.

“Đúng vậy, nàng ta thật sự so với loại nữ tử khuê phòng có chút rất bất đồng, y thuật cao minh, nếu so sánh với Mạn Nghiêu, cũng chỉ là hơn chứ không

kém” Nhớ tới bộ dáng nữ tử ấy đã từng tỉ mỉ chăm sóc nàng, Bộ Phi Ngữ trong tâm vẫn tràn đầy cảm kích, “Ba năm, ta cuối cùng cũng đã nhận lại tín vật, còn tưởng rằng đời này cũng không có cơ hội để ta báo đáp nàng ấy”.

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Phó ước

“Tiểu thư, đồ đã được đưa đến”. Diệp Linh Lung dè dặt đẩy cửa đi vào.

”Vây là tốt rồi“. Mộc Yên Nhiên khẽ thờ phào nhẹ nhõm, nhưng hai đầu lông mày vẫn như cũ mang theo một tia ngưng trọng, nàng như là mất hồn mất vía ngồi bên cạnh bàn, sững sờ ngơ ngác nhìn sàn nhà.

Lúc này bầu trời bên ngoài đã hoàn toàn đen kịt, trong phòng chỉ còn có ánh nến nhẹ nhàng lắc lư, không khí yên tĩnh khiến người khác cảm thấy ngột ngạt.

Diệp Linh Lung đứng một bên kim nén hồi lâu, vẫn không nhìn được mà hỏi, “Tiểu thư, người làm sao quen biết người ở Nhiều Hương Các a?”.

Mộc Yên Nhiên phục hồi tinh thần, khuôn mặt lộ vẻ khó xử, mày nhíu lại nhăn, cuối cùng thờ dãi, “Ta đáp ứng người kẻ người nghe, nhưng người không được đem chuyện này nói cho ai khác biết, bất luận là kẻ nào cũng vậy.”

Diệp Linh Lung vừa nghe, lòng liền đánh trống, dù sao Nhiều Hương Các kia cũng không phải là chỗ đứng đắn gì, “Tiểu thư, người tâm tư đơn thuần, không nên để người khác lừa a!”

Mộc Yên Nhiên im lặng không lên tiếng, chỉ là cúi đầu, quần lấy khăn thủ trong tay mình, Diệp Linh Lung cũng không còn cách nào khác, ánh mắt đặt ở phía điểm tâm trên bàn, khuyên nhủ, “Tiểu thư, người cái gì cũng chưa có ăn, những thứ điểm tâm này là ta cố ý bảo phòng bếp chuẩn bị cho tiểu thư, người hảo hảo ăn một chút đi.”

”Ta ăn không vô ...” Mộc Yên Nhiên lắc đầu, đem những món điểm tâm trước mắt đẩy trở về, đột nhiên bên ngoài cửa sổ truyền đến tiếng âm thanh gõ cửa, mơ hồ còn có thể nghe được tiếng cô gái nào đó đang cười.

”Là ai?” Diệp Linh Lung đứng dậy, đi đến phía trước cửa sổ, đẩy mở cửa ra, đầu hướng ra phía ngoài nhìn chung quanh, lại không phát hiện gì, vừa muốn đóng kín cửa sổ lại, liền có hai bóng người một trước một sau từ ngoài cửa sổ bay vào , nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt nàng, khiến cho nàng quả thực sợ đến giật cả mình, lao đảo một cái thiếu chút nữa là đứng không vững rồi.

”Cẩn thận!” Bộ Phi Ngữ đi đến phía trước đỡ lấy Diệp Linh Lung.

”Các người ... Các người là ai?” Diệp Linh Lung đánh giá bạch y nữ tử trước mắt mình, mày liễu như khói, mày mâu trong suốt, da thịt trắng như tuyết, khuôn mặt thanh lệ tuyệt tực, không cần son phấn cũng đã là một trang khuynh thành, mái tóc dài như tơ lụa được thả bên hông, màu trắng của váy càng tô bật dáng người của nàng, phiêu dật xuất trần, tựa như tiên tử hạ phàm.

Bộ Phi Ngữ không trả lời Diệp Linh Lung, mà xoay người hướng về Mộc Yên Nhiên đi tới, gật đầu mỉm cười nói, “Mộc cô nương, chúng ta lại gặp mặt”.

”Uhm“. Mộc Yên Nhiên nhìn xem người vừa đến chỗ mình, chỉ là ngơ ngác đáp lại một tiếng, nếu không phải nhìn thấy đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng kia, nàng cơ hồ cũng không nhận ra được, trước mắt mình chính là nữ tử đã từng bị trọng thương của ba năm trước.

Bộ Phi Ngữ lại kêu nhẹ một tiếng, “Mộc cô nương?”

Mộc Yên Nhiên lấy lại tinh thần, gấp rút tiến về phía trước, không nói hai lời, liền quỳ xuống, “Yên Nhiên sở dĩ hôm nay tìm đến cô nương là vì có một chuyện có liên quan đến mạng người”.

Bộ Phi Ngữ vội vàng đỡ lấy nàng, “Mộc cô nương, mau mau đứng lên, có chuyện gì từ từ nói!”

Mộc Yên Nhiên lúc này mới đứng dậy, ngồi trên ghế cạnh bên, cố nén nước mắt mà nói ra, “Hoàng thượng hạ chỉ, đem ta tứ hôn cho Tuyên Vương, nhưng mà trong lòng ta đã có chủ, ngày hôm qua, ta cùng Tần công tử bỏ trốn, bị phụ thân bắt trở về, trước mắt Tần công tử đã bị giam giữ trong phòng tối. Mầu thân ta nói, ta nhất định phải gả cho Tuyên Vươn , bằng không, nếu kháng chỉ, cự hôn nhất định sẽ liên lụy đến cả nhà Mộc phủ!”

”Thì ra lại là chuyện xưa, uyên ương số khổ không kết thành đôi!” Hoa Mộng Dao ngồi ở một bên, một tay nâng cằm lên, tiếc hận lắc đầu, “Vừa muốn bảo trụ phủ Thừa Tướng, lại muốn cùng người yêu ở bên nhau, việc này, không có khả năng!”.

Mộc Yên Nhiên vừa nghe những lời này, nước mắt liền lộp độp rơi xuống, Diệp Linh Lung vội vàng đi lên phía trước an ủi, “Tiểu thư, đừng gấp a, nhất định sẽ có biện pháp.”

Bộ Phi Ngừ đảo tròn mắt, một ý tưởng táo bạo từ trong đầu bật ra, “Có rồi! Ta thay người đi giả là được chứ gì!”

“Cái gì?” Trong phòng, ba người đồng thanh la lên, trên mặt đều là cả kinh, thần sắc không thể tưởng tượng nổi mà nhìn Bộ Phi Ngừ, nàng ấy thật sự hoàn toàn không biết là mình đang nói gì sao.

“Cô nương nói là muốn thay ta xuất giá?“. Mộc Yên Nhiên nói thẳng ra sự ngờ vực của mình, “Điều này sao có thể? Cô nương cũng không phải là ta, đến lúc đó chỉ sợ ngay cả kiệu hoa cũng không thể bước lên được.”

Bộ Phi Ngừ cười mà không đáp, dời bước đi đến bàn trang điểm ngồi xuống, từ trong tay áo lấy ra một bình sứ màu trắng, đem thứ chất lỏng trong bình sứ cho vào bột phấn nước, bắt đầu nhìn vào gương trang điểm, khi nàng lần nữa xoay người lại, đã là một gương mặt xinh đẹp khác, nàng nhẹ nhàng cười một tiếng, biến đổi tiếng nói, ôn nhu nói, “Mộc cô nương, như vậy đã được chưa, hay là vẫn còn kém xa?”

“Cái này ...” Mộc Yên Nhiên tròn mắt há hốc mồm, cả kinh nói không ra lời, đây là thuật dịch dung, nàng từng có nghe mẫu thân nói qua, hôm nay lần đầu thấy, người trước mắt dung mạo không chỉ là giống nàng, mà ngay cả tiếng nói cũng không chút kém đi, trong lúc nhất thời khó mà phân biệt được thật giả.

“Cái này ...cũng quá giống a...” Diệp Linh Lung cũng ngây dại, từ nhỏ đến lớn ở bên cạnh tiểu thư, những điểm trên người tiểu thư nàng làm sao mà không quen thuộc, nhưng giờ khắc này, nàng nhìn đi nhìn lại trước mặt hai người vẫn là khó phân biệt ai thật ai giả.

Hoa Mộng Dao cũng như hai nàng ngạc nhiên không kém, chỉ là trên mặt mang nét u sầu đứng sang một bên, trông giống như là đang kìm nén lời nói trong bụng, muốn nói gì đó lại không nói nên lời.

Bộ Phi Ngừ cầm lấy bình sứ trong tay giải thích, “Thuốc trong lọ là thuốc được đặc chế từ loại mật hoa đặc thù mà tạo thành, nước bình thường căn bản không thể xóa đi, cho nên, đối với thuật dịch dung này, Mộc cô nương cứ yên tâm, làm theo kế hoạch của ta, trước tiên Mộc cô nương nên hướng về phía cha người mà nhận sai, đáp ứng người, gả cho Tuyên vương, để ông ta thả Tần công tử. Đến ngày người thành thân, người cùng Tần công tử cao chạy xa bay, ta sẽ tới thay người lên kiệu hoa, gả vào Tuyên vương phủ.”

Mộc Yên Nhiên nghiêm túc lắng nghe, trên mặt không khỏi lộ vẻ mừng rỡ, đang định gật đầu đáp ứng, lại bị Diệp Linh Lung kéo sang một bên, “Tiểu thư, chuyện này vạn không thể được a! Đây chính là tội khi quân, nếu như để cho người khác phát hiện ra, toàn bộ phủ Thừa Tướng cũng sẽ gặp nạn, huống chi, nàng ta, thân phận như thế nào, chúng ta cũng chưa biết, nói không chừng, cũng chỉ là thanh lâu nữ tử, tham vinh hoa phú quý, nghĩ rằng một bước có thể bay lên thành phượng hoàng, chúng ta làm sao có thể dễ dàng tin tưởng được a!”

Bộ Phi Ngừ hơi sững sờ, có chút kỳ quái nhìn, nàng như thế nào lại giống những cô gái thanh lâu cơ chứ, đột nhiên hiểu ra, chắc có lẽ nguyên nhân là do Nhiều Hương Các đây, nàng không khỏi lắc đầu cười, Hoa Mộng Dao ngược lại thì rất giận dữ, nhìn không được liền chỉ vào Diệp Linh Lung mắng, “Người nói ai là nữ tử thanh lâu đây? Chủ tử nhà ta hảo tâm giúp đỡ tiểu thư nhà người, người còn ở sau lưng nói này nói nọ, người có biết những lời này người nói ra sẽ nhận hậu quả gì không ...”

“Mộng Dao, lui ra, không được vô lý!”. Bộ Phi Ngừ âm thầm nháy mắt, Hoa Mộng Dao không tình nguyện lui sang một bên.

Bộ Phi Ngừ nhìn về phía Mộc Yên Nhiên, thần sắc thân nhiên nói, “Giống như ba năm trước, thân phận thật sự của ta cũng không tiện nói cho cô nương biết, người có thể xem ta như nữ tử thanh lâu cũng được, chỉ cần hôm nay người tin ta, ta nhất định sẽ không phụ lòng cô nương.”

Mộc Yên Nhiên nhìn thấy đôi mắt trong suốt kia, trong tròng không nhuộm một tia cát bụi thế gian, nhìn giống như là lần đầu gặp mặt của ba năm trước, khiến cho nàng không chút do dự mà tin tưởng, nàng gật đầu nói, “Cô nương hôm nay có thể đến đúng hẹn như lời hứa trước đây, người như cô nương, Yên Nhiên hoàn toàn tin tưởng. Theo kế hoạch ban đầu cô nương nói, ta có thể cùng Tần công tử ở bên nhau lại không cần phải liên lụy đến toàn bộ Mộc phủ, nhất cử lưỡng tiện, Yên Nhiên nguyện ý đánh cược một lần.”

Bộ Phi Ngừ trong tâm liền động, khoe miệng tạo nên một nét cười dịu dàng vui vẻ, “Phi Ngừ cam đoan với người, ta tuyệt đối sẽ không để Mộc Phủ xảy ra bất cứ thương tổn gì.”

Ngày thứ hai, Mộc thừa tướng lâm triều, sớm chút đã trở về phủ, một mình trong đại sảnh, tay vất chéo sau lưng, thông thả đi qua đi lại, lại cúi đầu trầm tư, cả người có vẻ thập phần bức bối, nhớ tới buổi lâm triều hôm nay, đã không có ít đồng僚 nhỏ to nghị luận chuyện nhi nữ nhà mình bỏ trốn, nhưng mà việc này tạm thời cũng chưa truyền đến tai của hoàng thượng, nếu không hậu quả thiết tưởng không thể chịu nổi.

“Phụ thân!” Mộc Yên Nhiên một thân váy tím nhạt đi đến, nhanh nhẹn bước vào.

“Người còn tới đây?” Mộc Buông Bác ngược mắt hỏi, giọng nói rõ ràng không vui.

“Phụ thân, nữ nhi đã suy nghĩ thông suốt, đều là nữ nhi không hiểu chuyện, suýt chút nữa đã làm liên lụy đến toàn bộ Mộc phủ“. Mộc Yên Nhiên quỳ trên mặt đất nói, “Nữ nhi nguyện ý gả cho Tuyên Vương, chỉ cầu phụ thân có thể thả Tần công tử.”

“Người nói nguyện ý gả cho Tuyên vương là thật?” Mộc Buông Bác vừa mừng lại vừa lo, có chút hoài nghi, nữ nhi của hắn làm sao hắn không hiểu, tính tình nàng cố chấp, tuyệt sẽ không dễ dàng thỏa hiệp như vậy.

“Vâng, thỉnh phụ thân tin tưởng nữ nhi.” Mộc Yên Nhiên giọng nói thành khẩn, vẻ mặt nghiêm nghị.

“Tốt, ta tạm thời tin tưởng người.” Mộc Buông Bác nói, “Có điều cũng phải chờ tới ngày người thành thân, ta mới có thể thả Tần Hạo Trạch“.

”Đa tạ phụ thân“. Một Yên nhiên thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới đứng dậy rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Xuất giá, nói lời từ biệt.

Tất cả hết thảy đều dựa theo kế hoạch ban đầu, tiến triển rất thuận lợi, đảo mắt liền đã đến ngày xuất giá.

Tầng sáng ngày mới, bầu trời một mảng xanh nhạt bao la còn khảm thêm mấy viên mây tàn tinh thưa thớt, ngoài cửa sổ thỉnh thoảng còn truyền đến tiếng chim chóc kêu riu rít líu lo.

Trong phòng chỉ còn một mình Bộ Phi Ngừ, lẳng lặng ngồi trước bàn trang điểm, một mái tóc dài đen nhánh đã được kết đỉnh, trên đỉnh đầu đội mũ phượng hoa lệ, một thân y phục cưới màu lửa đỏ, trang sức long lánh, tất cả đều phù trợ tô điểm cho nàng xinh đẹp đến động lòng người.

Lúc này, một bóng dáng y phục màu xanh bay vào cửa sổ, rồi nhẹ nhàng đáp xuống, “Chủ tử!”

Bộ Phi Ngừ cũng không quay đầu lại hỏi, “Người đã đưa đi rồi sao?”

”Vâng, Một tiểu thư cùng vị Tần công tử kia đã an toàn rời khỏi thành.” Hoa Mộng Dao nhẹ gật đầu, mắt nhìn về phía ngoài phòng, lại nói, “Diệp Linh Lung cũng đã ở bên ngoài ngăn trở phu thê thừa tướng, nói rằng tiểu thư tâm tình không tốt, nên không muốn nhìn thấy bọn họ.”

”Uhm, vậy là tốt rồi.” Bộ Phi Ngừ nói xong lại hướng về phía gương đồng, tinh tế kiểm tra lại lần nữa, “Ta nhờ người đi lấy vật đó, người đã mang tới chưa?”

”Chủ tử, người thật muốn dùng vật này sao?” Hoa Mộng Dao đầu mày cau lại, đem vân đan từ trong tay đưa tới, đây là đan dược có thể làm cho người tập võ tạm thời không có nội lực, thường ngày dược này đều chế ra là để đối phó với kẻ địch, mà hiện giờ chủ tử lại muốn dùng nó cho mình, nàng tự khắc hiểu ý đồ của Bộ Phi Ngừ, dù sao đi nữa, người có nội lực, mạch đập, hô hấp, bước chân đi đều cũng không giống với người bình thường, vị thiên kim tướng phủ này không hề biết võ công, nếu không làm như vậy, tất nhiên sẽ bị người khác dễ dàng nhìn thấu.

Bộ Phi Ngừ tiện tay tiếp nhận lấy, đổ ra một viên rồi ăn vào, chỉ một lát sau, vùng đan điền đã cảm thấy trống rỗng, quay đầu lại liếc nhìn Hoa Mộng Dao, thấy vẻ mặt nàng tựa hồ có chút khó chịu, nàng biết nàng ấy trong lòng cũng chỉ là lo lắng cho nàng, nên liền nói, “Yên tâm đi, ta đây là đi lấy chồng, lại không phải là đi giết người, cho nên cần gì phải dùng tới nội lực?”

”Vậy việc này, về phía cung chủ bên kia, chúng ta làm sao có thể ứng phó? Chủ tử làm như vậy thật sự là hoang đường a!” Hoa Mộng Dao giận giữ nói ra, “Cung chủ sớm có lệnh cấm, tuyệt đối không thể cùng hoàng thất có lui tới, một khi phát hiện liền phế bỏ võ công, trục xuất Âm Cung!”

”Việc này ta đương nhiên biết rõ.” Bộ Phi Ngừ cố làm ra vẻ nhẹ nhàng cười một tiếng, “Cho nên a, chúng ta không thể để cho sự phụ biết được, nhanh chóng lấy được hưu thư rồi rời đi, làm như thế, thần không biết quỷ không hay. Phải rồi, ta vài ngày trước đó, có nhờ người đi điều tra một chút chuyện liên quan đến Tuyên vương, vậy có tiến triển gì không?”

”Uhm” Hoa Mộng Dao nhẹ gật đầu, ngồi vào bên cạnh bàn, trước hết rót cho mình chén nước trà, rồi mới lên tiếng, “Tuyên vương là tam hoàng tử của đương kim hoàng thượng, hẳn liên tục nhận được sự thụ sủng của tiên hoàng, nghe nói là bởi vì mẫu thân của hắn chính là sủng quan của hậu cung Hàn quý phi, đáng tiếc năm năm trước đã vì bệnh nặng mà qua đời.”

Hoa Mộng Dao nói đến chỗ này, nhìn thoáng qua người đang ngồi trước bàn trang điểm, thấy nàng ấy cầm lấy bút vẽ mi, nhìn vào gương đồng, cẩn thận tỉ mỉ phác họa, việc nàng lập tức phải gả đi cho người khác so với việc dịch dung kia càng làm nàng ta hứng thú, Hoa Mộng Dao than một tiếng, tiếp tục nói, “Nhưng mà, nhắc đến cũng thật kỳ quái, Tuyên vương này mặc dù được hoàng thượng sủng ái vô cùng, nhưng ở trong triều đình lại không một chút chức quyền gì, ngày thường cũng không lâm triều, trừ phi trong cung có lễ mừng thiết yến, hắn mới tiến cung, dần dà, dần chúng trong hoàng thành để đó này đều gọi hắn là vương gia nhàn tản, ta chỉ có thể điều tra đến đó, còn lại cái gì cũng không biết.”

”A? Vương gia nhàn tản sao...” Bộ Phi Ngừ hí hí mắt, tựa hồ đang tính toán chuyện gì đó, Hoa Mộng Dao thấy vậy liền gấp rút đi tới gần phía trước, búng búng hưng trí hỏi, “Chủ tử có phải là đang nghĩ đến làm cách nào lấy được hưu thư đúng không?”

Bộ Phi Ngừ lắc lắc đầu, “Tạm thời không có.”

Hoa Mộng Dao lập tức đứng hình, nỗi giận lui trở về, Bộ Phi Ngừ liền gấp rút trấn an, “Đừng nản chí, muốn làm cho một người thích mình có lẽ sẽ không dễ dàng, nhưng để làm cho người ta chán ghét, thì ta hẳn nhiên sẽ có rất nhiều cách! Hơn nữa, Tuyên vương kia mặc dù rất được thánh sủng, nhưng nhiều nhất cũng chỉ là một vương gia nhàn tản thôi, có cái gì mà khó đối phó?”

Hoa Mộng Dao thấy vậy, cũng không nói gì nữa, nàng hiểu rõ quyết định của gia chủ nhà mình, một khi chủ tử đã quyết định thì sẽ không dễ dàng sửa đổi, sau này nàng cũng không biết là phúc hay họa.

Bộ Phi Ngừ liền nghĩ tới một chuyện vô cùng trọng yếu, về mặt nghiêm túc nói, “Về sau chuyện có liên quan đến Thiên Ảnh Các, ngươi liền giao cho Mộng Ảnh đi làm đi, nếu như nàng ta có hỏi về tung tích của ta, ngươi liền nói với nàng ấy, là ta có việc phải đi ra ngoài một thời gian, không thể thường xuyên đến Nhiều Hương Các được.”

”Vâng“. Hoa Mộng Dao lại rầu rĩ không vui gật gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình.

(Ồi !nam chính xuất hiện rồi a :guitar2: :guitar2:)

Ánh mặt trời chiều đã ngã về tây, ánh nắng hoa mỹ thiêu đốt đỏ cả một vùng trời.

Phía trước con suối, có người nam tử một mình ngồi trong đình viện, ánh mặt trời ôn nhu hắt vào, chiếu thẳng đến người vị nam tử ấy. Thân thể kia được bao phủ bởi một màu vàng nhạt chói lọi, bào phục màu tím rộng thùng thình rủ xuống tự nhiên trên đất, một cổ hơi thở văn nhã thanh quý từ trên người của vị nam tử ấy phát ra, trông giống như một bức danh họa tuyệt thế.

Tay hắn đang chấp lấy một viên cờ đen, hai tròng mắt nhìn chăm chú vào ván cờ phía trước, toàn bộ tinh thần đều tập trung vào đó, lông mày khẽ nhăn lại, tựa hồ viên cờ đen kia đã đến hồi kết thúc.

”Ngày đại hi còn có thể nhàn hạ thoải mái như thế, trên đời này chỉ sợ có một mình Tuyên Vương Sở Lăng Yên, ha ha...” Vọng theo một tràng tiếng cười trong sáng, một nam tử áo trắng đang chấp tay đi đến phía trước con suối đình, tóc đen như đàn, con ngươi đen mê người, khoe miệng cong lên một nụ cười đẹp mắt, hần giờ tay nhắc chân liền hiển thị rõ ràng một khí độ ôn tồn tao nhã.

”Đoàn Tướng quân, vì sao lại đến đây?” Sở Lăng Yên cũng không ngần đầu nhìn hắn, hai tròng mắt vẫn như cũ nhìn chăm chăm vào ván cờ trước mặt, đem viên cờ trong tay chậm rãi đặt xuống một điểm trên bàn cờ.

”Hiển nhiên là đến chúc phúc.” Đoàn Cẩm Phong cười nói, đảo mắt đã đi tới phía con suối trước đình.

Sở Lăng Yên hơi nhíu nhíu mày, trong tay lại đặt xuống một viên cờ nữa, “Có gì mà vui?”

Đoàn Cẩm Phong nụ cười mang theo ý tứ sâu xa, hồi đáp, “Ai cũng đều nói nữ thừa tướng Mộc Yên Nhiên dung nhan tuyệt sắc, tài mạo song toàn, huống chi thừa tướng còn xem nàng là hòn ngọc quý nâng niu trong tay, lại nói tất cả thái tử ai trong triều, ai cũng đều đối với nàng sinh lòng hâm mộ không thôi, nghe nói đã từng có người thỉnh cầu hoàng thượng tứ hôn, hoàng thượng ngược lại cũng không đáp ứng, liền đem Mộc Yên Nhiên tứ hôn cho ngươi, đây quả thật là khổ ải dụng tâm a.”

”Chỉ là một bên tình nguyện mà thôi, còn tự cho là đúng thay ta an bài.” Sở Lăng Yên vẫn như cũ chăm chăm nhìn về phía ván cờ, giọng điệu không nhạt cũng không nhàn lại mang theo một tia châm chọc, “Trong phủ ta cũng không phải là đã có vài vị rồi sao, hiện giờ thêm một người cũng chỉ là vật trang trí mà thôi.”

Đoàn Cẩm Phong tựa hồ đang nghĩ tới điều gì, nhin không được giữu giữu nói, “Nghe nói mấy ngày trước đây, Mộc Yên Nhiên cùng người nam tử bỏ trốn đào hôn, bị thừa tướng bắt trở về, hiện thời chuyện này cũng đang náo loạn dư luận rồi a!”

Lúc này, Sở Lăng Yên rốt cục cũng đã ngẩng đầu lên, nụ cười tựa như mây trôi nước chảy, giọng nói như cũ vẫn chẳng hề để ý đến, “Ngươi là đang muốn nói ta còn không mau cưới nàng, liền sẽ không giải thích được lý do chuyện người khác cho ta đeo nón xanh sao?”

Đoàn Cẩm Phong lắc lắc đầu, cười không đáp, vẫn như cũ nhàn nhã lắc lắc chiếc quạt xếp răng ngà kia.

”Vương gia, kiệu hoa đã đến trước cửa.” Quản gia của Tuyên vương phủ đi tới, cung kính hành lễ, mặc dù đã qua năm mươi niên kỷ, nhưng thanh âm vẫn là hữu lực hùng hậu.

Sở Lăng Yên nhàn nhạt quét mắt nhìn hắn một cái, “Trực tiếp đưa vào, mang nàng ấy đến Lung Nguyệt Các, những thứ lễ nghi bái đường phiền phức kia thì miễn đi.”

”Ách, vương gia, việc này...” Trì Thu kinh ngạc nói năng lắp bắp, hắn còn hoài nghi là mình đã nghe lầm rồi chẳng, rõ ràng đây chính là thiên kim tướng phủ được mang đến gả, dù gì cũng là hoàng thượng tứ hôn, tại sao lại có thể như tùy tiện mà làm sơ sài được? Hắn liền bạo gan hỏi lại một lần nữa, “Vương gia, người nói cái gì a?”

Sở Lăng Yên thật giống như không nghe thấy, tiện tay chấp thêm một viên cờ trắng, nhíu mày cân nhắc một chút, lại chậm rãi đặt xuống bàn cờ.

Đoàn Cẩm Phong nhìn nhìn vị nam tử kia vẫn như cũ nhàn nhã đánh cờ, lại nhìn về phía quản gia vẻ mặt đang luống cuống, lắc đầu cười một tiếng, thu hồi

quạt xếp, khoát tay áo, nói, “Vương gia của người đã nói như vậy, người liền theo đó mà làm đi.”

“Vâng!” Trì Thu xoay người đi xuống, một đường đi vào cửa của Tuyên vương phủ, nhìn xem kiệu hoa màu đỏ cùng đội ngũ đón dâu đang dừng ở trước cửa, hướng về phía người đi theo săn sóc nàng dâu vẫy vẫy tay, nói, “Vương gia có lệnh, trực tiếp đem tân nương từ mang vào là được, những lễ nghi phiền phức liền miễn đi hết, nhân đẳng nhân tạp cũng có thể quay trở về.”

Nói xong, dân chúng náo nhiệt vây xem cũng ồ lên một tiếng, tựa như tiếng oanh nổ, rồi rít tùm bầy tám cái miệng nói lời nghị luận.

“Xem ra, vị vương phi này, ngày sau sẽ có cuộc sống không dễ chịu gì.”

“Đúng đó, có tân nương từ nào, mà ngày xuất giá, lễ tục đá cửa kiệu, bái đường những lễ tiết quan trọng như vậy đều bị miễn đi.”

“Điều này cũng không thể trách Tuyên vương được, ai bảo tân nương từ này không biết kiềm chế, cùng người nam tử khác bỏ trốn đào hôn, con gái còn chưa xuất giá đã khiến người khác đầu đội nón xanh, đều là một trang nam tử làm sao có thể nuốt trôi con tức này a!”

Người săn sóc nàng dâu nghe được tiếng mọi người nghị luận, sắc mặt đã trở nên ngày càng khó coi, nếu để tân nương từ cứ vậy mà vào, sau này chẳng phải sẽ để cho toàn bộ hoành thành để đô chê cười, còn bà sau khi trở về, làm cách nào mà có thể hướng phu nhân cùng thừa tướng mà giải thích đây?

Người săn sóc nàng dâu lấy khăn tay lụa xoa xoa cái trán đã toát đầy mồ hôi, đi lên phía trước, bồi cười nói, “Quản gia đại nhân, phiền người đi khuyên nhủ Tuyên vương, dù sao việc này... hôn sự này từ đầu đến đuôi cũng là người tướng phủ ta thu xếp, Tuyên phủ cũng không mất công sức nào, hiện giờ Mộc gia tiểu thư cũng đã ở đây, Tuyên vương đâu gì đi nữa cũng nên lộ mặt một chút, mang Mộc tiểu thư đón vào rồi nói sau đi a.”

“Vương gia nhà ta từ trước đến nay không nói hai lời, chỉ sợ...” Trì Thu đầu mày cau lại, còn chưa có nói xong, liền nghe tiếng nữ tử êm ái từ trong kiệu hoa truyền ra, “Không nên gây phiền phức cho Vương gia.”

Bộ Phi Ngừ vén rèm lên, từ trong kiệu hoa thoải mái đi ra, người săn sóc nàng dâu sợ đến hết hồn, vội vàng chạy lên trước nâng đỡ, “Ai u..., tiểu thư, người tại sao lại tự nhiên đi ra a?”

“Buồn chết ta rồi a.” Bộ Phi Ngừ nho nhỏ nói thảm một câu, trực tiếp mang khăn hi trên đầu kéo xuống, nâng váy, hướng đến bậc thềm đá mà đi vào.

Mọi người chung quanh lặng ngắt như tờ, người người nhìn xem mà choáng váng cả mắt, trên thềm đá kia, nữ tử khuôn mặt như hoa phù dung, mi như lông chim chích, áo cưới màu đỏ uốn lượn đẹp mắt, eo như mảnh liễu, duyên dáng yêu kiều, tóc đen được vén cao, mũi phượng vàng rờn dưới sự chiếu sáng của ánh mặt trời lóe sáng đến chói mắt, khoe môi khẽ giờ lên, xinh đẹp đến động lòng người, đúng là một trang tuyệt mỹ nữ tử khuynh thành.

“Ông trời ơi, Tiểu... Tiểu... Tiểu thư...” Người săn sóc nàng dâu đã bị hù dọa đến nói lắp bắp, thiếu chút nữa là đã cắn vào đầu lưỡi của mình, “Tiểu thư, người sao lại lấy khăn cưới bóc lên như thế a?”

“Không vén lên, ta làm sao nhìn thấy đường mà đi đây?” Bộ Phi Ngừ liền nói, nhìn thấy người săn sóc nàng dâu đã bị hù cho không nhẹ, nên ôn nhu an ủi, “Ma ma, không cần phải lo lắng, Tuyên vương chẳng phải đã nói, lễ nghi phiền phức gì đó cứ miễn hết đi, khăn voan này có sao lại không được mở đây?”

“Việc này... Việc này...” Người săn sóc dâu cũng không biết tại sao cục diện đã trở nên rối rắm như vậy, hôn sự là chuyện tốt, vậy mà chú rể cũng không ra rước rệu, tân nương thì lại trước mặt mọi người đem khăn voan vạch trần rơi xuống, quy củ đã bị phá banh, bà đã trở thành người săn sóc dâu cả đời, cho nên bà cũng không biết về sau còn phải đựng thêm những chuyện gì nữa đây a.

“Hảo a, ma ma không cần phiền phức như thế đâu.” Bộ Phi Ngừ hé miệng cười nói, “Người chỉ cần lưu lại cho ta hai người nha hoàn kia, những người còn lại đều mang trở về hết đi.”

Người săn sóc nàng dâu gặp tân nương từ này cũng hết ý kiến, bà cũng không muốn nói thêm gì nữa, đi xuống thềm đá, đối với hai cô gái áo xanh bên cạnh kiệu hoa mà phân phó, “Các người lưu lại chiếu cố tiểu thư cho thật tốt a.”

“Vâng!” Diệp Linh Lung cùng Hoa Mộng Dao từ trong đám người đi ra, đi đến bên cạnh của Bộ Phi Ngừ.

Đội ngũ đưa dâu vừa rời đi, dân chúng vây quanh xem náo nhiệt ban nãy cũng rớt rít tản đi, Bộ Phi Ngừ xoay người, đối với nam tử bên cạnh nói, “Quản gia, phiền người dẫn đường.”

Trì Thu sau một hồi run sợ, mới phục hồi tinh thần lại, tâm không khỏi thâm bội phục cô gái trước mắt, gặp phải chuyện khó xử như thế, còn có thể không tuân theo khuôn mẫu, chỉ nói nói cười cười cho qua, những nữ tử khác đối với loại chuyện này sớm đã xấu hổ và giận giữ trong lòng, trong nội tâm hẳn không khỏi đối với nàng sinh vài phần hảo cảm và cung kính, “Vâng, bên này, thỉnh mời vương phi.”

Bộ Phi Ngừ đi theo quản gia, một đường đi tới ngôi nhà đơn trong tiểu viện, Trì Thu đứng ở trước cửa ngừng lại, “Vương phi, đây là Lung Nguyệt Các, trẫm chỉ có thể đưa đến nơi này.”

“Hảo a, cảm ơn người.” Bộ Phi Ngừ gật đầu, xoay người liền bước vào Lung Nguyệt Các, đi ngang qua đình viện, thoáng nhìn thấy trong sân có Hoa Từ Đẳng, nhin không được mà ngừng lại ngắm nhìn.

Đẩy cửa đi vào, tùy ý đánh giá bên trong một phen, cả gian phòng bố trí tao nhã, lịch sự, thanh u, không có chút không khí vui vẻ, loại phòng này hoàn toàn không giống như tân phòng, nói vậy, có thể cho thấy được, nàng làm vương phi thì chuẩn bị sẽ có nhiều chuyện và nhiều người không thích đây.

Bộ Phi Ngừ đem khăn hi trên tay ném trên mặt bàn, tự mình rót một ly trà, còn chưa kịp uống một ngụm, thì đã thấy Diệp Linh lung đi lên phía trước, về mặt bất mãn răn dạy nói, “Cô nương, ngươi vừa rồi cũng lớn mật quá a, nếu là tiểu thư nhà ta thì sẽ tuyệt đối không làm như thế.”

Bộ Phi Ngừ cảm thấy không nên giải thích nên liền nói, “Có cái gì không ổn sao?”

Diệp Linh Lung có chút bất mãn, Bộ Phi Ngừ làm ra loại chuyện kinh thiên động địa như vậy, lại còn trưng ra bộ mặt vô tội vạ nữa a, “Tiểu thư nhà ta là tiểu thư khuê các, tri thư đạt lễ, nào có thể tùy tiện xuất đầu lộ diện như thế, làm như vậy còn ra thể thống gì nữa a! Đừng quên, ngươi bây giờ, nhất cử nhất động, mỗi tiếng nói đều là đại biểu cho tiểu thư nhà ta, nếu như để người khác nhìn ra manh mối. . .”

“Ngừng ngừng ngừng!” Bộ Phi Ngừ vội vàng ngăn lại, vì để tránh cho Diệp Linh Lung tiếp tục lại nhại, nàng cầm lấy khăn hi phủ lên đầu, quy củ đi đến bên giường ngồi xuống, làm ra bộ dáng khiêm tốn nói, “Ta biết sai rồi, ta giờ liền ngoan ngoãn làm tiểu thư khuê các tri thư đạt lễ, được chưa?”

“Ừm, đứng rồi đó.” Diệp Linh Lung hài lòng gật đầu, lời kéo Hoa Mộng Dao nói, “Chúng ta ra bên ngoài canh gác đi.”

“Ngươi ra ngoài trước đi, ta muốn cùng chủ tử nói vài lời đã.” Hoa Mộng Dao đẩy Diệp Linh Lung ra ngoài, rồi đóng cửa phòng, ngồi bên cạnh Bộ Phi Ngừ, cả khuôn mặt đỏ bừng cả lên, chỉ chi ngơ ngơ nửa ngày mới mở giọng hỏi nhỏ, “Chủ tử, người sẽ không thực dự định. . . động phòng a?”

Bộ Phi Ngừ mặt che khăn voan, hi hi bật cười, “Cho dù ta có nghĩ, chỉ sợ Tuyên vương cũng sẽ không cho ta cơ hội này, ta thấy ngươi a, có phải là ghét bỏ ta rồi không?”

“Chủ tử, người chớ có nói đùa.” Hoa Mộng Dao có chút dờ khóc dờ cười, đem một gói thuốc màu vàng kín đáo đưa cho Bộ Phi Ngừ, giải thích, “Đây là thuốc mê, ta thuận tiện lấy ở chủ Huyết Ảnh Các chủ, nếu như tên vương gia kia dám đối với người vô lễ, người cứ đem hân đánh ngất đi là xong.”

Bộ Phi Ngừ nắm chặt gói thuốc nhỏ trong tay, trầm mặc một hồi, rồi cười nhạt nói, “Ta biết rồi, ngươi mau đi ra ngoài đi.”

“Chuyện này quả thật là quá hoang đường a!” Hoa Mộng Dao liên tục thở dài, cuối cùng không đành lòng nhìn thoáng qua vị nữ tử đang ngồi trên giường, rồi mới mè nheo lui đi ra ngoài.

... ..

Màn đêm lặng lẽ buông xuống phủ, ánh trăng như nước, nhu hòa khuynh chiếu vào trong viện Lung Nguyệt Các, trong viện Hoa Từ Đẳng lặng lẽ bay phát phối, hương hoa nhàn nhạt tràn ngập trong không khí, cảnh tượng say mê lòng người.

Trong phòng, ánh sáng nhỏ như hạt đậu của đèn dầu đang lấp lánh chiếu sáng.

Bộ Phi Ngừ lặng lẽ ngồi đó, tựa hồ sắp ngủ thiếp đi, nàng còn cho rằng đêm động phòng hoa chúc sẽ đơn giản trôi qua như vậy, nhưng không ngờ đột nhiên nghe thấy âm thanh kéo kệt rất nhỏ, nàng lập tức lấy lại tinh thần, nàng có thể cảm giác được có người đẩy cửa đi vào, người đó đang đứng trước mặt nàng, bởi vì có khăn voan che mặt, nên nàng cái gì cũng không thấy, chỉ nhìn thấy một đôi giày nam tử.

Đợi một hồi lâu, cũng không thấy có động tĩnh gì, Bộ Phi Ngừ có chút hơi khản trương, khẽ nhíu mày, hai tay không tự chủ được mà nắm chặt thành nắm đấm, đột nhiên từ trên đỉnh đầu nghe thấy thanh âm của nam tử truyền đến, “Ngươi coi như đã được gả vào vương phủ, về sau tốt nhất cứ an phận thủ thường, yên vị ở Lung Nguyệt Các, tốt nhất đừng làm ra những chuyện gì đó tổn hại đến gia phong là được!”

Hắn nói xong liền phất áo xoay người rời đi, để lại hồng y nữ tử váy cưới một người ngồi trống rỗng trong tân phòng.

Hồng y thoát ra, Bộ Phi Ngừ thở phào một cái, khoe miệng nhẹ nhàng quyen rũ, ván cờ đầu tiên này, nàng cuối cùng cũng đã đánh thắng, dù sao trên đời này không có bất cứ người nam tử nào có thể chấp nhận một nữ tử đã đào hôn bỏ trốn a.

Bạn đang đọc truyện *Thay Gả, Trốn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Thay người mà bất bình.

Sáng sớm, ánh nắng rạng đông xanh trắng hòa cùng màn sương sớm, Lung Nguyệt Các đầy Hoa Từ Đẳng lặng lẽ rủ xuống, gió nhẹ dịu dàng lướt qua, làm rớt nhẹ vài cánh hoa màu tím, hoa tím nghịch ngợm bay theo gió mát.

Dưới giàn Hoa Từ Đẳng, Bộ Phi Ngừ một thân váy dài màu tím nhạt, ngồi trên ghế đá, nhíu mày nhìn đọc một quyển sách thuốc, mấy ngày qua cùng Diệp Linh Lung chung đụng với nhau, nàng đã dần dần thích ứng với sinh hoạt tập quán, trang phục, cách ăn mặc của Mộc Yên Nhiên, nhưng duy nhất chỉ có quyển sách thuốc này là khiến nàng đau đầu không ít. Mẫu thân Mộc Yên Nhiên xuất thân là dòng tộc thế gia danh y nổi danh của đế đô, mọi người trong gia đều là thái y trong cung, Mộc Yên Nhiên từ nhỏ theo mẫu thân nàng nghiên tập y thuật, về mặt y thuật thành tựu này nàng sao có thể bất chúc, y thuật nàng một chữ cũng không biết, nhưng bất luận như thế nào, dù sao cũng nên hiểu nó một chút, nếu không sau này rất dễ khiến người ta nhận ra chân tướng.

Hoa Mộng Dao ngược lại thì không chịu ngồi yên, khi thì đứng lên chạy về phía Diệp Linh Lung giúp nàng soạn sửa được thảo, khi thì chạy đến hái hoa Từ Đẳng, khi thì ngồi chồm hổm trên mặt đất nhìn không trung đến ngẩn người, rồi lại nhìn sang Bộ Phi Ngừ chăm chăm nhìn, muốn nói gì đó lại thôi.

”Muốn nói gì thì cứ nói đi.” Bộ Phi Ngừ thả cuốn sách trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn nàng.

”Chủ tử, chúng ta đi ra ngoài dạo đi.” Hoa Mộng Dao lập tức cười tươi rạng rỡ nói.

”Chuyện này...” Bộ Phi Ngừ hơi sững sờ, rũ mắt, làm ra một bộ dạng suy tư.

”Chủ tử...” Hoa Mộng Dao song tay chống cằm, vẻ mặt ủy khuất, “Đã đến Tuyên Vương phủ mấy ngày rồi, mỗi ngày đều ở tại Lung Nguyệt Các, ta sắp mọc meo luôn rồi a.”

”Mới ba ngày mà nha đầu ngươi đã không chịu nổi rồi.” Bộ Phi Ngừ lắc lắc đầu, bắt đầu dĩ cười cười, kỳ thật nàng cũng cảm thấy buồn chán, vì vậy nói ra, “Còn không mau đi chuẩn bị đi!”

”Vâng!” Hoa Mộng Dao lập tức khoan khoái nhảy dựng lên.

... ..

Dọc trên đường phố Già đô, hai bên đều là trà lâu, tửu quán, hiệu cầm đồ, khách sạn, ngay cả hai bên đất trống phía trên cũng đã bày đầy các loại quán nhỏ, tiếng rao hàng bên tai không dứt, trên đường đám người hối hả, náo nhiệt không thôi.

”Á, chỗ kia sao lại nhiều người vây quanh vậy a?” Hoa Mộng Dao rướn cổ nhìn về hướng xa xa phía trước, nhưng vẫn là nhìn không thấy, “Chủ tử, chúng đi đến đó xem một chút đi a!” Nàng lôi kéo Bộ Phi Ngừ hướng trong đám người chen lấn đi đến.

Một nữ tử vận lục y bị đám người bao bọc vây quanh, mi thanh mục tú, răng trắng môi hồng, chỉ duy nhất là hai đầu lông mày có một tia ưu sầu vì mắt mất, nàng quỳ trên mặt đất, thân thể mảnh mai, làm cho người ta nhìn vào mà không khỏi thương tiếc.

”Nàng ấy sao lại ngồi quỳ ở đây a?” Hoa Mộng Dao lôi kéo người bên cạnh tò mò hỏi, “Nàng ấy bị làm sao vậy?”

”Aizz! Lão phụ nhà nàng sinh bệnh nặng, không có tiền trị, ở đây bán mình lấy tiền nuôi cha”. Một phụ nhân tuổi già thờ dài nói.

”Thật đáng thương!” Hoa Mộng Dao nghe vậy lắc đầu vẻ mắt thương tiếc cho nàng.

”Tránh ra! Tránh ra! Đừng cản trở ta!” Một thanh âm hung hăng truyền đến, theo tiếng nhìn đến, trong đám người một nam tử đi ra, một thân vận tơ lụa la lăng thượng hạng, lông mày nồng đậm, phía dưới có đôi mắt nhỏ đào hoa, cao cao ngẩng đầu lên, mắt trộm liếc nhìn lục y nữ tử đang quỳ trên mặt đất.

Một đám người vây xem, nhìn thấy hần như thấy ôn thần, vội vàng nhường bộ lui binh, nhỏ giọng xì xào bàn tán.

Hoa Mộng Dao cau mày, tùy tiện hét lớn, “Ngươi là ai, tại sao lại ngang ngược như vậy! Thật là loại nam nhân... uhm... uhm...”

”Xuyt! Ngươi nhỏ giọng một chút a!” Diệp Linh Lung vội vàng bịt miệng nàng, thấp giọng nói ra, “Hắn là Cổ Kiếm gia tử của Già đều, ý vào cha hắn có tiền, cả ngày khi nam bá nữ, khắp nơi hoành hành, không ai dám trêu chọc hắn a!”

Cổ Kiếm đi xuyên qua đám người, đến trước mặt lục y nữ tử kia, bắt đầu kéo nàng ôm vào trong lòng, vẻ mặt tà dâm cười nói, “Tiểu mỹ nhân, cùng bọn công tử ta đi thôi, theo ta về làm tiểu thiếp, cho ngươi một bước lên trời, đừng quản cái lão già ốm yếu ở nhà nữa!”

”Cổ công tử, xin ngài bỏ qua cho ta đi!” Nữ tử tóc tết buộc khăn trắng khóc nói, “Van xin ngài!”

”Ha ha!” Nhìn xem nữ tử hoa dung thất sắc trong ngực, Cổ Kiếm nhin không được mà phá lên cười.

”Buông nàng ấy ra mau!” Một âm thanh lạnh lùng truyền đến.

Cổ Kiếm theo tiếng nói nhìn đến, chỉ thấy một cô gái áo tím thân nhiên đứng ở trước mặt hắn, một dung nhan xinh đẹp như hoa làm người khác nhìn thấy tâm liền rung động.

”Ta còn tưởng là ai, thì ra lại là thiên kim tướng phủ bỏ trốn theo nam nhân đây mà!” Cổ Kiếm cười dâm đãng buông nữ tử trong ngực ra, từng bước từng bước hướng về Bộ Phi Ngừ đi đến, “Có phải ngươi đã bị Tuyên vương ghét bỏ rồi đúng không, cho nên muốn cùng bọn công tử ta... ha, ha!” Nói xong, hắn liền đưa tay hướng trên mặt của Bộ Phi Ngừ mà sờ soạng.

Bộ Phi Ngừ chán ghét nhú nhú mày, như cũ vẫn đứng yên bất động nguyên chỗ, lặng yên không một tiếng động liếc mắt ra hiệu cho Hoa Mộng Dao.

”Vâng!” Hoa Mộng Dao một bước xông lên, một phen nắm lấy cổ tay của Cổ Kiếm, tựa hồ còn có thể nghe được âm thanh tiếng xương bể nát.

”A!” Cổ Kiếm đau đến kêu to, “Ngươi, Xú bà, mau thả bọn công tử ta ra! Nếu không nghe lời, bọn công tử... uhm... uhm...”

Bộ Phi Ngừ đi đến quán bán trái cây phía trước, tiện tay cầm lấy một quả táo hướng vào miệng của Cổ Kiếm mà nhét vào, rảnh tay nói, “Ngươi ồn

quá.”

”Uhm.Uhm...” Cô Kiếm bị chặn miệng, không có cách nào nói chuyện, một tay thì bị Hoa Mộng Dao nắm thật chặt, không thể động đậy, chỉ có thể ngoan ngoan trừng mắt nhìn Bộ Phi Ngữ, mọi người bên cạnh nhìn xem cũng không ngừng vỗ tay náo nhiệt có người còn nói hay lắm, hay lắm.

”Ờng trời a!” Diệp Linh Lung thì lại bị hù dọa đến sợ, khẩn trương đến tim muốn lộn ra ngoài, hai người này đến cùng là đang làm gì vậy a!

”Ah, người có phải là Cô tiện nhân?” Bộ Phi Ngữ chợt cau mày, như có điều gì suy nghĩ, gật gật đầu nói, “Cha người tốt nhất nên lấy cái tên này cho người a? Nó rất thích hợp với người.”

”Hừ!” Cô kiếm vất vả lắm mới đem trái táo trong miệng phun ra, không hiểu hỏi, “Người là có ý gì?”

”Người không phải là tiện nhân sao?” Bộ Phi Ngữ buông tay ra, cười đến như là mình vô tội a.

”Người!” Cô kiếm khí đỏ bừng cả khuôn mặt, nghẹn không nói ra được một câu, đối với tùy tùng ở phía xa khiển trách, “Các người là một đám phé vật, tại sao còn đứng đó! Còn không mau tới cứu bổn công tử ta!”

”Vâng, công tử!” Vài người tùy tùng cuộn tay áo lên, liền đi tới.

”Đứng lại!” Hoa Mộng Dao quát lạnh một tiếng, lực đạo trong tay không khỏi tăng lên vài phần, “Nếu như các người còn muốn công tử nhà mình lời nói hoàn hảo vô khuyết, thì tốt nhất đừng động vào!”

”Ai nha, đau chết ta rồi!” Cô Kiếm thống khổ liên tục kêu to, “Các người...tất cả đứng lại hết cho ta!”

”Vâng!” Tùy tùng muốn tiến lên lập tức liền dừng lại, hai mặt nhìn nhau, không biết làm như thế nào mới phải.

”Vị cô nương này, ta mua.” Bộ Phi Ngữ sáng khoái nói, nằng sò sò bên hông, phát hiện mình không mang bao nhiêu bạc, nhíu nhíu mày, nhìn về phía bên hông công tử nhà giàu, nhẹ nhàng cười một tiếng, không khách khí chút nào đưa tay về phía mặt hắn, “Không biết công tử có tiền không, có thể cho ta mượn?”

”Không có tiền còn dám thay người ra mặt!” Cô kiếm hừ lạnh một tiếng, hắn không hề nghĩ tới nàng còn mang bộ mặt gian trá cười hỏi muốn tiền của hắn.

”Mau giao ra ngay!” Hoa Mộng Dao dùng thêm tí nội lực, trên tay tăng thêm tí sức nữa.

”Hảo a...Hảo a...” Cô Kiếm đau đến mày đều nhíu lại, trên đầu đã toát vài viên mồ hôi lấm, run rẩy đưa tay vào trong ngực, lấy ra một xấp ngân phiếu lớn, trong miệng la hét, “Phụ nhân xạo quyet!”

”Tiền này mặc dù là Yên nhi mượn của công tử, nhưng công tử có thể đến Tuyên vương phủ đòi lại từ Tuyên vương a!” Bộ Phi Ngữ liền tiếp nhận, đầu mày hơi nhíu, sự thật nàng đâu có nhiều tiền như hắn, nhưng mà cứ dứt khoát tùy tiện mượn đại một số nào đó, đảm chắc hắn cũng không dám đến vương phủ mà đòi tiền Tuyên vương, về phần số tiền này coi như là cướp của giàu chia cho người nghèo vậy.

”Còn không mau rút đi!” Hoa Mộng Dao buông tay Cô Kiếm ra, đem hắn quăng sang một bên.

Cô Kiếm ngã nhào trên đất, tùy tùng lập tức đỡ dậy, một bụng tức khí rời khỏi, mọi người vây quanh xem náo nhiệt cũng đều rời rít tản đi.

”Nhanh, cầm số tiền này, đi bốc thuốc cho cha người đi.” Bộ Phi Ngữ đem toàn bộ ngân phiếu đặt vào trong tay lục y nữ tử.

”Tốt quá, Cảm tạ tiểu thư rất nhiều.” Lục y nữ tử về mặt cảm kích vui mừng, “Thúy nhi về sau nhất định sẽ hầu hạ tốt cho người”.

”Ha ha, bên cạnh ta giờ hoa bay nhất là rất nhiều.” Bộ Phi Ngữ liếc mắt nhìn Hoa Mộng Dao và Diệp Linh Lung ở phía sau lưng, nhẹ nhàng cười một tiếng, “Ta không cần người phải làm nha hoàn cho ta, mau mang theo số tiền này, cùng cha người rời khỏi đây đi, miễn cho sau này lại gặp những tên ác bá kia quẩn lấy.”

Sau khi nhìn xem lục y nữ tử kia đã đi xa, Diệp Linh Lung tâm trạng lên cao xuống thấp giờ mới thoải mái, nàng liền trưng ra một khuôn mặt giảng dạy nói, “Tiểu thư, ban nãy làm ta sợ muốn chết, chuyện khi nãy một tiểu thư kêu các không nên làm a!”

”A?” Bộ Phi Ngữ hơi sững sờ, nhớ tới vừa rồi nàng nhất thời tức giận, cũng không có suy nghĩ nhiều, liền ra mặt, công khai dạy dỗ Cô kiếm, nếu không phải đã uống viên không có nội lực, thì sớm nàng đã động thủ rồi, nàng có chút then thùng cười, “Thực xin lỗi a, ta nhất định lần sau sẽ chú ý, người cũng đừng cả ngày lẫn đêm dạy dỗ ta a.”

”Có cái gì mà phải ngạc nhiên? Loại ác bá này tốt nhất là nên dạy dỗ a!” Hoa Mộng Dao đẩy Linh Lung một cái, lôi kéo Bộ Phi Ngữ đi, “Chủ tử, mặc kệ cô ta, đi dạo hội chùa thôi.”

”Người đó nha!” Diệp Linh Lung đành phải rù đầu xuống, cũng theo ở phía sau.

Đối diện trà lâu, ở trên tầng cao, nhất y nam tử, một thân hoa phục, dựa vào cửa sổ thưởng thức trà, ngắm nhìn một bóng dáng màu tím nhạt nhanh nhẹn đi xa ở trên đường, khoe miệng quẹo rũ ra một nụ cười vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Lần đầu giao phong

Trở lại Tuyên Vương phủ đã là chiều tối, sắc trời xanh thẫm chỉ còn lại từng mảnh ánh nắng chiều hoa mỹ, tiếng suối róc rách lặng lẽ chảy xuôi theo dòng suối, cây liễu bên bờ suối rủ xuống những cành liễu thật dài, gió nhẹ lướt qua, bay phấp phới, chập chòn mà nhẹ nhàng.

Trong đình, phía trước con suối, một bóng dáng đang đứng dựa vào thành lan can, nhìn ngắm một nữ tử từ phía xa đi tới, ánh trời chiều nhân nhật nhuộm lên gò má tuần mỹ của hân, rạng rỡ phát sáng, hân chỉ là lẳng lẳng đứng đó, phảng phất khí chất ngọc thụ lâm phong, thanh nhuận đến động lòng người.

Bộ Phi Ngừ cũng không hiểu đã bị gì đó hấp dẫn lấy nàng, dừng bước lại, cũng đứng yên ở bên hồ, mái tóc dài đen như mực bay theo gió, trời chiều ánh nắng như lụa mỏng chiều thẳng vào người nàng, từ phía không khí trong trẻo thanh khiết, bất chợt nàng ngước mắt nhìn qua phía trên đình kia, cùng người đó bốn mắt nhìn nhau, trong lòng thoáng chốc tựa hồ cũng đã khẳng định, đó chính là Tuyên Vương sao?

Tóc đen được buộc cao bằng tử ngọc kim quan, dư âm ánh nắng của trời chiều tập trung chiếu trên khuôn mặt của người đó, mi như núi xa, phong phú thanh tú, khí chất cao quý, cả người mang theo thứ thanh quý tao nhã, không hề nhiễm tí bụi trần nào.

Đem động phòng hoa chúc, người đó ngay cả khăn voan của nàng cũng không vén lên, đã phát tay áo rời đi, cho nên Bộ Phi Ngừ cũng không chính thức gặp qua bộ dáng của Tuyên vương, huống chi nàng cũng không cần quan tâm, nhưng giờ phút này, nàng không khỏi cảm khái, Tuyên vương này, có bộ dáng quả thật là soái a!

Hoa Mộng Dao cùng Diệp Linh Lung ở phía sau, cũng đều dừng bước lại, ngẩng đầu nhìn đến, không khỏi có chút ngây ngời, giờ khắc này thời gian như phảng phất đứng lại, tuy hai người đó chỉ đứng từ phía xa nhìn nhau, nhưng ở bên ngoài mà nhìn vào, người ta còn cho rằng nàng và hân tựa hồ như là trời đất đã tạo nên một đôi bích nhân, cùng trời mây rặng đỏ, nước hồ thanh tĩnh dung hợp lại một chỗ, tạo thành một bức tranh phong cảnh đẹp đến nỗi không thể nào tả xiết, khiến người nhìn không được mà say mê thật lâu.

Qua một hồi lâu, Bộ Phi Ngừ mới thu hồi tầm mắt, định xoay người chuẩn bị rời đi, nàng sao có thể quên mục đích cuối cùng nàng gả vào vương phủ là gì, chỉ là bây giờ, nàng tạm thời không hiểu được rõ ràng, nàng nên ứng phó với hân như thế nào?

“Vương phi, có thể cùng bản vương đàm hạ một ván cờ.” Một thanh âm du dương từ phía sau truyền đến.

Bộ Phi Ngừ liền dừng bước chân lại, cũng không có bối rối, chỉ là khép hờ mắt, thoáng suy tư một lúc, đối với Diệp Linh Lung cùng Hoa Mộng Dao phân phó, “Các ngươi về Lung Nguyệt Các trước đi, không cần đi theo ta.”

Sở Lăng Yên đứng chấp tay ở chỗ cao kia, nhìn xem một bóng dáng màu tím đang chậm rãi bước lên thềm đá, sắc vàng của trời chiều ở phía sau lưng kéo thật dài ánh bóng của nàng, nhộn nhạo, đẹp đến nỗi khiến người ta nhìn vào hoa cả mắt, nữ tử mỹ mạo trong suốt như trời mây quang đăng sau cơn mưa, không nhiễm một hạt bụi trần nào, làm cho lòng hân không hiểu sao lại nhẹ nhàng rung động.

Bộ Phi Ngừ tùy ý tìm kiếm cho mình một chỗ trống, an vị ngồi xuống, nàng nhủ mảy mảy nhìn lướt qua, trên bàn đá bày đặt ván cờ bằng ngọc chất đầy những viên cờ đen, toàn thân óng ánh trong suốt, nhân nhật phát ra thứ ánh sáng màu đẹp mắt, trên bàn cờ, những viên cờ đen trắng đã được xếp đặt vào vị thế khó gỡ, cờ đen và trắng thế lực ngang bằng nhau, xem ra đây chính là ván cờ chưa đến hồi kết.

Bộ Phi Ngừ nhặt lấy viên cờ trắng, thoáng cân nhắc một chút, liền nhắm theo góc trên bên phải của ván cờ mà nhẹ nhàng đặt xuống, nàng cũng không hiểu rõ lắm về kỹ nghệ của Mộc Yên Nhiên như thế nào, vì để bảo toàn, ván cờ này nàng không thể thắng, nhưng cũng không được thua một cách thảm hại a.

Sở Lăng Yên ngồi ở phía đối diện, tay cầm một viên cờ đen, giữa ngón tay vuốt qua vuốt lại, ánh mắt không hề rời khỏi vị trí trên người Bộ Phi Ngừ, “Vương phi hôm nay thật đúng là bậc quân tử không thua gì đáng mảy râu.”

Bộ Phi Ngừ tất nhiên hiểu rõ hân là đang ám chỉ chuyện phát sinh trên đường phố ngày hôm nay, nàng bất động thanh sắc nhìn xem bàn cờ, một mặt phân tích ván cờ, một mặt nói ra, “Vương gia tin tức quả đúng là linh thông a.”

“Chuyện này truyền đi toàn thành đều sôi sục đến náo nhiệt, bản vương há có thể không biết?” Sở Lăng Yên nhẹ nhàng cười một tiếng, giọng nói mang theo một tia nghiền ngẫm, “Chỉ là... vương phi thay người mà bất bình, nhưng cuối cùng lại đem sổ sách lung tung tính lên trên đầu bản vương, bản vương quả thật lo rằng ngày nào đó vương phi sẽ đem cả vương phủ ta mà bán đi.”

Bộ Phi Ngừ hơi ngần ra, lúc này nàng mới nhớ tới, ban sáng chỉ là thuận miệng nói ra là cho Cổ Kiếm đến Tuyên Vương phủ đòi bạc của hân, những chuyện chi tiết như vậy, hân thế mà cũng biết được, xem ra phổ phường này người của hân công phu bắt quái thật đúng là tuyệt vời.

Bộ Phi Ngừ khiêu mi cười cười, trong tay chậm rãi đặt nhẹ một viên cờ nữa, thông dong đáp, “Chẳng lẽ vương gia không trả nổi đồng bạc kia?”

Sở Lăng Yên cười mà không đáp, trong mắt xẹt qua một tia diễm ngược, “Bản vương còn tưởng rằng vương phi sẽ vì nhớ nhung tình cũ người xưa, buồn bực không vui, đến nỗi sẽ không bước chân ra khỏi cửa?”

Bộ Phi Ngữ cảm quân cờ trên tay đang định đặt xuống liền ngưng lại, lông mày nhẹ nhàng cau lại nếu không để ý sẽ không thể nhận ra, những lời này là đang thử dò xét nàng sao? Nàng phải trả lời hần như thế nào đây? Nàng chỉ nhớ mang máng là Mộc Yên Nhiên yêu vị nam tử kia là thư sinh, những thứ khác nàng liền hoàn toàn không biết gì cả.

Bộ Phi Ngữ tự mình âm thầm suy đoán, cảm thấy chuyện này quả thực là đến hơi sớm, hần nên nói sang chuyện khác thì tốt hơn, nàng ngẩng đầu lên, mây trôi nước chảy cười cười, vẻ mặt thành khẩn nói, “Người nọ đối với Yên Nhi sớm đã là mây khói thoảng qua, có thể gả vào vương phủ, hưởng thụ vinh hoa phú quý, Nhiên nhi câu cũng không được, làm sao có thể đối với một nam tử thư sinh nghèo khó mà nhớ mãi không quên? Lúc ấy bỏ trốn, là do Yên Nhi ngu ngốc nghĩ chưa thông, may mắn được mẫu thân khai giảng, mới không lâm đường lỡ bước.”

Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Sở Lăng Yên lóe qua một tia kinh ngạc, hần tuyệt đối không hề nghĩ tới nàng sẽ trả lời hần như vậy, còn nói với giọng điệu như thể là chuyện thường tình đương nhiên xảy ra. Vừa rồi trên lầu cao ở trà lâu, hần nhìn thấy nàng giúp đỡ một người không biết, vậy nàng làm sao có thể lại là một nữ tử tham hư vinh hoa phú quý?

Trong lúc hần đang thất thần, Bộ Phi Ngữ đã chậm rãi đặt viên cờ còn lại, “Vương gia, Nhiên nhi đã thua.”

Sở Lăng Yên phục hồi tinh thần, cúi đầu nhìn lại, trên bàn cờ, viên cờ trắng đen giao đấu lẫn nhau, tạo thành một đường sinh tử cướp giết, mà ngay khi cô gái áo tím đặt viên cuối cùng xuống đã khiến cho viên trắng nằm gọn lộn trong vòng vây của viên đen, khiến cho hần đem hết những viên cờ trắng một lần nuốt trọn.

“Vương gia, sắc trời đã không còn sớm nữa, Nhiên Nhi cáo từ trước.” Bộ Phi Ngữ chậm rãi đứng dậy, nhẹ nhàng khom người, xoay người đi xuống thêm đá, không mang theo một tia luyến nào mà rời khỏi suối đình.

Sở Lăng Yên tĩnh tế xem xét lại bàn cờ lần nữa, phát hiện thì ra những viên cờ trắng là tự chịu diệt vong, bên cạnh đó còn có một con đường sống sót, nhưng nàng rõ ràng là tự đi tìm đường chết cho một nước cờ, cô gái này chỉ dùng một quân cờ mà muốn qua mặt hần!

Hần ngẩng đầu nhìn lên, ánh mắt ảm áp nhìn về phía bóng dáng đã nhanh nhẹn đi xa, khóe miệng khẽ quẩy rũ ra, trong mắt xẹt qua một tia thâm thúy khó hiểu, nàng tựa hồ đang tận lực muốn làm cho nàng và hần bắt hòa a.

Bạn đang đọc truyện *Thay Gả, Trốn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Thuộc về nhận lâu

Trong phòng ánh sáng nhỏ như hạt đậu của đèn dầu đang lung linh chiếu sáng, yên tĩnh không một tiếng động, chỉ có thể nghe thấy tiếng âm thanh lật sách rất nhỏ.

“Chủ tử.” Hoa Mộng Dao đẩy cửa đi vào, cầm trong tay một ống trúc lớn rỗng ruột đi đến, nàng dè dặt đóng cửa lại, thấp giọng nói, “Hàn Ảnh Các Chủ gửi thư.”

Bộ Phi Ngữ đặt quyển sách thuốc xuống bàn, tiếp nhận ống trúc, từ bên trong lấy ra một tờ giấy, chữ viết trên giấy rất to như rồng bay phượng múa, đây là nét chữ thuộc về nhận lâu. Nàng nhích môi cười, nhanh chóng đứng dậy, đi về phía trước cửa sổ, đem tờ giấy đốt trên ánh nến, ánh nến như linh xà mang tờ giấy trong nháy mắt hóa thành tro bụi.

“Mộng Dao, ta phải đi ra ngoài một lát.” Nàng xoay người nói, “Người tạm thời ở trong phòng dịch dung thành Mộc Yên Nhiên, không thể để cho người khác nhìn ra, nhất là nha đầu Diệp Linh Lung.”

“Chủ tử, dịch dung thì ta có thể, nhưng thanh âm ta làm sao mà bắt chước được, vạn nhất có người đến thì làm sao a?” Hoa Mộng Dao không khỏi có chút khó khăn nói.

“Người không nói là sẽ không sao a.” Bộ Phi Ngữ đi đến trước bàn trang điểm, lấy ra một chai phấn hoa bôi lên mặt, cởi bỏ lớp hóa trang, khôi phục lại dung mạo ban đầu, một khuôn mặt chưa qua son phấn, nhưng lại vô cùng thanh lệ thoát tục xuất hiện ở phía trước gương đồng.

“Chủ tử, người đứng đó nói chuyện không sợ bị đau lưng sao?” Hoa Mộng Dao nhìn không được chu môi oán giận nói.

“Người chỉ cần ngồi ở đó lẳng lặng đọc sách, mệt rồi thì đi ngủ.” Bộ Phi Ngữ không cho là đúng, nên cười cười, “Đã trễ thế này, sẽ không có người tới a.”

“Hảo a.” Hoa Mộng Dao bất đắc dĩ gật gật đầu, “Chủ tử, người nhất định phải sớm trở lại a!”

“Biết rồi a!” Bộ Phi Ngữ lại nuốt vào một viên Vân Đan giải độc, khôi phục nội lực, một thân hắc y dạt hành, mái tóc đen nhánh chỉ dùng một sợi dây

mỏng buộc cao, bóng dáng linh xảo bay ra khỏi Tuyên vương phủ.

Trong màn đêm đen nhánh, một vầng trăng sáng tỏ, treo trên cao, dịu dàng tỏa ra ánh sáng như nước chói lọi chiếu xuống dòng sông lằng lằng hướng theo chân trời mà trôi đi, dưới ánh trăng sáng hòa nhập trong bóng tối lại khiến cho Giang phủ như được bao bọc bởi một màn sa bạc, cảnh vật nơi đây hết thảy đều là xinh đẹp, yên tĩnh mà mông lung.

Phía bờ sông, một nam tử đang chấp tay đứng ở trên tầng cao của Nhạn lâu, thân vận trường bào màu đen, tà áo theo gió tung bay vù vù, tóc dài được cột lên bằng một sợi tơ màu tím, trong đôi mắt màu tím nhạt cất giấu ánh nhìn mỉa mai hoặc cùng lắm là lạnh, ngũ quan xinh xắn, dưới ánh trăng đầy lung linh lộ ra vẻ tuấn đạt tươi mát của vị nam tử đó.

“Sư huynh.” Bộ Phi Ngừ một thân nhảy lên tầng trên nơi thuộc về Nhạn lâu.

Hàn Nhựt Thủy xoay người, ánh mắt nhu hòa đánh giá cô gái trước mắt mình, một thân màu đen y phục dạ hành, tóc đen buộc cao, nhìn rất tiêu sái linh động, hần mỉm cười nói, “Mấy ngày nay, muội đã đi đâu? Ta đến Thiên Ảnh Các tìm muội mấy lần, nhưng vẫn không thấy muội.”

“Ách...” Bộ Phi Ngừ thần sắc hơi sững sờ, mắt khép hờ, trong đầu nhanh chóng thoáng qua một cái ý nghĩ, nếu để sư huynh biết nàng đi lập gia đình, hơn nữa lại còn thay người khác xuất giá, chỉ sợ sư huynh không nói hai lời, sẽ kéo nàng trở về Thiên Ảnh Các, đến lúc đó khả năng chuyện này cũng sẽ bị sư phụ phát hiện ra, cho nên trước khi nàng rời đi còn chưa có được hưu thư trong tay tuyệt đối không thể để cho sư huynh biết rõ a.

Nàng suy nghĩ một tý, sau đó liền ngẩng đầu lên, mĩ mầu trong trẻo nhưng lại lạnh lùng mang theo ánh nhìn vui vẻ nhẹ nhàng, liền né tránh hỏi, “Phải rồi, sư huynh, huynh tìm muội là có việc gì a?”

“À, ta là tới nói cho muội biết một tiếng, những ngày gần đây ta sẽ không ở Hàn Ảnh Các, sư phụ muốn ta ra ngoài làm một vài chuyện.” Hàn Nhựt Thủy bất động thanh sắc nói.

“Sư phụ? Người muốn huynh đi làm chuyện gì a?” Bộ Phi Ngừ vẻ mặt nghi hoặc, nhưng trong lòng thì mừng thầm, sư huynh đi ra ngoài phỏng đoán thời gian rất lâu mới có thể trở về, mà nàng thì ở đây liền có đủ thời gian lấy được hưu thư.

Hàn Nhựt Thủy môi khẽ phác thảo, tự tiểu phi tiểu nói (là cười có như không), “Muội không nói cho ta biết những ngày qua muội đã đi đâu, ta cũng vậy sẽ không nói cho muội nghe sư phụ giao cho ta đi làm việc gì.” Hần sớm đã đem thần sắc lúc này của nàng thu hết vào trong mắt.

“Việc này...” Bộ Phi Ngừ lúng túng cười một tiếng, viện cớ lung tung nói, “Sắc trời không còn sớm, muội về trước a.”

“Uhm” Hàn Nhựt Thủy gật đầu cười mỉm, bất động thanh sắc nhìn xem nàng nhanh nhẹn bay xuống, nhếch môi cười, phi thân đi theo.

Bộ Phi Ngừ ở phía đầu đường có ý vòng vòng vài cái, khẳng định sau lưng không có ai đi theo, mới xoay người nhảy lên Tuyên vương phủ, lặng lẽ trở về Lung Nguyệt Các.

“Chủ tử, người đã trở về.” Hoa Mộng Dao thả cuốn sách thuốc trong tay ra, mừng rỡ, kể từ khi Bộ Phi Ngừ rời đi, trong nội tâm nàng liền thấp thòm bất an.

“Uhm, vừa nãy có người đến sao?” Bộ Phi Ngừ vừa hỏi thăm vừa đi đến trước bàn trang điểm, bắt đầu nhìn vào gương để dịch dung.

“Không có.” Hoa Mộng Dao cũng ngồi ở cạnh bên bàn trang điểm, nàng liền nhanh chóng tháo bỏ những trang sức và lớp dịch dung.

“Hảo a, sắc trời không còn sớm nữa, người cũng mau đi ngủ đi.” Bộ Phi Ngừ xoay người lại, đã là dung nhan xinh đẹp như hoa kia.

“Vâng” Hoa Mộng Dao đứng dậy rời đi.

Trong bóng đêm mênh mông, chỉ còn bóng nam tử áo đen đứng ở khúc quanh trên đường, nhìn xung quanh, tự giễu cười một tiếng, bắt đầu đi lác lác đầu, “Cuối cùng lại mất.”

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Không giải thích được vì sao sủng ái

Bầu trời một mảng xanh biếc, mây trắng không nhuộm một tia sắc nào, ánh mặt trời sáng lạng lư động, mấy mảnh mây trắng như cánh bướm quang đăng phiêu bồng giữa biển xanh.

Bộ Phi Ngừ đang ngồi ở giàn Hoa Tử Đằng lật xem sách thuốc, quản gia Trì Thu đột nhiên đi đến, “Vương Phi, vương gia mời ngài đến dùng ngọc thiện (com trư).”

“Cái gì?” Bộ Phi Ngữ kinh ngạc ngẩng đầu lên, hoài nghi không biết là mình có nghe lầm hay không, Tuyên vương sao lại đột nhiên mời nàng đến dùng ngọc thiện a.

“Ta biết rồi, ngươi lui xuống trước đi.” Nàng trong tay thả quyển sách thuốc ra, đứng dậy mang theo Hoa Mộng Dao đi đến phía trước sảnh, vừa bước vào phòng, đã nhìn thấy cả bàn người đã ở đó chờ.

Sở Lăng Yên một thân hoa phục ngồi ở giữa, chỉ về hướng bên cạnh không người ngồi, “Vương phi, đến bên cạnh bản vương mà ngồi.”

“Vâng!” Bộ Phi Ngữ liền tọa vị, nhưng vẫn là chưa động đũa, nàng tinh tế đánh giá vài vị nữ tử ngồi bên cạnh, các nàng dung mạo đều là xinh đẹp, một thân trang phục lộng lẫy, nhìn cách ăn mặc và trang điểm, chắc hẳn đây là những tiểu thiếp của Tuyên vương a, nàng không khỏi nghi hoặc, chẳng lẽ mọi người ăn cơm đều phải ăn mặc trịnh trọng như thế sao?

Sở Lăng Yên nhìn thấy Bộ Phi Ngữ vẫn là ngồi đó ngẩn ngơ, liền gấp cho nàng một chút thức ăn bỏ vào trong chén, dịu dàng nhắc nhở, “Vương phi, ăn nhiều một chút.”

“Hả?” Bộ Phi Ngữ lúc này mới hồi phục tinh thần lại, gật đầu nói, “Đa tạ vương gia.”

“Phải rồi, đây là từ ngọc trâm là ngọc lưu ly được Thần quốc tiến cống, bản vương cảm thấy nó rất xứng với trang phục màu tím của vương phi, cho nên ta đem nó tặng cho vương phi.” Sở Lăng Yên, từ trong ống tay áo lấy ra một cái hộp gấm đặt lên bàn, từ ngọc màu tím nhu hòa, óng ánh trong suốt, lẳng lặng nằm im trong hộp gấm.

Bộ Phi Ngữ nhú mày nhìn cây trâm trong hộp gấm, nàng chỉ cảm thấy nhóm ánh mắt ghen tỵ đang bắn tới nàng, làm cho toàn thân nàng không được tự nhiên. Khiến nàng cũng không dám đón lấy, trong lòng có vô số nghi vấn, làm cho nàng không nhìn được mà ngược mắt lên nhìn vị nam tử bên cạnh, chỉ thấy một mảnh đen nhánh trong đôi mắt thâm thúy kia, cái gì cũng không quan sát ra.

“Sao hả? Vương phi không thích sao?” Sở Lăng Yên nhẹ cười hỏi.

“Không có.” Bộ Phi Ngữ ngăn lại dòng khó hiểu trong lòng, dè dặt tiếp nhận hộp gấm trong tay, miễn cưỡng cố nặn ra nụ cười tươi, “Đa tạ vương gia đã ưu ái, Nhiên nhi rất thích.” Nàng ở trong lòng một hồi thấp thỏm, ăn xong rồi, nàng giờ mới biết, buổi ăn ngọc thiện này là chán nhất trong đời nàng.

Trên đường trở về Lung Nguyệt Các, Bộ Phi Ngữ tinh thần có chút không tập trung, đôi mắt thâm thúy kia tổng thể cho nàng cảm giác là không thể nhìn thấu hần, khiến cho người ta không thể nắm lấy, nàng vẫn còn nhớ rõ, đêm động phòng hôm đó, hần ngay cả khăn voan cũng không mở ra, đã phát tay rồi đi, hần chỉ ít sẽ không hề có hứng thú gì đối với nàng, lần đầu gặp hần ở phía suối đình, nàng cố ý cho hần thấy nàng chính là người tham hư vinh, theo lý thuyết mà nói, hần nhất định phải chán ghét nàng, nhưng mà hôm nay lại không phải như vậy, hần tìm mọi cách sủng ái nàng, đến tột cùng là hần đang muốn gì đây?

“Chủ tử, người không sao chứ? Trên mặt sao lại ủ rũ chau mày a?” Hoa Mộng Dao không nhìn được liền hỏi.

“Không có gì.” Bộ Phi Ngữ lắc lắc đầu, “Mộng Dao, ngươi cảm thấy Tuyên vương vì cái gì mà lại đối tốt với ta như vậy?”

“Ta nghĩ Tuyên vương là đã vừa ý người rồi a.” Hoa Mộng Dao không chút nghĩ ngợi nói, “Mộc Yên Nhiên lớn lên lại có gương mặt xinh đẹp như vậy, nam tử nào mà nhìn thấy đều sẽ thích a.”

“A! Cái này không thể được nha!” Bộ Phi Ngữ trên đầu cảm giác được có một loại đại họa giáng tới, vội vàng hỏi, “Vậy ta bây giờ nên làm thế nào mới có thể khiến Tuyên vương chán ghét ta, sau đó mới có thể bỏ ta a?”

“Ừm... cái này...” Hoa Mộng Dao cúi đầu trầm ngâm một phen, “Một nam tử không thể nào dễ dàng tha thứ cho một người nữ tử không tuân thủ trình tiết, đã như vậy chỉ bằng chủ tử đi ra ngoài thông đồng với một người nam tử khác, diễn một tiết mục hồng hạnh xuất tường a!”

“Làm như vậy thật sự được không?” Bộ Phi Ngữ nghiêm túc suy nghĩ một chút, về mặt hoài nghi, “Nếu như Tuyên vương dưới con nóng giận, đem bọn ta đôi”gian phu dâm phụ” giết đi thì làm sao bây giờ?”

“Gian phu dâm phụ... ha ha ha...” Hoa Mộng Dao ôm một bụng phá lên cười, “Chủ tử, ta chỉ là tùy tiện nói ra thôi, người sẽ không tưởng là thật a?”

“Ngươi... cái nha đầu này lại trêu ta, xem ta như thế nào thu thập ngươi a!” Bộ Phi Ngữ giả bộ cáu giận, đưa tay một phen nắm chặt lấy Hoa Mộng Dao, dùng sức gãi ngứa chọc cho Hoa Mộng Dao nhột đến liên tục cầu xin tha thứ, hai người một đường cãi nhau ầm ĩ, không ý thức liền đã trở về Lung Nguyệt Các.

Diệp Linh Lung đang ở bên trong sân vội vàng thu thập các loại thảo dược, xa xa liền đã nghe đến một tràng tiếng cười, ngẩng đầu đã nhìn thấy Bộ Phi Ngữ và Hoa Mộng Dao đang đùa giỡn chạy vào, không khỏi lắc đầu, đi lên phía trước, nghiêm mặt khuyên bảo, “Tiểu Thư, đi đứng phải có tư thế, không được hồ nháo còn ra thế thống gì a!”

“Aizz! Lại nữa rồi...” Hoa Mộng Dao không khỏi nâng trán che mặt, đối với Bộ Phi Ngữ nháy mắt đồng tình.

Bộ Phi Ngữ bất đắc dĩ cười một tiếng, đi lên phía trước nói, “Ling Lung, ngươi còn nhỏ tuổi, đi đâu mà học nhiều quy củ như vậy a? Mỗi ngày cái này không được cái kia không được, làm buồn chết ta sao?”

“Làm sao mà buồn được?” Diệp Linh Lung khó hiểu, nghiêm trang hỏi đáp, “Tiểu thư nhà ta từ nhỏ đã nhận thức giáo dục như vậy, ta đi theo nàng cùng

nàng lớn lên, mưa dầm thấm đất, dĩ nhiên là biết.”

“Vậy tiểu thư nhà ngươi thật là đúng là đáng thương a.” Hoa Mộng Dao không nhịn được mà chen miệng vào bình luận, “Mỗi ngày đều là quy củ, chẳng phải là mệt mỏi sao.”

Diệp Linh Lung không thèm để ý tiếp tục đối với Bộ Phi Ngữ nói dong nói dài, “Đây không phải là trọng điểm, đừng quên, cô nương là thay tiểu thư nhà ta xuất giá, chuyện này vốn là tội khi quân, nếu để xảy ra điều gì sai lầm, khả năng cái giá phải trả là toàn bộ phủ Thừa tướng, cho nên qua loa không được, vì vậy bắt đầu từ bây giờ, người nhất định phải đi theo ta hảo hảo học quy củ, còn phải nhanh chút học thêm về các loại thảo dược a.”

“Hảo a hảo a...” Bộ Phi Ngữ gật đầu liên tục, giờ hai tay thỏa hiệp, “Biết rồi a, ta nhất định sẽ cố gắng thật tốt mà học tập.”

Mấy ngày kế tiếp, Bộ Phi Ngữ mỗi ngày đều sắm vai Mộc Yên Nhiên mà học tập, giống như là đi đứng như thế nào, ăn com như thế nào, mỉm cười như thế nào, hoặc là những tính tình mờ ám của Mộc Yên Nhiên, một lần lại một lần, cho đến khi Diệp Linh Lung gật đầu hài lòng mới thôi.

Một ngày kia, sắc trời không rõ, phía đông một màu trắng bệch, màn trời màu lam nhạt, như một bức nhung tơ tinh khiết, khảm thêm màu vàng của ánh nắng, Bộ Phi Ngữ sớm đã thức dậy, tùy ý rửa mặt, liền ngồi ở trong sân lật sách xem thuốc, Diệp Linh Lung cũng ở bên cạnh soạn lại thảo dược, còn Hoa Mộng Dao thì chón trong chăn ngủ ngon lành, cuộc sống trong Tuyên vương phủ đối với nàng mà nói thật sự là quá nhàn chán, chỉ cần ngủ một giấc là có thể giết thời gian.

“Vương phi, nàng quả thực là thức sớm a!”. Một giọng âm thanh du dương truyền đến.

Bộ Phi Ngữ theo tiếng nhìn lại, vài ngày không thấy Sở Lăng Yên, trên khuôn mặt tuấn mỹ rạng rỡ cười không ngớt đang chấp tay đi về phía nàng.

Nhìn xuống phía dưới, Bộ Phi Ngữ thần sắc liền có chút ngưng trọng, nàng đứng lên, hành lễ, “Nhiên nhi tham kiến vương gia.”

Sở Lăng Yên nhẹ nhàng cười một tiếng, một câu liền nói toạc ra ý nghĩ trong tâm nàng, “Vương phi, dường như không muốn thấy bản vương đến đây!”.

“Làm sao có thể a, vương gia đa tâm rồi.” Bộ Phi Ngữ lấy lại tinh thần, xấu hổ cười, trong tâm mơ hồ dâng lên một cỗ dự cảm bất thường, hẳn lúc này muốn làm gì a?

Sở Lăng Yên đi đến Bộ Phi Ngữ, đối diện ngồi xuống, giương mắt ngắm nhìn quyển sách trong tay nàng, thuận miệng hỏi, “Vương phi, đang xem sách gì mà xem đến nhập thần như thế?”

“Hồi vương gia, chỉ là một quyển sách thuốc bình thường mà thôi.” Bộ Phi Ngữ ôn nhu đáp, giọng nói nhàn nhạt lộ ra một tia đề phòng.

“Àh? Đã sớm nghe nói vương phi y thuật độc nhất vô nhị, ngay cả Bạch Vân Phi tà y cũng không dám khinh thường. Chẳng biết bản vương khi nào mới có thể nhìn thấy phong thái đó của vương phi.” Sở Lăng Yên khiêu mi cười một tiếng, đầu ngón tay không đếm xỉa tới bàn đá, ở phía trên nhẹ nhàng gõ từng nhịp.

“Vương gia người là khen nhầm rồi a.” Bộ Phi Ngữ nhú mày đứng nguyên tại chỗ, nàng hiện tại cũng không đoán được ý của hắn, đành phải thử dò xét, “Không biết vương gia hôm nay ghé thăm Lung Nguyệt Các là có việc gì hay không?”

“Vương phi là đang chuẩn bị hạ lệnh trục khách sao?” Sở Lăng Yên cười nhẹ một tiếng, rốt cuộc cũng đã nói ngay vào điểm chính, “Hôm nay là ngày chúng ta phải về lại mặt gia tổ, vương phi chẳng lẽ đã quên rồi sao?”

“Hửm?” Nàng hơi sững sờ, nàng không hề nghĩ đến là mình đã gả vào vương phủ được nhiều ngày như vậy rồi a, bây giờ phải về gặp mặt Thừa tướng và mẫu thân của Mộc Yên Nhiên sao? Hẳn quả nhiên là đem phiền phức đến tìm nàng mà, “Vương gia đã có lòng, đợi một chút, Nhiên nhi phải đi chuẩn bị ngay.”

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Bất đắc dĩ bị bức ép

Trước tòa cửa phủ một chiếc xe ngựa màu vàng khoan thai dừng lại, Bộ Phi Ngữ được Diệp Linh Lung dìu xuống xe, nàng hơi ngửa đầu nhìn lên tấm biển đề chữ Mộc Phủ phía trên cửa chính, dưới ánh mắt trời hai chữ cái to được tô bằng nước sơn màu vàng đang rạng rỡ phát sáng, nàng trong lòng có chút bất an.

Mấy ngày qua, dưới sự chỉ dạy của Diệp Linh Lung, nàng đã bắt chước được cá tính và sinh hoạt của Mộc Yên Nhiên, giống đến bảy tám phần, nhưng mà thừa tướng phu nhân cũng là thân sinh mẫu thân của Mộc Yên Nhiên, nàng không thể xác định được là có thể lừa gạt được bà hay không, huống hồ giờ phút này, phía trước nàng còn có thêm một tên nam nhân mà lòng người không thể nắm lấy, đang theo dõi từng nhất cử nhất động của nàng a.

Sở Lăng Yên dừng bước, quay đầu lại nghi ngờ nhìn người ở phía sau, “Vương phi, nàng làm sao lại không đi vào?”

Bộ Phi Ngừ nhẹ nhàng thở dài, mới thu hồi suy nghĩ, chậm rãi bước lên thềm đá, mang theo Diệp Linh Lung hướng Mộc Phủ đi vào, bởi vì Hoa Mộng Dao đối với Mộc Phủ vẫn là một gương mặt xa lạ, cho nên cũng không theo tới.

Mới bước vào trước tiền viện, liền nhìn thấy một nữ tử dung mạo đoan trang từ xa xa tiến lên đón chào, giữa hai hàng lông mày tràn đầy niềm vui và tình cảm, “Nhiên nhi, người đã trở về rồi.”

“Mẫu thân.” Bộ Phi Ngừ ôn nhu nói, trên mặt thủy chung treo quệt một nụ cười nhạt, tận lực không để cho mình biểu hiện một tư thái quá mức lạnh nhạt.

“Vương gia, ngài cũng tới.” An Cẩn Dung nhìn về phía bên cạnh, trong mắt có chút kinh ngạc, nàng không nghĩ tới Tuyên vương ngày hôm nay sẽ đến, vì trước hôn lễ nữ nhi của mình đã đào hôn bỏ trốn, ngày đại hôn lại trực tiếp mang vào Tuyên vương phủ, còn tưởng hắn sẽ không coi trọng nữ nhi nhà mình.

Sở Lăng Yên chỉ là lễ phép gật đầu nhẹ, “Phu nhân hảo.”

“Mau tới ngồi xuống đi.” An Cẩn Dung thu hồi nét nghi ngờ trên mặt, ôn nhu lôi kéo cánh tay của Bộ Phi Ngừ, đi đến bàn cơm phía trước, “Biết rõ hôm nay người sẽ về đây lại mặt, sáng sớm mẫu thân liền kêu người chuẩn bị những món ăn mà người thích a.”

“Đa tạ mẫu thân.” Bộ Phi Ngừ dúi bước ngồi xuống, nàng không ngờ thừa tướng phu nhân lại rất thân thiết và hiền hòa, tâm trạng liên tục bất an giờ đã có chút thoải lòng không ít.

“Linh Lung, mau đem bát dưa cấp cho vương gia.” An Cẩn Dung tươi cười rạng rỡ nói, “Vương gia, cũng ngồi xuống ăn đi.”

“Hảo.” Sở Lăng Yên tùy ý đi đến chỗ trống phía trước ngồi xuống.

“Nhiên nhi, mẫu thân biết từ nhỏ người đã thích ăn cá, nên đã cho chuẩn bị không ít.” An Cẩn Dung cao hứng gấp vào trong chén nàng rất nhiều thịt cá, “Nè, ăn nhiều một chút đi.”

Bộ Phi Ngừ hơi sững sờ, nàng từ nhỏ đã dị ứng với cá, mỗi lần ăn cá là liền nôn mửa không dừng, bây giờ phải làm sao a?

“Thừa dịp thức ăn còn nóng, mau ăn đi, người lạnh sẽ không tốt.” Bên tai lại truyền đến tiếng thúc giục của An Cẩn Dung, Bộ Phi Ngừ biết mình chạy không khỏi, đành phải cầm lấy chiếc đũa, kiên trì, tận lực bảo trì thần sắc lạnh nhạt, đem thịt cá trong chén ăn sạch sẽ.

“Mau, ăn thêm đi.” An Cẩn Dung hài lòng gật gật đầu, lại cầm lấy chiếc đũa kẹp rất nhiều thịt cá thả vào trong chén cho nàng.

Bộ Phi Ngừ không nhúc nhích nhìn xem chén cơm đầy thịt cá, trong dạ dày liền có một loại cảm giác trào ngược, nàng liên tục cố gắng kìm nén, không để mình phun hết thức ăn ra ngoài.

“Nhiên nhi, người làm sao vậy, cảm thấy không thoải mái sao?” An Cẩn Dung liền chú ý đến sắc mặt khó coi của nàng, không khỏi lo lắng nói.

“Mẫu thân, không sao a, tại gần đây cơ thể ta có chút mệt mỏi.” Bộ Phi Ngừ miễn cưỡng lộ ra vẻ tươi cười, nàng nhất định phải rời khỏi đây ngay, nếu không sẽ không thể tiếp tục chống đỡ nổi, “Mẫu thân, ta nghĩ ta nên đi về trước.”

“Uhm, vậy cũng tốt.” An Cẩn Dung âm thanh tràn ngập uể oải, thật vất vả trông mong con gái về thăm, mà ngay cả bữa cơm cũng chưa ăn xong đã liền rời đi, bà cũng không để ý đến nam tử đang ngồi ở đối diện, ý tứ sâu xa đối với Bộ Phi Ngừ nhỏ giọng nói, “Nhiên nhi, người mới vừa thành thân, cũng phải cùng vương gia tiết chế một chút chứ.”

“Mẫu thân, người là đang nói vớ vẩn gì vậy a!” Bộ Phi Ngừ lúng túng không thôi, trong nháy mắt nàng biết là An Cẩn Dung đã hiểu lầm lời nói của nàng, trên mặt nhất thời bay qua một mảnh rầu rĩ, đồng thời không quên lườm cái tên nam tử Sở Lăng Yên đang ngồi cạnh bên, chỉ thấy trên gương mặt tuấn mỹ đó chính là quynh rũ ra một nụ cười có như không, cũng không biết là hắn đang có nghe hay là không a.

Ngồi trên xe ngựa một đường lắc lư trở lại Tuyên vương phủ, Bộ Phi Ngừ cũng nhin không được rồi, liền lao xuống, ngay tại cửa chính, khó chịu ói ra.

“Nàng bị làm sao vậy?” Sở Lăng Yên vội vàng đi cạnh bên dìu lấy Bộ Phi Ngừ, trong lòng khẩn trương có chút khó hiểu, “Linh Lung, người trước đem vương phi về Lung Nguyệt Các, bản vương đi cho mời đại phu!”

“Không cần đâu, vương gia!” Bộ Phi Ngừ vội vàng phát phát tay, nếu quả thật đem đại phu đến xem, sẽ tra ra nàng là vì ăn thịt cá mới nôn mửa, vậy chẳng phải thân phận nàng sẽ bị bại lộ sao, dù sao An Cẩn Dung cũng đã nói qua Mộc Yên Nhiên từ nhỏ đã rất thích ăn cá, Sở Lăng Yên chắc có lẽ ở cạnh bên cũng đã nghe được tường tận rõ ràng, cho dù nàng có một trăm cái miệng cũng đều giải thích không rõ ràng lắm.

“Đừng ương bướng nữa!” Sở Lăng Yên có chút hơi giận nói.

“Tiểu thư, người nghe lời vương gia nói đi.” Diệp Linh Lung cũng có chút cảm thấy kỳ quái, mới vừa rồi còn thật tốt, làm sao đột nhiên nôn mửa không dừng, huống chi cơ thể đã sinh bệnh tại sao còn không chịu mời đại phu đây?

Diệp Linh Lung vừa khuyên bảo vừa dìu đỡ Bộ Phi Ngừ từ từ đi trở về Lung Nguyệt Các.

Hoa Mộng Dao nghe thấy động tĩnh, vội vàng từ trong nhà chạy ra, “Chủ tử, người làm sao vậy, sắc mặt sao lại khó coi như vậy.”

”Ta ăn cá.” Bộ Phi Ngữ khó chịu hồi đáp, nhìn không được lại ói ra, bất quá cũng chỉ là một trận nôn khan, trong dạ dày đầy những thịt cá sớm đã ở trước cửa vương phủ ỏi cặn sạch.

”Hà, cái gì!” Hoa Mộng Dao nghi hoặc khó hiểu nói, vừa vội vừa giận, “Chủ tử, người rõ ràng là dị ứng với cá, tại sao lại đi ăn cá đây?”

”Á, chết rồi, tiểu thư đúng là ăn không ít cá đâu!” Diệp Linh Lung kinh ngạc không thôi, mới có chút hiểu ra, liền vội vàng đỡ Bộ Phi Ngữ vào nhà nằm xuống.

Bộ Phi Ngữ mệt mỏi dựa ở trên giường, đã ngừng nôn mửa, hữu khí vô lực hỏi, “Linh Lung, người có biện pháp gì giúp ta gạt được đại phu hay không, để hần không thể tra ra là ta vì ăn cá mà nôn mửa?”

Diệp Linh Lung lập tức hiểu được tình thế nghiêm trọng, đầu óc chuyển một cái suy nghĩ, nghiêm túc nói ra, “Tiểu thư nhà ta từng nói qua có một loại được có thể làm đảo loạn mạch, trong sân Lung Nguyệt Các cũng có loại được đó!”

”Thật sao?” Bộ Phi Ngữ ánh mắt sáng lên, thúc giục, “Người mau nhanh đi lấy a!”

”Nhưng mà...” Diệp Linh Lung có chút hơi do dự, cảm thấy có chút khó mở miệng, “Loại được này sẽ khiến cho người ngoài tưởng lầm là hi mạch a.”

”Cái gì! Hi mạch! Đây là một việc thiếu chủ ý a!” Hoa Mộng Dao vẻ mặt không nói gì, liền khoát tay, vốn muốn giáo huấn Diệp Linh Lung, đã thấy trên mặt Bộ phi Ngữ đầy nét tươi cười nói, “Thật sự là ý kiến hay! Cứ quyết định như vậy đi!”

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Thấp thỏm

Lẳng lẳng trong phòng, Bộ Phi Ngữ suy yếu dựa vào chiếc giường gỗ, một tay chống ở mép giường, một tay che miệng không ngừng nôn khan, Diệp Linh Lung cùng Hoa Mộng Dao đứng ở bên mà lo lắng trùng trùng, mặc dù đã ăn thất tinh tử, loại được đảo loạn mạch, nhưng tình trạng nôn mửa lại tăng thêm không ngừng.

”Vương phi, thỉnh thoảng tay ra, để lão già cổ hủ này cầm tay bắt mạch.” Đúng là Sở Lăng Yên đã cho mời đại phu tới, vị đại phu này đã trên năm mươi tuổi, tóc đã bạc trắng thoạt nhìn liền biết hành y đã nhiều năm, rất có kinh nghiệm, mà thường người càng có kinh nghiệm lại càng dễ bị lừa a.

Bộ Phi Ngữ bất động thanh sắc đưa cổ tay ra ngoài, trong nội tâm thì thấp thỏm lo lắng, bởi vì nếu thất tinh tử không có tác dụng, vậy kế hoạch liền thất bại trong gang tấc, nhưng nếu thất tinh tử phát huy tác dụng, thì nàng có thể sẽ gặp phải một trận mưa to gió lớn, bất luận là kết quả nào, cũng đều khó đối phó a.

”Vương phi, nàng ấy bị làm sao?” Sở Lăng Yên nhíu mày hỏi.

Đại phu vuốt vuốt bộ râu trắng, tươi cười rạng rỡ nói, “Chúc mừng vương gia, vương phi đã mang thai được một tháng!”

”Cái gì!” Sở Lăng Yên gương mặt tươi cười bỗng chốc trong nháy mắt đã biến thành cục than đen, hần lạnh lùng quét mắt nhìn người trong phòng, “Các người lui xuống hết cho bản vương!”

”Vâng” Diệp Linh Lung cùng Hoa Mộng Dao lo lắng nhìn cô gái áo tím trên giường một cái, nom nớp lo sợ dẫn đại phu đi ra ngoài.

Chờ mọi người lui xuống hết, Sở Lăng Yên lúc này bước nhanh về phía trước, một tay bắt lấy cánh tay nàng kéo từ trên giường xuống, “Nói, hài tử này là của ai?!”

”Vương gia, chẳng lẽ không biết sao?” Bộ Phi Ngữ bởi vì quán tính, lao đảo một cái, thiếu chút nữa là đứng không vững, nhìn xem bộ dạng giận dữ của hần, nàng biết rõ nàng sẽ thành công.

”Có phải là với nam nhân bỏ trốn kia hay không?” Sở Lăng Yên lạnh lùng hỏi, đôi mắt thâm thúy kia lộ rõ hàn quang sâu kín.

”Vương gia đã biết rõ còn cần gì phải cố hỏi?” Bộ Phi Ngữ không chút sợ hãi, nhẹ nhàng khiêu mi, lạnh lùng cười một tiếng, dung nhan xinh đẹp như hoa mang theo một nét đẹp rất khác biệt, hoàn toàn không giống với dáng vẻ nhu nhược của ngày thường.

”Người!” Sở Lăng Yên nghiêng răng nghiêng lợi, sừng sốt, một câu nói cũng nói không ra lời, sít sao chiết trụ cổ tay của Bộ Phi Ngữ, hần không thể bóp chặt hơn.

”Vương gia, người hừ ta đi!” Bộ Phi Ngữ bất ngờ thốt ra, trong lòng không nhìn được mà mừng thầm, thành công đã ở ngay trước mắt.

“Hào! Bàn vương...” Sờ Lăng Yên đột nhiên dừng lại, đôi mắt thâm thúy khẽ nheo, hần phát hiện trên cánh tay bị hần cầm thật chặt kia, da thịt trắng như tuyết lại thành linh lộ rõ một viên màu đỏ thủ cung sa, xuyên thấu qua màng mỏng của ống tay áo, loáng thoáng nổi lên. (ngày xưa, đầu này để nhận biết nữ tử vẫn trong trắng như tuyết, hehehe)

Hần đột nhiên hiểu ra, mang thai là giả, yêu cầu hủu thư mới là thật, chỉ sợ một tờ hủu thư này mới chính là mục đích chân chính của nàng từ trước tới nay.

Đối với Mộc Yên Nhiên nổi tiếng về y thuật nước danh đế đô này, nghĩ muốn lừa được một đại phu bình thường quả thực là chuyện dễ dàng, mà hần kém chút nữa đã trúng bẫy của nàng rồi!

Sờ Lăng Yên buông tay nàng ra, một tay để Bộ Phi Ngừ đặt xuống giường, sau đó xoay người sang chỗ khác, lạnh lùng phân phó, “Người đâu, chuẩn bị cho vương phi một chén thuốc sảy thai!”

Cái gì, sao lại là thuốc sảy thai a?

Bộ Phi Ngừ nằm sấp ở trên giường, kinh ngạc sững sờ quay đầu nhìn Sờ Lăng Yên, mỹ mâu trong suốt lộ ra thần sắc bất khả tư nghị.

Chỉ chớp lát sau, đại phu bùng ra một chén thuốc màu đen, run rẩy đi đến, ông không hiểu được một khắc trước ông mới chẩn ra hi mạch, một khắc sau chính ông lại bùng chén thuốc sảy thai mang đến, rõ ràng là hi sự gì a, lại biến thành thế này.

Sờ Lăng Yên tiện tay đón lấy, thông dong đem đến trước mặt của Bộ Phi Ngừ, cười một tiếng, “Vương phi, uống chén thuốc này xong, bản vương coi như chuyện gì cũng chưa từng phát sinh!”

Bộ Phi Ngừ như cũ cảm thấy có chút không thể tin được, rõ ràng vừa nãy hần đã đáp ứng cho nàng hủu thư, như thế nào lại đột nhiên thay đổi rồi? Rõ ràng ban nãy hần nổi giận không thôi, bây giờ như thế nào mà tâm tình lại tốt như vậy a? Đến cùng là đã xảy ra sơ suất ở đâu chẳng.

Sờ Lăng Yên liếc nhìn Bộ Phi Ngừ một cái, như cũ bùng chén thuốc sảy thai đến trước mặt nàng, thông dong nói, “Sao hả, còn cần bản vương dứt cho nàng sao?”

Bộ Phi Ngừ chăm chú nhìn chén thuốc đen đặc kia, đứng người lên, lui về phía sau mấy bước, gơ tay vung về che bụng lại, gằn từng chữ, “Ta không uống!”

“Cũng được.” Sờ Lăng Yên gật đầu, không chút nào tức giận, ngược lại về mặt mày trời nước chảy cười tươi nói, “Bản vương không ngại thay nàng nuôi đứa bé này.” Hần muốn xem nàng diễn như thế nào, nếu nàng muốn diễn thì hần cùng diễn.

“Người!” Bộ Phi Ngừ nhất thời cứng họng, mỹ mâu trừng lớn, nàng chỉ cảm thấy không phải lỗi tại mình có vấn đề mà chính là hần Sờ Lăng Yên có vấn đề a. Cho dù trước mặt nàng có thể làm bộ mang thai mười tháng, nhưng đến ngày nào đó hải tử nhất định phải sinh ra, đến lúc đó nàng đi đâu mà tìm đứa nhỏ để vào, huống chi nàng cũng không có nhiều thời gian như vậy ở trong vương phủ đến những mười tháng a.

Ánh mắt Bộ Phi Ngừ lần nữa rơi vào chén thuốc sảy thai kia, tính đi tính lại, dù sao cũng là giả, uống vào cũng sẽ không có chuyện gì, nàng liền đưa tay lấy đi chén thuốc, trực tiếp ngửa đầu mà uống, vị thuốc đắng làm cho dạ dày nàng khó chịu khổ sở một hồi, nhin không được phun ra một chút, nàng đỡ lấy cái bàn, sắc mặt trắng bệch, đi đứng sấp không nổi, cơ hồ đã muốn ngã quỵ.

Sờ Lăng Yên ánh mắt phức tạp nhìn qua nữ tử đang run lẩy bẩy kia, chỉ vì một tờ hủu thư, nàng lại có thể tổn hại đến thân thể mình sao? Sao hần lại có cảm giác đau lòng chứ? Hần thậm chí có chút ảo não, ở thời khắc biết nàng mang thai hần tại sao lại tức giận đến như vậy? Cảm xúc này quả thật không giống hần chút nào!

Sờ Lăng Yên rút cục vẫn không kềm chế được mà đi lên phía trước, đem Bộ Phi Ngừ diu đến bên giường ngồi xuống, cố nén tức giận trong lòng, nhàn nhạt nói ra, “Nàng nghỉ ngơi thật tốt đi, theo bản vương nhìn thấy, bằng y thuật của vương phi, đại phu này cũng không cần thiết mời nữa.”

Hần nói lời này là có ý gì? Bộ Phi Ngừ giờ phút này cảm thấy có chút khó giải thích được, trước mắt nam tử này chuyển biến một cách quá nhanh, nàng không thể nắm bắt được suy nghĩ của hần?

Sờ Lăng Yên đứng dậy đi ra ngoài, đi tới cửa hần liền đột nhiên dừng bước, lưng đối với người trên giường, phác thảo môi cười cười, giọng nói nhàn nhạt nhuộm ra một tia ý giễu cợt nói, “Vương phi, nàng diễn xuất rất đặc sắc!”

“Hần đã phát hiện rồi sao?!” Bộ Phi Ngừ lập tức ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn lên bóng dáng màu tím vừa đi xa kia, nàng đột nhiên hiểu, thì ra hần đã sớm phát hiện tiết mục của nàng, khó trách biểu hiện vừa rồi của hần lại thất thường như vậy, vậy hần đã phát hiện ra gì rồi, chuyện nàng dị ứng với cá không biết hần đã biết chưa?

Bộ Phi Ngừ khẽ cắn răng, liếc nhìn qua chén thuốc không trên bàn, trong dạ dày còn lưu một ít được, không nhin được mà muốn nôn, nàng nghĩ đúng là nàng đã cố gắng một cách vô ích, khi không lại uống chén thuốc sảy thai kia. Nàng vừa giận lại vừa hờn, cuối cùng nàng cũng đã thấy rõ, Sờ Lăng Yên ngoài mặt thì mang bộ dáng thanh quý cao thượng, nhưng bên trong thì có tới mười phần vô lại a.

Bạn đang đọc truyện *Thay Giả, Trốn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 13: Đánh cuộc rượu

Ngày hè, bầu trời đêm treo đầy những ngôi sao nhỏ, gió đêm lành lạnh nhẹ nhàng thổi qua, hoa tử đằng rồi rít rơi xuống, một mảnh lại một mảnh, cành cây rung rinh đong đưa, theo gió bay phát phối lúc cao lúc thấp, tựa như là gió đang hát hay, cây múa giỏi, tạo nên một bức họa êm đềm và nên thơ.

Trong phòng ánh nến lung linh chiếu sáng, Bộ Phi Ngừ ốm yếu mệt mỏi đang nằm ôm gối ở trên giường, màu tóc đen dài như mực xòa trên vai, mượt mà rũ xuống đến cả thắt lưng, tóc mềm mại như tơ lụa ôm lấy thân hình mảnh mai kia. Nằm liên tiếp mấy ngày, bệnh cũng sớm đã tốt lên, nhưng mà bộ dáng hiện tại thì lại trông giống như là... bị đói a.

"Chủ tử, người ăn một chút gì đi a?" Hoa Mộng Dao cầm bát cháo đem đến, tận tình khuyên nhủ nàng, "Mặc dù chỉ là có chút ít, nhưng tổng thể vẫn tốt hơn là không có!"

Bộ Phi Ngừ đem đôi mắt vốn là vô thần chuyển đến bát cháo kia, quả nhiên là ít a, trong chén cháo chỉ có nước và vài hạt cơm cũng còn có thể đếm rõ, "Không còn lựa chọn nào khác sao? Vì sao mỗi ngày, ngày nào cũng bắt ta ăn cháo a?"

"Người đừng nói nữa." Hoa Mộng Dao buông bát cháo trong tay ra, về mặt ai oán hỏi đáp, "Tuyên vương nói, vương phi thân thể khó chịu, không nên ăn thịt cá, gia nhân của Lung Nguyệt Các từ trên xuống dưới ai cũng đều phải cùng vương phi đồng cam cộng khổ, cho nên mấy ngày nay phận đầy tớ cũng đều toàn ăn cháo, ta cũng vậy, cũng chưa có chút thịt cá nào trong bụng a."

Thật đúng là tên vô lại giả mù sa mưa đây mà. Biết rõ nàng là đang giả bộ phát bệnh, vẫn còn cố tình làm như vậy, rõ ràng còn tính lên cả người nàng nữa chứ. Bộ Phi Ngừ tức giận đến đau cả bao tử, hết lần này đến lần khác bụng lại sôi sục, liên tục kêu đói không ngừng, liếc nhìn Hoa Mộng Dao, thấy nàng ấy đoan chính đem bát cháo, về mặt đáng thương mà uống, khiến Bộ Phi Ngừ càng sinh khí mà tức giận.

"Đừng uống nữa." Bộ Phi Ngừ liền chạy đến đoạt lấy bát cháo trong tay Hoa Mộng Dao, để sang một bên, xoay người ngồi xuống giường, rồi lại đi đến tủ áo phía trước, bắt đầu lục lọi lung tung.

"Chủ tử, người định làm gì a?" Hoa Mộng Dao tò mò hỏi.

"Tất nhiên là dẫn người đi ra ngoài thưởng thức sơn thủy hải vị rồi a!" Bộ Phi Ngừ cũng không quay đầu lại mà từ trong tủ quần áo ném ra một bộ quần áo nam nhân, thúc giục nói, "Mau thay vào, nhẹ nhàng một chút, đừng để cho Diệp Linh Lung biết được, nếu không chúng ta sẽ không ra ngoài được đâu."

Hai người tay chân lạnh lẽo khoác lên mình bộ áo nam trang, mang theo một túi bạc lớn, dễ dàng tránh thoát thủ vệ của Tuyên vương phủ, từ cửa sau lặng lẽ chạy ra ngoài, các nàng một đường đi tới Túy Tiên cư, bởi vì đây là tửu quán nổi danh nhất ở Già đều, mở cửa từ sáng đến tối, cho dù đã qua giờ cơm, nhưng nơi này vẫn đông như trẩy hội, khách nhân lui tới nối liền không dứt.

Bộ Phi Ngừ cùng Hoa Mộng Dao một đường đi thẳng lên trên lầu, cho gọi một bàn đầy những thức ăn nổi danh trong tửu quán, cả hai bắt đầu đánh chén say sưa, cho đến khi rót cuộc nuốt không nổi nữa, mới hài lòng thỏa mãn đặt chiếc đũa xuống. (tội nghiệp hai tỷ muội nhà này, bị vương gia bỏ đói đến vậy, hehe)

Bộ Phi Ngừ lúc này mới nhớ tới Diệp Linh Lung một mình ở trong vương phủ cũng phải ăn cháo, không khỏi sinh lòng áy náy, liền đề nghị, "Mộng Dao, chỉ bằng giờ này chúng ta nên gọi thêm vài món điểm tâm đặc sắc, đóng gói mang về cho Linh Lung nếm thử mùi vị tươi mới a?"

"Uh, Hào a." Hoa Mộng Dao gật gù đầu, háng giọng hô lớn, "Tiểu nhị, chuẩn bị cho bọn ta thêm vài món điểm tâm đặc sắc, đóng gói mang đi!"

Vừa dứt lời, liền có một người đứng ở sau lưng nàng, vỗ vào vai của nàng, cười dài nói, "Hoa nha đầu, trùng hợp vậy sao!"

Hoa Mộng Dao giật thót mình, cứng ngắc xoay người qua, trước mắt quả nhiên là hắn, một nam tử vận trường bào xanh đen, ngày thường hắn cực kỳ tuấn mỹ, giữa hàng lông mày còn được điểm một ngọn lửa đỏ nổi bật, so với nữ tử, hắn còn muốn đẹp hơn ba phần, Hoa Mộng Dao lắp bắp nói, "Sứ giả... Đại nhân..."

"Đã ra khỏi cửa, bên ngoài nên gọi ta là Dạ công tử." Dạ Ly không khách khí chút nào mà ngồi xuống, liếc nhìn tử y công tử đang nâng trán che mặt ở bên cạnh, cười hỏi, "Vị công tử này có chút rất quen mắt, sẽ không phải là gia chủ của người chứ? Như thế cứ trốn trốn tránh tránh, chẳng phải là không có mặt mũi gặp người sao?"

Bộ Phi Ngừ nằm sấp ở trên bàn, đem trọn khuôn mặt vùi ở trong khuỷu tay, chết sống cũng không chịu ngẩng đầu lên, nếu như bây giờ mà để Dạ Ly nhìn thấy dung mạo khác của nàng, nhất định hắn sẽ bắm dính nàng không tha, sẽ truy hỏi đến cùng, nếu nàng mà trông cậy vào cái miệng rộng của hắn để bảo đảm bí mật cho nàng, quả thực là người say nói mộng a.

Dạ Ly cũng không vội vàng gì, tiện tay cầm lấy ấm trà trên bàn, rót cho mình một chén, đặt ở chóp mũi hít hà nói, "Trà ngon, trà ngon!" Hắn vừa nói vừa quan sát dưới đáy bàn, giờ chân lên, bất tiện bất ý đối diện với ngón chân Bộ Phi Ngừ, dùng sức mà đạp xuống.

"Ai... uii!" Bộ Phi Ngừ đau đến quát to một tiếng, thoáng cái ngồi thẳng người.

”Ngươi...Ngươi...” Dạ Ly một bộ dạng như là đang gặp quỷ, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn cô gái trước mắt, một hồi lâu sau nói không ra lời.

Bộ Phi Ngừ cười xấu hổ hai tiếng, tâm lý ôm một tia hi vọng may mắn, yên lặng cầu nguyện Dạ Ly không có nhận ra nàng.

”Phi Ngừ, ngươi tại sao lại dịch dung thành như vậy a?” Dạ Ly đem gương mặt xa lạ kia từ trên xuống dưới đánh giá một phen, chỉ có duy nhất một thứ để hẳn nhận biết ra nàng chính là đôi mắt trong suốt kia, hai người từ nhỏ đến lớn ở cùng nhau, hẳn tuyệt đối sẽ không nhận lầm.

Dạ Ly bắt đầu đối với câu chuyện đều là tràn đầy hứng thú nồng đậm, ”Ngươi liên tiếp mấy ngày qua mất tích, có phải là nên đền bù xứng đáng cho ta một tí hay không? Ngươi nên biết là, ta gần đây giúp ngươi tiếp nhận không ít hóa đơn, hết lần này đến lần khác ta lại không tìm được ngươi, hại ta tốn thất lượng bạc lớn một cách vô ích a!”

”Chuyện này...” Bộ Phi Ngừ giờ phút này chỉ thật là muốn chạy mất dép, không có phục tử Văn Đan, không có nội lực, làm sao thi triển được khinh công, hết thấy đều chỉ có thể ngồi chịu trận.

”Khách quan, đây là những món điểm tâm mà ngươi đã đặt.” Tiểu nhị vội vã chạy lên lầu, đem một phần giấy dầu bao lấy điểm tâm đặt ở trên bàn.

Bộ Phi Ngừ nhìn thấy trên tay hắn còn cầm thêm một bầu rượu, hẳn là hắn cầm đi đem cho khách nhân ở bàn khác, nàng suy nghĩ lạnh lẽo, cười nhạt nói, ”Tiểu nhị, rượu này bốn công từ ta cũng muốn.”

”Cái này...” tiểu nhị có chút khó khăn, nhưng niệm khách cũ, lại là khách cao cấp vẫn là đem bầu rượu buông xuống, trước khi đi vẫn không quên hào tâm nhắc nhở, ”Vị công tử này, rượu này là rượu thượng hạng của Túy Tiên Cư chúng tôi, người đời còn gọi là say bất tiên, rất ít người khó mà có thể qua nổi ba chung a.”

Dạ Ly vừa nghe qua, liền lấy làm hứng thú, đoạt lấy bầu rượu, mở nắp bình ra, một mùi rượu nồng đậm xông vào mũi hắn, lập tức khiến cho tinh thần của hắn sáng khoái hẳn lên.

Bộ Phi Ngừ lập tức tiến lại gần, cười híp mắt nói, ”Dạ Ly, nếu như ngươi có thể uống được ba chung mà không say, ta liền nói cho ngươi biết toàn bộ câu chuyện, nếu ngươi không qua nổi ba chung, thì ngươi cả đời cũng không được mở miệng hỏi ta bất cứ chuyện gì a!”

”Chê cười! Ta chính là ngàn chén không say, đừng nói là ba chén, một bình cũng không có vấn đề gì!” Dạ Ly vỗ vỗ ngực, tràn đầy tự tin nói.

Bộ Phi Ngừ gật gật đầu, bắt đầu ân cần tận lực thay Dạ Ly rót rượu, đồng thời vẫn không quên tiếp tục dùng phép khích tướng, ”Nói mạnh miệng như ngươi thì ai mà không biết a?! Thử qua rồi mới biết được, sao hả!”

”Đợi chút!” Đối với sự nhiệt tình khác hẳn thường ngày của Bộ Phi Ngừ, Dạ Ly trong lòng ngược lại sinh ra một tia cảnh giác, hắn liếc qua mặt bàn, cầm lấy một cái ly rỗng, đưa đến trước mặt Bộ Phi Ngừ, ung dung nói, ”Đề phòng ngừa ngươi âm thầm động tay động chân, ngươi trước hết nên uống một chung trước đi!”

Bộ Phi Ngừ tay run lên, rượu đang rót cũng đã rót ra ngoài, ”Tửu lượng của ta cũng không tốt, vạn nhất say rồi làm sao có thể nói cho ngươi nghe âm mưu quỷ kế của ta a?”

”Không sao, không sao!” Dạ Ly cười cười nói, ”Cùng lắm thì ta mang ngươi quay về, chờ đến lúc ngươi tỉnh rượu, từ từ nói cho ta biết.”

Bộ Phi Ngừ liếc nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, sắc trời cũng không còn sớm nữa, nếu cứ đông dài như vậy, cũng không phải là biện pháp, đành phải cắn răng đáp ứng hắn.

”Chủ tử...” Hoa Mộng Dao nghĩ muốn tiến lên ngăn cản nàng, đã thấy Bộ Phi Ngừ hướng về nàng nháy mắt một cái, đồng thời còn âm thầm làm ra một bộ dáng thủ thế, Hoa Mộng Dao lập tức ngầm hiểu ra ý của nàng.

”Nào!” Bộ Phi Ngừ cùng Dạ Ly hai chung rượu đụng nhau một cái, nàng đem rượu một hơi cạn sạch, mùi rượu cay nồng khiến nàng bị sặc ho đến khô cả cổ họng.

”Nhìn bộ dạng ngươi khó khăn như vậy! Chờ nhận thua đi!” Dạ Ly trên mặt đắc ý tươi cười vui vẻ quên luôn cảnh giác, dứt khoát cầm lấy toàn bộ bầu rượu, ngửa đầu hướng nơi cổ họng mà rót vào.

Hoa Mộng Dao nhân cơ hội đi vòng qua phía sau lưng của Dạ Ly, giương cao kiếm nhỏ, thừa dịp bất ngờ, trực tiếp đánh hắn hôn mê bất tỉnh.

Bộ Phi Ngừ thờ phào nhẹ nhõm, lập tức để túi bạc xuống bàn, cầm gói điểm tâm lên, lôi kéo Hoa Mộng Dao, một đường chết sống chạy ra ngoài, chạy hồi lâu, cuối cùng cũng đã tới trước cửa Tuyên vương phủ. Bộ Phi Ngừ cảm thấy cả người đều choáng váng, cất bước lên thêm đá, lại bị hụt chân, ngã xuống đất.

”Chủ tử, cẩn thận một chút a!” Hoa Mộng Dao vội vàng nâng nàng dậy, mới phát hiện Bộ Phi Ngừ trên mặt đã hiện rõ nét hồng gay gắt, ánh mắt đã thay đổi tạo thành mây hồng lơ lửng mê ly, hiển nhiên là chủ tử đã quá say rồi, nếu bộ dáng này mà bị người khác phát hiện ra thì thật là phiền toái a.

”Ta không sao a!” Bộ Phi Ngừ cười cười, khoát khoát tay, lung la lung lay đi đến trước cửa lớn, kéo cái vòng cửa chuẩn bị đập xuống.

”Chủ tử, không được a!” Hoa Mộng Dao sợ hết hồn, vội vàng đem Bộ Phi Ngừ kéo ngược trở lại, ”Chủ tử, chúng ta không thể từ cửa chính mà đi vào a, mau đi cửa sau thôi.

Hoa Mộng Dao đỡ Bộ Phi Ngừ từ cửa sau lặng lẽ đi vào, cầm lấy một bên then cửa, lấy chìa khóa mở cửa ra, xoay người quay đầu nhìn lại, a, mới vừa rồi còn thấy Bộ Phi Ngừ dựa vào góc tường bên kia, sao giờ lại không thấy bóng dáng đâu cả, giật mình cả kinh, vội vàng một đường đi nhanh tìm kiếm, bởi vì sợ kinh động đến người, cho nên nàng cũng không dám liên tục lớn tiếng kêu lên tên chủ tử a.

Ánh trăng như thủy tinh trắng rơi rải trên mặt đất, trong gió đêm còn truyền đến âm thanh khe khẽ của tiếng đế mền gọi nhau, riu rít du dương sâu lắng mà tuyệt vời.

Bộ Phi Ngừ mang theo gói điểm tâm, một đường lung la lung lay đi đến cái sân ở phía trước, ngửa đầu nhìn qua cửa chính màu râm nắng, vẻ mặt mê ly nói, “Áh, cửa này từ khi nào thì đã đổi màu khác rồi a?”

Nàng đi lên phía trước, dùng sức đập mở cửa, “Linh Lung, mau mở cửa, ta mang về cho ngươi nhiều thức ăn ngon lắm a!”

Đập một hồi lâu, cũng không có người phản ứng lại, nàng có chút chống đỡ không nổi nữa, liền mềm mại trơn trượt ngã xuống đất, một tay chống đỡ trên khung cửa, tiếp tục kiên trì gõ kêu mở cửa, một tý từ từ trượt xuống dưới...

Cửa rốt cục cũng mở ra, một từ y nam từ từ bên trong bước ra, hẩn nhìn xung quanh bốn phía ở phía trước một chút, rồi mới phát hiện còn có một nữ tử nằm ở bên cạnh chân cửa hắn, nàng đã say thành một đồng bần nhão, lại còn mặc một thân nam trang, gò má thì đã ửng đỏ thành một mảnh, trông nàng bây giờ như một đóa hoa mẫu đơn rí rầu.

Bộ Phi Ngừ nghe thấy động tĩnh, liền ngẩng đầu lên, muốn đứng dậy, đáng tiếc lực bắt tông tâm, chỉ có thể một lần lại một lần trượt chân té xuống, chật vật đến không chịu nổi.

Sở Lăng Yên vẻ mặt thờ ơ lạnh nhạt, lạnh lạnh ôm vai, dựa vào khung cửa, khoe miệng quệt nhẹ tia cười mỉa mai nói, “Vương phi, bệnh tình hẳn đã tốt lên rất nhiều, hiện tại nàng còn muốn diễn thêm tuồng gì mới đây?”

Bộ Phi Ngừ không thèm để ý đến, lung tung sờ mó, kéo được một mảnh vạt áo, liền theo đó từ từ bò dậy, thật vất vả lắm nàng mới đứng vững được, rheo lại mắt, thấy rõ người trước mắt, liền không khỏi tức giận, hét lớn một tiếng “Quý đáng ghét, tránh ra! Ta muốn đi ngủ!”

“Ngủ?” Sở Lăng Yên sừng sốt một chút, bịt mũi, một cổ mùi rượu nồng nặc khiến hắn không khỏi nhàu mày, khoe miệng trào phúng, vui vẻ càng đậm, “Thì ra là nàng đang diễn vai vương phi yêu thương nhớ nhung ta chăng! Chỉ tiếc, bản vương đối với nữ nhân uống rượu say không có hứng thú.”

“Ta không có say!” Bộ Phi Ngừ thuận miệng trả lời lại một câu, tìm khe hở, nhanh như mèo, vòng qua mặt của nam tử ấy, chớp mắt đã chui vào Thanh Thu các.

“Ai chuẩn cho nàng đi vào!” Sở Lăng Yên đột nhiên kịp phản ứng, lập tức xoay người đuổi theo.

Hoa Mộng Dao mơ hồ nghe thấy âm thanh của Bộ Phi Ngừ, hình như là từ Thanh Thu các truyền đi, nàng nhanh chân chạy đến, trùng hợp nhìn thấy một màn này, dọa đến sắc mặt nàng cũng đã nhanh chóng thay đổi, “Trời ạ, làm sao lại chạy đến chỗ này, hiện giờ chủ tử trong đầu cái gì cũng không rõ ràng, vạn nhất nói sai thì làm sao bây giờ?”

Hoa Mộng Dao hết lần này đến lần khác đi qua đi lại suy nghĩ cân nhắc, vẫn đánh gan, chạy vào Thanh Thu các, ngồi chồm hổm ở bên ngoài phòng, nhìn lên động tĩnh bên trong.

Sở Lăng Yên vừa mới đi vào phòng, đã nhìn thấy Bộ Phi Ngừ một thân nằm sấp ở phía trước gương đồng, lệch nghiêng cái đầu, hai tay chống cằm, không biết là đang nhìn cái gì, sợi tơ buộc tóc cũng chẳng biết khi nào đã bị nàng lấy xuống, mái tóc đen dài tán mạn khắp thân thể nàng, mang theo vài phần tùy tính thẳng thắn.

“Nàng mau đi ra ngoài cho bản vương!” Sở Lăng Yên mặt không thay đổi ra lệnh.

Bộ Phi Ngừ bộ dáng như không nghe thấy, toàn bộ tâm tư đều tập trung vào khuôn mặt ở phía trước gương đồng, nàng nhìn qua nhìn lại, nhìn hoài cũng không đủ, đối với nữ tử trong gương đột nhiên si ngốc nở nụ cười, “Đây là cô nương nhà ai, lớn lên nhìn đẹp mắt như vậy a?”

Sở Lăng Yên đứng ở sau lưng nàng, vẻ mặt lạnh lùng theo đó quynh rũ một nụ cười, “Vương phi thật sự say đến như vậy sao, ngay cả mình cũng đều không nhận ra?”

“A, ta nhớ ra rồi.” Bộ Phi Ngừ liền gật đầu một cái, lại lung la lung lay đi tới giường, miễn cưỡng ngồi ở trên giường, mỹ mâu khép hờ, đôi lông mi thật dài, lại dày đặc mà mảnh mai nhẹ nhàng phủ ở dưới mí mắt, ánh nền nhàn nhạt nhuộm vàng ở trên người nàng, trong không gian yên tĩnh đến lạ thường, cảnh tượng nhìn qua rất đẹp.

Sở Lăng Yên yên lặng nhìn xem, không tự chủ được đi đến bên cạnh nàng mà ngồi xuống, thấy nàng tự mình lắm bả nói gì đó, liền tò mò tới gần, chăm chú nghe một hồi, sắc mặt không hiểu sao tối sầm lại, “Đêm hôm khuya khoắt, lại uống say đến không biết gì, quay trở về còn dám mắng bản vương là khốn kiếp!”

Bộ Phi Ngừ rù cái đầu xuống, lại nỉ non vài câu, lời nói có chút mơ hồ không rõ, “Rõ ràng đã biết là giả, còn bức ta phải uống thuốc đến khổ sở như vậy, người quả thực là khốn kiếp a!”

“Thật đúng là không nói đạo lý mà, cũng không biết là ai trước đó đã thiết kế cái bẫy gạt người?” Sở Lăng Yên khiêu mi hỏi ngược lại, lời nói vừa xuất

ra, lại cảm thấy có chút kỳ quái, tại sao mình lại cùng với một cái người đang say đến bất tỉnh nhân sự mà nói chuyện phiếm đây.

Lúc này, Bộ Phi Ngữ đột nhiên yên tĩnh trở lại, bộ dáng thật giống như là đã ngủ thiếp đi, nửa ngày cũng không có phản ứng, Sở Lăng Yên đầy nhẹ nhàng, có chút không được tự nhiên hỏi, “Nàng vì cái gì mà nhất định phải lấy bằng được hươu thư, có phải khi nàng đã có hươu thư trong tay rồi, thì sẽ cùng tình lang ngày trước bỏ trốn không thành công kia, cao chạy xa bay hay không?”

Bộ Phi Ngữ cũng không trả lời, ngược lại bởi vì bị Sở Lăng Yên đẩy, đã té nhào xuống đất, nàng hừ nhẹ một tiếng, lại tiếp tục ngủ.

Sở Lăng Yên có chút bất khả tư nghị, cũng không nói gì nữa, cúi người, ôm nàng lên, một lần nữa thả nàng nằm ở trên giường, tình tế tường tận quan sát nàng, cô gái trước mắt đôi má ngát ửng hồng, mùi rượu huân nồng, y phục đã lộ ra phần nửa, tóc đen mượt như mây dọc theo đường cong của cổ duyên dáng hòa vào xương quai xanh của nàng rơi xuống là tả, môi đỏ mọng khẽ nhếch, khuôn mặt nàng kiều mỵ như ánh trăng bên ngoài kia.

Sở Lăng Yên nhìn không được, từng chút từng chút tiến đến gần, không hiểu vì sao nội tâm dâng lên một cỗ xúc động, cuối cùng vẫn là không kìm lòng được mà hôn lên, ôn nhu ngậm lấy cánh môi mềm mại của nàng, nhẹ nhàng từng chút từng chút mà hút lấy, khẽ nhẹ nhàng gặm nuốt đôi môi ấy.

Bộ Phi Ngữ cảm giác được trên môi nàng dường như có gì đó mát mát chập trùng mở nhẹ, mở mắt ra, ngây ngốc trong chốc lát, lúc này mới ý thức được là chính mình đang bị người khác chiếm tiện nghi, lập tức đẩy người trước mắt ra, giờ tay tát một cái bạt tai vang dội thẳng đến người phía trước.

Một cái tát này giống như là thùng nước lạnh dội vào đầu, khiến cho Sở Lăng Yên hoàn toàn tỉnh táo, trên mặt cảm giác đau rát vẫn còn, từ lúc sinh ra cho đến giờ đây là lần đầu tiên có một người nữ từ dám bạt tai hắn, mà cô gái ấy giờ phút này lại như không có chuyện gì xảy ra, đồng dạng ôm gối, ngủ say sưa, còn chiếm luôn chiếc giường của hắn.

Chỉ thấy nàng mày ngài cong lại, hai má ửng đỏ, khoe miệng thì cười gian khách, nghĩ là mình đang nằm mộng, bộ dáng bây giờ của nàng đáng yêu đến cực điểm, đối với ngày thường nhìn thấy nàng hẳn còn tưởng là hai người, Sở Lăng Yên cũng không hiểu vì sao hắn lại không tức giận nổi, kéo áo ngủ băng găm qua, thay nàng đắp kính, đáy lòng nghi hoặc nói, “Nàng đến cùng là người như thế nào?”

Hắn ngồi bên cạnh một hồi lâu, liền đứng dậy, đi ra ngoài, vừa mở cửa ra, chỉ thấy Hoa Mộng Dao tiến đến, hắn cũng không có chút kinh ngạc nào, tựa hồ đã sớm biết, chỉ là thần nhiên nói, “Đi vào chiếu cô tiểu thư nhà ngươi.”

“Vâng” Hoa Mộng Dao vội vàng đứng dậy, chờ Tuyên vương đi xa, lập tức ba chân bốn cẳng chạy đến bên cạnh Bộ Phi Ngữ, dùng sức dao động nàng, “Chủ tử, người mau tỉnh lại! Không thể ngủ ở đây a!”

“Đừng la hét nữa, ta muốn đi ngủ.” Bộ Phi Ngữ xoay người thay đổi sang tư thế thoải mái nhất, lại tiếp tục thờ to ngái ngủ.

Hoa Mộng Dao đầu mày cau lại, nhớ tới vừa rồi, nàng ở bên ngoài nhìn trộm, nhìn thấy cảnh vừa rồi, nàng kinh ngạc đến cũng chưa có trở lại bình thường, vì không muốn có thêm phiền phức, chỉ có thể mang nàng vác trên lưng trở về Lung

Nguyệt Các rồi nói sau.

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Đế đô đệ nhất quý công tử.

Tối tới lui lui giằng co một đêm, trời đã sắp sáng, Hoa Mộng Dao thay đổi y phục cho Bộ Phi Ngữ, một thân mùi rượu được nàng lau rửa sạch sẽ, bởi vì quá mệt, cho nên cũng không có trở về phòng mình, trực tiếp quỳ gối nằm ở cạnh bên giường, mộng mị ngủ thiếp đi.

Mặt trời đã lên cao, Bộ Phi Ngữ thư thư phục phục ngủ thẳng một giấc liền tỉnh lại, vừa mở mắt ra, đã nhìn thấy Hoa Mộng Dao nằm sắp ở bên giường, đứng dậy đẩy nhẹ nàng một cái, kỳ quái nói, “Hoa Mộng Dao, ngươi tại sao lại ngủ ở đây a?”

Hoa Mộng Dao ngẩng đầu lên, ở trước mặt là đôi mắt đen thật to tròn đang nhìn nàng, ngáp một cái, “Chủ tử, người không nhớ rõ tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì sao?”

Bị hỏi đến như vậy, Bộ Phi Ngữ cũng cẩn thận hồi tưởng lại, “Ta chỉ nhớ được tối hôm qua chúng ta chuẩn ra ngoài ăn chơi linh đình, rõ ràng còn xúi quẩy đụng phải tên Dạ Ly, sau đó...”

Giống như là khó khăn, Bộ Phi Ngữ làm sao cũng không thể nhớ ra nổi, sau đó đã xảy ra chuyện gì, đã phát sinh ra chuyện gì chẳng...

Hoa Mộng Dao đứng dậy, dùng tay gõ vào đôi chân có chút tê dại, đi đến một bên bàn, rót ly trà, đem chuyện hôm qua phát sinh như thế nào nói lại một lần cho nàng.

Bộ Phi Ngữ từ từ thay đổi sắc mặt, lắp bắp hỏi, “Ta... đánh Tuyên Vương một cái sao, không thể nào a?”

”Là thật“. Hoa Mộng Dao thập phần khẳng định gật đầu, “Ta tận mắt nhìn thấy Tuyên vương lúc đi ra trên mặt còn có in năm dấu tay thật to đó!”

Bộ Phi Ngừ vẫn có chút không tin, “Ta tại sao lại đi đánh hấn a?”

”Không biết a.“ Hoa Mộng Dao thành thật lắc đầu, “Lúc ấy ta trốn ở ngoài phòng, cũng không dám nhìn kĩ quá, nhưng mà ta rõ ràng nghe được một tiếng bập tai vang dội a.”

Hai người đang nói chuyện, ngoài cửa đột nhiên truyền đến một tràng âm thanh gõ cửa, Diệp Linh Lung vội vàng đẩy cửa đi vào, nàng nhìn hai người trong phòng quần áo không chỉnh tề, không khỏi cuống cuống nói, “Aizz nha! Các người sao giờ còn chưa chịu rời giường a? Mau đi chuẩn bị nhanh lên, xe ngựa đã ở bên ngoài chờ rồi.”

”Xe ngựa?“ Hoa Mộng Dao sững sốt một chút, mừng rỡ đứng lên, “Có phải Tuyên vương muốn đuổi chúng ta đi hay không? Ta liền thu thập hành lý đây!”

”Người đang nói gì vậy a?“ Diệp Linh Lung không hiểu chuyện gì xảy ra, trực tiếp đi tới, đem Bộ Phi Ngừ đang ngồi yên trên giường kéo đến bàn trang điểm, vừa giúp nàng rửa mặt vừa nói, “Hôm nay là sinh thần của hoàng thượng, văn võ bá quan cũng đã tiến cung chúc thọ, trong cung sáng sớm đã phải xe ngựa đến đón rồi a.”

”Thì ra là tiến cung a.“ Hoa Mộng Dao thất vọng một hồi.

Trời chiều, mọi thứ đã thu thập thỏa đáng, Bộ Phi Ngừ mang theo Diệp Linh Lung cùng Hoa Mộng Dao chờ ở trước cửa Tuyên vương phủ, đợi một hồi lâu mới nhìn thấy Sở Lăng Yên từ bên trong đi ra, tóc đen được buộc cao, dùng lưu kim khảm bích cổ định lại, một bộ tử y hoa phục, đai lưng thắt eo là nguyệt sắc tường vân, ở phía trên còn treo một khối ngọc được làm bằng ngọc tốt, khiến cho người nhìn vào cảm giác được hấn là loại người tỉ mỉ thanh nhã.

”Tham kiến vương gia.“ Bộ Phi Ngừ quy củ làm lễ, nhớ tới tối hôm qua, liền lúng túng thùy chung không dám ngẩng đầu nhìn thẳng vị nam tử trước mặt.

Sở Lăng Yên chỉ là nhàn nhạt nhìn lướt qua Bộ Phi Ngừ, thấy nàng vận một thân váy dài màu tím nhạt, cánh tay áo màu tím lụa mỏng kéo thật dài, ba ngàn tóc đen được xõ xuống, điểm nhẹ một búi tóc bầu trời đơn giản(giống như mấy vị tiểu thư búi trên phim đó, kiểu búi vòng cung), trên búi tóc cắm thêm một cây trâm hoa mai thanh nhã, nghiêm nhiên đây chính là tướng mạo đoan chính của các tiểu thư khuê các, hoàn toàn không có nửa đêm say rượu bối rối của tối hôm qua.

”Đề vương phi đợi lâu, mau lên xe đi.“ Sở Lăng Yên rất tự nhiên duỗi tay hướng về Bộ Phi Ngừ, chuẩn bị đỡ nàng lên xe ngựa.

Bộ Phi Ngừ chân chờ một chút, giả vờ có ý là không nhìn thấy, vòng qua Sở Lăng Yên, chính mình đỡ lấy khung cửa, nhảy lên ngựa.

Sở Lăng Yên hơi sững sờ, nhìn xem lòng bàn tay trống rỗng, hình như hiểu rõ điều gì đó, môi liền phác thảo cười một tiếng, cũng theo phía sau nàng lên xe ngựa, hấn miễn cưỡng tựa ở trên ghế nệm, cúi đầu nhìn xuống chiếc nhẫn lục sắc trên ngón tay, thần thái nhất phách là nhàn nhã.

Trong xe ngựa rất yên tĩnh, tĩnh đến mức chỉ có thể nghe được âm thanh hô hấp của hai người, Bộ Phi Ngừ quy củ ngồi ngay ngắn đối diện với Sở Lăng Yên, trong nội tâm có chút kỳ quái nhìn hấn, tại sao hấn một chữ cũng không nói chuyện của tối hôm qua, chẳng lẽ hấn cũng không nhớ sao?

Bộ Phi Ngừ xoa nắn chiếc khăn lụa trong tay, nắn nắn bất an ngược mắt nhìn, nhìn chăm chăm Sở Lăng Yên một hồi lâu, nàng cũng không thể tin nổi đêm qua tại sao lại tát hấn một cái, đường đường là Vương gia, lại bị người khác quăng cho một cái bập tai, rõ ràng như thế lại không nói tiếng nào, quá mức kỳ quái đi, nàng còn nhớ rõ mấy ngày trước hấn còn ép nàng phải uống thuốc sảy thai mà, hấn vô lại như vậy, tại sao lại im lặng không nói tiếng nào a?

”Vương phi nhìn đủ chưa? Trên mặt của bệ hạ vương mộc hoa rồi sao?“ Sở Lăng Yên đột nhiên mở miệng, ngữ điệu không đếm xỉa tới, hấn cũng không ngẩng đầu, như cũ vuốt vuốt chiếc nhẫn lục sắc trong tay.

”Á? Không có....Không có a...“ Bộ Phi Ngừ phục hồi tinh thần lại, cười xấu hổ, sau đó liền không để lại dấu vết đưa mắt nhìn về phía bên ngoài xe ngựa, mấy ngày nay, cùng Sở Lăng Yên giao đầu mấy lần, nàng thật sự cảm nhận được là bị hấn đánh bại một cách thảm hại, nàng hiện tại vừa nhìn thấy hấn là đã cảm giác đau đầu, cho nên dứt khoát không nhìn hấn nữa, thì tâm sẽ không phiền a.

Xe ngựa chậm rãi đi vào hoàng cung Già quốc, xuyên thấu qua cửa sổ xe, lơ mơ có thể nhìn thấy được cung điện tráng lệ, ngói lưu ly màu vàng kim dưới ánh sáng dư âm của mặt trời lặn, lóe sáng chói cả mắt.

Sở Lăng Yên vừa xuống xe ngựa chẳng biết đã đi đâu, dạ tiệc còn chưa có bắt đầu, Bộ Phi Ngừ một mình mang theo Hoa Mộng Dao cùng Diệp Linh Lung đi vòng quanh bốn phía trong hoàng cung, lần đầu tiên cung, khó tránh khỏi cảm thấy mới lạ, nhìn không được mà nhìn ngắm khắp nơi.

Dọc theo đường đi đều là tường đồ ngói vàng, xanh vàng rực rỡ, xa xa chợt thấy có một tòa lầu các hoa lệ được bao quanh bởi dòng nước ao trong suốt, lục bình phủ đầy đất, màu xanh lục bích nhưng trong vắt, hai bên con đường trồng đầy thạch hoa kính trắng phau uốn lượn dẫn lối đến tòa các phía trước.

Bộ Phi Ngừ không tự chủ được đi lên phía trước, từ phía lầu các bên kia nàng đã nhìn thấy được một giàn hoa Tử Đằng khổng lồ nở vây quanh, từng chuỗi vàng rũ xuống, từ xa nhìn đến tựa như là một mảnh trời hoa biển, Hoa Tử Đằng là loài hoa mà nàng vẫn luôn yêu thích nhất, nàng còn chưa từng nhìn thấy qua, loài hoa này có thể nở diễm lệ rực rỡ như thế, một vườn Hoa Tử Đằng rậm rạp, trong mắt nàng hiện lên vẻ mừng rỡ, chậm rãi đi đến gần trồng hoa phía trước, gió mát phất qua, Hoa Tử Đằng mang theo mùi thơm nhàn nhạt, cánh hoa mỏng nhẹ nhàng bay xuống, tựa như là một trận mưa

hoa.

”Đẹp quá!” Nàng cứ như vậy đứng yên lặng trong cơn mưa hoa đầy trời ấy, một thân từ y màu tím dung hợp trong biển hoa, nàng kim lòng không động mà vron tay, cánh hoa bay xuống đầu ở trong bàn tay nàng, nàng vui mừng khắp khỏi mà ở tại chỗ xoay một vòng, váy dài hoa tím theo thân thể chuyển động chậm rãi tản ra, trông giống như một đóa hoa tím nở rộ cùng hòa múa hát với Hoa Từ Đẳng.

Xa xa, một nam tử áo trắng đứng ở chỗ cao kia đón gió, ánh mắt của hắn tìm tòi nghiên cứu nhìn qua giàn Hoa Từ Đẳng, trông thấy một nữ tử đang nhảy múa nhanh nhẹn dưới cánh hoa bay, quạt xếp răng ngà trong tay đang dao động càng ngày càng chậm, trước mắt hắn tựa hồ đã bị hình ảnh ấy hấp dẫn thật sâu.

Bộ Phi Ngừ cảm giác được có một luồng ánh mắt đang nhìn chăm chú vào nàng, vô thức mà dừng bước, quay đầu lại nhìn, trên lầu các đối diện nàng chính là một bạch y nam tử đang đứng đó, tìm nàng thiếu chút nữa là đập lộn nửa nhịp, “Là hắn!”

Diệp Linh Lung men theo ánh mắt hướng trên lầu các của Bộ Phi Ngừ mà nhìn lại, vẻ mặt kích động, “A. Đây không phải là Đoàn Tướng Quân sao!”

Hoa Mộng Dao nhìn thấy vẻ mặt háo sắc của Diệp Linh Lung, kỳ quái nói, “Người kia là ai a? Người biết hắn sao?”

”Người quả là hiểu biết nông cạn a.” Diệp Linh Lung vội vàng nhiệt tình giới thiệu, “Đây chính là đệ nhất quý công tử Đoạn Cẩm Phong của đế đô, nghĩ đến việc gả cho hắn thì có hàng tá cô nương của đế đô có thể xếp hàng dài quanh thành đây a!”

”Đệ nhất quý công tử của đế đô.” Hoa Mộng Dao có chút hiểu được mà gật đầu, nháy mắt một cái liếc nhìn nam tử ở xa kia, một thân bạch y, cao lớn vững chãi, ngũ quan tựa như khối ngọc đẹp đến không tỳ vết được đúc nóng mà thành, nàng bắt đầu có chút lý giải vì sao Diệp Linh Lung hoa si hắn rồi, một vị công tử xinh đẹp như vậy, thật giống như là từ trong tranh bước ra.

”Chúng ta đi thôi.” Bộ Phi Ngừ tâm trạng nặng nề, mang theo Diệp Linh Lung cùng Hoa Mộng Dao nhanh chóng rời khỏi, chỉ lưu lại duy nhất bạch y công tử ở trên lầu các đang đứng ngắm nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Bất đắc dĩ chúc thọ.

Màn đêm buông xuống, một vòng trăng sáng cực đại chậm rãi treo lên giữa trời, xuyên thấu qua lớp mây bụi, ánh trăng nhu hòa tỏa ra một vòng ánh sáng tản mát.

Trong ngự hoa viên, hoàng đế Sở Ngự Phong của già quốc ngồi ở trên thềm đá cao cao, một thân long bào kim mẫm, đầu đội kim quan bó phát, hai tán tóc khẽ trắng bạch, dung nhan điêu khắc kiên nghị, mày kiếm anh tuấn dưới đôi mắt không giận nhưng tự uy.

Hai bên uốn lượn là chỗ an tọa, vương công đại thần dựa theo phẩm cấp quan chức theo thứ tự mà an vị, trên bàn bày đặt các loại nước trái cây và điểm tâm, quỳnh tương ngọc dịch. (là loại rượu thượng hạng, người xưa đặt tên nghe cao cấp thượng hạng thôi đó mà)

Ở chính giữa ngự hoa viên là cảnh ca múa mừng thái bình, ống tay áo bông bành, chuông khánh đánh vang, tiếng nhạc du dương. Khúc nhạc dừng, điệu múa kết thúc, vũ nữ rồi rút lui ra, chỉ để lại một mảnh thâm đồ ở giữa khu đất trống.

Một nam tử vận y phục hoàng kim đi đến giữa thâm đồ, tay hắn nâng hộp gấm, quỳ một chân trên đất, “Nhi thần cung chúc phụ hoàng, phúc như đông hải, thọ tị nam sơn, đêm nay đặc biệt dâng lên một quả dạ minh châu nam hải kính tặng phụ hoàng.” Hắn nhẹ nhàng mở hộp gấm ra, một viên dạ minh châu cực đại, trong màn đêm phát sáng lưu quang, ánh sáng tỏa ra tứ phía, rất đẹp mắt.

”Hảo, thái tử quả nhiên hiểu thuận hiểu lẽ, ban thưởng.” Sở Ngự Phong vẻ mặt tươi cười, tán dương.

”Tạ phụ hoàng.” Sở Lăng Nhiên đứng dậy, lui về chỗ ngồi, ánh mắt rơi vào trên người của vị tử y nam tử đối diện, khóe miệng chứa đựng một tia nghiền ngẫm vui vẻ, “Không biết tam hoàng đế đã chuẩn bị quà lễ gì để mừng thọ phụ hoàng?”

Bộ Phi Ngừ ngược mắt nhìn về phía nam tử vận y phục hoàng kim kia, ngũ quan hình dáng rõ ràng mà thâm thúy, một đôi mắt màu râm nắng léo sáng tia quang sắc bén, không tự chủ được làm cho người ta có một loại cảm giác áp bách.

Bộ Phi Ngừ nhàn rỗi nghiêng đầu, liếc nhìn tử y nam tử bên cạnh, còn tưởng rằng sẽ nhìn thấy hình ảnh phụ tử hiểu thuận, thật không ngờ đến, Sở Lăng Yên từ đầu đến cuối đều ngồi yên một chỗ không nói tiếng nào, luôn hết sức chuyên chú vuốt vuốt ly rượu ngọc lưu ly trong tay, giờ phút này, bất luận kẻ nào hoặc bất cứ chuyện gì hết thấy đều không thể quấy rầy đến hắn.

Hắn như vậy là thế nào đây? Bộ Phi Ngừ không khỏi nghi hoặc, nàng rõ ràng trông thấy nơi khóe miệng hắn quynh rũ ra một nụ cười mỉa mai, đôi mắt thâm thúy tối tăm kia xẹt qua một tia lạnh liệt khó mà có thể phát giác ra, biểu hiện lúc này của hắn không giống như là hoàng tử rất được thánh sùng a.

Bộ Phi Ngữ không kim lòng được mà hiếu kỳ, lại cẩn thận ngẩng đầu lên, nhìn thoáng qua vị đế vương đang thượng tọa kia, nàng nhìn thấy ông ta chính là không nói lời nào chỉ nhìn chăm chú vào vị tử y nam tử, đôi mắt kia đầy uy thế không có chút mây may tức giận, có chăng chỉ là khiến người khác nhìn đến đôi mắt ấy sẽ không hiểu được chân tình, trông có vẻ như áy náy, lại có vẻ như là bất đắc dĩ.

Chẳng lẽ cái gọi là rất được thánh sủng ấy, thì hẳn có thể muốn làm gì thì làm, trực tiếp khiến vị đế vương cao cao tại thượng kia phải khó xử như thế sao?

Trong ngự hoa viên bất đầu vang lên tiếng nghị luận nhỏ nhỏ vụn vụn, tất cả những đại thần đang ngồi ở tại đây đều nhìn xem Tuyên vương, thỉnh thoảng lại châu đầu ghé tai mà nhỏ giọng, chỉ có duy nhất một bạch y nam tử, hẳn thủy chung chưa từng ngẩng đầu, cử chỉ giống như đang cười mà như không, cúi đầu lắc lắc chiếc quạt xếp răng ngà trong tay, tựa hồ không chút gì để ý đến nhất cử nhất động của Sở Lăng Yên.

“Chẳng lẽ tam hoàng phi đã thay tam hoàng đệ chuẩn bị quà tặng cho phụ hoàng sao?” Sở Lăng Yên nụ cười không hảo ý, ánh mắt nhìn đến tứ phía, hết nhìn đông tới nhìn tây, rốt cuộc cũng dừng lại trên người cô gái áo tím.

Lập tức ánh mắt của mọi người đều chuyển hướng về phía cô gái áo tím ngồi bên cạnh Tuyên vương, bạch y nam tử ngồi đối diện bỗng nhiên cũng ngẩng đầu nhìn về phía nàng, hắc mâu đen thui đột nhiên nhú lại, mang theo tia sắc khiếp sợ, bất khả tư nghị, là nàng!

Bộ Phi Ngữ toàn thân bị đông cứng lại rồi, vội vàng cúi đầu xuống, mi tâm khẽ nhíu chặt, nàng khẽ cắn cánh môi mỏng của mình. Nàng còn chưa có làm rõ tình huống, làm sao mà tâm điểm lại trở về phía mình, nàng nào biết phải chuẩn bị quà gì để tặng đây, nàng thật sự tay không mà đến, toàn thân nhìn từ trên xuống dưới đáng giá nhất cũng chính là mười miếng kim châm đang giấu trong ống tay áo.

Bộ Phi Ngữ cả gan, ngẩng đầu lên, phát hiện những người chung quanh đều đang dùng bộ mặt há hê mà nhìn nàng, mà vị thái tử kia rõ ràng đã sớm dự liệu được biểu hiện của Sở Lăng Yên, nên chủ tâm cố ý làm khó dễ, qua đó có thể nhìn thấy được Sở Lăng Yên ở trong triều đình quả nhiên là nhân duyên thật sự rất kém cỏi, ngay cả mặt mũi của hoàng thượng hẳn cũng không cho, như thế là không thức thời a, khó trách tại sao lại là vương gia nhân tàn không quyền không thế, mà ghê tởm hơn chính là còn đem chuyện này liên lụy đến nàng nữa a.

Bộ Phi Ngữ dùng dư quang khóe mắt liếc nhìn tên đầu sỏ đang ngồi cạnh bên, căn bản là muốn mở miệng cầu xin hắn giải vây, lại phát hiện hắn vẫn là bộ dáng nhân nhả tự do tự tại, trong nội tâm buồn bực không thôi, an tọa ở trước mặt nàng là người không thể đắc tội, nếu như đi nhầm một bước, có lẽ vạn kiếp bất phục, nếu chỉ vì chút chuyện nhỏ này mà làm liên lụy đến Phụ thừa tướng, nàng làm sao có thể hướng Mộc Yên Nhiên mà xin lỗi a.

“Tiểu thư, tất cả mọi người đang nhìn người a!” Diệp Linh Lung dè dặt kéo kéo ống tay áo của Bộ Phi Ngữ, trong nội tâm bất an cùng lo lắng, toàn bộ ngự hoa viên không khí lúng túng lan tỏa tới cực điểm.

Tĩnh, mau tĩnh, cầu người không bằng cầu mình, Bộ Phi Ngữ than nhẹ một tiếng, đứng dậy dời bước đến thăm dò ở giữa, phúc phúc thân thể, nhẹ nhàng nói: “Nhĩ nhiên nhi nguyện vì phụ hoàng khải một bản đàn.”

“Hảo.” Sở Ngự Phong gật đầu, thuận miệng nói ra, “Người đâu, bày đàn cầm!”

Trong một khoảnh khắc, liền có cung nhân đem một cung đàn cổ thất dây thượng hạng và bàn ghế bày đặt ở giữa thăm dò, Bộ Phi Ngữ cất bước đi tới, chậm rãi ngồi xuống, hít sâu một hơi, ngón tay như ngọc thon dài xoa nhẹ lên dây cung của đàn cầm, điều khiển không ngừng biến đổi, tiếng đàn theo đầu ngón tay nhẹ nhàng chảy xuống, du dương mờ ảo, làn điệu uyển chuyển mà lưu bát, phảng phất có thác nước, lại có nhân gian tri kỷ, đạt dào cảm xúc, người nghe có thể hình dung, tự mình phác họa ra một bức tranh nghệ thuật xuất sắc, ánh trăng đầy đất, âm điệu chộn rộn vang vọng tại nơi ngự hoa viên yên tĩnh này.

Sở Lăng Yên không tự chủ được mà ngẩng đầu lên, nhìn về phía nữ tử đánh đàn dưới ánh trăng kia, mười ngón tay nhanh nhẹn như chim bay, khuôn mặt điềm tĩnh, không nhuộm chút tục trần. Khiến cho người ta tựa hồ có thể nhìn xuyên thấu qua bóng dáng màu tím kia, có thể chứng kiến cảnh tượng năm tháng tốt đẹp tĩnh lặng yên bình.

Bạch y nam tử ngồi phía đối diện lặng lẽ nhìn cặp mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng kia, trong tay không ngừng chuyển động ly rượu ngọc lưu ly, nội tâm có một loại mất mát đến khó hiểu, thì ra nàng chính là thiên kim tướng phủ, hiện tại lại là vương phi của Tuyên vương!

Trong lúc nhất thời, bên trong ngự hoa viên, mọi âm thanh đều là yên tĩnh, chỉ còn lại dư âm lờ lờ của tiếng đàn, tất cả mọi người dường như đang chìm đắm trong đó, vẫn chưa thỏa mãn.

“Hay! Tuyên vương phi quả không hổ danh là tài nữ của Già Đều, tài nghệ đàn cầm này có thể nói là tuyệt nhất thiên hạ!” Sở Ngự Phong tán thưởng, liền kéo trở lại dòng suy nghĩ của đám người đang tĩnh lặng.

“Tạ phụ hoàng tán thưởng.” Bộ Phi Ngữ đứng dậy đáp tạ, chậm rãi đi trở về vị trí.

Hoa Mộng Dao khẽ thở phào nhẹ nhõm, trong lòng không kim được mà oán giận, nhà đế vương này đúng là không tốt a.

Diệp Linh Lung về mặt ngạc nhiên, còn tưởng rằng Bộ Phi Ngữ phải rời đi trong xấu hổ, không ngờ rằng nàng lại có nghệ đàn tốt như vậy, thậm chí làm cho người ta quên mất cả sự lúng túng vừa rồi.

Yên hội không bao lâu liền kết thúc, vãn vũ bá quan rời rít tản đi, Bộ Phi Ngữ cũng đi theo Sở Lăng Yên, ngồi trên xe ngựa, trở về Tuyên vương phủ, hai người dọc đường đi cũng không có nói gì, tựa hồ cả hai trong lòng đều có tâm tư.

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16: Vui vẻ thừa nhận.

Ngày gió nhẹ ẩm áp, bầu trời cao xanh thăm sáng sủa, vạn dặm không mây, như là màu xanh của ngọc bích trong suốt.

Sau khi Bộ Phi Ngừ dùng qua điểm tâm sáng, liền dẫn Diệp Linh Lung cùng Hoa Mộng Dao ở sau hoa viên đi dạo. Phía sau hoa viên của Tuyên vương phủ, có một loại kỳ hoa dị thảo, thấp phần đẹp mắt, dọc theo bờ sông còn có mười sáu gốc cây cổ thụ, gốc cây rất to, cao ngất tuấn tú, gió mát phát qua, khiến hoa trên cây lung lay, ngàn đóa vạn đó, bay xuống trên mặt hồ, cảnh tượng thật là thanh lệ, yên tĩnh.

”Thật đẹp a.” Diệp Linh Lung nhìn không được mà tặc tặc tán thưởng, “Nghe nói hậu hoa viên này, bố cục là do Tuyên vương tự mình thiết kế, thật không nghĩ tới Tuyên vương lại còn là một người phong nhã như vậy, rõ ràng còn có thể đem một vườn hoa nhỏ nhỏ bố trí một cách diễm lệ mà thanh tịnh a.”

”Phong nhã?” Bộ Phi Ngừ khịt mũi coi thường, dáng vẻ thấp phần không cho là đúng, “Ta nghĩ hẳn là quá nhàn rồi, cho nên cũng chỉ có thể loay hoay vòng vòng bên cạnh hoa hoa thảo thảo mà thôi.”

”Tiểu thư, người thật giống như là có thành kiến rất lớn đối với vương gia nha?” Diệp Linh Lung kỳ quái nói, “Ta thấy hai người bình thường chung đụng với nhau cũng rất tốt mà.”

”Gặp dịp thì nói chơi thôi, không cần coi là thật.” Bộ Phi Ngừ tiếp tục đi về phía trước, vừa vặn đi lên cầu đá, xa xa liền trông thấy vài nữ tử dung mạo xinh đẹp bước chậm đi tới, Bộ Phi Ngừ hơi sững sờ, nhận ra ngay, vài người các nàng chính là tiểu thiếp của Tuyên vương, lần trước còn cùng nhau, ngồi cùng bàn dùng ngọc thiện đây mà.

Một nữ tử váy trắng nũng nịu nói ra, “Ồ, đây không phải là vương phi tỷ tỷ sao, sao hôm nay lại rảnh rồi mà đi dạo hoa viên a?”

Một hoàng y nữ tử thân thiết lôi kéo tay của Bộ Phi Ngừ, liền bắt đầu làm quen, “Tỷ tỷ thật sự là phúc khí tốt a, vương gia không chỉ ban tặng cho tỷ ngọc trầm quý báu, còn đích thân tự mình đưa tỷ về lại mặt, mang tỷ tỷ tiến cung chúc thọ, tỷ muội chúng ta vài người ai nấy cũng đều là cực kỳ ngưỡng mộ a! Cũng không biết là tỷ tỷ dùng phương pháp gì mà có thể trói buộc tâm của vương gia a?”

Bộ Phi Ngừ quát tay ra, trên mặt có chút âm trầm, nghe tiểu thiếp vận hoàng y trong miệng nhắc lại từng việc một, làm cho nàng lập tức nghĩ đến, lòng giận đến nghiêng răng, bây giờ nàng mới giật mình thì ra trong lúc vô tình đã bị Sở Lăng Nhiên xoay quanh đùa bỡn!

Lúc này, lại có một tiểu thiếp thân vận lục y cũng mở miệng nói, vui vẻ cười mỉa mai, “Theo ta thấy a, tỷ tỷ nhất định là có tuyệt kỹ công phu ở trên giường, duyên luyện tuyệt vời như thế, không bằng chỉ giáo cho chúng tỷ muội chúng ta đi.”

”Phải a! Tỷ Tỷ!” Mấy nữ nhân còn lại gấp rút lên tiếng phụ họa, nghĩ tới chính bản thân mình từ lúc nhập phủ cho tới nay, liền vườn không nhà trống, ngay cả gặp mặt Tuyên vương cũng khó khăn, chỉ là lúc hẳn muốn thấy thì mới gặp được, nhưng đối với Bộ Phi Ngừ “được sủng ái” như thế cũng hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Bộ Phi Ngừ thần sắc nhất phái là lạnh nhạt, đứng yên lặng ở đó, nghe mấy nữ tử này cứ riu ra riu rít nói không ngừng, bản thân nàng thủy chung cũng chưa từng nói câu nào, nàng nhìn mấy nữ tử này cũng không phải là đèn đã cạn dầu, đột nhiên tiếp cận nàng nhất định là có dụng ý khác.

”Azz! Thực không biết xấu hổ!” Diệp Linh Lung nghe lục y nữ tử nói như thế, trên mặt không khỏi thành một quả táo hồng.

”Người nói cái gì đó!” Hoa Mộng Dao tức giận, một bước tiến lên, chế trụ cổ tay lục y nữ tử.

”Á!” Lục y nữ tử cố ý nũng nịu quát to một tiếng, dùng sức bỏ rơi bàn tay của Hoa Mộng Dao, ngã rơi xuống hồ.

Hoa Mộng Dao khẩn trương nhìn xem lòng bàn tay trống trơn, trên mặt một hồi kinh ngạc, cuống quýt giải thích, “Chủ tử, ta cái gì cũng chưa có làm a!”

”Ta thấy rõ.” Bộ Phi Ngừ bất động thanh sắc nhìn xem, lòng mày khẽ nhăn lại, tựa hồ đang nghĩ tới điều gì thú vị, môi phác thảo cười cười, “Linh Lung, Mộng Dao, chúng ta đi!”. Nàng thân nhiên xoay người, cũng không quay đầu lại, liền rời đi.

”Người đâu, mau tới, tam phu nhân rơi vào hồ nước a!” Sau lưng không ngừng truyền đến tiếng gọi ầm ĩ của mấy vị tiểu thiếp.

Diệp Linh Lung sít sao đi sau lưng Bộ Phi Ngừ, nhưng trong lòng không yên tâm mà quay đầu nhìn lại vị nữ tử rớt ở trong hồ đang lung tung quẫy vùng, nhưng nàng không có phát hiện ra ở xa xa dưới cây hoa kia, còn có hai bóng dáng đang đứng lặng im, lẳng lặng ngắm nhìn mọi chuyện phát sinh hết thấy ở trên cầu đá.

Ánh mặt trời chiều ẩm áp chiếu vào bên trong tiểu viện, giàn hoa Tử Đằng nhẹ nhàng chấp chờn bay trong gió, tản đi mùi hương thơm ngát.

Bộ Phi Ngừ vừa về tới Lung Nguyệt Cát đã an vị ngồi dưới giàn trông hoa mà lật sách xem thuốc, một tư thái nhàn nhã tự tại, mà Hoa Mộng Dao cũng

rất là phối hợp bung đến cho nàng một bàn điểm tâm, rồi lại đến chỗ đu dây vừa lắc lư vừa ăn, cảnh tượng tình lãng phảng phất như chưa có chuyện gì đã từng xảy ra.

Diệp Linh Lung có chút không biết nói gì, chủ tịch hai người này đúng là không tìm không phổi a, nàng quay trở về phòng bưng ly trà đến cho Bộ Phi Ngừ, về mặt lo lắng hỏi, “Tiểu thư, chúng ta cứ như vậy, còn tam phu nhân rơi xuống nước kia thì phải làm sao a? Dù gì cũng là một mạng người nha!”

“Yên tâm đi! Tam phu nhân sẽ không có chuyện gì đâu, một lát nữa nàng ta còn tới đây tìm ta mà tính sổ a!” Bộ Phi Ngừ ngược mắt tùy ý nhìn Diệp Linh Lung một chút, rảnh rang nâng chung trà lên, nhấp một miếng, lại tiếp tục nói, “Ta nếu đi cứu tam phu nhân, có lẽ nàng ta còn oán hận ta đã làm hư chuyện tốt của nàng ấy đó chứ!”

“A!” Diệp Linh Lung có chút không hiểu, về mặt đơn thuần nhìn qua Bộ Phi Ngừ, “Tiểu thư, người nói lời này ta nghe không hiểu a.”

Lúc này, quản gia Tri Thu của Tuyên vương phủ đi đến, cung kính nói, “Vương phi, vương gia cho mời người.”

Bộ Phi Ngừ nhếch môi cười, thả cuốn sách thuốc trong tay, nhẹ nhàng nói, “Hào, ta liền qua đó xem thử.”

Trong đại sảnh, vị tiểu thiếp lục y rơi trong hồ kia tồn thân ướt đẫm ngồi ở trên ghế, thân thể run rẩy, không ngừng nhỏ giọt nước, mấy vị tiểu thiếp khác đứng sau lưng nàng, liên tục nhỏ giọt an ủi nàng ấy.

Ở một góc trong đại sảnh còn có một công tử áo trắng, hất một tay bưng trà, một tay cầm nắp trà, nhẹ nhàng vỗ về ở phía trên miệng ly trà, giống như là cười mà như không cười, nhìn xem vị nữ tử kia nước mắt nước mũi tràn đầy trên mặt.

Bộ Phi Ngừ mang theo Diệp Linh Lung cùng Hoa Mộng Dao mới vừa bước vào trước cửa phòng, đã nghe thấy âm thanh sụt sướt của vị nữ tử ấy, “Vương gia, người cần phải thay thiếp làm chủ a! Thiếp chỉ là đi ngang qua cầu, vương phi lại đẩy thiếp té xuống.”

“Cái gì!” Diệp Linh Lung kinh ngạc tròn to hai mắt, tức giận chỉ vào lục y nữ tử đó, “Người nói vậy, rõ ràng là chính bản thân mình...”

“Im miệng, một tiểu nha hoàn như ngươi, ở đâu cũng có phần người nói chuyện sao? Tất cả chúng ta ở đây đều có thể nhìn thấy rõ ràng tận!” Một vài tiểu thiếp bên cạnh vội vàng cắt đứt lời nói của nàng, trong đó một nữ tử vận y hoàng giương cao tay hướng về trên mặt Diệp Linh Lung đánh tới.

Bộ Phi Ngừ đôi mắt lãnh liệt chuyển một cái, giống như có một đạo hàn quang được bắn ra, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào y hoàng nữ tử kia, như là có một loại áp lực vô hình khiến nữ tử ấy phải lập tức thu tay lại, mấy nữ nhân còn lại cũng bị hù dọa đến cầm như hén.

Sở Lăng Yên có chút ngoài ý muốn, đứng người lên, chấp tay đi đến trước mặt Bộ Phi Ngừ, tình tứ đánh giá nàng, không ngờ nàng lại có khí thế lãnh liệt như vậy, hất hơi nhíu mày, ung dung hỏi, “Vương phi, nàng không phải là có lời gì muốn nói sao?”

Bộ Phi Ngừ không trả lời, chỉ là hơi trầm ngâm một tý, sau đó ở trước mặt mấy vị tiểu thiếp ung dung bước qua, giọng nói có chút tiếc nuối, thái độ lại cực kỳ lớn lối, “Thật sự là đáng tiếc a, ta lại không có đem mấy người các người.. bỏ lại cùng một nơi!”

Diệp Linh Lung ánh mắt choáng váng, vốn tưởng rằng Bộ Phi Ngừ sẽ giải thích, không nghĩ tới lại là...

Bộ Phi Ngừ xoay người đi đến vị lục y nữ tử ở trước mặt, tình tứ đánh giá, đôi môi màu phấn, mặt giống như hoa đào, thật là một mỹ nhân, hiện thời đang run rẩy bất thình khiến người ta phải đau lòng mà thương cảm, chỉ tiếc là hiện tại không phải là thời điểm cho nàng phải thương hoa tiếc ngọc, nàng đưa ta chạm vào hàm dưới của lục y nữ tử, mang theo khí thế bức người, lạnh lùng cúi người xuống, “Lần này chỉ là tiểu tròng đại giới, lần tới cũng không có vận tốt như vậy đâu.”

Lục y nữ tử tròn mắt há hốc mồm nhìn dung nhan xinh đẹp như hoa trước mắt, khẽ chu môi, lại không nói được lời nào, nàng không biết lúc này nên diễn xuất như thế nào.

“Tiểu tròng đại giới? Còn có lần tới sao?” Sở Lăng Yên bất động thanh sắc hỏi, “Vương phi, nàng như vậy trông giống như là hèn hạ, xem thường nhân mạng sao?”

“Bất quá cũng chỉ là một tiểu thiếp tiện tỳ mà thôi, bốn vương phi há sẽ để vào mắt.” Bộ Phi Ngừ không cho là đúng, cười cười, buông lỏng hàm dưới của lục y nữ tử kia, lấy ra khăn lụa xoa xoa tay, cố ý bày ra vẻ mặt ghét bỏ.

“Hào!” Sở Lăng Yên lẳng lặng nhìn nữ tử kiêu ngạo ương ngạnh trước mặt, mặc dù đã hiểu rõ động cơ của nàng tường tận, nhưng trong lòng không hiểu sao lại có một cỗ tức giận đang tồn tại, thật sự là khó hiểu, khó hiểu, hất lạnh lùng cười một tiếng, “Kể từ hôm nay, vương phi bị cấm túc ba ngày, không được bước ra khỏi Lung Nguyệt Các nửa bước!”

“Hả?” Bộ Phi Ngừ hơi sững sờ, chỉ là cấm túc thôi sao? Trừng phạt này có chút... có chút nhẹ quá đi, chẳng lẽ lại bị hắt nhìn ra sơ hở? Bộ Phi Ngừ dè dặt ngược mắt, trộm liếc một cái, phát hiện giờ phút này Sở Lăng Yên đích xác rất tức giận, xem ra là bản thân mình đã quá lo lắng chẳng.

Mặc kệ là như thế nào, mục đích chọc giận Tuyên vương đã đạt tới, nàng cũng không tiện được vui đùa tiên, phúc phúc thân thể, làm ra bộ dáng chán nản thất vọng, “Vâng, Vương gia, Nhiên Nhi xin cáo lui.”

Đoạn Cẩm Phong này giờ vẫn là thủy chung lẳng lặng ngồi ở một bên, một câu một chữ cũng chưa từng nói, hất ngẩng đầu lên, ánh mắt chăm chú nhìn đến bóng dáng màu tím nhanh nhẹn đi xa kia, trong đầu hiện lên hình ảnh cô gái áo đen tung bay dưới ánh trăng tối hôm đó.

Sở Lăng Yên lạnh lùng nhìn lướt qua mấy nữ tử sau lưng, “Từ nay về sau, các người còn ai dám đi trêu chọc vương phi, thì cũng đừng nghĩ tới ở lại vương phủ!”.

“Vâng... Vâng, thiếp xin cáo lui.” Vài tên nữ tử nhất thời bị hù dọa, không dám thờ mạnh, nâng đỡ cho nhau, hoảng hốt chạy bừa ra khỏi phòng.

Sau một đoạn huyền não, Đoạn Cẩm Phong lúc này mới hồi phục tinh thần lại, nhũn mỳ kỳ quái nói, “Này... Nãy giờ ta xem có chút khó hiểu.”

Sở Lăng Yên môi phác thảo cười lạnh, giọng nói nhàn nhạt mang theo một tia tức giận. “Nếu như người biết được nàng là hướng về ta xin hưu thê, thì sẽ không còn cảm thấy kỳ quái nữa.”

Trên đường trở về Lung Nguyệt Các, tâm tình của Bộ Phi Ngừ giống như là gió mát khẽ thổi qua, dương dương tự đắc.

“Tiểu thư, người tại sao phải thừa nhận chứ? Là do các nàng ấy khi dễ người mà!” Diệp Linh Lung ở phía sau, vẻ mặt tức giận bất bình.

“Chuyện này...” Bộ Phi Ngừ dừng một chút, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên giải thích như thế nào, nếu như nói thật, Diệp Linh Lung nhất định sẽ lại đạo lý cầu nhau về tiểu thư khuê các không ngừng, nàng quay đầu lại, nhẹ nhàng cười một tiếng, “Linh Lung, chuyện không đáng, đừng nên tức giận, sẽ ảnh hưởng xấu đến thân thể.”

“Cũng đúng, tiểu thư người đúng là biết suy nghĩ a!” Diệp Linh Lung tán đồng gật đầu nhẹ.

Hoa Mộng Dao có chút không nói gì, Diệp Linh Lung thật ngại thẹn, nếu như Mộc Yên Nhiên thật sự gả vào vương phủ, nhất định sẽ bị người ta khi dễ đến thâm thâm.

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Giúp nạn thiên tai khoản bị cướp.

Ba ngày cảm túc, yên bình đi qua, vài người tiểu thiếp của Tuyên vương phủ thật giống như là bốc hơi khỏi nhân gian vậy, không còn ai đến tìm Bộ Phi Ngừ gây phiền toái, cuộc sống cũng không thay đổi gì, thật là nhàm chán. Sáng sớm, Hoa Mộng Dao không chịu nổi tịch mịch, sảo sảo nhượng nhượng muốn đi ra phố dạo một vòng, Bộ Phi Ngừ cũng đành chịu theo ý nàng.

Đi bộ ở đầu đường đế đô, phát hiện hôm nay tựa hồ không hề giống với thường ngày phồn hoa náo nhiệt, mỗi vài bước đi, liền nhìn thấy những tên ăn mày, quần áo tả tơi ngồi ở bên đường, đưa tay xin ăn.

“Đã có chuyện gì xảy ra, tại sao lại có nhiều người đi khát vậy a?” Diệp Linh Lung nghi hoặc nói thầm.

“Tiểu thư, xin thương xót, cho bà lão xin ít tiền đi.” Một lão phụ nhân chống quai trượng đi đến, sắc mặt đã khô vàng, cầm lấy chén, run rẩy đứng trước mặt Bộ Phi Ngừ.

“Mộng Dao.” Bộ Phi Ngừ nháy mắt, Hoa Mộng Dao lập tức hiểu ý, đem tiền trong túi lấy ra một ít, cầm cho lão phụ kia.

Chung quanh những tên ăn mày nhìn thấy, đều chen chúc hướng Bộ Phi Ngừ mà chạy tới, miệng còn hô to, “Cô nương, xin thương xót, cho ta ít tiền a!”

“Tiểu thư, người là Bò Tát sống, xin cho ta ít tiền đi!”

“Cô nương, xin bố thí cho!”

Trong lúc nhất thời, ba người bị nhóm ăn mày vây chặt kín, đành phải xuất tiền phân phát cho những tên khát kia, những tên khát ấy được tiền mới hài lòng từ từ tản đi.

“Tiểu thư, chúng ta đến quán rượu đối diện ngồi một chút đi.” Diệp Linh Lung đề nghị.

“Đúng a, đúng a, chủ tử, ta cũng đã đói rồi a!” Hoa Mộng Dao lên tiếng phụ họa, khuôn mặt mong đợi nói.

“Hào a.” Bộ Phi Ngừ mang các nàng đi đến quán rượu Duyệt Lai đối diện, tìm vị trí gần cửa sổ mà ngồi xuống, chờ đợi nước trà và điểm tâm.

Nhìn chung cả gian phòng quán rượu, bố trí nhã tĩnh thanh u, chính giữa khách sạn là một cái đài cao, trên đài bày đặt một cái bàn, ngồi ở đó là nam tử thanh sam, tuổi chừng hai mươi, sắc mặt trắng nõn, một đôi mắt sáng ngời có thần. Tay hắn cầm chiếc quạt phiến gập, ngồi ngay ngắn ở trên ghế, võ xuống mặt bàn, âm thanh vang dội không nhanh không chậm truyền đến, “Nói, các người đều biết, những ngày gần đây, hoành thành đã xuất hiện không ít dân chạy nạn, trước đó không lâu là bởi vì Thủy Thành bị lũ lụt xảy ra, khiến vạn dân không có nhà để về, trôi tứ phía, khắp nơi đều vô cùng thâm thâm a!”

Nói đến điểm này, thanh sam nam tử bày ra một bộ mặt vô cùng đau đớn, tựa như là hắn đã từng tận mắt chứng kiến thảm trạng ở Thủy thành, quạt xếp lão đảo một vòng, lại tiếp tục chậm rãi nói, “Triều đình ban phát ngân lượng đến, ngày trước giữa đường bị người cướp, cho nên ngân lượng để giúp nạn lũ lụt thiên tai vẫn chậm chạp chưa tới, vì thế dân tị nạn liên tràn vào cả thành Giã đều. Các người có biết, ai đã cướp đi đồng ngân lượng giúp nạn thiên tai không?”

Thấy phía dưới vẻ mặt ai nấy đều là mờ mịt lắc đầu, thanh sam nam tử kích động vỗ bàn nói ra, “Chính là Âm cung Thiên Ảnh!”

Lời này vừa nói ra, Bộ Phi Ngữ vừa cúi đầu xuống uống trà, liền mạnh mẽ ngẩng đầu lên, ngược mắt nhìn nam tử áo sam kia.

Trong tay Hoa Mộng Dao đang cầm điểm tâm, chuẩn bị hướng miệng mà ăn, thì cũng dừng lại, nhìn về phía Bộ Phi Ngữ, trên mặt tràn đầy hiếu kỳ, gia chủ nâng từ khi nào lại đi cướp bạc chứ, nàng sao lại không biết a?

Thanh sam nam tử tiếp tục thao thao bất tuyệt nói, “ Âm cung trên giang hồ chí ít cũng đã tồn tại mười lăm năm qua, một tổ chức sát thủ thần bí, dưới lâu chủ tổng cộng còn có tử đại ảnh các, theo thứ tự là Hàn Ảnh các, Thiên Ảnh các, Huyết Ảnh Các, Truy Ảnh Các. Cho tới bây giờ, thiên hạ cũng chưa từng nhìn thấy qua diện mạo của bốn vị các chủ này, bọn họ tốt cùng là nam hay nữ, người khác cũng chưa từng biết được. Trong đó, Thiên Ảnh các chủ lại là người võ công cao cường, trên giang hồ lưu truyền một câu như vậy để tả hắn, một quả kim châm, khóa hầu đoạt mệnh, người nhẹ như yến, ảnh bước thiên hạ, những lời này là để hình dung kim châm của hắn công dụng khó lường, cùng với khinh công có một không hai. Nghe nói qua, Thiên Ảnh các chủ đã từng một mình đơn độc đối đầu với Yên Vũ lâu, tam đại các chủ, vì chỉ để bắt hái hoa đào tặc, Thiên Ảnh các sau đó lẳng lặng mà lui không để lại dấu vết. Nhưng mà Âm cung sát thủ chỉ nghe lệnh của U Minh lệnh mà thôi. Chỉ cần người có đầy đủ tiền, đầy đủ vận khí, đầy đủ lý do, liền có thể mua được U Minh lệnh trong tay sứ giả U Minh, nhưng đây cũng không phải là chuyện dễ dàng gì, mỗi U Minh lệnh giá trị rất cao, động vào là phải trên trăm vạn lượng bạc trắng, thứ hai, sứ giả U Minh hành tung không rõ, tính tình lại cổ quái. Khoản tiền lớn để giúp nạn thiên tai lần này bị cướp, U minh sứ giả đã tuyên bố là có nhúng tay vào. Thật không hiểu cao nhân nào lại có khả năng như vậy, có thể mua được U minh lệnh, khiến cho các chủ Thiên Ảnh phải tự mình ra tay, cướp đi khoản tiền tài trợ đó. Nghe nói nhóm người được phái đi áp giải ngân lượng toàn bộ đều đã tử vong, trên người hoàn toàn không có bất kỳ vết thương nào, chỉ có một quả kim châm nơi cổ, khỏe miệng thì đã quẹt lên một đường huyết sắc đỏ thẫm. Hoàng thượng sau khi nghe chuyện này xảy ra, mặt rồng giận dữ, hạ lệnh cho cấm vệ quân Đoàn Cẩm Phong thống lĩnh điều tra kỹ chuyện này, nhất định đuổi bắt cho bằng được Âm Cung Thiên Ảnh về quy án. Đồng thời còn cho thêm một nhóm khác đến đó giúp đỡ nạn thiên tai, nghe đâu khuya hôm nay sẽ lên đường xuất phát, hoàng thượng còn bày bố nhiều người võ công nhất đẳng chịu trách nhiệm áp tải số ngân lượng này.”

”Hừ. Ngân lượng giúp đỡ nạn thiên tai, Âm cung Thiên Ảnh kia còn dám cướp, quả thật là loại người tàn tận thiên lương mà!” Diệp Linh Lung nho nhỏ nói thầm, trong mắt tràn đầy phẫn hận, nhưng không có chú ý đến, bên cạnh mình cô gái áo tím sắc mặt giờ đã thâm trầm đi không ít.

Trong mắt của Bộ Phi Ngữ lóe qua một tia sáng lạnh lạnh, cái ly trong tay giờ phút này đã nắm chặt đến độ tưởng chừng nếu nàng lấy lại nội lực chỉ sợ cái ly đã sớm biến thành một màu bột phấn trắng rồi a.

Hoa Mộng Dao nuốt một ngụm nước bọt, nhỏ giọng nói, “ Chủ tử... Chuyện này...”

”Cái tên Dạ Ly chết tiệt!” Bộ Phi Ngữ cắn răng thầm mắng tên nam tử ma yêu một câu, lập tức để ly trà trong tay xuống, rồi đứng lên, bước nhanh hướng phía cửa mà đi.

Hoa Mộng Dao thấy thế, vội vàng đứng dậy, lôi kéo Diệp Linh Lung vẫn còn mải mê ăn món điểm tâm, chạy theo.

Còn chưa đi ra khỏi cửa, ba người liền bị tiểu nhị của tửu điếm ngăn cản, “Aizz, ta nói cô nương a, người còn chưa tính tiền đó.” Tiểu nhị của tửu điếm nhắc nhở.

Bộ Phi Ngữ sừng sốt một chút, lúc này mới nhớ tới, sờ sờ bên hông, phát hiện trong người không còn đồng nào cả. Nhíu nhíu mày, có chút chột dạ, mắt nhìn về phía sau hai người Hoa Mộng Dao và Diệp Linh Lung. Trong mắt ồm ồm một tia hy vọng, nhỏ giọng dò hỏi, “ Các người còn tiền không?”

Hai người cùng lúc lắc đầu, vẻ mặt lúng túng, “ Tiểu thư, vừa rồi tất cả tiền đều đã đem cấp hết cho những tên khát cái ngoài kia a.”

Tiểu nhị thấy thế, liền cười lạnh, “ Này, mấy vị cô nương nhìn qua chẳng giống là người không có tiền, đừng nói là ngay cả tiền trà cũng không trả nổi nha?”

” Cái này...” Bộ Phi Ngữ nhẹ nhàng cười một tiếng, dùng giọng nói thương lượng, “Ta nhất định sẽ phái người đưa tiền đến đây, trả gấp đôi, được không?”

”Thực xin lỗi! Bồn quán rượu không cho ký sổ!” Tiểu nhị như cũ không thuận theo, cũng không khuất phục, hai tay liền vuốt , về mặt kiên định nói.

”Tiền trà của vị cô nương đây, ta sẽ trả.” Một bạch y công tử ưu nhã đi tới, trong tay đưa một thỏi bạc cho tiểu nhị, “ Người xem, như vậy đã đủ chưa?”.

”Đã đủ rồi...Đủ rồi a...” Tiểu nhị nhìn thấy bạc, lập tức tươi cười rạng rỡ, khom lưng gật đầu, “Các vị đi thông thả, lần sau lại đến.”

Bộ Phi Ngữ nhìn người trước mắt, hơi sững sờ, nàng không ngờ rằng Đoàn Cẩm Phong như vậy cũng có mặt tại quán rượu này, nếu như nàng không nhớ lầm, vừa rồi vị thanh sam nam tử kia đã nói qua, Hoàng thượng có phái Đoàn Cẩm Phong tới bắt nàng, nàng không khỏi có chút chột dạ, “Đa tạ Đoàn công tử.”

”Ta cùng với Lăng Yên xưa nay giao tình rất tốt, chút chuyện nhỏ này không cần nhắc đến.” Đoàn Cẩm Phong khiêm tốn cười một tiếng, răng ngà quạt xếp trong tay nhẹ nhàng lắc lắc.

Hoa Mộng Dao liếc mắt nhìn Diệp Linh Lung cạnh bên mặt mày hớn hờ, âm thầm phì bụng, đúng là đồ háo sắc!

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Hết đường chối cãi.

Trở lại tuyên vương phủ, buổi tối Bộ Phi Ngữ tùy tiện dùng qua loa chút thức ăn, liền một mình ngồi ở trên ghế trầm tư.

Giờ phút này, trong phòng cũng chỉ còn lại Hoa Mộng Dao, nàng bưng chiếc ghế đến cạnh Bộ Phi Ngữ ngồi, mặt mũi tràn đầy vẻ tò mò hỏi, “Chủ tử, người khi nào đi cướp bạc của triều đình, ta làm sao không biết a?”

Bộ Phi Ngữ thu hồi suy nghĩ, cảm thấy vừa có chút bức mình vừa có chút buồn cười, “Người đoán thử xem?”

“Mấy ngày nay bị cấm chân ở Tuyên vương phủ, ta vẫn luôn ở cùng chủ tử! Ngoại trừ trước trời xế chiều, ta trở về phòng ngủ, chẳng lẽ...” Hoa Mộng Dao nói tới đây cố ý liền dừng lại, khiêu mi cười một tiếng, ngón tay duỗi ra quơ quơ trước mặt Bộ Phi Ngữ, “Chỉ bằng khinh công chủ tử, trong chớp mắt đi tới đi lui mười mấy dặm hơn sẽ không thành vấn đề gì a.”

“Ừm...” Bộ Phi Ngữ giả vờ gật gật đầu, giọng nói mang theo vài phần tán thưởng, “Phân tích không sai! Tiếp tục...”

Hoa Mộng Dao rốt cục kìm nén không được, nghịch ngợm cười một tiếng, “Chủ tử, ta chỉ là chọc người chơi thôi a!”

Bộ Phi Ngữ đứng hình, không nói gì chỉ lắc đầu, nha đầu này thật sự càng ngày càng lớn mật, không đứng đắn chút nào.

“Nam tử trong quán trà lúc nãy kể chuyện như cổ tích a, quả thực là đang nói hươu nói vượn! Cái này... ta sẽ mang theo người đi dạy dỗ hần im miệng!” Hoa Mộng Dao tức giận vỗ xuống bàn một cái, cuộn cuộn xoắn tay áo lên, mang theo bộ dáng sắp sửa đi đánh người.

Bộ Phi Ngữ một tay đề Hoa Mộng Dao trở về chỗ ngồi, “Người cho dù đánh hần mặt mũi bầm dập cũng vô ích a, việc này không liên quan đến hần ta.”

“Vậy... là người nào to gan như vậy chứ, dám giả mạo chủ tử!” Hoa Mộng Dao nhăn chau xoay động, thần sắc nghiêm túc, một ý niệm không tốt vọt ra từ trong đầu, “Chắc không phải là do sứ giả U Minh làm phải không? Nghe nam tử kia nói, sứ giả U minh đã tuyên bố là có nhúng tay vào a.”

“Không có khả năng, hần không có lá gan lớn như vậy.” Bộ Phi Ngữ lắc đầu, một ngụm quả quyết, “Ta nghĩ hần lần trước đã bị chúng ta trêu tức, cho nên không cam lòng, liền hết lần này đến lần khác từ phía đi tìm, nhưng vẫn không tìm được chúng ta, vì vậy đúng lúc dựng chuyện, nhân cơ hội, thò chân vào, thừa nước đục béo cò, nghĩ dùng cách này để bức ta hiện thân, tìm hần tính sổ!”

Hoa Mộng Dao lúc này chợt hiểu ra, nhin không được tức giận nói, “U minh sứ giả này cũng quá hồ nháo rồi a! Bình thường tận tình giúp đỡ thanh toán chút ít hóa đơn nhưng lại làm khó dễ chủ tử, vào lúc này, còn trực tiếp đẩy cùi chỏ rẽ ngoài, giúp người khác đẩy chủ tử vào hai chữ “bất nghĩa”!”

Bộ Phi Ngữ hé miệng cười một tiếng, “Cho nên a, ta càng không thể trúng kế của hần, càng không manh động, ta càng được vững vàng.”

“Chủ tử nghĩ thử xem chúng ta nên làm thế nào đây?” Hoa Mộng Dao hỏi.

Bộ Phi Ngữ đứng người lên, ý tứ sâu xa cười cười, “Đêm nay không phải còn có một nhóm người đưa một số ngân bạc đến thủy Thành sao?”

Hoa Mộng Dao liền “A” lên một tiếng thật địa, hỏi đáp, “Ý của chủ tử là, nhất định sẽ còn có người lại đi cướp đêm nay!”

.....

Gió đêm vu vu, trăng được treo lên rất cao.

Bộ Phi Ngữ một thân màu đen y phục dạ hành xoay người nhảy ra Tuyên vương phủ, một đường dọc theo hướng nhóm người vận chuyển bạc mà đến, bên tai chỉ còn lại tiếng gió khẽ rung động trong màn đêm tĩnh mịch.

Ở phía trước một rừng cây kia, nàng dừng lại, dưới ánh trăng mờ mờ, trên mặt đất còn có những dấu vết ngựa đi ngang qua in thật sâu trên nền đất, lại tiếp tục đi lên phía trước, phát hiện có thêm một vài vết máu khác!

“Đã tới chậm sao?” Hàng lông mày nàng cau lại, ngồi xổm người xuống, lấy tay chạm vào vết máu trên đất, phát hiện nó vẫn còn ướt.

Đứng dậy tiếp tục tiến về phía trước, chỉ thấy trên mặt đất đã có ngổn ngang mười mấy người mặc quan phục nằm đó, nàng tiến lên ngồi xổm xuống tra xét, phát hiện trên người bọn họ không có một vết thương nào, chỉ thấy khóe miệng quệt qua một cầu vòng huyết sắc.

“Cái chết kiểu như thế bất chúc một điểm cũng không sai biệt chút nào, thật đúng là đã phải hao tâm tổn sức rồi!” Nàng phác thảo mỗi cười cười, đưa tay đem đầu một người nghiêng qua một bên, sờ sờ vào cổ của hắn, phát hiện còn có một cái vết thương rất nhỏ, nàng mỉm cười rồi thực thi nội lực, một quả kim châm bay vào ra khỏi miệng vết thương, bay đến trên tay nàng. Nàng cầm lấy miếng kim châm, ở dưới ánh trắng sáng cẩn thận quan sát nó, phát hiện trên đó vân điều khắc không giống kim châm của nàng, đặc biệt tối tăm hơn.

“Xem ra không phải là Ngươi làm rồi.” Nàng nhỏ giọng lầm bầm, dù sao cũng có rất ít người ngoài biết rõ kim châm của nàng có khắc điểm vân tối tăm, dù cho biết rõ, cũng không thể nào điều khắc ra được, trừ phi là nội bộ trong Thiên Ảnh Các.

Chính đang trong lúc suy tư, chợt thấy sau lưng có người, nàng nhanh chóng đứng dậy, đồng thời miếng kim châm trong tay cùng nhau phát ra, bóng dáng ấy phi thân tránh thoát, sau đó văng vẳng rơi trên một thân cây.

Nàng ngẩng đầu nhìn lại, dưới ánh trắng lạnh lạnh trong trời ấy, lẳng lặng trên cây chỉ duy nhất một dáng người nam tử đang đứng đó, áo trắng như tuyết, tóc đen như trù, gây phiền Giang nam mưa bụi trong tay nhẹ lay động, ánh trắng chiếu từ phía sau hắn, khiến xung quanh thân hắn như được mạ bạc, trên mặt được che phủ bởi mặt nạ trắng như tuyết, xuôi theo ánh trắng nhàn nhạt mà chói lọi.

Bộ Phi Ngữ cảnh giác nhìn người trên cây, có thể dễ dàng tránh thoát kim châm mà nàng phát ra, xem ra người này võ công cực kì cao, nàng không thể phớt lờ được.

Bạch y nam tử tung người một cái, nhẹ nhàng từ trên cây nhảy xuống, rơi xuống trước mặt Bộ Phi Ngữ, nhìn xem thi thể đầy đất rồi mới mở miệng, “Không ngờ rằng, đệ nhất sát thủ của Âm cung, Thiên Ảnh các chủ lại có thể làm ra loại chuyện trời không tha đất không dung, lấy cấp tiền của bát nghĩa, tổn hại đến sinh mạng và còn có tính mạng của vạn dân Thủy Thành!”

Bộ Phi Ngữ muốn giải thích, lại đột nhiên phát hiện nàng cơ bản giải thích cũng không được rõ ràng cho lắm. Dưới mắt hắn, nàng chính là đang trong tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, thi thể đầy đất, cùng kim châm, giang hồ thì đang ồn ào huyên náo đồn đãi, nàng có muốn chối cũng hết đường. Bộ Phi Ngữ vừa giận vừa hờn, dùng giọng nam tử khàn đục không khách khí trả lời hắn, “Ngươi là ai? Tại sao lại xen vào chuyện của người khác!”

“Ồ, quả nhiên tính tình ngạo mạn.” Bạch y nam tử nhẹ nhàng phác thảo khóe miệng, khẩu khí nhàn nhạt, đơn giản có mấy chữ, nhưng mang theo khí chất ngông cuồng tự đại lãnh ngạo, “Tại hạ Yên Vũ Lâu, sương khói mưa.”

Nghe lời nói ra, Bộ Phi Ngữ sắc mặt khẽ biến, không tự chủ được nắm thật chặt mười ngón tay, lãnh cười nói, “Thì ra là lâu chủ Yên Vũ lâu, thật sự đã làm khó ngại, chuyện của Bốn các chủ chẳng qua cũng chỉ là một chuyện nhỏ, không ngờ lại khó thể kinh động khiến ngài phải đại giá quang lâm.”

Bảy năm trước trên giang hồ Yên Vũ lâu đã xuất hiện, Văn nhận lệnh mưa thực thi, ra tay trượng nghĩa, vì dân trừ hại, trong nội tâm của dân chúng, bọn họ chính là đức cao trọng vọng. Lâu chủ sương khói mưa võ công càng xuất quỷ nhập thần, dưới trướng của hắn còn có mười hai lâu các, mỗi các lâu chủ thân thủ đều là phi phàm.

Ba năm trước đây, nàng cũng đã từng giao đấu qua ba vị các chủ của Yên Vũ lâu, mặc dù đã trốn thoát, nhưng mà tổn thương rất nặng nề, sau đó mới được Mộc Yên Nhiên cứu. Hiện thời, không ngờ sương khói mưa lại tự mình đến đây bắt nàng.

“Yên Vũ lâu trên giang hồ xưa nay hành hiệp trượng nghĩa, làm sao...” Bộ Phi Ngữ dùng một chút, ngữ điệu lạnh lùng mang theo một tia không đếm xỉa tới, “Gió lâu chủ hôm nay muốn thay dân chúng Thủy Thành, đến giết ta sao?”

“Có gì là không thể?” Bạch y nam tử cười nhẹ nói, nháy mắt tay cầm quạt xếp bay thẳng đến Bộ Phi Ngữ đánh tới, động tác mau lẹ như điện, thân pháp mờ mịt giống như tiên.

Bộ Phi Ngữ điểm chân nhảy lên, nhánh chóng tránh thoát, đồng thời kim châm trong tay mau chóng phát ra.

Bạch y nam tử mở ra quạt xếp đỡ lấy toàn bộ kim châm bay tới, thủ đoạn linh xảo, lập tức chuyển toàn bộ số kim châm bay về hướng nàng.

Bộ Phi Ngữ thất kinh, liền nhanh chóng lui người về phía sau, xoay người cúi xuống, tránh thoát được nguy hiểm vừa rồi, kim châm theo hướng bay thẳng về cành cây phía sau nàng, nàng lập tức nhíu mày nhìn đến người trước mắt, đây là lần đầu tiên nàng đụng phải người có thể đem toàn bộ kim châm của nàng mà bắn trả lại toàn bộ, công phu quả nhiên xuất thần nhập hóa, e rằng nàng đánh không lại, hiện thời thắng bại đã phân, dưới mắt nàng trước hết phải nhanh chóng thoát thân, bằng không hẳn sẽ giết chết nàng là điều hoàn toàn không thể nghi ngờ, mà hiện tại nàng vẫn chưa muốn đem cái mạng nhỏ của mình chôn vùi trong đám u mê này.

Bộ Phi Ngữ liền quyết định, trước tiên phải đánh lạc hướng hắn, tìm cơ hội chạy trốn, vì vậy nàng khiêu mi hỏi, “Gió lâu chủ, ngươi liền khẳng định Bốn các chủ ta đã cướp đi số bạc kia?”

Bạch y nam tử liền ngừng lại, nhẹ lay động chiếc quạt xếp, giọng nói mỉa mai, “Hử, Thiên Ảnh các chủ dám làm mà không dám chịu? Không phải mới vừa rồi còn thừa nhận rất sáng khoái sao?”

“Ngươi!” Bộ Phi Ngữ lập tức cứng họng, nàng đột nhiên cảm thấy người trước mắt cùng với tên du côn vô lại Sở Lăng Yên hoàn toàn giống nhau (hehe, anh ấy đó, còn ai nữa), khiến nàng một phen chật vật, khiến nàng phải chán ghét, đối với sương khói mưa này, nàng đánh không lại, đối với Sở Lăng Yên, nàng tính kế bất thành, hơn nữa lại còn thêm tên Dạ Ly, gần đây nàng quả thật là không biết nhìn người để chơi rồi a.

“Nếu Gió lâu chủ đã cố ý cho rằng như vậy, ta không còn lời nào để nói!” Bộ Phi Ngữ than nhỏ một tiếng, không để lại dấu vết lui về phía sau vài bước, nhìn thấy phía sau lưng mình còn một đường nhỏ, chuẩn bị chạy trốn.

Bạch y nam tử lập tức hiểu rõ ý đồ của nàng, vài bước tiến về phía trước, bàn tay đã kịp thời khóa lại bả vai của Bộ Phi Ngừ, “Sao hả, còn muốn chạy?”

Thân hình nàng dừng lại, trở tay bắn ngay một quả kim châm về hấn, bạch y nam tử mở quạt xếp dễ dàng đỡ lấy được.

Bộ Phi Ngừ vừa giận vừa hờn, chỉ có thể cưỡng chế điểm chân cố gắng nhảy lên, không ngờ y phục dạ hành bị hấn xé rách, lộ ra bờ vai trắng nõn, trên bờ vai ấy còn có duy nhất hoa văn hồ điệp (con bướm), nhìn rất sống động.

“Người là nữ tử?” Bạch y nam tử mạnh mẽ thu tay về, dưới lớp mặt nạ trắng như tuyết, thần sắc có chút kinh ngạc.

Bộ Phi Ngừ nắm chặt lấy cơ hội, phi thân một cái liền nhảy lên cây, lấy tay che kín bả vai, mi tâm nhú chặt, nàng lạnh lùng nhìn qua người trước mắt, tay kia quét qua những cành lá cây bên cạnh, nhanh chóng dùng hết mười phần nội lực, quả nhiên mấy trăm lá cây giống như thiên nữ tán hoa bay thẳng về phía hấn bắn tới.

Trong lúc nhất thời, bạch y nam tử chỉ cảm thấy trước mặt là một màu xanh biếc đang ùn ùn kéo tới, hấn điểm chân nhảy lên, lui về sau liên tục, dùng quạt xếp ngăn cản, không ngừng quơ, quét sạch những lá cây phía trước, sau khi đám lá tan hết, ngẩng đầu nhìn lại, trên cây đã sớm không còn một bóng người, chỉ còn lại thân cây trống rỗng.

Hấn cúi đầu mở quạt xếp mưa bụi ra, trên đó sớm đã thủng cả trăm ngàn lỗ, chỉ còn sót lại một quả kim châm, lấy lên nhìn kỹ, mới phát hiện quả kim châm trên đó còn khắc hình thù kỳ quái tối tăm, dưới ánh trăng còn hiện ra ánh sáng lạnh lạnh nhàn nhạt.

Ánh mắt của hấn khẽ híp lại một cái, đi đến bên cổ thi thể bên cạnh, cúi người, sờ lên cổ thi thể đó, từ trên cổ rút ra một quả kim châm, đem hai quả kim châm so sánh, dưới ánh trăng đồng dạng phát ra ánh sáng, nhưng điểm bất đồng là kim châm trên cổ kia lại chỉ là một kim châm bình thường.

.....

Trong bóng đêm, Bộ Phi Ngừ che bả vai đến khúc quanh đường cái của Già đều, phi thân một cái, nhảy vào một cái phòng bên trong Nhiều Hương Các.

“A? Người là ai?” Một cô gái áo lam nhìn bóng lưng màu đen trước mắt, về mặt kinh hãi.

“Là ta, Mộng Ảnh.” Bộ Phi Ngừ xoay người lại, kéo khăn che mặt xuống, dung nhan thanh lệ mang theo vài phần vui vẻ nhẹ nhàng.

Hoa Mộng Ảnh thấy rõ người trước mắt, chân lập tức quỳ xuống, hai tay ôm quyền, nũng nịu thanh âm ban nãy liền được thu hồi, cất giọng nói, “Tham kiến Các chủ!”

“Đứng lên đi.” Bộ Phi Ngừ mắt nhìn y phục trên bờ vai đã bị xé rách, nhìn không được mà nhú mày, “Mộng Ảnh, trước mang cho ta một bộ y phục dạ hành.”

“Vâng.” Hoa Mộng Ảnh xoay người lấy ra một bộ y phục dạ hành, đưa cho nàng.

Sau tắm bình phong nàng thay y phục xong, đi ra, tùy ý tìm chiếc ghế gần đó mà ngồi xuống, thần sắc ngưng trọng nói, “Chuyện bạc giúp nạn thiên tai bị cướp, người có biết đúng không?”

“Uhm, thuộc hạ đang định nói với Các chủ, nhưng mà gần đây tổng thể không tìm được người a!” Hoa Mộng Ảnh đáp.

Bộ Phi Ngừ hơi sững sờ, cười xấu hổ, chỉ một câu đơn giản nói cho qua, “Ta xác thực gần đây có chút việc cần phải làm.”

“Các chủ, người xem cái này.” Hoa Mộng Ảnh xuất ra một thỏi bạc đặt lên bàn.

“Đây là?” Bộ Phi Ngừ ngược mắt không hiểu nhìn qua cô gái áo lam.

“Đây là bạc dùng để giúp nạn thiên tai, sau lưng còn có ký hiệu cung đình.” Hoa Mộng Ảnh hỏi đáp.

“Ồ đâu mà có?” Bộ Phi Ngừ tiện tay cầm lấy thỏi bạc, tinh tế liếc nhìn.

“Là cô nương mới đến Nhiều Hương Các có được nó, cô nương kia là từ vùng khác đến, nghe đâu nàng nói là một người có đôi mắt nhỏ dài đào hoa cho nàng thỏi bạc này.” Hoa Mộng Ảnh hỏi đáp.

“A?” Bộ Phi Ngừ lông mày cau lại, miễn cưỡng tựa vào trên ghế, đầu ngón tay nhẹ nhàng gõ lên bàn từng nhịp, nhỏ giọng lầm bầm, “Mắt đào hoa... Giống như đã từng gặp qua ở đâu chăng?”

“Là hấn!” nàng đột nhiên nhớ ra, nhớ tới cái ngày ở đầu đường Già đều giáo huấn cái tên công tử nhà giàu họ Cổ kiếm kia, trên mặt hấn rõ ràng còn sở hữu đôi mắt nhỏ đào hoa, chỉ là... cái bao cò vô dụng đó sao lại có bản lĩnh này? Nàng không khỏi có chút hoài nghi.

Trông mặt nàng suy nghĩ một chút, liền đứng dậy phân phó, “Mộng Ảnh, mấy ngày nay người lập tức chuẩn bị mở một trận thi đấu hoa khôi, Nhiều Hương Các từ lộ cô nương chuộc thân, càng làm lớn càng tốt, càng ồn ào càng hay, phải làm cho cả Già đều ai nấy đều biết đến.”

”Tuần, Các chủ.” Hoa Mộng Ảnh gật đầu, chợt nhớ tới một chuyện khác, liền bẩm nói, “Vài ngày trước đó, U Minh sứ giả tức giận đến Nhiều Hương Các hỏi thăm tung tích người, nói là phải đào sâu ba thước, nhất định... phải đem người cấp ra.”

Bộ Phi Ngừ đầu đầu nâng trán, cắn răng oán hận nói, “Không cần để ý, nếu lần sau hắn có đến, người cứ nói là chưa từng thấy qua ta.”

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Thanh lâu tranh hoa khô.

Mấy ngày sau, các con phố lớn nhỏ của Già Đầu liền sôi sục náo nhiệt, Tử lộ cô nương đệ nhất thanh lâu của Liễu hương Các mở hội chuộc thân.

Sáng sớm, Bộ Phi Ngừ mặc một thân cẩm phục màu tím, một đầu tóc đen dùng ngọc quan màu tím buộc cao lên. Nghênh ngang dẫn dắt Hoa Mộng Dao và Diệp Linh Lung đi ra khỏi Tuyên vương phủ.

”Chủ tử, người mặc y phục này, nhìn sao cũng còn trông giống nữ nhân a, ha ha.” Hoa Mộng Dao cười hi hi trêu chọc nói.

”Haizz, ta cũng không còn biện pháp nào khác...” Bộ Phi Ngừ vẻ mặt bất đắc dĩ liếc mắt nhìn thấy vẻ ủ rũ trên mặt của Diệp Linh Lung, trêu ghẹo cười một tiếng. “Ai bảo tỷ của nàng lớn lên xinh đẹp như thế làm chi a!”

”Tiểu... Công tử, chúng ta rốt cục là muốn đi đâu, tại sao lại phải ăn mặc như thế a?” Diệp Linh Lung nghi ngờ nhìn một thân nam trang của mình.

”Nhiều Hương các.” Bộ Phi Ngừ thuận miệng nói ra.

”A!?” Diệp Linh Lung kinh hãi, nghĩ đến địa phương đó hoa bướm rất nhiều, là nơi mà các cô nương gia không nên đi, nàng nghĩ nghĩ mà nổi cả da gà.

”Ha ha, ta có một tỷ muội tốt ở nơi đó, hôm nay muốn chuộc thân, vì vậy ta đến đó giúp nàng một tay.” Bộ Phi Ngừ nhẹ nhàng cười một tiếng, nhớ tới lần đầu gặp mặt, Diệp Linh Lung còn cho rằng nàng là nữ tử thanh lâu, không khỏi cảm thấy có chút buồn cười.

”A, việc này... việc này...” Diệp Linh Lung vẻ mặt đưa đám, một câu cũng không nói nên lời, đối với Bộ Phi Ngừ lúc nào cũng tiền trạm rồi mới hậu tẩu, nàng quả thật là hết cách không thể làm gì hơn.

Hoa Mộng Dao ở cạnh bên nhìn xem, cũng không khỏi bật cười.

....

Đảo mắt một cái, ba người liền đã tới Nhiều Hương các, vừa vào cửa, liền phát hiện cả sảnh đều đã đầy người ngồi, trên gác xếp cũng đã chật cứng, mà ngay cả lối đi nhỏ kia cũng đứng đầy người, chen chúc đến không chịu nổi, xem ra Nhiều hương các quả thực là danh bất hư truyền.

”Ồ, ba vị công tử, xin mời vào trong a!” Một cô gái áo lam đi đến cười nghênh đón, dẫn ba người Bộ Phi Ngừ tìm một góc trong đại sảnh mà ngồi xuống.

Bộ Phi Ngừ bưng một ly trà, cúi đầu nhấm nháp uống. Hoa Mộng Dao cạnh bên thì ngồi cắn hạt dưa, đối với mọi chuyện xung quanh nàng chỉ mắt điếc tai ngơ, Diệp Linh Lung liếc mắt nhìn xung quanh, thấy những nữ tử khác nhìn mình liếc mắt đưa tình, nhin không được mà nhàu mày, thờ dãi liên tục.

”Tránh ra! Tránh ra! Đừng cản trở bốn công tử ta!” Một âm thanh truyền đến, mọi người theo tiếng nhìn đến, một nam tử mặc tơ lụa la lăng, đầu tóc đen dùng ngọc quan được khảm bằng vàng ròng buộc cao, trên mặt trắng mịn còn kèm theo một đôi mắt đào hoa dài nhỏ, phía sau còn có tùy tùng đi theo, khí thế hung hăng gạt mọi người ra hai bên, từ từ đi đến.

”Ồ, đây chẳng phải là Cổ công tử sao, xin mời vào trong a!” Hoa Mộng Ảnh vội vàng nghênh đón, đem cổ kiếm nhân dẫn đến vị trí chính giữa đại sảnh mà an tọa.

Bộ Phi Ngừ ngược mắt nhìn lại, khóe miệng quẹo rũ ra một nụ cười vui vẻ, “Bao cô này, quả nhiên là đến thật!”

”Mọi người im lặng đã! Thịnh tử lộ cô nương dâng tặng mọi người một điệu múa!” Hoa Mộng Ảnh lớn tiếng nói.

Trong lúc nhất thời mọi người đều yên tĩnh trở lại, chỉ thấy trước mắt là vô số cánh hoa hồng phấn lưu loát bay từ trên xuống, một nữ tử váy trắng từ trên lầu kéo sợi tơ hồng nhẹ nhàng lơ lửng giữa không trung, tay áo thật dài trên không trung múa động, lưu chuyển mấy vòng, thân thể nhẹ nhàng từ từ đáp xuống giữa đài. Y phục hồng phấn bao lấy tư thái tinh xảo đặc sắc, một đôi mắt xinh đẹp đến mê người, hai hàng mày như lá liễu tươi đẹp giữa trời xanh, một nốt ruồi ngay dưới đuôi hàng mày, da thịt trắng như tuyết.

Theo tiếng đàn du dương vang lên, nữ tử váy trắng nhẹ nhàng nâng tay áo, ống tay vũ động, theo vô số cánh hoa phiêu phiêu dâng dâng hòa hợp, dẫn dắt, từng mảnh hoa, từng sợi tơ trầm hương, quấn quýt lấy nhau, nàng ngoái đầu nhìn nhẹ, rồi lại cười khúc khích, mọi người xem đều ngây người thất

thần, về mặt si mê, trong phút chốc Nhiều Hương các hoàn toàn yên tĩnh không một tiếng động

Tiếng nhạc đột nhiên ngừng lại, nữ tử xinh đẹp liền phi thân nhảy lên lầu các, hai bên màn che chậm rãi rơi xuống, che khuất đi mỹ nhan tuyệt mỹ của vị nữ tử ấy, người ở phía dưới nhìn xem này giờ vẫn chưa thỏa mãn, ngơ ngác nhìn về phía sau màn che kia, đáng người như ẩn như hiện, khiến người ta mơ màng.

“Hào a, các vị công tử, hiện tại có thể ra giá vì Tử lộ cô nương mà chuộc thân.” Hoa Mộng Ảnh âm thanh rõ ràng đem suy nghĩ đám đông nam tử kéo trở về.

“Ta ra năm trăm lượng!”

“Một ngàn lượng!”

“Hai ngàn hai!”

Ở phía dưới mọi người không thể chờ đợi được mà nhón nháo kêu lên.

“Ta ra mười vạn lượng!” Một âm thanh ngạo mạn vang lên, mọi người đều nhìn lại, thì ra là hắc cổ kiếm nhân công tử nhà giàu của Già đều.

“Một cô nương xinh đẹp như vậy, nếu đi theo tên ác bá kia, thật sự là đáng tiếc.” Diệp Linh Lung nhỏ giọng thờ dài nói.

“Ta ra hai mươi hai vạn lượng!” Một âm thanh êm ái vang lên, mọi người liền nhìn đến, chỉ thấy một nam tử thần sắc chính là đang vui mừng yên tĩnh an tọa, tử ngọc kim quan buộc cao lên, mặt mày điềm tĩnh, động tác tùy ý, biểu cảm xúc động.

Diệp Linh Lung quay đầu nhìn lại, sợ hết hồn rồi a, người mở miệng ra giá chính là người đang ngồi bên cạnh mình Bộ Phi Ngừ, trên mặt nàng tràn đầy hắc tuyến, người này lại muốn làm gì đây! Không phải chỉ nói là đến giúp nàng ta thôi phỏng một chút thôi sao?

“Là ai, ăn tim gấu mật hổ, dám cùng ta tranh sao!” Cổ Kiếm nhân đầy mọi người ra, một đường đi tới trước mặt Bộ Phi Ngừ, nhìn trong nháy mắt, nghĩ thầm nam nhân này lớn lên sao còn dễ nhìn hơn nữ nhân vậy a, hắc lập tức khẽ cười một tiếng, nói, “Ta ra ba mươi vạn lượng!”

Bộ Phi Ngừ nhẹ nhàng phác thảo môi cười nhẹ, thả ly trà trong tay ra, từ từ đứng người lên, bắt tay ra phía sau lưng, đang muốn mở miệng, lại nghe thấy một thanh âm truyền đến, “Bốn công tử ta ra năm mươi vạn lượng!”

Mọi người không khỏi thở ra một hơi nhẹ, theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy một nam tử áo đen, trong tay đen cầm quạt xếp hắc ngọc lắc lắc một phen, từ trong đám người chậm rãi đi ra, sau lưng còn có một tùy tùng áo vải đi theo.

Bộ Phi Ngừ nhìn xem người đến, thanh âm lập tức mất hẳn, trên mặt còn viết hai chữ kinh ngạc, Hoa Mộng Dao đứng ở bên cạnh, đầu tiên là sững sờ, sau đó là yên lặng co lại đến bên phía sau lưng của Bộ Phi Ngừ mà núp vào.

“Người là ai?” Cổ kiếm nhân chỉ vào nam tử áo đen mà chất vấn.

“Đừng có động vào chủ tử ta!” Tùy tùng bên cạnh nam tử áo đen đi lên phía trước, một chưởng đẩy tay cổ kiếm nhân ra, vênh vao tự đắc nói, “Đây là công tử nhà ta, Thủy Nhược hàn của nước Ngọc Long Tử hoàn tây thành.”

Lời vừa nói ra, bốn phía đều khiếp sợ, vì ai mà không biết nước Ngọc Long Hoàn tây thành chứ, gia tài bạc triệu, là địch quốc phú khả. Tất cả mọi người rít phất ra tiếng thần phục, tình tế đánh giá vị hắc y công tử kia, mày liễu, mắt màu tím nhạt, ngũ quan tinh xảo, một thân hắc y hoa phục, ôn nhuận như nước, thật nhìn rất tuấn tú lịch sự.

“Hoàn tây thành phồn thịnh to lớn cùng để đô chúng ta ngang hàng a!”

“Nghe nói chủ tử của nước Ngọc Long Hoàn tây thành thích làm vui người khác, đúng là đại thiện nhân nha!”

“Đúng vậy, lần này Thủy Thành xảy ra chuyện. Nước ngọc long đã quyên góp không ít, còn dựng lều phát cháo miễn phí đó!”

Người người vây quanh nhìn, thao thao bất tuyệt nói không dứt, làm cho Cổ kiếm nhân cảm thấy rất phiền, ổng tay áo cuộn cuộn nổi lên, khí thế lớn lối nói, “Bốn công tử nói cho các ngươi biết, ở đế đô này, chưa ai có thể cướp thứ ta muốn, ta ra một trăm vạn hai, các ngươi có bản lĩnh thì cứ phóng ngựa mà đến!”

Mọi người lại một hồi bàn tán thôn thức, sau đó rồi rít nhìn về hắc y công tử kia, chờ hắc tử mở giá cao hơn, công tử hắc y đó vẫn không nhúc nhích chỉ là ngồi đó mỉm cười nhìn về vị công tử áo tím đối diện kia.

Đợi đã lâu cũng không có ai ra giá, Cổ kiếm nhân dương dương đắc ý nói, “Đã không có ai ra giá, bốn công tử ta sẽ tiếp đón mỹ nhân này a!”

Bộ Phi Ngừ than nhẹ một tiếng, kiên trì nói, “Chậm đã! Ta ra một trăm năm mươi vạn lượng!”

Cổ kiếm quay đầu nhìn lại, trợn mắt trừng trừng, tức giận chỉ vào Bộ Phi Ngừ, ngay cả một câu đầy đủ cũng nói không nên lời, “Người! Lại là... Người!”

"Người không phải là... Không phải là..." Cô Kiểm nhân trên mặt thần sắc đột nhiên biến đổi, hần càng xem, càng thấy người trước mắt mình rất quen mắt, xem ra dung nhan xinh đẹp này rất giống người hần đã từng quen biết, hần bình tĩnh đại ngộ cười to nói, "A, đây không phải là Tuyên vương phi cùng tình nhân bỏ trốn gây huyền não dư luận hay sao? Sao hã, sao lại đến nơi này cùng nam nhân tranh nữ nhân! ha ha!"

Lời vừa nói ra, mọi người tựa như oanh nổ, một hồi bàn tán xì xào, đối với Bộ Phi Ngữ không ngừng chỉ chỉ trỏ trỏ.

"Đó là Tuyên vương phi sao!"

"Khó trách ta cứ cảm thấy nam tử này, nhìn sao cũng có chút khí nữ nhân!"

"Vương phi sao lại đến thanh lâu a, đừng nói ta, vương phi lại là cái loại háo sắc a!"

Hắc y công tử ngồi ở đối diện nghe thấy, trong tay đang lắc lắc quạt xếp động tác liền chậm lại, đáy mắt hiện lên vẻ kinh ngạc khó dò.

Diệp Linh Lung trong lòng lại càng bất ổn, nhanh như vậy đã bị người khác nhìn ra, nàng vẻ mặt khăn trương cúi đầu, không ngừng quấy quấy ngón tay, âm thầm buồn bực, tại sao mỗi lần ra cửa là nàng phải lo lắng đề phòng a.

"Đồ bánh bông lan!" Bộ Phi Ngữ chuẩn bị không kịp, vội vàng lúng túng cúi đầu xuống, không ngờ rằng bao cò này cứ nhiên sắp xếp cái bẫy cho nàng chui vào. Người chung quanh nói chuyện linh tinh gì đó nàng cũng không thêm để ý, đều nàng để ý chính là nam tử áo đen ở phía đối diện kia, xem ra có một số việc nhất định không gạt được hần rồi.

Bộ Phi Ngữ dè dặt liếc một cái, lại cùng nam tử áo đen kia hai ánh mắt đụng thẳng vào nhau, nàng cảm thấy hoảng hốt, vội vàng thu hồi tầm mắt, ánh mắt nàng một lần nữa rơi đến trên người Cô kiểm nhân, nàng hít sâu một hơi, cố gắng bình tĩnh trở lại, phác thảo môi cười cười, nói ra, "Cô công tử, trước hết đừng quên ta là ai, hôm nay từ lộ cô nương này, người không thể mang đi!"

"À, có ý tứ!" Cô kiểm nhân giọng nói mang tràn đầy lòng tin, cuồng vọng cười một tiếng, "Hảo! Bỏn công tử ra hai trăm vạn hai!"

Cô kiểm nhân hướng về phía xa xa, vỗ tay hai cái, liền có mấy tên tùy tùng khiêng vài cái rương lớn đi đến, "Các người nhìn cho rõ, đây đều là vàng thật bạc trắng, toàn bộ hai trăm vạn hai!"

Mọi người đối với đồng bạc trắng trước mắt mà ồ lên một tiếng thán phục, Bộ Phi Ngữ cũng đi đến cái rương bạc trước mặt, tiện tay cầm lên một cái rồi nhìn, phát hiện ở phía dưới là ký hiệu triều đình giúp nạn thiên tai, nỡ mâu trong suốt khe nhắm lại, trong lúc nhất thời, tâm tư bách chuyển thiên hồi, không ngờ, khoản bạc này lại rơi vào tên bao cò ngu ngốc này, nhưng quan trọng nhất là phía sau hần, là ai đã giật dây a.

Chính đang trong lúc suy tư, Cô kiểm đột nhiên dạo bước đi đến bên cạnh Bộ Phi Ngữ, nụ cười mĩa mai không hảo ý, liền nói một câu trào phúng, "Tuyên vương phi kia, người đừng có tưởng chỉ nói mà không xuất tiền nha, nơi này không phải là trên đường cái mà người muốn mua nha hoàn tùy tiện như thế nào cũng được, nếu ta nhớ không lầm. Lần trước Tuyên vương phi còn nợ ta mấy trăm lượng bạc, hiện thời còn muốn xuất thêm trăm vạn lượng, thật sự là có thể sao? Tuyên vương phi đừng có nói là cho Lạc mụ mụ đi đến cổng Tuyên vương mà đòi ngân lượng đó?"

Bộ Phi Ngữ phục hồi tinh thần lại, đột nhiên giật mình, giờ phút này thật sự trong người nàng không có đồng nào, trước kia chỉ là nghĩ thầm muốn Cô kiểm nhân lộ ra số bạc này mà thôi, cũng không có suy tính nhiều như thế, nhưng mà bất kể như thế nào, nàng cũng không thể để Cô kiểm nhân thật sự mang Từ lộ cô nương đi được, bởi vì Nhiêu Hương Các chính là nơi nằm vùng tinh báo ở đế đô của Âm cung, nơi này không bán thân chỉ là bán nghệ, bởi vì toàn bộ nữ tử ở đây đều là sát thủ của Thiên Anh Các, tất nhiên Từ lộ cô nương cũng không là ngoại lệ. Nàng suy đi nghĩ lại, chỉ có thể bắt đắc dĩ nhìn về hắc y công tử phía đối diện, ánh mắt cầu cứu nhìn hần.

Hắc y công tử cười thầm, thần nhiên đứng dậy, tay cầm quạt xếp, khẽ cười nói, "Cần thiết hướng Tuyên vương đòi bạc sao, bỏn công tử ta đưa cho Tuyên vương phi năm trăm vạn hai, mua Từ lộ cô nương." Hần lập tức kêu tùy tùng áo vải lấy ra một xấp ngân phiếu đưa cho Hoa Mộng Ảnh.

"Cô công tử đây, còn tiền không?" Nam tử áo đen khiêu mi nhìn cô kiểm nhân, giọng nói hơi khinh cuồng.

"Người!" Cô kiểm nhân bị chọc tức đến độ đỏ bừng cả khuôn mặt, nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Tốt, ta ra thêm..."

"Công tử, chúng ta chỉ có nhiều đây, không còn a!" Tùy tùng bên cạnh vội vàng ngắt lời nói.

Bộ Phi Ngữ thờ phào nhẹ nhõm, khiêu mi cười cười nói, "Cô công tử, nếu đã không còn tiền, cửa chính ở bên kia đó." Nàng nâng ngón tay thon dài như ngọc lên, hướng ngoài cửa chỉ ra.

"Hừ, Tuyên vương phi, món nợ này ta nhớ kỹ! Chúng ta đi!" Cô kiểm khí thế lớn lối hất tay, mang theo tùy tùng sau lưng cùng đồng bạc, và khí tức rời khỏi.

Bộ Phi Ngữ nhìn xem bóng lưng hần đã rời đi, ánh mắt thâm trầm, nàng xoay người đi đến nam tử áo đen trước mặt, khom mắt yếu ớt cười, "Quần tử không đoạt thứ tốt của người, nếu Thủy công tử đã ra tiền, Từ lộ cô nương này cấp cho Thủy công tử vậy."

"Đa tạ vương phi thành toàn." Nam tử áo đen cười cười gật đầu đáp.

Trên gác xếp của Nhiêu Hương Các, còn có một vị tử y công tử, đôi mắt không đếm xỉa tới đang nhìn xem nước trà trong chén, khóe miệng quệt ra một nụ cười ưu nhã hấp dẫn. Ở đối diện hần, còn có một vị bạch y công tử, mỹ ngọc ôn tĩnh, chỉ nghiêng đầu, nụ cười có như không nhìn đến cô gái áo tím một thân nam trang ở phía dưới kia.

Chương 20: Đành phải thẳng thắn.

Bầu trời trong xanh như giấy lam, vài miếng mây mỏng bay lơ lửng, theo gió chậm rãi phù du, ánh mặt trời ảm áp chiếu vào phía sau hậu viện của Nhiều Hương Các, thật sâu trong đình viện thanh u yên tĩnh kia, ít ai lui tới, dọc đường còn có đủ loại cây hoa quế, một khu vườn đầy lá cây, bên trong còn có những đóa hoa nhỏ màu trắng, một mùi thơm ngát của hoa xông vào xoang mũi.

Bộ Phi Ngừ cố ý nói với Hoa Mộng Dao dẫn Diệp Lung Linh rời khỏi nàng, một thân một mình đi đến phía sau hậu viện, nàng đang đứng đó trong một khung cảnh hoa bay, đường đá, thơm mát mà trong xanh.

“Phi Ngừ.” Phía trước chính là nam tử áo đen đang đi tới, tay cầm quạt xếp hắc ngọc, một đôi mắt màu tím nhạt mang theo ánh nhìn vui vẻ nhẹ nhàng.

Bộ Phi Ngừ nghịch ngợm cười một tiếng, bước nhanh đi tới, xoay một vòng bên cạnh nam tử áo đen, từ trên xuống dưới đánh giá một cách tinh tế, sau đó liền gạt đầu tán thưởng nói, “Thủy công tử, đáng vẻ thật sự là minh quang, tiêu sái lỗi lạc nha!”

“Nha đầu người nha, còn không chịu thành thực khai báo!” Hàn Nhựt Thủy dùng quạt xếp bắt đắc dĩ gõ nhẹ một cái trên đầu nàng, thuật dịch dung của nàng có thể gạt được người khác, nhưng tuyệt đối không lừa được hắn. Hắn cùng nàng từ nhỏ cùng nhau lớn lên, ánh mắt trong suốt lạnh lùng kia, hắn làm sao mà không nhận ra chứ.

“Sur huynh...trước tiên huynh đáp ứng ta trước được không? Đừng nói cho sư phụ biết.” Bộ Phi Ngừ chu môi năn nỉ nói.

“Muội nói trước ta nghe thử.” Hàn Nhựt Thủy nhẹ lay động chiếc quạt xếp, vẻ mặt suy tính nói.

“Hoàng thượng ban hôn cho Mộc Yên Nhiên và Tuyên vương, nàng lại có người trong lòng, nên không muốn gả đi, nhưng lại sợ liên lụy đến phủ Thừa tướng, dù sao đây cũng là thánh chỉ a, kháng chỉ, sẽ bị tịch thu tài sản, thành kẻ phạm tội! Nàng ấy đã từng cứu muội, muội cũng chỉ là đáp ứng nàng, giúp nàng thoát khỏi phiền toái này, cho nên mới thay nàng gả đi.” Bộ Phi Ngừ kiên nhẫn giải thích.

“Chuyện như vậy mà muội cũng nghĩ ra được, thật là quá hoang đường!” Hàn Nhựt Thủy cau gợn nói, “Nếu để sư phụ biết, muội có biết hậu quả như thế nào không?”

“Muội sẽ mau chóng bắt được hưu thư, lập tức rời khỏi!” Bộ Phi Ngừ đáng thương lôi kéo tay của hắn. “Sur huynh, giúp muội đi! Sur huynh đã hứa giúp muội giữ bí mật, huynh đừng nói cho sư phụ nha!”

“Được rồi, được rồi, nhưng ta chỉ cho muội ba tháng.” Hàn Nhựt Thủy bắt đắc dĩ lắc đầu. “Đến lúc đó muội mà còn chưa có hưu thư như lời đã hứa, ta sẽ tự mình đến Tuyên vương phủ trực tiếp mang muội đi!”

“Huynh yên tâm, ba tháng dư dả!”. Bộ Phi Ngừ thờ phào nhẹ nhõm, nét mặt biểu lộ một nụ cười tươi sáng rạng rỡ, “Đúng rồi, lần trước muội có nghe huynh nói là đi làm việc cho sư phụ, là chuyện gì vậy, tại sao huynh lại đột nhiên xuất hiện ở Nhiều Hương các?”

“Bởi vì Thủy thành có lũ lụt, mà hoàn tây thành lại ở cạnh bên, sư phụ để ta đi qua bên đó giúp họ dàn xếp nạn lũ lụt, nghe được chuyện của muội, ta liền chạy đến Giả đều đi tìm muội khắp nơi, ai biết, muội còn dám qua mặt ta, “lập gia đình”!” Hàn Nhựt Thủy đem quạt xếp hắc ngọc nhẹ nhàng xếp lại trên tay đáp, lắc đầu oán giận nói, “Từ phía không tìm ra muội, ta chỉ còn có thể đến Nhiều Hương Các đợi muội thôi!”

Bộ Phi Ngừ thuận miệng cười cười, lại thuận miệng nói, “Còn Ảnh tiểu sư đệ của muội, đã lâu không gặp, hắn gần đây như thế nào rồi?”

“Hắn hờ...” Hàn Nhựt Thủy dừng một chút, không cho là đúng nói, “Đường đường là thành chủ của Hoàn tây thành, ngoại trừ mỗi ngày trước mặt người khác làm ra vẻ như lão nhân sáu mươi tuổi, còn lại cuộc sống của hắn cũng thoải mái, có sinh có nhuận.”

“Ha ha, ai bảo hắn thích đến những chỗ treu hoa ghẹo nguyệt, phung phí bạc của Âm cung, sư phụ để cho hắn làm tiểu lão đầu, khiến hắn không còn cách nào mà đi khắp nơi phong lưu nữa rồi.” Bộ Phi Ngừ hé miệng giảo hoạt cười một tiếng, “Nếu mà để tiểu ảnh biết rõ, sư huynh nói với người bên ngoài sư huynh là công tử nhà hắn, hắn nhất định sẽ mừng như điên nha, nói không chừng hắn còn có thể chạy khắp nơi thông cáo nói sư huynh là con ngoài giá thú của hắn nữa cơ! Ha ha!”

Hàn Nhựt Thủy không nhịn được mà nhú nhui mày, “Nha đầu muội nha, ta cũng là vì tình thế cấp bách mới như thế, còn không phải đều là làm vì muội sao, nếu không ta đã không cho Thu thủy nói như vậy rồi, muội còn không biết xấu hổ, lại còn dám treu chọc ta!”

“Ha ha! Bộ Phi Ngừ khom lưng ôm bụng, như cũ cười không ngừng, dung nhan xinh đẹp như đóa hoa nở rộ giữa mùa xuân.

Hàn Nhựt Thủy liếc nàng một cái, lắc đầu cũng không có ý kiến, vội vàng nói sang chuyện khác, “Lần này, chuyện cướp bạc giúp nạn thiên tai, muội đã nghĩ ra cách ứng phó gì chưa?”

”Chuyện này, muội đã có kế sách, huynh cứ yên tâm giao cho muội đi.” Bộ Phi Ngừ thu hồi nụ cười trên mặt, suy nghĩ một chút lại nói, “Sur huynh, muội còn có một chuyện muốn nhờ.”

”Muội đang ám chỉ Dạ Ly sao?” Hàn Nhưộc Thủy hiểu rõ cười một tiếng, “Hắn đã bị ta áp đi đến Thủy Thành rồi, hiện tại đang ở đó phát cháo miễn phí cho bá tánh dân chúng đây!”

”Thật sao?” Bộ Phi Ngừ cao hứng bật thốt ra, trong lòng thờ phào nhẹ nhõm, “Khó trách hôm nay không thấy hắn đến Nhiều Hương các tham gia buổi tiệc nào nhiệt này.”

”Hào a, Thủy Thành còn rất nhiều chuyện chờ ta xử lý, ta đi trước, bản thân muội hành sự phải cẩn thận.” Hàn Nhưộc Thủy dặn dò.

... ..

Sau khi Hàn Nhưộc Thủy rời đi, Bộ Phi Ngừ liền mang theo Diệp Linh Lung cùng Hoa Mộng Dao trở về Tuyên vương phủ, nhưng đã thấy Trì thu quân gia đứng ở phía trước cửa, hắn phúc thân nói. “Vương phi. Vương gia mời ngài qua dùng bữa.”

”Ta biết rồi.” Bộ Phi Ngừ cũng không có quá kinh ngạc, thuận miệng đáp ứng trước, sau đó liền về Lung Nguyệt Các, thay đổi một thân váy dài tím, một mình đi đến phòng khách.

Vừa bước vào trước cửa phòng, liền nhìn thấy Đoạn Cẩm Phong cũng đã ở đó, nàng hơi sững sờ, đi đến bên cạnh Sở Lăng Yên, phúc phúc thân thể nói, “Tham kiến vương gia.”

”Vương phi, ngồi đi.” Sở Lăng Yên tùy ý nói.

”Vâng” Bộ Phi Ngừ ngồi xuống, im lặng không lên tiếng, mà chỉ cúi đầu ăn cơm, hoàn toàn coi hai người trước mắt tàng hình trong suốt.

”Vương phi hôm nay quả nhiên xa xỉ vô cùng, ba trăm vạn hai, đây chính là chi phí ba năm của Tuyên vương phủ, vương phi thật định đem bản vương đi bán luôn sao?” Sở Lăng Yên đột nhiên mở miệng, giọng nói nhàn nhạt nhưng lại mang một tia nghiền ngẫm.

Bộ Phi Ngừ ngẩng đầu lên nhìn, vẻ mặt không cho là đúng nói, “Vương gia nói đùa, Nhiên nhi chỉ là muốn thay vương gia xem qua nữ tử, Từ lộ cô nương kia là một trang tuyệt sắc, Vương gia chắc hẳn sẽ rất thích.” Chuyện của Nhiều Hương các chỉ sợ đã lan truyền đi khắp Già đều, cái tên bao cò Cổ kiếm nhân kia đúng là phiền, nàng biết rõ sẽ không thể lừa được Sở Lăng Yên, cho nên cũng không kinh ngạc gì, đã sớm nghĩ ra được lý do để thoái thác.

”À? Vậy Bản vương cần phải nói lời cảm ơn Vương phi rồi.” Sở Lăng Yên đối với ngôn ngữ kinh người của nàng giống như đã thành thói quen, vì thế không chút tức giận hay kinh ngạc, gương mặt tuấn mỹ bình tĩnh vô ba, hắn nhẹ nhàng cười một tiếng nói.”Người nọ đâu?”

”Ách...” Bộ Phi Ngừ cười xấu hổ, không chút nghĩ ngợi nói, “Quá mắc, mua không nổi.”

Đoạn Cẩm Phong cười mà như không nhìn qua hai vị, một người hỏi một người đáp, đột nhiên đứng lên, “Nhị vị cứ chậm dùng, ta còn việc phải đi trước.” Hắn tùy ý liếc nhìn cô gái áo tím đang cúi đầu ăn cơm, thái độ không đếm xỉa tới nói, “Khoản bạc thiên tai bị cướp, hoàng thượng đã nổi trận lôi đình, muốn ta phải bắt được Âm cung Thiên Ảnh, haizz, ta lại không bắt được, chỉ sợ cái chức vị cấm vệ quân e rằng khó giữ rồi!”

Bộ Phi Ngừ cũng không ngẩng đầu nhìn hắn, vẫn cúi đầu xem như chưa có việc gì xảy ra, dư quang nơi khóe mắt không tự chủ được mà nhìn về phía bạch y nam tử đã nhanh nhẹn đi xa.

Bạn đang đọc truyện *Thay Giả, Trốn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Đêm dò xét Giả phủ.

Màn đêm buông xuống, một vòng trăng non lặng lẽ treo lên, gió đêm nhẹ nhàng, thanh mát thổi qua.

Bộ Phi Ngừ một thân y phục dạ hành màu đen phi thân nhảy ra khỏi Tuyên vương phủ, đi tới cửa Giả phủ, xoay người nhảy vào, linh xảo tránh thoát được hộ vệ bên trong phủ, lẳng lặng nhẹ nhàng xuyên qua bốn phía.

Trước mắt chợt thấy có một cái sân thập phần yên tĩnh, tuy nhiên bốn phía đều có một nhóm hộ vệ hùng hậu đứng gác, nàng suy tư một tít, ánh mắt liền rơi đến gian phòng có ánh nến ở phía xa kia. Một cái nhảy người, nhẹ nhàng vén lên một mảnh ngói vụn, cúi người nhìn vào phía bên trong, đã thấy trong phòng có hai người đang từ mật thất đi ra. Trong đó có một nam tử, một thân cẩm phục màu vàng sáng rực, hình dáng ngũ quan rõ ràng mà thâm thúy, làn da rám nắng, đôi mắt lóe ra tia sắc bén, nếu mà nhìn đến sẽ khiến người ta phải chịu một loại áp bách, dĩ nhiên vị đó chính là thái tử!

Một nam tử khác, một thân màu đen cẩm phục, khoảng năm mươi tuổi, vóc người hơi mập, một đôi mày kiếm nồng đậm, phía dưới sở hữu một đôi mắt

sắc bén, lộ ra nét đặc trưng của một thương nhân, đây chính là phụ thân của Cổ kiếm, Cổ phủ giàu có bậc nhất ở Già đều, Bộ Phi Ngữ âm thầm suy đoán.

”Lần này chúng ta cướp bạc thiên tai đem việc giả họa cho Âm cung Thiên Ảnh, có thể nói là áo tiên bị rách cũng chẳng nhìn thấy vết chỉ khâu a! Chiêu này quả thật là diệu kế, khó trách Nam Hoàng coi trọng ngươi như thế.” Sở Lăng Nhiên tán thưởng nói.

”Điện hạ quá khen, hiện tại chỉ cần ngài hướng Hoàng thượng góp thêm lời, khiến cho Đoàn Cẩm Phong phải đuổi bắt cho được Âm Cung Thiên Ảnh, hẳn dĩ nhiên liền sẽ không có thời gian mà điều tra ra chúng ta, Thủy Thành bị lũ lụt nghiêm trọng, Hoàng Thượng có thể sẽ ban ngân lượng đi cứu trợ lần nữa, đến lúc đó chúng ta chỉ cần lập lại chiêu cũ là được rồi.” Cô lão nhân tính toán nói, trong mắt tràn đầy quỷ kế.

Bộ Phi Ngữ chú ý lắng nghe, trong tâm cười lạnh một tiếng, “Hừ, còn muốn cướp lần ba, chỉ sợ không có cơ hội rồi.”

Chờ hai người từ trong phòng đi khỏi, nàng xoay người nhảy xuống nóc nhà, miếng kim châm trong tay đồng thời phát ra, bắn vào huyết ngù của thủ vệ canh cửa, không một tiếng động ngã xuống.

Nàng bước nhanh vào gian phòng, nhẹ nhàng khép cửa lại, đánh giá tình hình bên trong, cuối cùng ánh mắt rơi ngay pho tượng phật trên bàn viết, trực tiếp đi đến, nhẹ nhàng chuyển động phật tượng, sau lưng một cái tủ trung bày bát đĩa chậm rãi di chuyển, lộ ra một gian mật thất.

Nàng đi vào mật thất, liền trông thấy phía trước đã có mười mấy cái thùng gỗ, tùy ý lựa chọn một thùng gỗ mở ra xem, một lượng bạc lớn trắng bóc xuất hiện trước mắt nàng, hai tròng mắt nàng khê neho lại, tiện tay cầm lấy một cái, bên dưới có ký hiệu của triều đình.

”Quả nhiên a!” Nàng nhẹ nhàng phác thảo môi, xoay người sang chỗ khác, ánh mắt lại hướng về mật thất khác.

Mật thất ở phía tây trang trí kỹ lưỡng hơn, trên kệ có rất nhiều bình lọ, từ lớn đến nhỏ, nàng cảm giác những chiếc bình kia nhìn rất quen thuộc, giống như đã từng thấy qua ở đâu đó, nhưng ngật nổi nàng lại không nhớ ra. Mật thất ở phía đông thì trang trí hàng loạt giả sách khác nhau, mỗi cái giả sách được trưng đầy sách, nàng tò mò đi tới, tiện tay rút ra một quyển sách trong đó, mở ra nhìn đến, đúng là sách thuốc a, nàng không khỏi nghi ngờ, “Kỳ lạ, một nơi có hộ vệ canh gác hùng hậu, bí ẩn như thế, tại sao lại để những thứ sách thuốc vô dụng này?”

Nàng lắc lắc đầu, trầm mồi như tơ vò, không đếm xỉa nữa liền lật vài trang sách ở mặt sau, chỉ nhìn thấy có nhiều bức tranh vẽ rất xấu, có nhiều đóa hoa, lại có hình ảnh chú chim nhỏ, cá nhỏ, còn có cái loại động vật kỳ quái khác, nét vẽ ngây thơ đáng yêu, nhìn đến những nét ấy, tim nàng chậm rãi đập mạnh, mỵ mầu trong suốt hiện lên vẻ kinh sợ.

”Sao có thể...Không thể nào!” Nàng thất thần lắm lắm, hai tay không tự chủ được mà phát run, sách thuốc cũng từ tay nàng rơi xuống trên nền đất.

”Không hay! Có thích khách!” Sở Lăng Nhiên vừa trông thấy hai người thủ vệ ở ngoài phòng đã ngã lăn trên mặt đất, cảm thấy vô cùng kinh hãi, vội vàng chạy về phía trước, lớn tiếng trách móc, “Mau đem chỗ này vây lại cho bốn thái tử!”

Bộ Phi Ngữ nhanh nhậy nhảy ra ngoài, trong sân mấy chục hộ vệ sớm đã chờ ở đó, vây nàng giữa không trung, trong tay mỗi người đều cầm một cây kiếm sáng loáng, nhìn chòng chọc vào nàng.

”Ngươi là ai?” Sở Lăng Nhiên từ trong đám người bước ra, một đôi mắt sắc bén bắn hàn quang lạnh lùng về phía nàng.

”Thái tử điện hạ, quý nhân thường hay quên chuyện nhì!” Bộ Phi Ngữ trào phúng cười một tiếng, “Vừa mới đem cái mũ chụp trên đầu Bốn các chủ ta, vậy còn không nhận ra ta sao?”

”Âm cung Thiên Ảnh!” Sở Lăng Nhiên kinh ngạc ngược mắt nhìn lên hắc y nhân đang che mặt ở phía trước, lãnh cười nói. “Hừ, nếu đã đến đây rồi, cũng đừng nghĩ là có thể đi! Người đâu, chuẩn bị cung thủ!”

Thoáng chốc, bên ngoài viện đồng loạt xuất hiện một đám người, trong tay của mỗi người cầm một cây cung thủ. Mỗi cây cung thủ đang được kéo dài ra, mỗi mũi tên đều đang nhắm đến Bộ Phi Ngữ, chỉ chờ lệnh xuất tiến.

Nàng cảnh giác nhìn xung quanh tứ phía, lại ngược nhìn lên lầu cao, phát hiện trên đó dày đặc cung thủ. Tình cảnh hiện giờ của nàng như chim trong lồng, cá trong chậu, cả khu vườn đều là các cung thủ đang chờ đợi lệnh, bất cứ lúc nào cũng có thể bắn chết con nhím này.

”Âm Cung Thiên Ảnh, hôm nay ngươi có chạy đằng trời cũng không thoát!” Sở Lăng Nhiên chấp tay, đứng đó cuồng vọng chờ xem nàng sập bẫy.

Mi tâm của Bộ Phi Ngữ nhú chặt, ánh mắt lạnh lùng nhìn quét qua đoàn người phía trước. Muốn bắt giặc thì phải bắt vua trước, nàng âm thầm tích tụ nội lực chuẩn bị phát ra kim châm trong tay, chợt một tiếng vang như sét đánh ầm ầm, chỉ thấy một tầng sương mù đang tràn ngập trước mắt, thân thể nàng chợt nhẹ tênh, cả người đã bị ai đó ôm ngang lấy, bay ra khỏi Già phủ.

Đội sương mù tan hết cũng là lúc trong Già phủ không còn bóng dáng của Bộ Phi Ngữ nữa. Sở Lăng Nhiên tức giận bước nhanh về phía trước, không thấy người, trên trán lập tức nổi lên một tầng gân xanh, ánh mắt âm lãnh, cắn răng thấp giọng nói, “Âm Cung Thiên Ảnh!”

”Chúng ta nên làm gì bây giờ?” Cô lão nhân thần sắc ngưng trọng hỏi, “Hắn sao có thể tìm đến đây?”

”Trước hết khoan hãy quản việc này, hiện tại số bạc đã bị Âm Cung Thiên Ảnh phát hiện ở trong phủ của bản thái tử, e rằng hắn nhất định sẽ không bỏ qua mọi chuyện, đến lúc đó...chúng ta không chỉ đối phó với một cung chủ mà là bốn các chủ, dưới thế lực hiện tại của ta, có lẽ không nên chọc đến bọn chúng. Vì thế những khoản bạc này không thể lưu lại đây nữa.” Sở Lăng Nhiên phân tích.

”Ý của ngài là?” Cô lão nhân nghi hoặc hỏi, trong mắt lộ ra tia không cam lòng.

”Hãy tìm con dê khác thế tội đi, đêm mai đem toàn bộ khoản bạc này dời đi nơi khác.” Sở Lăng Nhiên ra quyết định thật nhanh, một đôi mắt sắc bén lóe lên tia âm ngoan hiểm độc.

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Nhất cố nhân.

Dưới ánh trăng mờ lung, Bộ Phi Ngữ tỉnh té đánh giá vị nam tử áo đen trước mắt. Trên đầu, tóc được vấn cao bằng sợi dây đơn giản, cả khuôn mặt được bọc dưới khăn che, khiến nàng không thấy rõ lắm, chỉ thấy một đôi hắc mâu đen thui phản chiếu dưới ánh trăng lộ ra ánh sáng lộng lẫy mê người. Nàng cứ ngỡ ngạc bị hấn ôm như vậy, bên tai gió nhẹ thổi qua, khiến tâm tư bình tĩnh như mặt hồ của nàng chợt nổi lên tầng tầng rung động, mặc dù nàng không biết vị nam tử trước mặt này là ai? Nhưng lại mang đến cho nàng một loại cảm giác an tâm khó mà lý giải?

Nam tử áo đen ôm Bộ Phi Ngữ đi đến bên hồ Lăng Ba, nhẹ đặt nàng xuống, không nói câu nào, xoay người rời đi.

”Chờ một chút!” Bộ Phi Ngữ vội vàng hỏi, ”Ngươi là ai? Tại sao phải cứu ta?” Nam tử áo đen chợt dừng bước, cũng không quay đầu, chỉ nhàn nhạt nói ra, ”Một người bạn cũ.”

Bộ Phi Ngữ lẳng lặng đứng yên tại chỗ, ngược nhìn bóng dáng biến mất trong màn đêm, đôi mi khẽ run, trong nội tâm tràn đầy nghi vấn, ”Người bạn cũ?”

.....

Trong sương phòng của Lung Nguyệt Các, Hoa Mộng Dao một tay chống đầu dựa ở trên bàn, tay kia cầm lấy quyển sách thuốc, mí mắt lần lượt rủ xuống, lần thứ hai mở ra, dung nhan xinh đẹp đã tràn đầy bối rối.

”Kèo kẹt...” Nàng nghe thấy tiếng vang, liền cả kinh mở choàng mắt, trông thấy Bộ Phi Ngữ bước vào, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, duỗi lưng ngáp một cái, về mặt bối rối nói, ”Chủ tử, rốt cuộc người đã trở về!”

”Ừm” Bộ Phi Ngữ bước nhanh đến bàn trang điểm, ngồi xuống lấy ra một bình sứ, đem chất lỏng hòa vào bột phấn, nhìn vào gương đồng bắt đầu dịch dung.

”Chủ tử, điều tra ra được gì chưa?” Hoa Mộng Dao cũng ngồi cạnh bên, bắt đầu tháo gỡ lớp dịch dung trên mặt, tiện tay tháo bỏ lớp trang sức trên người.

”Ồ Già phủ ta phát hiện ra số bạc bị cướp nằm trong mật thất.” Bộ Phi Ngữ ngắn gọn hồi đáp.

”Vậy bước tiếp theo chủ tử định làm như thế nào?” Hoa Mộng Dao tò mò nhìn nàng.

”Đêm nay ta đã bị người của Già phủ phát hiện ra, ta nghĩ bọn họ sẽ dời toàn bộ số bạc đi nơi khác, cho nên ta tính ngày mai lại đến dò xét thêm lần nữa.” Bộ Phi Ngữ xoay người lại, lúc này đã là một bộ dung nhan xinh đẹp khác.

”Đã bị phát hiện!” Hoa Mộng Dao khẩn trương, ”Chủ tử người có sao không?”

”Ta không phải đã bình an trở về rồi sao?” Bộ Phi Ngữ nhẹ nhàng cười một tiếng, trong đầu chợt nhớ đến vị nam tử khi nãy ôm nàng bay trong đêm, gương mặt xinh đẹp bây giờ đã ứng lên một mảnh rắng hồng.

”Đúng nha, ha ha, ta quả là hồ đồ a.” Hoa Mộng Dao lúng túng le lưỡi, hi hi cười một tiếng.

”Được rồi, người mau đi ngủ đi.” Bộ Phi Ngữ thúc giục.

”Vâng.” Hoa Mộng Dao lui xuống, nhẹ nhàng khép cửa lại.

Bộ Phi Ngữ lẳng lặng nằm trên giường, trong đầu suy tư về quyển sách thuốc mà nàng vô tình phát hiện ở trong mật thất, suy nghĩ một hồi, dần dần trở về kí ức xa xôi thời tuổi thơ.

Trong thư phòng, một cô gái nhỏ nhắn nhu thuận ngồi ở phía trước tủ sách, trong tay tiểu hài nhi cầm lấy cây bút mực, chăm vào nghiên mực cạnh bên, về mặt nghiêm túc vẽ vài nét gì đó trên quyển sách. Khi thì ngẩng đầu, đôi mắt tinh ranh nhìn mọi thứ xung quanh, khi thì cúi đầu, nhủ mảy trăm tư, về mặt xấu xa cười mím. Ánh mặt trời xuyên thấu qua khung cửa sổ, tia nắng ấm áp chiếu lên gương mặt nhỏ nhắn hồng hào của tiểu cô nương, lộ ra vẻ ngoài hoạt bát vô cùng đáng yêu.

Xa xa đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, tiểu cô nương nghe thấy vội vàng để bút xuống, nhảy xuống ghế, chạy đến phía sau giá sách ngồi xổm trốn vào một góc, khăn trương dùng đôi tay bé nhỏ che đi gương mặt nhỏ nhắn của mình.

Đi tới cửa là một nam tử trung niên chừng ba mươi tuổi, một thân cẩm phục màu xanh đậm, tóc dài buộc cao bằng sợi tơ màu lam, một nửa để xổa, một nửa bó thòa. Nam tử trực tiếp đi đến bàn đọc sách, ngồi xuống, cầm lấy cây bút, mở quyển sách ra toan chuẩn bị viết thì lại phát hiện trên mặt sách toàn là những bức vẽ của trẻ thơ, đôi mắt nhú lại, liền đứng lên, quét mắt một cái, phát hiện trong góc có một bóng dáng nhỏ nhỏ đang cuộn mình trong đó.

Nam tử liền đi đến, cầm lấy tay tiểu cô nương, cau giận nói, “Phi Ngữ, con cho rằng bụm mặt thì phụ thân liền không thấy con sao?”

“Phụ thân, Phi Ngữ đang chơi trò trốn tìm với phụ thân mà.” Tiểu cô nương nháy mắt, ngẩng đầu về mặt vô tội nhìn người trước mặt.

“Hừ, lần này ta không hảo hảo phạt con thì không được rồi.” Nam tử mang tiểu cô nương đi ra ngoài.

“Đừng mà, đừng mà, phụ thân, Phi Ngữ lần sau sẽ không dám nữa.” Tiểu cô nương quơ bàn tay nhỏ bé kêu to.

Nam tử mang tiểu cô nương dẫn đến tán cây đại thụ, nghiêm nghị nói, “Con ở đây quỳ xuống cho ta, tự mình suy nghĩ cho thật tốt!”

“Phụ thân xấu, mỗi ngày chỉ biết xem sách thuốc, viết thuốc, cũng không chịu cùng Phi Ngữ chơi đùa!” Tiểu cô nương bĩu môi, quỳ dưới gốc cây đại thụ, trên mặt hai hàng nước mắt đã treo lơ lửng, nhìn có vẻ điềm đạm đáng yêu.

Nam tử kia đã đi xa, chợt dừng bước, trên mặt vốn đang ngập tràn tức giận lại lóe qua tia không đành lòng, “Người đâu, mang cho tiểu thư một cái ghế.”

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Vì hấn gảy đàn.

“Quyển sách đó tại sao lại ở bên trong Già phủ? Đáng lẽ nó nên biến mất trong trận lửa lớn của mười lăm năm trước mới phải a? Bộ Phi Ngữ nằm ở trên giường, ngơ ngác nhìn lên nóc giường, nhỏ giọng lầm bầm, ngữ điệu bi thương, “Có lẽ nên giống như phụ thân cùng mẫu thân, vĩnh viễn cũng không trở về.”

Trong nội tâm không hiểu vì sao dâng lên một nỗi thống khổ không thôi, nằm ở trên giường lăn qua lăn lại, nằng cũng không cách nào chìm vào giấc ngủ, đành phải đứng dậy, choàng lên người một chiếc áo đơn bạc, một mình đi dạo trong viện.

Ánh trăng sáng tỏ, lẳng lặng khuynh tả nét đẹp của hoa viên trong Lung Nguyệt Các, không một bóng người ở ngoài sân, chỉ có giàn hoa Tử Đằng lẳng lặng đứng đó. Gió đêm thổi nhẹ nhàng mang theo mùi hoa nhàn nhạt, cánh hoa lã tả bay đầy trời, tựa như nữ tử đang múa trong bầu trời lộng gió, nằng cúi đầu nhìn xem cái bóng của mình dưới mặt đất, về mặt tràn đầy đau thương.

Hồi lâu, nằng than nhẹ một tiếng, đi đến giàn hoa tử đằng, chậm rãi ngồi xuống, khẽ vuốt nhẹ đàn cổ trên bàn đá, ngón tay thon dài bắt đầu chuyển động không ổn định trên dây đàn, tiếng đàn uyển chuyển chậm rãi chảy ra, lại mang theo chút âm hưởng thê lương. Trong lòng sớm đã nói là không muốn nhắc đến cái chết của cha và mẫu thân, nhưng bây giờ lại nồng đậm tưởng niệm.

Vạn vật đều tĩnh lặng, một vòng trăng tròn treo lơ lửng giữa bầu trời đêm. Bên bờ cây liễu khẽ rung động, khẽ theo ánh trăng sáng mỏng lung tạo thành ba quang lân tẩn trên mặt hồ, gió đêm dịu dàng xen lẫn tiếng đàn có như không, réo rắt thấm thiết mà đau thương.

Trong đình phía trước con suối, Sở Lăng Yên đang một mình ngồi ở bàn đá, tự mình rót rượu uống, gương mặt tuấn mỹ bởi vì hơi rượu mà đã có chút men say, ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng chiếu sáng kéo dài bóng dáng cô đơn của hấn trên nền đất. Bất chợt tiếng đàn từ đâu mà tới thu hút sự chú ý của hấn, lẳng lặng đặt bình rượu xuống, đứng dậy men theo tiếng đàn truyền đến bước đi, thì ra là Lung Nguyệt Các, hấn ôm vai dựa vào cửa, nhìn người nữ tử đang cúi đầu đánh đàn dưới giàn hoa Tử Đằng kia, trắng như nước hòa quyện chiếu trên người nằng, lại càng tăng thêm nỗi buồn ly biệt cùng bi thương tha thiết.

Cảnh tượng như vậy, thật khiến người ta không đành lòng quấy rầy, Sở Lăng Yên cứ đứng như vậy ở trước công, lẳng lặng nhìn xem nằng, trong lòng có vô số nghi vấn, cô gái trước mắt hấn mà nói, giống như là một nút rối nan giản mê hoặc người. Ban ngày nằng như mang một lớp mặt nạ, trưng bày bộ dáng làm hấn chán ghét, đối mặt với hấn, nằng khắp nơi đều phòng bị, có thể giờ phút này, nằng đã tháo đi lớp mặt nạ, khôi phục bộ dáng chân chính bí mật của nằng ở nơi không người này là vì sao? Vì cái gì mà tiếng đàn của nằng tối đêm nay nghe qua lại thê lương, khổ sở như vậy? Nằng đang thương tâm sao? Vì ai mà thương tâm vậy?

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến một tiếng thở dài vô cùng nhẹ, nhưng Bộ Phi Ngữ lại phát hiện ra, chợt ngẩng đầu. Lúc này mới phát hiện ở trước công khi nào đã xuất hiện vị tử y nam tử kia, kinh ngạc đến độ tim nằng cũng đập lộn nửa nhịp. Trong khoảng khắc đồng loạt nghi vấn liền nhanh chóng thoáng hiện ở trong đầu, hấn đến đây từ khi nào? Đã đến được bao lâu? Hấn tới đây làm gì? Không phải là đến để gây thêm chuyện phiền phức chứ?

Bộ Phi Ngữ trong vô thức đè lại dây cung của đàn cầm, lập tức tiếng đàn im bật, nằng đứng dậy, cung kính hành lễ, “Tham kiến vương gia.”

”Vương phi, đã muộn như vậy sao vẫn chưa ngủ?” Sở Lăng Yên cười một tiếng, cất bước đi đến.

Bộ Phi Ngữ không trả lời, chỉ nhíu chặt đôi mày, trong nội tâm dâng lên mười phần cảnh giác, âm thầm phỏng đoán ý đồ của Sở Lăng Yên.

Sở Lăng Yên liếc mắt nhìn Bộ Phi Ngữ, thấy nàng mang bộ dáng khấn trương như lâm vào đại địch, trong lòng biết nàng đã chuẩn bị võ trang đầy đủ nên không khỏi cười nhẹ một tiếng, “Xem ra vương phi không hoan nghênh bản vương, vị khách không mời mà đến này nha!”

Bộ Phi Ngữ cân nhắc một chút, hiện tại nàng không biết nên đón lấy những lời này như thế nào, liền dứt khoát im lặng, không đáp, tiếp tục bảo trì thái độ trầm mặc.

”Men theo tiếng đàn, không ngờ lại đến nơi này.” Sở Lăng Yên phối hợp tìm chỗ trống an vị, nhìn đàn cổ trên bàn đá nói, “Đã đến đây rồi, hay là vương phi khảy ta nghe một bản đi.”

”Vâng, vương gia.” Bộ Phi Ngữ gạt đầu ngồi xuống, ngón tay ngọc khẽ gõ lên, xoa lên dây cung của đàn cầm, trong Lung Nguyệt Các tiếng đàn lần nữa lại vang lên.

Sở Lăng Yên lặng lẽ nhìn nàng, trên khuôn mặt tuấn mỹ mang theo thần sắc hoảng hốt, chợt nhớ đã bao lâu rồi, tại nơi này cũng có một nữ tử dưới giàn hoa tử đằng lặng lẽ ngồi đó gảy đàn, tiếng đàn cũng nhàn nhạt đau thương như thế, chỉ tiếc nữ tử ấy vào ngày này của năm năm trước đã chết.

Bộ Phi Ngữ nhìn không được mà ngược mắt nhìn thoáng qua hắn, chỉ thấy Sở Lăng Yên ngồi dựa ở trên ghế đá, gió nhẹ phẩy qua y phục hắn, ánh trăng nhàn nhạt chiếu trên dáng người cao to ấy, cảnh tượng lúc này vô cùng sáng khoái phong phú, cực kỳ thanh nhã. Mặc dù hắn vẫn mang bộ dáng bình thường dễ thích ứng trong mọi tình cảnh lười biếng, nhưng nàng cảm giác được, trên người hắn hình như có một loại bi thương thâm trầm tàn mạn lơ đãng tỏa ra khắp nơi, không biết vì sao nàng lại cảm thấy hắn như vậy, trong lòng cũng chợt nhói lên một tia khổ sở đau lòng.

”A, ta làm sao thế này?” Bộ Phi Ngữ lắc đầu tự giễu cười, tâm tình của mình lại bị cái tên vô lại đẹp mắt mê hoặc rồi sao? Mặc kệ hắn ra sao, hắn chính là phiên toái lớn nhất của cuộc đời nàng. Mấy ngày qua, bất luận nàng chọc giận hắn như thế nào, hắn cũng không chịu hợp tác với nàng gì cả. Hiện tại nàng có chút chịu bó tay toàn tập rồi. Nếu không phải vì lo lắng sẽ liên lụy đến Mộc phủ, nàng thực sự muốn xách dép bỏ đi cho xong.

Bộ Phi Ngữ bất đắc dĩ cuối cùng than nhẹ một tiếng, lại tiếp tục cúi đầu gảy đàn.

Thật lâu về sau, nàng mới biết thì ra ngày hôm nay chính là ngày giỗ của mẫu phi hắn.

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Đoàn phủ đưa tin.

Nhìn vào sắc trời cũng không đoán rõ thời gian nữa rồi, Sở Lăng Yên lúc này mới đứng dậy rời đi. Bởi vì Bộ Phi Ngữ cả đêm đều ngồi đánh đàn cầm, nên toàn thân đều đau nhức mệt mỏi, duỗi lưng một cái liền trở về phòng ngủ. Đánh một giấc đến trời chạng vạng xuống núi mới chịu thức dậy, tùy ý ăn một chút, đợi đến nửa đêm không người, nàng liền thay trang phục dạ hành xuất phát, trong phòng vẫn như cũ lưu lại Hoa Mộng Dao một mình giữ cửa.

Rời khỏi Tuyên vương phủ, Bộ Phi Ngữ trực tiếp đi đến Gia phủ. Nàng trốn trên nóc nhà sau viện của Gia phủ, nghiêng đầu nhẹ nhàng dò xét bên trong, chỉ thấy mấy tên gia đinh đang khiêng từng chiếc rương chứa bạc chất đồng trên xe đẩy. Sau đó không một tiếng động từ cửa sau mang ra bên ngoài.

”Quả nhiên là dời đi!” Nàng nhếch môi khẽ cười, phi thân một cái đi theo nhóm người đó, một đường đi đến hộ bộ thượng thư Tô Ngọc quý phủ.

Thật sâu trong đình viện, dưới bóng cây loang lổ lác đác vài bóng dáng, lờ mờ có thể thấy được một tên nam tử áo đen đang đứng chấp tay, cả khuôn mặt bị một vết đao thật dài cắt ngang, trông rất dữ tợn. Ánh mắt hạ hạ xuống nhìn đến bóng dáng đang run lẩy bẩy quỳ trước mặt, “Tô đại nhân, thái tử nói, chuyện này người làm là thích hợp nhất, đến lúc đó, người biết nên làm như thế nào rồi chứ? Người cần phải biết điều gì quan trọng, về phần già trẻ một nhà của người, thái tử sẽ thay người săn sóc bọn chúng.”

Tô ngọc sắc mặt trắng bệch, bò nhào xuống đất, run rẩy nói, “Cầu xin môn chủ thay ta hướng thái tử cầu tình, van xin bỏ qua cho ta có được không?”

”Người chẳng lẽ không cần đến tính mạng già trẻ một nhà của người sao?” Nam tử áo đen lạnh giọng nói.

Tô Ngọc vẻ mặt chán nản ngồi trên mặt đất, không cam lòng hỏi, “Thái tử thật sự sẽ lo lắng chu toàn cho già trẻ một nhà của ta?”

”Ha ha, điều này còn phụ thuộc vào Thượng thư đại nhân sẽ làm như thế nào?” Nam tử áo đen nhẹ vỗ vào lưng của Tô Ngọc, lạnh lùng cười một tiếng, “Đừng quên trước kia người cũng nhận không ít ân huệ của thái tử đấy, hiện tại người nên tri ân đồ báo đi.”

”Ta đã hiểu.” Tô Ngọc ánh mắt ảm đạm, xụi lơ trên đất, không có bất kỳ phản kháng nào.

”Thì ra là tìm con dê khác để thế tội, bắt quá cũng chỉ là một tên tham quan.” Bộ Phi Ngừ bắt động thanh sắc nhìn xem, nhủ nhẹ hàng mày, suy tư một phen, lại nhìn sắc trời, cảm thấy cũng không còn sớm nữa, nếu không quay về, chỉ sợ Hoa Mộng Dao lại cảm rằm thì mệt.

.....

Trong thư phòng của đoàn phủ, ánh sáng của đèn dầu nhỏ như hạt đậu chiếu lên vị nam tử áo trắng đang lẳng lặng ngồi ở trước bàn, hần không đếm xỉa liếc mắt nhìn đến quyển sách kia, mà chỉ là nhàn nhạt suy tư, ánh sáng mờ nhạt chiếu lên sườn mặt ôn nhuận như ngọc, tản ra một khí chất ưu nhã, cao quý.

Đột nhiên một đạo kim quang thoáng bay vèo qua mặt, hần nhếch môi mỉm cười, không nhanh không chậm đứng dậy, đi đến phía trước cửa sổ. Một cây kim châm khắc hình mây kỳ quái tối tăm, vừng vàng đem tờ giấy khóa chặt trên cây cột. Dưới ánh nền kim châm hiện ra tia sáng lạnh lạnh. Hần tiện tay đem tờ giấy tháo gỡ xuống, trên đó nét chữ vô cùng xinh đẹp, vền vẹn chỉ có mấy từ, “Bạc giúp nạn thiên tai hiện đang ở phủ của hộ bộ thượng thư Tô Ngọc.”

.....

Sau giờ ngo, ánh nắng ấm áp dịu dàng chiếu trên mặt hồ, gió nhẹ lướt qua, tạo nên từng gợn sóng vàng.

Bộ Phi Ngừ một thân váy tím dài đứng ở bên bờ hồ, tóc dài như mực đổ xuống đến eo, trên đầu chỉ chấy thành một vầng mây, chen ngang một cây trâm hoa bạc, dung nhan xinh đẹp chỉ lột phốt nhẵn vài điểm son phấn đơn giản. Nàng đang tiếp nhận lương thực từ trong tay hai vị nữ tử đang ở sau lưng, đem cho cá ăn, cũng không màng thế sự, hướng vào mặt hồ thả xuống, khiến nhiều chú cá lần lượt tụ họp.

”Tiểu thư, người nghe gì chưa? Sáng sớm hôm nay, Đoàn tướng quân đã mang người đến phủ đệ của hộ bộ thượng thư Tô Ngọc, cho người lục soát tìm thấy các rương bạc ở trong phủ đó.” Diệp Linh Lung về mặt không thể tin được nói ra, “Kết quả này thật khiến người ta không thể tin được a!”

”À? Thật sao?” Bộ Phi Ngừ liếc nhìn nàng một cái, ý cười sâu xa nói, “Linh Lung, ngươi đã thích Đoàn tướng quân rồi phải không? Ta có thể nói giúp ngươi vài câu nha!”

”Hả... nào có...” Diệp Linh Lung cuống quýt cúi đầu xuống, mỉm cười ngượng ngùng, hai gò má lúc này đã ửng hồng, má lúm đồng tiền lúc ẩn lúc hiện.

”Rõ ràng là có nha!” Hoa Mộng Dao khoe miệng quyền rũ ra một nụ cười giảo hoạt xấu xa, nhẹ nhàng nhảy dựng lên, tiến đến trước mặt Diệp Linh Lung, không chút nghĩ ngợi nói, “Nếu không phải tại sao mặt ngươi lại đỏ?”

”Ngươi chớ có nói nhảm!” Diệp Linh Lung vội vàng bịt mắt, đem cả thân thể đi qua người Hoa Mộng Dao.

”Ha, ha!” Bộ Phi Ngừ cũng không nhịn được cười to, “Mộng Dao, da mặt của Linh Lung quá mỏng, chúng ta đừng nên trêu muội ấy nữa!”

Ba nữ tử đứng ở bên hồ, vừa nói vừa cười, hoàn toàn không chú ý đến bước chân chậm chậm của hai nam tử từ xa đi tới.

”Vương phi!” Một âm thanh du dương truyền đến.

Bộ Phi Ngừ theo tiếng nhìn lại, lập tức thu hồi nụ cười trên mặt, phúc phúc thân thể, “Tham kiến vương gia.”

Diệp Linh Lung cùng Hoa Mộng Dao không dám lại ầm ĩ vui đùa nữa, đành hoàng nghiêm chỉnh đứng sau lưng Bộ Phi Ngừ, “Tham kiến vương gia.”

”Vương gia, có việc gì chăng?” Bộ Phi Ngừ cười hỏi, ngược mắt lên nhìn, trong nháy mắt, liền chạm vào ánh mắt của Đoạn Cẩm Phong. Một giây trôi qua, nàng khẽ gật đầu lễ phép, liền không để ý tới nữa.

”Phủ Thừa Tướng phái người đến đưa tin, nói là nhạc mẫu đã ngã bệnh, ta cho phép nàng trở về thăm bà một chút.” Sở Lăng Yên nhàn nhạt nói.

”Phu nhân bị làm sao vậy? Có phải bệnh cũ lại tái phát hay không?” Diệp Linh Lung khẩn trương hỏi.

Sở Lăng Yên trong lòng kỳ quái nhìn xem Diệp Linh Lung, ánh mắt không đếm xỉa liếc về phía cô gái áo tím thân sắc lúc này vẫn là lạnh nhạt, lời nói trên ghẹo, “Không ngờ ngươi còn khẩn trương hơn tiểu thư nhà ngươi nha?”

Lời nói vô ý, người nghe có lòng, Bộ Phi Ngừ hơi ngẩn ra, cảm giác những lời này hần nói hình như đang ám chỉ điều gì đó, vừa rồi quá mức vô ý, rõ ràng nàng lại quên mất mình là Mộc Yên Nhiên, mẹ ruột nàng đang ngã bệnh, tại sao lại không có chút lo lắng nào? Hần không phải đã hoài nghi rồi chứ?

Hoa Mộng Dao lập tức hướng về Diệp Linh Lung nháy mắt một cái, Diệp Linh Lung kịp thời phản ứng, vội vàng hòa giải, “Nô tỳ chỉ là thay tiểu thư lo lắng dùm mà thôi.”

Bộ Phi Ngừ cũng giả vờ nói sang chuyện khác, cuống quýt đáp, “Vương gia, Nhiên Nhi xin phép trở về Mộc phủ trước.”

”Bản vương cùng đi với nàng.” Sở Lăng Yên thuận miệng nói.

”Ách...” Bộ Phi Ngừ hơi nhủ mày, cũng không tiện cự tuyệt, “Vâng, vương gia.”

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 25: Mẹ con ôm nhau.

Vừa bước vào trong phòng, nàng liền ngửi thấy một mùi thuốc đặc trưng, trên giường lẳng lẳng một người nữ nhân nằm đó, hai đầu lông mày mang theo tia sắc nhọn nhạt, sắc mặt vì bệnh đã trắng bệch như tờ giấy.

”Mẫu thân.” Bộ Phi Ngữ cúi đầu kêu nhẹ một tiếng, đi đến bên giường ngồi xuống

An Cẩn Dung mi mắt khẽ giật, mở mắt ra, nhìn thấy rõ người trước mắt, trên mặt tái nhợt đã lộ ra tia mừng rỡ, ”Nhiên nhi, ngươi đã đến rồi.”

”Vâng, mẫu thân trong người đã khá hơn chút nào không?” Bộ Phi Ngữ lo lắng nhìn nàng, nhớ rõ lần trước về lại mặt, lần đó nàng nhìn thấy thừa tướng phu nhân dung mạo đoan trang, dung quang tỏa sáng, chỉ mới qua nửa tháng, sao có thể bệnh thành ra như vậy rồi?

”Không có gì đáng ngại, ngươi đừng lo lắng.” An Cẩn Dung suy yếu khoát tay nói, ”Đỡ mẫu thân ngồi dậy được không?”

”Vâng.” Bộ Phi Ngữ đứng dậy, cẩn thận đỡ lấy thừa tướng phu nhân, nàng một mực nhu thuận cúi đầu cũng không biết nên nói gì mới phải.

Sau một hồi trầm mặc, An Cẩn Dung đột nhiên giữ chặt tay Bộ Phi Ngữ, nức nở nói, ”Mẫu thân biết rõ, ngươi nhất định là đang trách ta và cha ngươi, lúc trước chia rẽ ngươi và Tàn Hạo Trạch, lại ép ngươi bức gả cho Tuyên vương, khụ khụ... khụ khụ...”

”Mẫu thân!” Bộ Phi Ngữ có chút bối rối, nhè nhẹ vỗ về lưng của bà, nàng tình tường phát hiện bà đang run.

”Là người học y, thân thể của mình như thế nào, mẫu thân như ta liền rõ nhất.” Ánh mắt của An Cẩn Dung nhẹ nhàng rơi trên dung nhan xinh đẹp ấy, lời nói ôn nhu tựa như đang nói với àng nhưng cũng tựa như đang nói với một người nào đó, ”Có lẽ ngày nào đó mẫu thân sẽ rời đất xa trời, ta cái gì cũng buông bỏ được, duy nhất chỉ có con là ta không bỏ được. Ta thật không biết ngươi hiện giờ có tốt hay không? Đã tìm được chỗ dựa vững chắc chưa? Đã tìm được hạnh phúc cho mình chưa?”

Bộ Phi Ngữ cảm thấy cả kinh, liền mạnh mẽ ngẩng đầu, lại chạm vào đôi mắt tiêu tụy ấy, trong mắt chứa chan tình yêu thương vô hạn. Ánh mắt này khiến nàng chợt nhớ đến trận lửa lớn của mười lăm năm trước, nàng còn nhớ rất rõ người nữ tử đã đắp cái nắp trên thung gỗ, chính là mẹ ruột của nàng, ánh mắt bà nhìn nàng lúc đó cũng giống như mẫu thân bây giờ.

Tim nàng chợt run lên, con mắt giờ đã có chút ướt át, kim lòng không đành mà đưa tay ôm lấy bả vai của An Cẩn Dung, đầu tựa vào trong ngực bà, giống như là trở về thời thơ ấu, nàng thật sự cũng rất thích rúc vào lòng mẹ như thế. Dù người trước mắt không phải là mẫu thân nàng, nàng cũng muốn ôn lại cái ôm ấm áp mà đáng lẽ sớm đã không thuộc về nàng.

”Mẫu thân, đừng nói vậy! Người sẽ nhất định sống lâu trăm tuổi mà.” Nàng nhìn không được mà khóc to, Mộc Yên Nhiên không thể chân chính nói với mẫu thân của nàng những lời này thì để nàng nói thay đi, ”Nhiên nhi không trách phụ thân và mẫu thân, hiện tại ta sống rất tốt, cùng người mình yêu trải qua những tháng ngày hạnh phúc, mẫu thân không cần lo lắng cho ta.”

An Cẩn Dung hơi sững sờ, nhìn cô gái áo tím đang khóc đến rối loạn trong lòng bà, tâm tình vui mừng cười cười, như đang trấn an một đứa nhỏ vậy, bà nhẹ nhàng vuốt đầu nàng, ”Vậy là tốt rồi, chỉ cần ngươi hạnh phúc, mẫu thân đã an tâm rồi.”

Sở Lăng Yên này giờ đứng ở phía xa lẳng lẳng nhìn hai mẹ con đang ôm nhau trên giường, đôi mắt thâm thúy khiến người khác không đoán ra được hẳn đang suy nghĩ gì.

Ra khỏi Mộc phủ, trên xe ngựa để trở về, thần sắc Bộ Phi Ngữ ngưng trọng cúi đầu, trong đầu chỉ toàn là giọng nói, cử chỉ, tư mạo của thừa tướng phu nhân, dung nhan tái nhợt cùng ánh mắt thương yêu, lời nói ôn nhu khiến trong lòng nàng thật lâu cũng chưa thể bình tĩnh lại.

”Nàng... có khỏe không?” Sở Lăng Yên ân cần hỏi.

Bộ Phi Ngữ phục hồi tinh thần, ngẩng đầu nhìn hẳn, do dự một hồi, mới nói ra, ”Vương gia, ngày mai ta muốn lên núi Vân An vì mẫu thân dâng hương cầu phúc.”

Sở Lăng Yên ôn nhu đáp, ”Được, ngày mai ta cùng nàng đi.”

Bộ Phi Ngữ kinh ngạc chớp mắt một cái, hẳn vừa này nói gì? Còn tự xưng “ta” mà không phải là “bản vương” với nàng nữa chứ. Sự thay đổi này khiến nàng có chút không thích ứng được nha, Bộ Phi Ngữ miễn cưỡng lắm mới có thể cười tươi nói, ”Đa tạ vương gia”.

Bạn đang đọc truyện *Thay Gả, Trốn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Gặp chuyện.

Sáng sớm hôm sau, mới vừa tảng sáng, cả vùng đất được bao phủ bởi một tầng xám bạc mỏng lung như tấm vải lụa mỏng. Vài mây ở phía xa lảng lảng trôi dần sau lưng chừng núi, mây mù quấn quanh như ẩn như hiện, tựa như tiên cảnh yên tĩnh mà mỏng lung.

Một đường dọc theo thềm đá bước lên, cạnh bên đều là hàng cây cao xanh ngắt, cỏ xanh mọc lúc nhúc dưới bậc đá. Gió nhẹ lướt qua, bốn phía mùi hương hoa thơm ngát lan tỏa, còn kèm theo tiếng chim hót líu lo, tiếng côn trùng kêu rích không dứt.

Bộ Phi Ngừ giờ phút này đang ngồi nghỉ ngơi trên một khối nham thạch, ánh mặt trời xuyên thấu qua bóng cây đại thụ, những tia sáng màu vàng loang lổ xen kẽ theo nhánh lá chiếu vào bóng dáng vậy dài màu tím kia.

“Tiểu thư, người uống nước đi.” Diệp Linh Lung đem ấm nước trong tay đưa đến cho nàng.

“Cám ơn.” Bộ Phi Ngừ nhẹ nhàng cười một tiếng, đưa tay tiếp nhận, trong tay đang cầm bình nước đột nhiên khựng lại, không khí chung quanh có chút cổ quái, đặc biệt yên tĩnh, ngay cả tiếng vang cũng không còn, giương mắt nhìn lên, chỉ thấy một đạo ánh sáng lạnh lẽo thoáng hiện qua trên đầu. Bộ Phi Ngừ cả kinh, đứng dậy nhảy ra khỏi khối nham thạch, nhanh tay lôi kéo Diệp Linh Lung lui về sau vài bước, tránh thoát được một đường kiếm vừa mới chạm tới mặt.

“Các ngươi là ai?” Diệp Linh Lung kinh hãi kêu lên, không biết từ lúc nào đã có mấy chục hắc y nhân đứng ngay trước mắt. Trên tay mỗi người đều cầm lấy một thanh kiếm sắc bén, dưới ánh mặt trời thân kiếm còn lóe ra tia sáng lạnh lùng, mang theo chút huyết sắc.

Một người áo đen lại lần nữa giờ kiếm đâm tới Bộ Phi Ngừ, Diệp Linh Lung mắt thấy kiếm đã gần đâm trúng nàng, một bóng dáng màu tím đột nhiên xuất hiện chắn ở phía trước, chặn lại đường kiếm của tên hắc y nhân kia, trở tay một cái, cây kiếm trong tay đã linh xảo vào tay Bộ Phi Ngừ, thân kiếm nhanh nhẹn, khiến hắc y nhân chỉ kịp hừ nhẹ một tiếng, té xuống.

Trong nháy mắt lại có vài chục hắc y nhân khác từ trên cây nhảy xuống, trong lúc nhất thời, toàn bộ khu rừng chỉ thấy ánh sáng phát ra từ thân kiếm lóe sáng liên hồi, cả khu rừng chìm trong sát khí nồng đậm.

“Chủ tử!” Hoa Mộng Dao trong lòng đã vô cùng sốt ruột, muốn mau nhanh chóng phi thân đến bên cạnh Bộ Phi Ngừ, nhưng lại bị nhóm hắc y nhân quần lấy, không cách thoát thân, chỉ có thể vung kiếm giao đầu.

“Tiểu thư, những tên hắc y nhân đó là ai a?” Diệp Linh Lung đã bị hù đến thất sắc, dè dặt trốn sau lưng Bộ Phi Ngừ, thấp thòm nhìn ra phía bên ngoài.

“Ta cũng không biết.” Bộ Phi Ngừ che chở Diệp Linh Lung, vừa âm thầm tìm đường cho Diệp Linh Lung trốn thoát, vừa quan sát động tĩnh của những tên hắc y nhân kia. Nhìn thân thủ và võ công của bọn họ, liền có thể biết bọn họ tuyệt đối không phải là hạng người hơi hợt. Đây là những người không ngại nghi hoặc, rốt cuộc là ai muốn giết nàng chứ? Thân phận thật sự của nàng cũng chỉ có Hoa Mộng Dao và Hàn Nhượng Thủy mới biết rõ tường tận, chẳng lẽ bọn họ muốn giết Mộc Yên Nhiên? Nhưng Mộc Yên Nhiên cũng chỉ là một nữ tử khuê phòng, vô duyên vô cớ tại sao lại có nhiều sát thủ lợi hại đến giết nàng như vậy?

Bộ Phi Ngừ lại quay nhìn về phía Sở Lăng Yên đang giao đầu với nhóm người hắc y nhân kia, ban đầu nàng còn tưởng hắc y nhân chỉ có thể chịu đựng được vài hiệp, nhưng kết quả thật khiến nàng kinh ngạc đến tặc lưỡi. Sở Lăng Yên một tay cầm kiếm, đánh kiếm như là hạ bút thành văn. Chỉ đơn giản vài chiêu thức, xoẹt xoẹt vài cái, quét ngang một hàng, toàn bộ hắc y nhân liền ngã xuống. Cho dù ở phía đằng sau lại có thêm một đám hắc y nhân trẻ già năng lực lần lượt xông tới phía hắc y nhân cũng không tránh né, tư thái bình tĩnh thong dong, động tác mau lẹ như điện xẹt, đường kiếm hoàn mỹ đến độ không có một chút sơ hở nào.

Nếu không phải hôm nay nàng tận mắt chứng kiến, Bộ Phi Ngừ làm sao cũng không thể tin được cái ngã vô lại này, cả ngày không có việc gì làm, chỉ biết chọc tức nàng, lại có võ công cao cường như thế.

Chỉ sợ ngay cả nàng cũng không phải là đối thủ của hắc y nhân, hắc y nhân quả nhiên... thâm tàng bất lộ nha.

Trong lúc nàng suy tư, có một đạo ánh sáng lạnh nhanh chóng đâm tới Diệp Linh Lung, Bộ Phi Ngừ kim châm trong tay chuẩn bị lặng lẽ xuất kích, nhưng lại phát hiện không có nội lực, lúc này nàng mới chợt nhớ nàng chưa uống phục tử Ván Đan, cho nên trước mắt nội lực căn bản không có.

Nghìn cân treo sợi tóc, nàng xoay người một cái nhanh chóng kéo Diệp Linh Lung đẩy sang bên kia, dùng toàn bộ lực mình đỡ lấy một đường kiếm, ánh sáng lạnh chợt lóe sáng, một đường kiếm dài thẳng tắp đâm vào bả vai nàng, rồi lập tức rút ra.

“Á!” Diệp Linh Lung bị quăng ra ngoài một cách bất ngờ, liền ngã nhào trên đất, kêu lên một tiếng. Nàng chưa bao giờ nhìn thấy tình cảnh này, trong lòng cực kỳ lo sợ, tim đã muốn nhảy ra ngoài mấy lần, tay không ngừng gãi gao che miệng, cố gắng không để mình bật khóc.

“Ách...” Bộ Phi Ngừ nhíu mày, hừ nhẹ một tiếng, giờ tay đè chặt lên miệng vết thương, máu đen không ngừng từ bả vai tuôn ra, không ngờ, trên thân kiếm lại tản độc, xem ra thật sự muốn đẩy nàng vào con đường chết rồi!

Tầm mắt của nàng dần dần có chút mơ hồ, nhưng lò mờ vẫn có thể trông thấy có một tên hắc y nhân nào đó đang giờ kiếm từ từ tiến gần nàng, nàng

cũng chỉ có thể miễn cưỡng dùng hết sức lực từng bước từng bước lui về sau, đột nhiên dưới chân có cảm giác trống rỗng, thân thể chợt nhẹ tênh, rơi thẳng xuống vách núi.

“Tiểu thư!” Diệp Linh Lung kinh hãi hét lên một tiếng, Sở Lăng Yên cùng Hoa Mộng Dao theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy một bóng dáng màu tím từ trên vách núi ngã xuống.

“Nhiên Nhi!”

“Chủ tử!”

Hai người đồng thời bật thốt ra.

Trong lòng Sở Lăng Yên hoảng loạn, tim như ngừng đập, đầu óc trống rỗng, phi thân một cái nhảy đến vách đá, tung người nhảy xuống.

“Vương gia!” Hoa Mộng Dao cùng Diệp Linh Lung quá sợ hãi, chạy như bay đến vách núi, chỉ thấy phía dưới toàn cảnh đều là sương mù mênh mông.

“Rút lui!” Hắc y nhân nhìn thấy Bộ Phi Ngừ đã rơi xuống vách núi liền thu kiếm lại, phi thân rời đi.

P phía dưới vách núi, Bộ Phi Ngừ bây giờ giống như bướm bướm tung bay trong gió, thân thể không ngừng rơi xuống, gió lạnh vù vù khiến phổi của nàng cũng muốn tan theo, dung nhan xinh đẹp trắng bệch một mảnh.

Trong không gian lơ lửng, hình như nàng trông thấy có một bóng dáng nào đó đang theo nàng rơi xuống, phảng phất như là Sở Lăng Yên? Sao hẳn lại theo nàng rơi xuống? Trong lòng nàng không hiểu vì sao lại dâng lên một cổ ám áp khó tả, ý thức giờ đây càng lúc càng mơ hồ.

Trên vách đá, một mảnh yên lặng, ngẫu nhiên còn có thể nghe được tiếng sột soạt của những chiếc lá trên cây rơi xuống, thi thể đầy đất, trong đó có hắc y nhân cũng có hộ vệ của Tuyên vương phủ, gió nhẹ lướt qua, mang đến một trận máu tanh khiến người ta chán ghét.

“Chủ tử...” Hoa Mộng Dao sắc mặt trắng bệch, xui xẻo ở bên cạnh bờ đá, ánh mắt mơ màng nhìn đám mây mù đang lượn lơ trước mắt, tâm tính thiện lương của nàng giờ đây như bị đồng hóa bởi thời gian, kìm chế không được mà bật lên khóc rống.

“Tại sao lại như vậy chứ? Hu..hu...” Diệp Linh Lung ánh mắt ngây ngốc ngồi chồm hổm trên đất, ôm đầu gối, run bả vai, cũng theo tiếng khóc của Hoa Mộng Dao đồng thanh khóc lớn.

“Chủ tử sẽ không xảy ra việc gì đâu!” Hoa Mộng Dao tựa hồ nghĩ đến điều gì đó, trong ánh mắt đầy nước lóe ra tia sáng, nàng lau khô nước mắt, đứng dậy, đi đến trước mặt Diệp Linh Lung, trấn định nói, “Chúng ta mau đi tìm Đoàn tướng quân thôi.”

Diệp Linh Lung ngừng khóc, ngẩng đầu nhìn nàng, giống như là lượm được một cọng rom cứu mạng, trong lòng mừng rỡ gạt đầu phụ họa, “Đoàn Tướng quân nhất định có thể cứu tiểu thư trở về.”

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Trong động chữa thương.

“Tướng quân, bên ngoài phủ có hai vị nữ tử xin cầu kiến, nói là từ Tuyên vương phủ tới.” Một tên gia nhân trẻ tuổi đi đến bẩm báo.

“Tuyên vương phủ?” Đoạn Cẩm Phong hơi nhíu mày, để quyền sách trên tay xuống nói, “Đưa các nàng đến phòng trước, chờ Bồn tướng quân một chút.”

“Tuân” Gia nhân xoay người đi xuống.

Trước phòng khách của Đoàn phủ, Diệp Linh Lung ngồi ở trên ghế, không tự chủ được mà nhỏ giọng nức nở, bộ dáng vẫn chưa hoàn hồn lại, nàng ngược mắt nhìn đến một bóng dáng màu trắng đang nhanh nhẹn bước vào, vội vàng quỳ xuống, khóc sụt sùi nói, “Đoàn tướng quân, ngài mau cứu tiểu thư nhà nô tỳ a!”

Đoạn Cẩm Phong vừa bước vào liền nhận ra nha hoàn bên cạnh Bộ Phi Ngừ, nghi ngờ nói, “Tiểu thư nhà người đã xảy ra chuyện gì? Người trước hết đừng khóc, từ từ nói.”

“Sáng sớm hôm nay, tiểu thư nhà ta đi Vân An tự dâng hương, hu hu... nửa đường bị người hành thích, hu hu... Tiểu thư liền rơi xuống vách núi, vương gia cũng nhảy xuống theo...hu...hu...” Diệp Linh Lung mơ hồ nói không rõ chuyện, chỉ nói đại khái vài chữ, trên mặt nước mắt nước mũi liên tiếp chảy xuống.

“Sao hả?” Đoạn Cẩm Phong chấn kinh, thiếu chút nữa đã không đứng vững, một người luôn luôn bình tĩnh và tinh táo như hẳn cũng có lúc phải luống

cuồng, nhưng mà vào giờ phút này hấn hoảng loạn, không rõ là vì bận thân nhiều năm hay là vì nữ tử tóc đen tung bay trong gió kia.

”Là sự thật, hu.hu...Đoàn Tướng Quân, ngài mau đi cứu tiểu thư nhà nô tỳ đi.” Diệp Linh Lung khóc mãi không ngừng.

Hoa Mộng Dao đứng bên cạnh nhìn thấy có chút không kìm được mà đi đến đỡ Diệp Linh Lung đứng dậy, vẻ mặt lo lắng nói, “Đoàn tướng quân, dưới vách núi chính là Lăng Ba hồ, tiểu thư cùng vương gia nhất định sẽ không có chuyện gì xảy ra, chỉ mong ngài mau phái người đi tìm!”

Đoạn Cẩm Phong lúc này mới hồi phục lại tinh thần lớn tiếng ra lệnh, “Trương Duật Minh, mau chóng đem theo đội cấm vệ quân theo ta đi tìm Tuyên vương!”

”Tuân, tướng quân.” Một võ tướng đeo kiếm đi đến.

.....

Ánh sáng của mặt trời chiếu xuống tạo thành vòng sáng màu vàng lặn dần trên mặt hồ Lăng Ba. Từ xa nhìn lại, còn có thể nhìn thấy một tầng sương chiều nhàn nhạt, trên mặt hồ nước nhẹ nhàng phát động, “ọc, ọc” hình như là âm thanh của nước chảy, bỗng nhiên mặt hồ đang yên tĩnh liền bắn cao sóng nước, xuất hiện một bóng dáng màu tím, tựa như con rồng nước phi thân nhảy lên trên hồ.

Sở Lăng Yên ôm Bộ Phi Ngừ một đường đi đến bên dưới gốc cây đại thụ, đem nàng dựa vào tàng cây, vẻ mặt khẩn trương nhìn chằm chằm cô gái trước mắt, dung nhan vốn xinh đẹp như hoa giờ đã thâm hại như tờ giấy trắng, mái tóc ướt nhẹp dán chặt lấy gò má, ánh mắt vẫn nhắm chặt, không chút động tĩnh, chỉ có thể nghe được hơi thở yếu ớt, hô hấp đứt quãng.

”Mộc Yên Nhiên... Mộc Yên Nhiên...” Sở Lăng Yên gọi nàng vài tiếng, vẫn không thấy người đáp lại, bất đắc dĩ không còn cách nào khác liền cúi người xuống, ôm lấy Bộ Phi Ngừ, hướng nơi rừng sâu mà đi đến.

Xuyên qua đám rừng cây rậm rạp, mơ hồ có thể nhìn thấy một hang động đã bị bụi cỏ che lấp. Sở Lăng Yên phi thân một cái, dùng chân búng cỏ đại đi, sau đó tiến vào bên trong hang động, đem nữ tử trong ngực nhẹ nhàng đặt xuống, nằm im trên đồng rom rạ đã được chất đầy cỏ thận.

Hắn đứng dậy tra xét bốn phía, phát hiện trên tường của hang, còn có vài cây cung tên, mấy miếng da thú, phía dưới còn có chất vải đồng cùi, xem ra hẳn là thợ săn gần đây đi săn, tiện chân nghỉ ngơi ở hang động này.

Hắn đi tới, cầm lấy một đồng cùi khô, đặt bên cạnh nàng, trong nháy mắt, sơn động đã được chiếu sáng. Trong ánh lửa lập lòe, càng nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của Bộ Phi Ngừ.

Nàng cuộn mình trên đồng rom, cau mày, nhẹ giọng lầm bầm, “Đau...Đau lắm...”

Nghe thấy thanh âm, Sở Lăng Yên liền mừng rỡ, gấp rút xoay người ngồi xổm xuống, đem Bộ Phi Ngừ ôm vào lòng, đột nhiên cảm giác được trên tay hình như có chất lỏng ấm áp đang chảy ra, đưa tay nhìn lại, thì ra là máu đen!

”Không hay rồi!” Hắn thấp giọng hô lên một tiếng, rõ ràng khi nãy hắn không thấy nàng bị thương mà!

Hắn liền xem xét thân thể của Bộ Phi Ngừ, phát hiện một mảng lớn màu đen chảy ra từ nơi bả vai nàng, nhanh chóng đưa tay xé rách y phục trên vai, thỉnh thoảng bắt gặp một vết thương thật dài, đem hình bướm bướm sinh động chia ra làm hai. Bong bóng nước theo vết thương mà trào ra, mơ hồ còn nhìn thấy cả gân cốt lóa lỏ hiện lên trên, thật khiến người nhìn đến cảm thấy giật mình kinh sợ.

Sở Lăng Yên toàn thân chấn động, chăm chú nhìn đến đoạn vết thương cắt đôi hình bướm kia, đôi mắt thâm thúy giờ đây đã gọn sóng lớn, cảm xúc mãnh liệt dâng trào.

”Đau...đau quá...” Bộ Phi Ngừ vẫn thấp giọng lầm bầm, mi tâm khóa chặt, trên trán đã toát đầy mồ hôi lịn rịn chảy xuống.

Sở Lăng Yên lập tức phục hồi tinh thần, đưa tay dò tìm mạch đập nàng, trong mắt xẹt qua một tia nghi ngờ, nhưng cũng chốc lát mà thôi, hắn từ từ đỡ thân thể nàng dậy, đôi bàn tay nhẹ nhàng xoa xoa lên lưng của nàng, từ từ chậm rãi rót thêm nội lực vào trong cơ thể nàng.

”Phốc...” Một ngụm máu đen được phun ra từ miệng của Bộ Phi Ngừ, thân thể tổn hại, vô lực yếu đuối ngã quỵ xuống trong lòng Sở Lăng Yên, nàng hơi hơi mở mắt, trong mơ hồ dường như trông thấy một gương mặt vô cùng tuấn mỹ, đôi hàng mày đen nhú chặt, vẻ mặt chân thành giúp nàng băng bó miệng vết thương, trong thoáng chốc, phảng phất dường như có ánh mặt trời chiếu vào trong lòng nàng ấm áp vô cùng.

Nàng hướng lên nhìn bên ánh lửa, ý thức một lần nữa liền lặn vào hỗn độn, nàng chìm vào một giấc mộng dài.

.....

Trong mộng, hình như có một nữ tử xinh đẹp thân vận váy trắng dắt một cô gái nhỏ chạy nhanh trong hành lang dài, chạy đến một gian phòng, đem tiểu cô nương bỏ vào bên trong một cái thùng gỗ, dịu dàng cười nói với tiểu cô nương ấy, “Phi Ngừ, chúng ta cùng phụ thân chơi trốn tìm được không? Người phải trốn kĩ ở trong này, ngàn vạn lần đừng đi ra, nếu không sẽ bị phụ thân tìm được!”

Tiểu cô nương khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt, vẻ mặt ngây thơ, nở nụ cười sáng ngời, giọng cao giọng nói, “Yên tâm đi mẫu thân, ta nhất định sẽ trốn kĩ a!”

Bạch y nữ từ nhìn tiểu cô nương ngồi trong thùng gỗ một lúc thật sâu, trong mắt hình như vạn điều yêu thương nói không nên lời, nàng cố gắng nén nước mắt sắp tràn ra khỏi mí, đem cái nắp thùng từ từ nhẹ nhàng đẩy lại.

Qua một lúc lâu, tiểu cô nương mới từ trong thùng bò ra, nhưng đã không thấy bóng dáng nữ tử váy trắng kia nữa, bốn phía chỉ còn hỏa hoạn đầy trời, tiểu cô nương ở giữa vùng hỏa lớn, bóng dáng cô đơn đứng lẻ loi một mình, bất lực khóc to, “Mẫu thân, người đang ở đâu? Hu, hu... Ta rất sợ, ta thật sự rất sợ...”

“Mẫu thân... Mẫu thân... Đừng rời khỏi ta...” Bộ Phi Ngữ lâm bầm nói mê, càng khóc càng lớn, thân thể run lẩy bẩy, nước mắt mãnh liệt không ngừng tuôn ra.

Nhìn thấy hết thấy sự việc, Sở Lăng Yên vẫn im lặng cũng chưa nói câu nào, ngược lại ngày càng trầm tư, thật lâu sau, hần mới vươn tay, dịu dàng lau đi nước mắt trên mặt nàng, trong lòng lại mang theo một chút đau đớn, đôi hàng mày đen như mực bức tranh kia khóa cứng lại cũng chưa từng giãn ra, cuối cùng cũng chỉ có thể bật thốt ra một thanh âm bất đắc dĩ, thờ dài nói, “Nàng tội gì lại khổ sở như vậy?”

“Lăng Yên...”

“Tiểu thư...”

“Vương gia...”

Tiếng gọi âm ỉ không ngừng vang lên ở trong khu rừng.

Sở Lăng Yên nhìn nữ tử trong ngực mình, vẫn như thế hôn mê bất tỉnh, hần nhẹ nhàng ôm lấy, hướng phía bên ngoài động đi ra.

“Lăng Yên! ... Mau lên, bọn họ ở đó!” Bất ngờ Đoạn Cẩm Phong trông thấy đằng xa xa một nam tử đang đứng ở phía kia, hần nhẹ mũi chân, phi thân nhảy tới.

“Chủ tử!” Hoa Mộng Dao cũng theo tiếng nhìn sang, nội tâm mừng rỡ không thôi, một cái phi thân cũng đã đến nơi, nhìn thấy Bộ Phi Ngữ bị người ôm chặt, ánh mắt cũng chưa mở ra, sắc mặt lại trắng bệch, tóc rối loạn xạ, vội hô to, “Chủ tử! Bị làm sao vậy!”

Nàng bị thương sao? Đoạn Cẩm Phong ngược mắt nhìn lại, trong nội tâm xẹt qua một tia đau đớn, đôi mắt đen như mực nước sơn kia giờ đã lộ ra tia lo lắng thật sâu.

Diệp Ling Lung cũng vừa chạy tới nhìn thấy Bộ Phi Ngữ liền hoảng loạn, luống cuống khóc không ngừng, “Tiểu Thư... Hu hu... Hu hu... Người đừng làm ta sợ nha... Chuyện này là sao...”

Sở Lăng Yên cũng không để ý các nàng, chỉ đau lòng nhìn nữ tử nằm im trong ngực, ngược mắt nói, “Đoạn Cẩm Phong, giúp ta gọi Bạch Vân Phi tới.”

“Được.” Đoạn Cẩm Phong liền đáp ứng “Ta đi ngay!”

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Ta không nghĩ mất đi nàng.

Trong Lung Nguyệt Các, bên cạnh chiếc giường được chạm trổ bằng gỗ, một nam tử trẻ tuổi, thân mặc trường bào đen, mái tóc dài được buộc đơn giản bằng sợi tơ màu thủy lam, ngũ quan thanh tú, trong tay hần đang cầm một sợi tơ hồng đang quấn vào cổ tay trắng nõn của vị nữ tử đang nằm trên giường.

“Vân Phi, nàng ấy sao rồi?” Sở Lăng Yên dò hỏi.

“Yên tâm đi, không chết đâu!” Bạch Vân Phi rút sợi tơ hồng về, thông thả ung dung nói, “May mắn là người đã đem nội lực đẩy vào cơ thể nàng, độc được ép ra, nếu không nàng sớm đã mất mạng rồi.”

“Nhưng khi nào nàng mới có thể tỉnh lại?” Sở Lăng Yên thờ phào nhẹ nhõm, nhưng hai hàng lông mày vẫn cong chặt lại, trên mặt hiện lên nét đau lòng mất mát.

“Ta đã châm cứu cho nàng rồi, một canh giờ sau nàng ấy sẽ tỉnh lại.” Bạch Vân Phi nhún mày đánh giá Sở Lăng Yên, dùng giọng nói kinh ngạc cùng trêu chọc nói, “Ta chưa từng nhìn thấy người đối với nữ tử khản trương như vậy nha, đã vậy còn triệu hồi ta về đây.”

Sở Lăng Yên không để ý đến, nhún nhún mày, giả vờ nói sang chuyện khác, giọng nói lấp lửng, trên mặt dường như còn mang theo một mảng đỏ ửng, “Vân Phi, nếu như... ta nói là nếu như, nếu như người thích một người, mà người đó lại không thích người, vậy nên làm như thế nào?”

“Có ý gì?” Bạch Vân Phi đang suy tư không biết nên kê đơn thuốc gì, lời nói vừa dứt, thoáng cái hần không kịp phản ứng, lại nhìn đến nữ tử đang nằm

trên giường bệnh, mới chợt hiểu ra, nghiêng ngẫm cười một tiếng, không chút bận lòng giễu giễu nói, “Có phải ngươi đang nói là ngươi thích cô gái này không, mà hình như người ta lại không thích ngươi sao? Ha, ha! Giờ ta mới biết ngươi cũng có lúc phải sầu não buồn rầu vì đã có nữ tử không chịu chào đón ngươi nha!”

Sở Lăng Yên khoe miệng giật giật, chỉ có thể dùng giọng nói hơi cáu để che đi tâm tư đang chập vập của hắn, “Ta hỏi ngươi nên làm gì, ngươi lại đem chuyện kéo lên người ta?”

“Thôi quên đi, bắt đầu đi làm ta mới thay ngươi suy nghĩ một chút vậy.” Bạch Vân Phi nói vài câu, gãi gãi sau gáy, có vẻ thập phần khó xử, trầm mặt một lúc lâu, hắn mới trực tiếp gọi một chậu nước lạnh lên Sở Lăng Yên, vệ mặt xấu xa cười. “Tục ngữ nói, nam đuổi theo nữ như cách một ngọn núi cao, chuyện như vậy căn bản không nên đùa! Ta có một loại thuốc có thể giúp ngươi trị bệnh tương tư, ngươi có muốn thử không? Bách thí bách linh!”

Về mặt tuấn mỹ của Sở Lăng Yên trong nháy mắt tối sầm lại, trong lòng vạn phần hối hận, tại sao hắn lại đi hỏi chuyện này với tên Bạch Vân Phi làm gì, hắn giọng nói trầm thấp nổi lên, trực lệnh đuổi khách, “Ồ đây hết chuyện của ngươi rồi, ngươi bây giờ có thể đi điều chế thuốc tiên của ngươi đi.”

“Ha ha!” Bạch Vân Phi nhìn không được mà cười ra tiếng, trước khi cất bước đi ra vẫn không quên nhắc nhở, “Nếu như ngươi có yêu cầu gì, thì bất cứ lúc nào cũng có thể tìm tới ta a!”

Sở Lăng Yên nâng trán than nhẹ, một hồi ảo não, hắn trở về bên cạnh giường, ánh mắt rơi đến cô gái nằm trên giường bệnh, mái tóc đen như tơ lụa phát tán khoáng lên hai bờ vai nàng, càng làm nổi bật dung nhan xinh đẹp vốn dĩ đã tái nhợt nay còn tái hơn, đôi hàng mày hiện lên nét nhợt nhèo đau đớn, tựa như ẩn chứa một nỗi đau vô hình nào đó.

“Nước...nước...” Bộ Phi Ngữ môi mỏng khẽ nhúc nhích.

Sở Lăng Yên nghe thấy âm thanh, vừa mừng vừa sợ, vội vàng đứng dậy, đến bên cạnh bàn rót một chén nước, sau đó đỡ Bộ Phi Ngữ ngồi dậy, đem nàng dựa vào trong ngực, mang chén nước từ từ giúp nàng uống.

Bộ Phi Ngữ miễn cưỡng đứng người ngồi dậy, mở mắt ra, mảy mòi nhìn người trước mắt, nhớ lại một khắc trước kia, nàng rơi xuống núi, thì thấy có một bóng dáng cùng nàng theo xuống, kim lòng không được liền hỏi, “Ngươi... ngươi tại sao phải nhảy xuống cùng ta, ngươi không muốn sống nữa sao?”

Sở Lăng Yên lặng lẽ nhìn Bộ Phi Ngữ, đôi mắt thâm thúy lộ ra tình nồng ý mật, hắn nói chậm rãi từng chữ một, “Ta không nghĩ sẽ mất đi nàng.”

Từ lúc hắn cùng nàng nhảy xuống vách núi, một khắc đó, hắn đã hiểu được lòng mình, hắn không muốn mất đi nàng, nhiều ngày qua chung đụng với nhau, lại khiến hắn yêu nàng lúc nào cũng không hay biết, hắn thậm chí cũng không hề biết từ khi nào nàng đã lặng lẽ đi vào trong lòng hắn, có thể là ngay tại buổi đầu tiên hắn nhìn thấy nàng, hay là tại lúc nàng vì hắn đánh đàn, hay có lẽ là đêm trăng lung linh nàng cùng hắn ngồi thưởng đàn chẳng...

Nội tâm của Bộ Phi Ngữ liền chấn động, ngơ ngác nhìn hắn, tựa hồ mất đi năng lực suy nghĩ rồi, “ta không nghĩ sẽ mất đi nàng”. Một câu đơn giản lại khiến lòng nàng rung động, khiến nàng cảm thấy vui sướng mong lung.

Sở Lăng Yên chưa từng thấy qua nàng kinh thể sững sờ như vậy, dung nhan xinh đẹp chớp nhẹ đôi lông mi dài nhỏ, mỹ mâu trong suốt nhộn nhạo khiến người ta mê say, thần vận phong tình, trong lòng hắn hơi động, cúi người, đem nàng ôm vào trong ngực, đồng thời hôn lên môi nàng, dè dặt khẽ liếm, trần trọc trở mình tìm kiếm mật ngọt.

Bộ Phi Ngữ khiếp sợ, mỹ mâu trừng lớn, toàn thân một hồi tê dại, tim nàng đập nhảy liên hồi, một cổ cảm giác kỳ diệu nhẹ nhàng nở rộ trong lòng, khiến nàng không tự chủ được mà nhắm mắt lại, hay tay choàng qua cổ hắn, cử chỉ không lưu loát đáp lại hắn.

“Kéo kẹt...” Một nam tử áo trắng đẩy cửa đi vào, ngược mắt liền trông thấy cảnh hai người ôm hôn nhau, hắn lúng túng giật mình ngay tại chỗ, trong lúc nhất thời tiến thoái lưỡng nan.

Bộ Phi Ngữ cuống quýt đẩy Sở Lăng Yên ra, luống cuống cúi đầu xuống, dung nhan tái nhợt chợt ánh lên một mảnh ráng hồng.

Trên mặt của Sở Lăng Yên đồng dạng cũng mang theo một nét ửng đỏ, hắn nhú nhú mảy, hiển nhiên là vẫn chưa thỏa mãn nha, nhưng cũng không thể không dừng lại, hắn ngược mắt nhìn về phía bạch y nam tử đang đứng ở cửa, dò hỏi, “Có chuyện gì sao?”

Lúc này, Đoạn Cẩm phong mới thu hồi vẻ lúng túng trên mặt, lập tức nói ra, “Từ trên người của thích khách lục soát được một chút manh mối. Cho nên mới đến đây tìm ngươi.”

“Tốt, chúng ta đến thư phòng nói.” Sở Lăng Yên hỏi đáp. Hắn quay đầu lại, nắm lấy tay Bộ Phi Ngữ, ôn nhu dặn dò, “Nàng nghỉ ngơi thật tốt đi, ta nhất định sẽ trở lại thăm nàng.”

Bộ Phi Ngữ vâng cúi đầu, trên mặt nét ửng hồng như mây mảnh, nhỏ giọng đáp, “Vâng.”

Cửa được người nhẹ đóng lại, trong phòng tựa hồ chỉ còn lại hơi thở mập mờ khi này chưa từng tản đi, Bộ Phi Ngữ dựa ở đầu giường, đắp chăn lên người, lấy tay che đi đôi gò má còn nóng, nghĩ đến chuyện phát sinh vừa rồi, không khỏi hoảng hốt, “Ta làm sao thế này?”

Sau một lúc lâu, Diệp Linh Lung cùng Hoa Mộng Dao bung thuốc đi đến, “Chủ tử, người đã tỉnh rồi!”

“Tiểu thư, người không có việc gì thật sự là tốt quá rồi! Làm ta sợ muốn chết a!” Diệp Linh Lung mừng rỡ thả chén thuốc trong tay xuống, đi đến bên

cạnh Bộ Phi Ngự, lôi kéo tay nàng òa khóc.

Bộ Phi Ngự sững sờ, đưa tay lau đi nước mắt của nàng, “Nha đầu ngốc, ngươi đừng khóc nha”.

“Hừ! Ở đây không có người ngoài, ngươi không cần đóng kịch, chủ tử cũng đâu phải là tiểu thư nhà ngươi!” Hoa Mộng Dao hừ nhẹ một tiếng, chăm chọc nhìn Diệp Linh Lung.

“Ngươi nói bậy bạ gì đó?” Diệp Linh Lung không hiểu trừng mắt với nàng, trên mặt vẫn hai hàng nước mắt.

“Nếu không phải vì tiểu thư nhà ngươi, chủ tử làm sao có thể bị như vậy, thiếu chút nữa lại liên lụy đến tính mệnh rồi!” Hoa Mộng Dao thờ phỉ phỉ phản bác, nếu có phục từ đan, bằng đám kia làm sao có thể đánh được chủ tử nhà này, đã vậy còn bị bức ép rơi xuống núi nữa.

“Mộng Dao, đừng nói như vậy!” Bộ Phi Ngự nhíu mày quát nhẹ.

“Chủ tử, chúng ta mau rời khỏi nơi quỷ quái này đi!” Hoa Mộng Dao không chút nghĩ ngợi nói, nếu như phát chuyện loại sự tình như thế, nàng chịu không được nha.

“Đã đáp ứng người ta, há có thể bỏ lỡ nửa chừng?” Bộ Phi Ngự bắt đầu lắc đầu, “Mau xin lỗi Linh Lung đi”.

“Không cần.” Diệp Linh Lung lắc đầu cắt đứt, nhìn về phía Hoa Mộng Dao, ánh mắt kiên định nói, “Ngươi nói cũng không sai, nhưng mặc kệ ngươi có tin hay không, kỳ thật từ sớm ta đã xem cô nương là tiểu thư nhà ta rồi.”

Hoa Mộng Dao không để ý đến, bữu môi, tựa đầu liếc nhìn sang nơi khác, một thân hồn dỗi.

Bộ Phi Ngự cũng không có cách nào, đành phải thuận theo nàng, đối với Diệp Linh Lung trấn an nói, “Linh Lung, ngươi đừng quá để ý, Mộng Dao tính tình là như vậy, một lát nữa nàng ấy sẽ tốt thôi, ngươi cũng đừng khóc, ta bây giờ không phải đã tốt hơn rồi sao? Ngươi đừng khóc nữa, mau đi lấy thuốc cho ta đi, để không sẽ bị nguội lạnh.”

“Đừng nha! Ta chút nữa đã quên mất.” Diệp Linh Lung vội vàng lau đi nước mắt, đứng dậy bưng thuốc cho Bộ Phi Ngự.

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Thế ngoại đào nguyên.

Trải qua mấy ngày tu dưỡng, Bộ Phi Ngự sớm đã khỏe hẳn, vết sẹo trên vai cũng đã không còn thấy nữa.

Một buổi chiều gió mát, nàng một mình ngồi trong sân vườn của Lung Nguyệt Các, vừa phơi nắng vừa cúi đầu xem sách.

Không biết từ lúc nào Sở Lăng Yên đã đi đến, đem sách trong tay nàng để xuống, liền kéo tay nàng đi ra ngoài.

“Vương gia, chúng ta đi đâu chứ?” Bộ Phi Ngự nghi ngờ hỏi.

“Đi rồi nàng sẽ biết.” Sở Lăng Yên cười thần bí, quay đầu lại nhìn nàng.

Xuyên qua một đường lớn đầy náo nhiệt, liền đi vào một đường cái yên lặng ở ngoài vùng ngoại ô, đập vào mắt nàng chính là một mảng rừng hoa đào lớn rộng, muôn hồng nghìn tía, xa xa nhìn lại, tựa hồ một mảng ánh bình minh của bầu trời bị rơi xuống. Một trận gió thổi qua, mùi thơm ngát của hoa đào từng trận từng trận xông vào xoan mũi, thậm chí ruột gan.

Mỗi vài bước đi, trước mắt lại có cây đào, tựa như là đang sống, những lúc mình chuyển động, nếu người không cẩn thận, liền sẽ bị lạc vào bên trong đó, xem ra khu rừng đào này là dựa theo ngũ hành chất pháp mà trồng, mục đích chính là phòng ngừa người ngoài xâm nhập vào.

Xuyên qua rừng đào, tầm mắt liền thấy một mảnh đồng cỏ xanh, một vùng đất vô biên vô hạn, nước song hồ trong suốt không thấy đáy, mặt trời chiếu rọi, ánh lên màu vàng kim gợn sóng lăn tăn.

“Đẹp quá đi mất!” Bộ Phi Ngự đi đến bên bờ sông, nhìn đến xuất thần, xa xa còn có vài hộ nông gia đang xây nhà, khói bếp lượn lờ, mềm rũ bay lên bay xuống, còn có mảnh ruộng lúc, màu xanh mon mơn, hòa lẫn vào trời chiều thật đẹp biết bao. Trên đường nhỏ trên đồng ruộng còn có vài tốp, tụm lại năm ba người, người cuốc đất, người đi về, đằng sau còn có vài đứa trẻ nhảy nhót hát ca, ánh trời chiều kéo bóng họ một đường dài trên mặt đất, trước mắt nàng, không khí này, khiến nàng không kìm được mà nói ra, “Đây quả thực là một đào nguyên tươi đẹp!”

Sở Lăng Yên đi đến phía sau nàng, ở bên tai nàng nhỏ giọng hỏi, “Nàng thích nơi này sao?”

“Vâng, thật sự rất đẹp!” Bộ Phi Ngự nhẹ nhàng cười một tiếng, hai tròng mắt vẫn như cũ nhìn về phía xa xa, “Tại sao ở đây lại có một nơi đẹp như vậy

chứ?”

”Kỳ thật...” Sở Lăng Yên dừng lại một chút, giờ ngón tay chỉ về hướng xa xa, “Những người kia trong mắt thế nhân sớm đã không còn nữa, bọn họ đã chết rồi.”

”Sao?” Bộ Phi Ngữ không hiểu quay đầu nhìn hấn.

”Nàng còn nhớ Phong Diệp Trấn không?” Sở Lăng Yên hỏi.

”Uhm, nơi đó không phải sớm đã trở thành tử thành rồi sao?” Bộ Phi Ngữ hơi nhíu mày, chẳng lẽ những người kia cùng Phong Diệp Trấn có quan hệ?

”Không sai.” Sở Lăng Yên gật đầu đáp, “Mấy năm trước, trấn đó phát dịch bệnh, các trấn bên cạnh lo lắng sẽ bị ôn dịch lan tràn, nên đã phong tỏa Phong Diệp trấn, một mối lửa đem trấn thiêu hủy. Ta trước đã mang bọn họ lặn lội đến nơi này, gọi Bạch Vân Phi đến chữa trị cho bọn họ, sau này bọn họ liền sinh hoạt tại nơi này.”

Bộ Phi Ngữ hơi kinh hãi, xoay người lại, tinh tế đánh giá hấn, nhìn không được trêu chọc nói, “Thật khiến ta nhìn không ra nha! Ta còn tưởng vương gia mỗi ngày chỉ biết an nhàn trong vương phủ, chơi cờ, giỡn hoa, hoặc là tìm ta gây phiền toái đó...”

Sở Lăng Yên cười cười, lại có vài phần bất đắc dĩ “Ồ trong hoàng thất, tổng thể có quá nhiều thứ khiến ta thân bất do kỷ, ta luôn phải nghĩ làm thế nào không vướng vào những thứ vô vị phân tranh kia, cho nên đối với mọi chuyện ta luôn né tránh.”

”Kỳ thật thứ ta muốn nhất, đó chính là một cuộc sống nhàn vân đã hạc như thế.” Sở Lăng Yên chỉ về nơi xa kia, giọng ảm áp nói ra, “Đó là khuôn viên mà nhiều năm trước, ta vì bản thân mình xây lên muốn về sau sẽ cùng bọn họ, trải qua những ngày làm việc dưới ánh mặt trời, mặt trời lặn thì an nhàn nghỉ ngơi, một cuộc sống đơn giản.”

Bộ Phi Ngữ nhìn Sở Lăng Yên, trong mắt không khỏi có nhiều phần kinh ngạc, không ngờ tới, những lời chất phác này lại xuất ra từ hấn, dường dường là vương gia của một nước mà.

”Nhiên nhi.” Sở Lăng Yên đột nhiên giữ chặt tay Bộ Phi Ngữ, đôi mắt thâm thúy chứa đựng ôn nhu sâu sắc, “Ta chưa từng mang nữ tử đến nơi này, nàng là người đầu tiên.”

Bộ Phi Ngữ sợ run chớp mắt một cái, không biết lời này của hấn có ý tứ gì.

”Ta không thể không phủ nhận, ta thích nàng.”

Thời gian thật giống như dừng lại tại thời điểm hấn nói ra, tim đập liên hồi, thanh âm thanh nhã tuấn lãng, như nước chảy lẳng lẳng trôi vào trái tim của Bộ Phi Ngữ.

Sở Lăng Yên lại cẩn thận hỏi, trên khuôn mặt tuấn mỹ tràn đầy mong đợi, “Ta biết rõ, từ lúc bắt đầu, nàng có ý ngay bắt hòa với ta, hiện giờ nàng có bằng lòng tiếp nhận ta hay không, cùng với ta?”

Bộ Phi Ngữ ngẩng đầu nhìn hấn, cặp mắt ấy, tựa như gió xuân, linh động mà ảm áp, bên trong tựa hồ có một phong cảnh đẹp nhất trên đời, dù hoặc nàng từng bước từng bước đi vào, nhưng lý trí đã kéo nàng trở về, nhắc nhở lấy nàng, không được.

Không phải là không nguyện ý, mà là không được, nàng ở trước mặt hấn, cho tới bây giờ cũng chỉ là một người khác không phải là nàng, đó chính thiên kim Mộc Yên Nhiên.

Mặc dù lửa gát hấn là bất đắc dĩ, nhưng nếu hấn biết rõ thân phận thật sự của nàng, hấn còn có thể tiếp nhận nàng sao? Cho dù hấn có thể tiếp nhận, thì nàng làm sao đối mặt với sự phụ nàng? Dù sao sự phụ nàng đối với nàng mà nói cũng đã có mười sáu năm công ơn nuôi dưỡng, phản bội sự môn , chuyện như vậy nàng bất luận như thế nào cũng không làm được.

”Vương gia, chúng ta không hợp nhau.” Bộ Phi Ngữ cúi đầu xuống, mỹ mâu trong suốt xẹt qua một tia ảm đạm, nàng không thể quên thân phận của mình, cuộc sống của Mộc Yên Nhiên cuối cùng cũng không thuộc về nàng, sớm muộn nàng cũng phải rời khỏi.

Sở Lăng Yên về mặt buồn bã, “Vì sao?”

Bộ Phi Ngữ ngẩng đầu lên, ánh mắt sâu kín nhìn qua hấn, “Nếu như... nếu như có một ngày, ngài phát hiện ra ta không phải là người mà ngài đã biết, kỳ thật ta...”

”Ta không quan tâm.” Sở Lăng Yên ngắt lời nàng, từng chữ từng câu nghiêm túc nói ra, “Ta thích nàng, bất luận nàng là ai.”

Bộ Phi Ngữ chu môi, muốn nói nhưng không ra lời, trong mắt mơ hồ nổi lên một tầng hơi nước, vốn đã định tâm, nhưng cuối cùng lại dao động.

Sở Lăng Yên ôn nhu xoa lên mặt Bộ Phi Ngữ, mặt ngọc vây đôi mắt, nhất nhất thanh nhã, ánh sáng long lanh, “Nhiên nhi, ta hứa hẹn với nàng, nhất sinh nhất thế nhất song nhân.”

Câu nói này giống như vạn hoa đua nở, nhẹ nhàng rót vào lòng Bộ Phi Ngữ, tất cả do dự ban nãy đều bị những lời này của hấn đánh tan thành mây khói, hạnh phúc cứ như vậy chân thành mà đến.

Bộ Phi Ngừ gật gật đầu, mặt mày ngượng ngùng, “Hào, vậy sau này chàng cũng đừng có đòi ý.”

Sở Lăng Yên đột nhiên nở nụ cười, con ngươi đen lầy như sao sáng trên bầu trời, chói cả mắt, hấn một tay ôm nàng vào lòng, cúi đầu hôn lên môi nàng, tiếng nói chưa dứt, đã bao phủ nụ hôn quyến luyến trên khuôn mặt hai người.

Bộ Phi Ngừ có chút bối rối, nhón chân lên, đưa tay ôm lấy cổ hấn, nhắm mắt, không lưu loát mà đáp lại hấn, lòng yên tĩnh, trầm luân trong đó, mang theo một chút vui vẻ, nàng quyết định, bản thân cứ tùy hứng một lần, liều lĩnh theo sát cảm giác của nàng một lần đi.

Bên bờ sông, ánh mắt trời chói lọi bao phủ lên hai bóng dáng màu tím, khung ảnh yên tĩnh mà tốt đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Hòa thân công chúa.

Màn đêm buông xuống, sứ thần của Thần quốc đến chơi, hoàng cung Già quốc cử hành dạ tiệc, Sở Lăng Yên cùng Bộ Phi Ngừ mới vừa trở về Tuyên vương phủ, liền vội vã ngồi xe ngựa hướng về hoàng cung mà tiến đến.

Trong đại điện, tiếng nhạc khê vang lên, ống tay áo của những vũ nữ bay phất phới, vô số cánh hoa kiêu diễm nhẹ tung bay trên đại điện, hương hoa thấm tận đáy lòng làm người ta mê say. Nữ tử lộ ra nụ cười như hoa, hướng bốn phía mỉm cười, trong cơn mưa hoa đầy trời, một thiếu nữ áo trắng che mặt, như hoa lan trong cốc xuất hiện, nữ tử váy trắng đào đôi mắt xinh đẹp một vòng, khi thì giơ cổ tay, ánh mắt nhẹ khép hờ, khi thì tung vũ cánh áo, váy dài bồng bềnh bay trong gió.

Một khúc vũ nhạc kết thúc, vũ nữ rồi rít lặng yên không một tiếng động rút khỏi đại điện, chỉ độc lưu lại nữ tử váy trắng kia một người đứng giữa đại điện.

Sứ giả thần quốc đứng dậy đi đến bên cạnh nữ tử váy trắng, đối với vị đế vương an tọa trên ghế rồng cung kính khom lưng hành lễ, “Sở hoàng, lần này Thần quốc ta đặc biệt mang Ngọc Nhị công chúa ngàn dặm xa xôi đến Già quốc, là vì muốn thương lượng việc hòa thân, không biết ý của Sở Hoàng như thế nào?”

Sở Ngự Phong gật đầu cười nói, “Hôn phối hai nước, biên cảnh cũng có thể dừng lại giao chiến, sẽ không để bá tánh thường dân phải chịu đựng nỗi khổ chiến loạn nữa, như thế thì quá tốt!”

Nam Ngưng hoàng hậu mở miệng dò hỏi, “Dưới trướng hoàng thượng phần đông là hoàng tử, không biết công chúa sẽ lựa chọn vị hoàng tử nào?”

Nữ tử áo trắng xoay người đi đến một bên của đại điện, nhẹ nhàng bỏ khăn che mặt ra, nhìn vị nam tử trước mặt, một đôi mắt yêu kiều, thâm tình nhìn hấn, “Người mà Ngọc nhị ngưỡng mộ đã lâu đó chính là Tuyên vương Sở Lăng Yên.”

Cơ bản Sở Lăng Yên không có ý định để ý tới, nhưng khi ngẩng đầu ngược nhìn nữ tử váy trắng ấy, trong nháy mắt, đột nhiên giật mình, hấn từ từ đứng người lên, đẩy mắt lóe lên tia kinh sợ, “Tuyệt Nhu...”

Bộ Phi Ngừ ngồi ở một bên, nhướn mày nhìn hai người bên cạnh, nhìn ánh mắt họ cùng giao nhau, thì đã biết nhất định đã quen biết nhiều năm rồi, trong tâm nàng mơ hồ có chút bất an, không khỏi từ từ nắm chặt ống tay áo của mình.

“Chỉ là... Tuyên vương đã cưới Mộc Yên Nhiên nữ hài tử của thừa tướng làm vương phi, Ngọc Nhị công chúa không bằng chọn một người khác thì tốt hơn.” Hoàng hậu có chút khó khăn, ánh mắt rơi vào trên người Sở Lăng Yên.

“Ngọc Nhị nguyện chỉ gả cho Tuyên vương, làm trắc phi cũng tốt.” Nữ tử áo trắng từng câu từng chữ nói ra, ánh mắt thủy chung đầy thâm tình nhìn chăm chú vào vị nam tử trước mặt mình, phảng phất trên thế gian này cũng chỉ có hấn mà thôi.

Lời vừa nói ra, trên đại điện đều một hồi thổn thức, công chúa của một nước lại cam tâm tình nguyện gả cho Tuyên vương chỉ làm trắc phi, lại nói hấn cũng không quyền không thế, chỉ là một vương gia nhân tàn, khiến mọi người quá đổi kinh ngạc.

“Tốt, vậy trăm sẽ ban Ngọc nhị công chúa tứ hôn cho Tuyên vương, ngày mai lập tức cử hành hôn lễ!” Sở Ngự Phong lớn tiếng tuyên bố, từng câu từng chữ như kim châm đâm thẳng vào trong tai của Bộ Phi Ngừ.

Đột nhiên, thân hình nữ tử váy trắng nghiêng về phía trước, mảnh mai toả lả ngã té xuống đất.

“Tuyệt Nhu!” Sở Lăng Yên cảm thấy cả kinh, đưa tay đem nữ tử áo trắng ôm vào trong ngực, ôm nàng chạy vội về hướng bên ngoài của đại điện.

Một nam tử áo trắng cũng ngược mắt nhìn về nữ tử váy trắng kia, khuôn mặt ôn tồn tao nhã đột nhiên thay đổi sắc, lại là nàng ấy!

”Mau truyền ngự y!” Sở Ngự Phong truyền lệnh nói, bước nhanh đi xuống thêm đá, theo ra cổng.

Hoàng hậu nhìn thấy mọi người trong điện châu đầu ghé tai xì xầm bàn tán, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên làm thế nào, bèn khoát tay áo nói, “Tất cả mọi người giải tán đi.” Nói xong cũng vội vàng vàng ra khỏi đại điện.

Bộ Phi Ngừ từ từ đứng người lên, giặt mình đứng yên tại chỗ như tượng gỗ, cũng không nhúc nhích, mỵ mâu trong suốt đã xuất hiện một tầng hơi nước, nàng không ngờ, mới một khắc vừa nãy nam tử ấy còn nhất sinh nhất thế nhất song nhân, vậy mà một khắc sau trước mặt nàng lại ôm một cô gái khác chạy bay rồi đi, bỏ mặc nàng ở chỗ này, thậm chí cũng không từng nhìn xem nàng một cái đã rồi khỏi.

Nàng đột nhiên khẽ cười một tiếng, khoe miệng mang theo một nỗi khổ khó tả, từng bước khó khăn rời khỏi đại điện.

”Chủ từ muốn đi đâu?” Hoa Mộng Dao nhìn thấy thần sắc của Bộ Phi Ngừ có chút dị thường, không khỏi có chút bận tâm, chuẩn bị cất bước theo sau.

”Mộng Dao, ta muốn một mình yên tĩnh một chút.” Bộ Phi Ngừ nhẹ nói, một câu nói phảng phất như đã tiêu hao hết tất cả khí lực của nàng.

Trong đại điện, một nam tử áo trắng đứng dậy lặng lẽ đi theo ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Bí mật hoa Tử Đằng.

Đêm lạnh như nước, một vòng trăng tàn cô đơn linh linh mờ ảo treo trên màn trời đen nhánh, xuyên thấu qua tầng mây thật dày, đem ánh trăng tái nhợt rơi vãi trên cung tường, mang đến một đêm yên tĩnh sâu lắng thật dài.

Tường đỏ ngói xanh, Bộ Phi Ngừ một thân một mình cúi đầu bước đi, ngẫu nhiên một ngọn gió đêm tập kích thổi qua, vung lên vài sợi tóc, bên môi nàng mấp mề dây dưa, có thể nàng cũng không để tâm đến.

Ở phía sau, một bạch y nam tử đang theo sát từ xa, hần lẳng lặng nhìn qua bóng dáng màu tím nhạt ấy, mi tâm nhíu chặt, đôi mắt đen láy mê người lộ ra tia lo lắng.

Gió đêm mang lấy một tia lạnh nhẹ thổi qua, mang đến hương hoa nhàn nhạt, Bộ Phi Ngừ dừng bước, ngẩng đầu nhìn lại, thì ra trong lúc vô tình, những mảnh hoa tử đằng rơi xuống dưới đất, lều các hoa lẹ, nước ao trong suốt, lục bình đầy đất, hoa viên đầy Hoa tử đằng lẳng lặng nở rộ, nơi này vẫn như cũ, như tiên cảnh bồng lai, hoàng cung xanh vàng rực rỡ này có chút gì đó nàng không thể hòa nhập được.

Nàng nhón chân lên, tay nhẹ nhàng hái xuống một đóa Hoa Tử Đằng, thả vào lòng bàn tay, đứng lặng lẽ xuất thần nhìn đóa hoa rất lâu.

”Hoa viên đầy Hoa Tử Đằng này là do chính hoàng thượng vì Lăng Yên mẫu phi tự mình trồng.” Đoạn Cẩm Phong tay cầm quạt xếp răng ngà, bước chân đạp ánh trăng mà đi tới, gương mặt như ngọc thoáng ra nụ cười tươi như gió xuân nói với nàng.

”Vậy nhất định là một chuyện tình yêu rất đẹp rồi.” Bộ Phi Ngừ cũng không quay đầu về, chỉ là lẳng lặng ngắm nhìn Hoa tử Đằng, trong mắt cũng không có nửa điểm kinh ngạc, nàng nhất nhất luôn biết hắn đã ở sau lưng nàng từ lâu.

”Đáng tiếc, nó lại có kết cục không hoàn mỹ.” Đoạn Cẩm Phong nhẹ nhàng thở dài, “Hàn quý phi vào năm năm trước đã chết, nàng cũng không phải là vì bệnh nặng mà chết như lời đồn đại bên ngoài, mà là bị người độc hết. Trong lúc vô tình Lăng Yên biết được Hoàng thượng vì người bỏ độc hại chết mẫu phi ngài, từ lúc đó trở đi, quan hệ giữa hoàng thượng và hắn đã hoàn toàn trở nên quyết liệt.”

”Khó trách, vì sao lần trước vào ngày sinh thần của hoàng thượng hắn lại ngồi đó mà không chịu hợp tác, cố ý để hoàng thượng khó xử như vậy.” Bộ Phi Ngừ do dự một chút, vẫn mở miệng hỏi, “Hắn và Ngọc Nhị công chúa có lẽ sớm đã biết nhau, có phải không?”

Đoạn Cẩm Phong cúi đầu mỉm cười, tựa hồ hắn đã biết nàng sẽ hỏi đến chuyện này, “Tuyệt Nhu là do Hàn quý phi trong một lần dâng hương trên miếu, trên đường cứu về, lúc đó nàng ấy cũng chỉ có ba tuổi, hai người từ nhỏ lớn lên cùng nhau, năm năm trước Hoàng thượng còn nghĩ sẽ tử hôn cho nàng ấy làm vương phi của Lăng Yên.”

”Thì ra là vậy, khó trách hắn lại khăng khăng với nàng như thế, nàng vậy mà đã từng là vương phi của hắn.” Bộ Phi Ngừ suy nghĩ điều gì đó, lẩm bẫm, “Vậy vì sao ngày đó nàng ấy lại không thành thân với hắn?”

Đoạn Cẩm Phong khổ sở đáp, “Bởi vì ngày ngày hắn thành thân, Hàn quý phi đã mất.”

Bộ Phi Ngừ kinh ngạc truy vấn, “Tại sao lại xảy ra chuyện như vậy?”

”Đêm hôm đó, Tuyệt Nhu vì cứu Hàn quý phi, nên cũng trúng độc hôn mê bất tỉnh, trùng hợp là sứ thần của Thần quốc đang ở đó, nên liền phát hiện ra Tuyệt Nhu chính là công chúa mất tích mà bọn họ đã tốn bao nhiêu công sức đi tìm. Ngay ngày hôm đó, đã mang nàng ấy trở về, từ đó cũng không có

nửa điểm tin tức nào về nàng ấy nữa.” Đoạn Cẩm Phong than nhẹ một tiếng, “Năm năm, không nghĩ tới, nàng ấy lại còn sống, lại mang thân phận công chúa hòa thân quay trở lại đây.”

”Cố lẽ ông trời cảm thấy bọn họ duyên phận chưa dứt a.” Bộ Phi Ngừ lộ vẻ sâu thâm cười một tiếng, giọng nói lại mang theo tia thất lạc khó nén, cô gái kia không chỉ là thanh mai trúc mã của hắn mà còn là người đã từng vì mẫu phi của hắn không tiếc sinh mệnh của bản thân, với lại vừa rồi, nàng tận mắt nhìn thấy hắn ở trên đại điện ôm nàng ấy chạy như bay rồi đi, chắc hẳn lúc đó hắn vô cùng khẩn trương lo lắng cho nàng ấy a. Bây giờ nàng ấy đã trở về, toàn tâm toàn ý muốn gả cho hắn, có lẽ bản thân nàng cũng đã trở thành người dư thừa rồi.

Bất gặp bộ dáng ưu sầu của Bộ Phi Ngừ vào lúc này không giống vẻ tiêu sái tự tin mà trước kia hắn gặp ở vương phủ, khiến hắn không kim lòng được mà hỏi, “Nàng...rất đề ý đến hắn sao?”

Bộ Phi Ngừ rù rứt, tự giễu nói, “Ta đề ý thì sao chứ, người mà hắn đề ý cũng đâu phải là ta.”

Trong nháy mắt Đoạn Cẩm Phong trầm mặc hẳn đi, những lời này tựa hồ hắn có thể cảm giác được nàng không phải là đang nói cho hắn nghe.

”Đoàn công tử, ta cần phải trở về.” Bộ Phi xoay người, hướng phía xa xa mà đi đến.

”Ta đưa nàng về.” Đoạn Cẩm Phong lẳng lặng đứng bên cạnh nàng, trong nội tâm lại mang theo một tia ngọt ngào nho nhỏ, kể từ lần từ biệt ở rừng trúc kia, hắn luôn thường ảo tưởng có thể nhìn thấy nàng lần nữa, nhưng khi hắn gặp lại nàng là lúc nàng đã trở thành vương phi của Tuyên vương, vận mệnh thật sự trêu đùa hắn, khiến hắn không khỏi cay đắng trong lòng.

Một chiếc xe ngựa từ đằng xa chạy đến, dừng lại ở trước cửa Tuyên vương phủ, Sở Lăng Yên trong ngực ôm một nữ tử từ trên xe ngựa chạy xuống, vội vàng hướng Tuyên vương phủ chạy như bay đi vào bên trong, trên khuôn mặt tuổi trẻ tràn đầy vẻ lo lắng, đi theo phía sau là một thân trường bào màu đen Bạch Vân Phi, thoát nhìn hình như đồng dạng phong trần mệt mỏi, hẳn là hắn tạm thời liên bị gọi tới.

Bộ Phi Ngừ sắc mặt bình tĩnh nhìn mọi thứ trước mắt, trong lòng đau đớn giống như bị ai xé rách, thì ra ngay từ lúc đầu nàng làm tướng hạnh phúc chỉ trong ngang tắc, nhưng xác thực hạnh phúc là thứ xa vời không thể nào chạm tay vào được nó.

Nàng khẽ mỉm cười, âm thanh trầm thấp cơ hồ mang cả nước mắt hòa vào trong đó, “Đoàn công tử, cảm ơn ngài đã đưa ta trở về.” Xoay người giống như là đã dùng hết tất cả khí lực, mệt mỏi hướng về bên trong Tuyên vương phủ mà đi đến.

Đoạn Cẩm Phong nhíu mày nhìn về bóng dáng màu tím mảnh mai đang từng bước đi vào trong, nội tâm hắn xẹt qua một tia đau đớn, “Tại sao hết lần này đến lần khác đều là nàng, tại sao chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Ra cửa giải sầu.

Bộ Phi Ngừ trong lòng không yên đi về Lung Nguyệt Các, nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào, liếc mắt nhìn thấy Hoa Mộng Dao đang gục đầu xuống bàn ngủ thiếp đi, nàng khẽ lắc đầu bất đắc dĩ, đi đến cạnh bên, cầm lấy áo choàng, dè dặt giúp nàng đắp lên.

”Chủ tử, người đã về rồi!“. Hoa Mộng Dao nghe thấy động tĩnh, liền ngẩng đầu nhìn đến, hai tròng mắt linh động lộ vẻ mừng rỡ.

”Tại sao lại không về phòng ngủ? Ngươi như vậy sẽ dễ bị cảm lạnh.” Bộ Phi Ngừ nhẹ nhàng cười một tiếng, trong lòng cảm thấy ấm áp, nàng biết Hoa Mộng Dao ở đây là vì đợi nàng.

”Chủ tử, người không sao chứ?” Hoa Mộng Dao lo lắng đứng dậy, tinh tế quan sát Bộ Phi Ngừ, không tha bất kỳ điểm nào trên vẻ mặt của nàng.

”Ta có thể xảy ra chuyện gì sao?” Bộ Phi Ngừ mặt không cho là đúng cười cười.

”Chủ tử, người đừng nghĩ rằng mỗi ngày ta đều tùy tiện, không đề ý đến người, kỳ thật ta nhìn thấy rất rõ a, người không phải đã thật sự thích Tuyên vương rồi sao?” Hoa Mộng Dao đầu mày hơi nhíu lại, trên mặt còn mang vẻ nghiêm túc, “Người cần phải nhớ rõ chuyện của Tiêu Tử Mặc ba năm về trước a, nàng ấy bởi vì yêu người trong hoàng thất mà đã bị cung chủ phế bỏ võ công, trục xuất khỏi Âm cung, trọn đời cũng không trở về được, bây giờ chúng ta còn trúa rõ tung tích của nàng ấy nữa a.”

Bộ Phi Ngừ trầm mặc, nàng đương nhiên sẽ không quên, nàng còn chưa từng nhìn thấy sự phụ thính nộ đến như vậy, lúc ấy nàng ở trước cửa quỳ gối trước mặt sự phụ, thay Tiêu Tử Mặc cầu tình, chẳng những sự phụ không đoái hoài đến nàng, thậm chí còn bắt phạt nàng quỳ trong phòng tối, bế môn không được xuất cổng gần cả tháng trời.

”Chủ tử, ta rất sợ người một ngày nào đó cũng sẽ giống như vậy a.” Khuôn mặt thanh tú của Hoa Mộng Dao tràn đầy vẻ lo lắng, âm thanh khẽ run lại mang theo tia ghen ngào, “Ta mỗi ngày đều lo lắng người sẽ bị cung chủ phát hiện, ta thật sự rất sợ, rất sợ.”

”Mộng Dao, ta...” Bộ Phi Ngừ nhủ mảy nhìn cô gái trước mắt mình, cô gái này lúc nào cũng đều vô tư vô lo hi hi haha suốt ngày, không ngờ rằng mỗi ngày đều luôn vì nàng mà lo lắng sợ hãi, nàng quả thật có chút không đành lòng, hàng mi nhẹ buông xuống, cười một tiếng, âm thanh cố ý tỏ vẻ bất mãn nói ra, “Ta làm sao có thể thích hần! Nha đầu nguoi ha, sớm đã quên kế hoạch của chúng ta rồi sao? Nếu như thực tại không lấy được, vậy hưu thư kia cũng không cần nữa, chúng ta trực tiếp rời khỏi!”

”Thật sao?!” Hoa Mộng Dao hai mắt tỏa sáng, thở phào nhẹ nhõm, gương mặt thanh tú xuất hiện một tia mơ ước, mặt mày hớn hở nói, “Kỳ thật ta mỗi ngày đều đã thu dọn hành lý, nghĩ rằng chúng ta có thể bất cứ lúc nào cũng sẽ rời đi, đến lúc đó, chúng ta liền có thể ngao du sơn thủy tự do tự tại rồi a!”

”Nha đầu nguoi nha, cả ngày lẫn đêm cũng chỉ muốn du ngoạn! Sắc trời đã không còn sớm nữa, mau đi ngủ đi!” Bộ Phi Ngừ cười cười đẩy Hoa Mộng Dao ra ngoài cửa.

”Chủ tử, người cũng mau đi ngủ sớm một chút a!” Hoa mộng Dao vẫn không quên quay đầu nhìn nàng một cái.

Cửa phòng đóng lại, trong phòng chỉ còn lại một mình nàng, khẽ thở dài một cái, cô đơn đi đến phía trước cửa sổ, lặng lẽ nhìn về hướng của Thanh Thu Các, “Chi sợ cả đêm nay hần cũng sẽ ở bên cạnh nữ tử kia.” Trong lòng nàng một hồi phiền muộn, đi đến trước bàn trang điểm, cởi bỏ lớp dịch dung, thay y phục dạ hành, bịt kín khăn che mặt, ăn vào giải dược, nhảy ra cửa sổ bên ngoài, một thân nhanh nhẹn phi lên nóc nhà.

Nàng thi triển khinh công, ở đầu đường của Giả đều lăng đãng bay qua, gió đêm từ từ thổi đến, đem phiền muộn trong lòng nàng cởi bỏ.

Nàng đột nhiên nhìn lại ở trước cửa Giả phủ, nhớ tới hôm nàng phát hiện ra cái quyển sách thuốc ở trong mật thất kia, nàng có chút do dự, rủ mất xuống, phi thân nhảy vào.

Nàng linh xảo tránh thoát đi được nhóm tuần tra trong phủ, thuận lợi đi vào trong biệt viện, tay cầm hai nắm kim châm, hướng về huyết ngủ của thủ vệ mà bắt ới, nhẹ nhún mũi chân, bay vào trong phòng, dè dặt đóng cửa lại, mượn ánh trăng chiếu vào cửa sổ, tìm ra tượng phật để mở mật thất kia, dùng sức chuyển động, tủ bắt chậm rãi mở ra, lộ ra gian mật thất bên trong.

Nàng nhanh bước đi vào, đến tủ sách phía trước, tìm kiếm từng quyển, lật từng trang sách, nhưng vẫn không thể tìm thấy được quyển sách thuốc có những nét vẽ xấu kia.

”Kỳ lạ, lần trước rõ ràng đã trông thấy để ở đây mà, tại sao lại không tìm thấy.” Vốn muốn tìm quyển sách đó về để lưu lại, nhưng lại không tìm được, Bộ Phi Ngừ than nhẹ một tiếng, sau đó đi ra ngoài nhảy lên nóc nhà, rời khỏi Giả phủ.

”Mau đi theo!” Sở Lăng Nhiên bất động thanh sắc từ trong chỗ tối của mật thất đi ra, “Người này khinh công rất lợi hại, cẩn thận một chút, đừng để bị phát hiện!”

”Tuân” Một nam tử áo đen xoay người rời đi, như một làn khói mờ ảo không một tiếng động bay ra khỏi Giả phủ.

”Quả nhiên là đến đây kiếm thứ này!” Sở Lăng Nhiên cười lạnh lật từng trang sách đang cầm trên tay, trên đó toàn những nét xấu. Đây là quyển sách mà Âm Cung lần trước xông vào mật thất đã làm rơi xuống đất. Lúc hần đi vào đã phát hiện ra nó.

.....

Trăng treo cao lên cảnh liễu, ánh trăng lạnh lạnh sáng tỏ khuynh tả cả căn phòng. Trên giường nữ tử váy trắng vẫn hôn mê bất tỉnh, dung nhan tinh xảo đặc sắc tái nhợt không còn một tia huyết sắc, trên cổ tay trắng nõn còn gắn một sợi dây màu đỏ bắt mắt.

”Chuyện năm đó còn lưu lại lưỡi rắn tử (giống như tim đèn).” Bạch Vân Phi thu hồi kim châm cắm ở huyết đạo của nữ tử ấy, “Nhất định là nàng mỗi ngày phải dùng được vật đặc thù để không chế độc tố, để kéo dài sinh mạng, nếu không, chết là đều không thể nghi ngờ.”

”Nguoi nói sao...” Sở Lăng Yên nhìn về gương mặt tái nhợt ở trên giường, lo lắng nói, “Bằng y thuật của nguoi cũng không có cách nào để giải độc hoàn toàn sao?”

”Không còn cách nào cả.” Bạch Vân Phi vuốt hai tay của mình, “Đây chính là lưỡi rắn tử được xưng là tam đại kỳ độc nhất trong thiên hạ, năm đó ngay cả sư phụ của ta cũng đều bó tay toàn tập. Nhìn nàng bây giờ, có lẽ lúc trước đã có sử dụng một kỳ trân dị thuốc gì đó, mới sống sót được, nhưng hôm nay, ta cũng chỉ có thể giúp nàng sống thêm vài năm nữa, còn lại thứ khác ta cũng bất lực rồi.”

Sở Lăng Yên nhắm mắt lại, giữ chặt đốt ngón tay mình, tựa hồ đang nhớ tới loại chuyện gì đó rất thống khổ, im lặng hồi lâu mới hỏi, “Vậy nguoi có thể cho ta biết nàng còn có thể sống thêm mấy năm nữa?”

Bạch Vân Phi quơ quơ ba ngón tay, lại nói thêm, “Ta phải nhắc nhở nguoi một câu, người mà trúng loại độc này, kiêng kỵ nhất chính là tâm tình không được thanh tịnh, sẽ càng dễ dàng bị độc phát, cho nên, nguoi đừng để cho nàng gặp chuyện gì đó kích động.”

”Ừm.” Sở Lăng Yên gật đầu, “Vậy nếu đã như thế, về bệnh tình của nàng, nguoi tốt nhất đừng để người ngoài biết, tránh cho nàng sau này cũng có thể nghe được, lại không chịu nổi, mặt khác, trong khoảng thời gian này, nguoi trước hết nên ở lại trong vương phủ, nguoi cần gì hay muốn gì, ta sẽ phái người đi đến Bạch Vân Dược trang lấy cho nguoi.”

”Được, cứ làm theo lời nguoi nói. Ta trước tiên đi lấy thuốc.” Bạch Vân Phi cầm lấy hòm thuốc, liền rời đi.

Sở Lăng Yên xoay người, ngồi ở trên giường, lặng lẽ nhìn nữ tử vẫn nằm đó hôn mê bất tỉnh, hàng mày nhíu lại cũng chưa từng giãn ra.

Qua một lúc sau, Thần Tuyết Nhu mới tỉnh lại, vừa mở mắt liền trông thấy vị nam tử mà nàng nhớ thương suốt năm năm qua, kim lòng không được mà nước mắt rung rung, “Lăng Yên”.

Sở Lăng Yên ân cần nói, “Tuyết Nhu, cảm thấy như thế nào rồi? Đã khá hơn chút nào không?”

“Muội lại ngất xỉu nữa rồi sao?” Thần Tuyết Nhu khổ sở cười một tiếng, “Không có chuyện gì đâu, một lát nữa sẽ tốt thôi, đừng lo lắng cho muội, đỡ muội đứng lên có được không?”

“Đến đây, cẩn thận.” Sở Lăng Yên động tác dịu dàng đỡ Thần Tuyết Nhu ngồi dậy, nhíu mày hỏi, “Đúng rồi, những năm qua, muội đã đi đâu? Ta phái người đến Thần quốc tìm muội, nhưng lại không thể thăm dò bất kỳ tin tức nào của muội cả, thậm chí muội đã chết hay còn sống ta đều cũng không biết.”

“Năm đó, sau khi muội được mang về Thần quốc, phụ hoàng đã đưa muội lên núi Vân Vụ chữa trị, đó là một nơi núi non trùng điệp bí ẩn, ngoại trừ hoàng thất của Thần quốc, không ai có thể biết đến.” Thần Tuyết Nhu hơi nghẹn ngào nói, “Ở Thần quốc, ngoại trừ phụ hoàng, muội cơ hồ cũng không còn ai nương tựa, muội không lúc nào mà không nhớ đến huynh, nghĩ tới cuộc sống trước đây, còn có... Mẫu phi.”

Thần Tuyết Nhu nói ra lời này, vội vàng kéo tay của Sở Lăng Yên, tràn đầy áy náy nói ra, “Thực xin lỗi Lăng Yên, năm đó muội vẫn không thể nào cứu...”

“Tuyết Nhu, mọi chuyện đều đã qua rồi.” Sở Lăng Yên lắc đầu, ngắt lời nói, “Nếu không phải muội vì cứu mẫu phi ta, muội cũng sẽ không biến thành bộ dáng như bây giờ.”

“Được rồi a, chúng ta không nói những chuyện đau khổ nữa.” Thần Tuyết Nhu lau nước mắt đang rơi, trên gương mặt tái nhợt hiện lên nụ cười hạnh phúc, “Lăng Yên, huynh biết không? Lần chọn công chúa hòa thân này, thật ra bởi vì trong hoàng thất Thần quốc không ai muốn đi, liền đẩy ta đi, mà đây cũng chính là ta toàn tâm toàn ý muốn đến đây, có lẽ ông trời thật sự đã giúp ta.”

Sở Lăng Yên hơi sững sờ, vừa rồi chỉ là lo lắng cho nàng ngàn dặm xa xôi không màng đến sức khỏe vì hấn mà đến Già quốc, bây giờ hấn mới chợt nhớ nàng đến đây mang thân phận là công chúa hòa thân của Thần quốc.

Sở Lăng Yên trầm mặc, cũng chưa nói gì, trong đầu hiện lên hình dán tướng mạo, giọng nói của một cô gái, môi mông của hấn khẽ nhúc nhích, cuối cùng cũng không đành lòng mà mở miệng cười khổ, “Tuyết Nhu, muội thật sự muốn gả cho ta sao?”

“Vâng.” Thần Tuyết Nhu dùng sức gật đầu, nắm chặt tay của Sở Lăng Yên, “Gả cho huynh, là tâm nguyện duy nhất của đời muội. Những năm qua, mỗi lần độc phát, đau đến muội nghĩ sẽ không muốn sống nữa, nhưng chỉ cần nghĩ đến huynh, muội liền có thể kiên trì chịu đựng.”

“Tâm nguyện duy nhất sao?” Sở Lăng Yên nói lại lời nàng, giọng nói nhẹ nhàng ní non, đáy mắt lóe qua tia hàm xúc không rõ, mím môi cười nhạt nói, “Hào, ta biết rồi, muội đi nghỉ sớm đi, ngày mai ta trở lại thăm muội.”

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33: Giải vây.

Sau giờ ngo, Lung Nguyệt Các vẫn yên tĩnh như ngày thường, gió nhẹ nhàng tinh nghịch thổi qua, một sân viện đầy Hoa tử Đằng theo gió ầm ập hòa hợp nhẹ rung động. Bộ Phi Ngừ ngồi ở dưới giàn hoa, tâm tình có chút không tập trung liếc nhìn quyển sách thuốc trong tay, một chữ nàng cũng không thể đi vào, đầu nàng bây giờ chỉ toàn là tâm sự, một mảnh suy nghĩ hỗn loạn chạy quanh trí óc nàng.

“Mộng Dao, tiểu thư bị làm sao vậy? Giống như là đang có chuyện không vui.” Diệp Linh Lung kéo Hoa Mộng Dao đến một góc, dè dặt hỏi.

“Ta cũng không biết.” Hoa Mộng Dao lắc lắc đầu, “Có lẽ là đã có chuyện gì khiến chủ tử phiền lòng rồi.”

“Có phải là bởi vì chuyện vương gia sẽ cưới Ngọc Nhị công chúa không?” Diệp Linh Lung dự đoán nói.

“Không thể nào!” Hoa Mộng Dao có chút tức giận, liền mạnh mẽ chém đứt lời nàng nói, “Tuyên vương yêu ai cưới ai, chủ tử nhà ta mới không để ý đến đó!”

“Mộng Dao, đừng nói như vậy, Bộ cô nương nếu đã gả vào vương phủ, ta chỉ hy vọng nàng sẽ có một cuộc sống sung túc và tốt đẹp.” Diệp Linh Lung lặng lẽ nhìn đến cô gái áo tím đang ngồi dưới giàn hoa tử đằng, nói lời khẳng quyết, “Tiểu thư nhà ta đã có hạnh phúc, ta cũng mong muốn Bộ cô nương cũng có thể hạnh phúc, ta nhìn ra, Vương gia thật sự rất thích Bộ cô nương.”

“Aizz, Linh Lung, ngươi không hiểu đâu.” Hoa Mộng Dao than nhẹ, một bộ dáng mang đầy tâm sự nặng nề, “Chủ tử nhà ta ở nơi này, cho dù có thể có được hạnh phúc, nhưng cũng không thể dài lâu.”

“Tại sao?” Diệp Linh Lung có chút khó hiểu, được gả vào vương phủ, cả đời vinh hoa phú quý, ăn mặc sung sướng, bao nhiêu nữ tử hâm mộ ao ước cũng không thể nha! Nàng chính là muốn nói điều gì đó, liền đã nhìn thấy Tuyên vương từ xa xa đi đến, vội vàng im lặng, lôi kéo Hoa Mộng Dao cúi người hành lễ nói, “Tham kiến vương gia”.

“Các người lui xuống trước đi.” Sở Lăng Yên nhàn nhạt phân phó.

“Vâng” Hai người liền vội vã rời xuống.

Giờ phút này Bộ Phi Ngừ vẫn là đang chăm chú nhìn sách, có người xuất hiện nàng cũng chưa phát giác ra, cũng không để ý đến Sở Lăng Yên đã ở trước mặt nàng.

“Nhiên nhi, ta...” Sở Lăng Yên trầm ngâm, hai đầu lông mày mang theo tia rói rắm thật sâu, hẳn đã ở bên ngoài Lung Nguyệt Các rất lâu rồi, vất vả lắm hẳn mới quyết định đi vào, muốn nói gì đó lại bị ngưng ở kết hẩu, cũng không biết nên làm thế nào mới mở miệng nói với nàng được.

Bộ Phi Ngừ thả quyển sách xuống tay ra, đứng dậy, tựa hồ biết hẳn muốn nói gì đó, nàng liền nói, “Chàng thật sự muốn kết hôn cùng Ngọc Nhị công chúa sao?”

Sở Lăng Yên nhìn Bộ Phi Ngừ hồi lâu, đôi tay nắm chặt ngồi xuống bên cạnh nàng, cuối cùng gật đầu nói, “Uhm”.

Tâm nàng như bị ngàn vạn kim châm lợi hại đâm vào, đau nhói đến tận tâm can, câu trả lời của hắn... vốn vẹn chỉ có một chữ... thật đúng là dứt khoát, dứt khoát đến tàn nhẫn.

Nhưng cho dù tàn nhẫn đến mấy, trong lòng nàng vẫn còn hi vọng và ảo tưởng, nàng ngẩng đầu lên, trong mắt là tầng sương mù dày đặc, rõ ràng là biết được đáp án, nhưng nàng vẫn không kìm được mà mở miệng hỏi, “Vậy còn ta?”

Sở Lăng Yên nhú nhú mày, không biết nên giải thích như thế nào mới phải, vừa đúng lúc quân gia đã vội vàng đi đến, ngắt đi câu chuyện của hai người, “Vương gia, Ngọc Nhị công chúa lại ngắt rồi, Tà y mời ngài lập tức qua đó một chuyến.”

“Được!” Sở Lăng Yên xoay người, vội vàng chạy ra ngoài.

Bộ Phi Ngừ ngờ ngác đứng yên tại chỗ, nhìn xem bóng lưng hắn chạy như bay rời khỏi, lại nghĩ đến câu nói vừa rồi hẳn muốn cưới nữ tử khác, môi mỏng cắn chặt, nước mắt rớt cục cộm đã lâu tranh nhau rơi xuống.

“Chủ tử, người không sao chứ?” Hoa Mộng Dao từ một góc đi ra, bởi vì không yên tâm cho Bộ Phi Ngừ, cho nên đã trốn vào một góc nghe lén, không ngờ, chuyện nàng lo lắng nhất đã xảy ra, chủ tử không thể lừa được người khác, cũng không thể lừa được chính bản thân mình.

“Ta không sao.” Bộ Phi Ngừ quật cường cố nặn ra vẻ tươi cười gượng gạo, lấy tay gạt đi nước mắt trên mặt.

....

Màn đêm buông xuống, trăng sáng treo cao trên bầu trời đêm, cảnh liễu bên hồ vô lực rơi nhẹ, gió đêm dịu dàng man mác, từng cảnh liễu nhẹ nhàng phất qua, mang theo tiếng sột sọat nhỏ nhỏ.

Bộ Phi Ngừ một thân một mình đi đến bên hồ, nhìn xa xa, đèn đuốc sáng trưng, từng cỗ nhạc trỗi lên, nàng không khỏi cười khổ một tiếng, có lẽ giờ phút này Sở Lăng Yên đang dắt tay nữ tử kia bái đường thành thân rồi.

Nàng dời mắt nhìn về nơi suối đình xa xa, hồi tưởng lại lần đầu tiên nhìn thấy bóng dáng màu tím ấy, một người vô cùng cao quý, thanh tao, độc hữu một nét đẹp tuyệt vời, haizz, nàng vậy mà... không ngờ tới càng lúc càng sâu, nàng hồi tưởng lại lần hắn hứa hẹn đó, nàng đã ưng thuận, trong nội tâm hiện lên tia ngọt ngào, nàng còn nghĩ sẽ mãi mãi cùng hắn trọn kiếp một đôi, lại có thể vì hắn đôi kháng với sự phụ, rời khỏi Thiên Ảnh Các, có thể vì hắn ngay cả Âm cung Thiên Ảnh nàng cũng vĩnh viễn từ bỏ, nhưng... hắn lại ruồng bỏ đi lời hứa với nàng, chỉ chớp mắt một cái, đã cưới nữ tử khác rồi.

“Bộ Phi Ngừ, mi đang nghĩ cái gì thế?” Nàng đột nhiên trào phúng, tự lắc đầu giễu cợt, nàng chỉ là một sát thủ, mà hắn lại là hoàng tử cao cao thượng thượng, nàng cùng hắn căn bản là người của hai thế giới, hẳn làm sao có thể vì nàng mà buông bỏ hết thảy, cái hứa hẹn kia căn bản chỉ là lời hứa suông, huống chi nàng chỉ là thể thân của Mộc Yên Nhiên, nàng sớm nên rời khỏi đây, hiện thời mọi thứ phát sinh nàng chỉ nên xem nó như là một giấc mộng dài, đã là mộng thì nên tỉnh thôi, những thứ không thuộc về nàng, nàng cũng không thể cưỡng cầu.

“Tuyên vương phi, sao lại một mình ở nơi này? Sở Lăng Yên thân vận cẩm phục màu vàng sáng chói, chấp tay đi tới, khóe miệng quệt qua nụ cười tà tử, “Đêm nay tam hoàng đệ đại hôn, đáng lẽ hoàng tử phi cũng cần phải đến đại phòng tham gia náo nhiệt chứ.”

Bộ Phi Ngừ nhàn nhạt nhìn hắn một cái, nhớ tới chuyện cướp bạc thiên tai lần trước, liền đối với hắn không có hảo cảm, dưới mắt nàng càng không muốn đôi co với hắn, liền xoay người muốn rời đi.

“Chậm đã!” Sở Lăng Yên bước nhanh về phía trước, một phen giữ lấy cổ tay nàng.

“Buông tay!” Bộ Phi Ngừ lạnh giọng quát, mỹ mâu trong suốt xẹt qua tia hàn quang.

“Tuyên vương phi hình như tâm tình không được tốt lắm đó.” Sở Lăng Yên phác thảo môi cười tà mị, “Không phải là vì tam hoàng đệ cưới Ngọc Nhị

công chúa, để tam hoàng phi mất hứng?”

“Thái tử điện hạ, ngài cũng thích lo chuyện bao đồn sao?” Bộ Phi Ngữ muốn hất tay hất ra, nhưng bởi vì không có nội lực, nên bất luận như thế nào nàng cũng không thể thoát ra được.

“Bản thái tử chỉ là cảm thấy đáng tiếc cho nàng mà thôi.” Sở Lăng Nhiên tình tứ đánh giá bộ Phi Ngữ, mặt đẹp như hoa phù dung, mi như lông chim trả, dung nhan xinh đẹp như hoa, thật là một tuyệt sắc giai nhân khó tìm. Hắn hơi tiếc hận lắc đầu, từ từ đến gần Bộ Phi Ngữ, giọng nói hết sức mập mờ, đầy mắt hắt xẹt qua tia không rõ khiến người ớn lạnh, “Tam hoàng đệ quả nhiên không biết thế nào là thương hương tiếc ngọc, sớm biết nàng xinh đẹp như vậy, lúc trước bản thái tử ta nên van cầu hoàng thượng, ban nàng từ hôn cho ta rồi.”

Bộ Phi Ngữ chán ghét, mày liễu nhăn lại, thân thể ý thức được liền ngã ra sau, tận lực giữ một khoảng cách với tên nam nhân này, đồng thời trong đầu mau chóng nghĩ cách thoát thân.

“Thái tử điện hạ, đêm khuya yên tĩnh, ngài lại đi nắm tay Tuyên vương phi mãi không buông, chỉ sợ tình cảnh này để người bắt gặp, lại không thích hợp.” Đoạn Cẩm Phong thân cảm phục màu trắng, tay lắc lắc chiếc quạt răng ngà, bước chân dịu dàng ưu nhã đạp lên ánh trăng mà đi tới.

Sở Lăng Nhiên mạnh mẽ buông tay ra, bộ dáng không cho là đúng, cười cười, “Đoàn tướng quân hiểu lầm rồi, vừa rồi Tuyên vương phi vô ý té ngã, bản thái tử ta chỉ là giúp đỡ nàng một phen thôi.”

“À, thật sao?” Đoạn Cẩm Phong cười một tiếng, giọng nói không để ý đến nói, “Như vậy Cẩm Phong lỡ lời, mong tái tử điện hạ chớ để trong lòng.”

“Không sao, bản thái tử ta còn có việc phải đi trước.” Sở Lăng Nhiên nhìn thoáng qua cô gái áo tím, cuối cùng cũng xoay người sai bước rời khỏi.

“Nàng không sao chứ?” Đoạn Cẩm Phong ân cần hỏi.

“Ta không sao.” Bộ Phi Ngữ yếu ớt lắc đầu cười nói. Vuốt vuốt xoa nắn cổ tay đã bị hắn bóp hồng, than nhẹ một tiếng, “Cám ơn ngài, Đoàn công tử.”

“Chúng ta đã là bằng hữu, không cần khách sáo.” Đoạn Cẩm Phong nhẹ nhàng cười một tiếng, “Bí mật, nàng có thể gọi ta là Cẩm Phong.”

“Được, Ngài cũng có thể gọi ta...” Bộ Phi Ngữ đột nhiên dừng lại, thật tâm nàng coi hắn như bằng hữu, nhưng nghĩ lại nàng đang đối gạt hoàng thất, nàng làm sao có thể nói cho hắn biết tên thật của nàng, vì vậy liền rũ mắt, che đi tia áy náy, nhàn nhạt nói ra, “Bí mật, ngài cũng có thể gọi ta là Nhiên nhi.”

“Hôm nay vương phủ tân khách đến cũng khá nhiều, khó tránh khỏi hỗn tạp, một mình nàng ở đây rất nguy hiểm, tại sao lại không mang theo thị nữ bên người?” Đoạn Cẩm Phong ân cần, giọng nói đầy lo lắng hỏi han.

“Có một số việc nghĩ chưa thông, cho nên ta muốn một mình yên tĩnh một chút.” Bộ Phi Ngữ cúi đầu đáp.

“Vậy...” Đoạn Cẩm Phong do dự một chút, “Nàng bây giờ đã nghĩ thông suốt rồi sao?”

“Uhm” Bộ Phi Ngữ gật gật đầu, ngồi xổm người xuống, tiện tay nhặt lấy một viên đá, hướng về mặt hồ mà ném đi, trên mặt nước lập tức hiện lên một cái bóng, “Hết thấy cũng chỉ là hoa trong gương, Trăng trong nước mà thôi.” (là ảo ảnh đó)

“Hoa trong gương, trăng trong nước?” Đoạn Cẩm Phong có chút khó hiểu.

“Không có gì đâu, ta chỉ là đang tự thuyết phục mình để đưa ra quyết định.” Bộ Phi Ngữ như trút được gánh nặng, cười cười nói, “Cẩm Phong, ngài có thể đưa ta trở về Lung Nguyệt Các không?”

“Rất vui lòng vì nàng mà cống hiến sức lực.” Đoạn Cẩm Phong cười cười khiêm tốn, hai người dọc theo bên hồ, đạp lên ánh trăng, vừa đi vừa tán gẫu, một đường trở về.

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Yêu cầu hưu thư

Tà dương như máu, ánh nắng trời chiều như lụa, bầu trời cuối mùa thu đẹp như một bức tranh phong cảnh mỹ lệ, rực rỡ tươi đẹp.

Mặt trời lặn, bỏ ra ánh nắng chiều tà nhàn nhạt, mặt hồ nước ba quang lẫn lẫn ánh vàng. Ở phía trước con suối đình lặng lẽ kia, chỉ có thể nghe thấy tiếng quân cờ rơi vang trên mặt bàn.

“Chuyện ấy đã có kết quả rồi sao?” Sở Lăng Yên ngón tay kẹp một viên cờ đen, tùy ý lựa chọn, trời chiều chói lên gò má tuần mỹ tuyệt luân, càng tăng thêm nét đẹp khiến lòng người say mê mà đắm đuối.

Đoạn Cẩm Phong bình tĩnh nhìn xem ván cờ trước mặt, gật đầu nói, “Uhm, là thị huyết môn.”

Sở Lăng Yên nhú nhú mày, đem viên cờ đen nhẹ nhàng rơi tiếp trên bàn cờ, thản nhiên nói, “Giao cho Thư Vi đi làm đi.”

Nghe thấy hình như có tiếng bước chân đến, Sở Lăng Yên liền ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một cô gái áo tím lẳng lặng đứng ở ngay ánh mặt trời lặn, gió nhẹ phất qua, mái tóc dài đen nhánh xinh đẹp bay múa đầy trời, hai sợi tóc bên quai hàm cũng theo gió quất ngang mặt nàng, càng thêm vài phần xinh đẹp phiêu dật mà linh động.

“Tham kiến vương gia.” Bộ Phi Ngữ yêu kiều phúc thân, dung nhan xinh đẹp như hoa mang theo tia lạnh nhạt, chỉ đơn giản xưng hô vài từ, trong lúc vô hình đã mang khoảng cách hai người kéo đi thật xa.

Sở Lăng Yên hơi ngần ra, có chút kỳ lạ nhìn xem Bộ Phi Ngữ, chỉ mấy ngày không thấy, vì sao hần lại cảm thấy nàng có chút xa lạ?”

“Nhiên nhi hôm nay đến tìm vương gia, là hy vọng vương gia có thể ban cho Nhiên nhi một phong hưu thư.” Bộ Phi Ngữ cười nhạt một tiếng, giọng nói thấp phần bình tĩnh, lời nói ra phẳng phất như là một chuyện cực kỳ bình thường.

“Nàng nói sao?” Sở Lăng Yên kinh ngạc một hồi, bởi vì quá mức khiếp sợ, quân cờ trong tay cũng theo tiếng rơi xuống, đem toàn bộ ván cờ bị đánh tan, phát ra nhiều tiếng vang thanh thúy khác.

Đối với phản ứng của Sở Lăng Yên, Bộ Phi Ngữ chỉ hơi nhú nhú mày, sau đó lại mây trôi nước chảy cười nói, đem một lý do đường hoàng chính đáng nói với hần, “Vương gia, người ngài yêu đã trở về, Nhiên Nhi cũng không nên độc chiếm vị trí vương phi này, khiến vương gia phải ủy khuất người ta, đường đường là công chúa của một nước, ngàn dặm hòa thân, chỉ có thể làm trắc phi, cho nên Nhiên Nhi thỉnh vương gia cho ta một phong hưu thư, thả ta trở về một phủ, như thế vương gia và công chúa mới cùng nhau bạch đầu giai lão được”.

Đôi mắt Sở Lăng Yên khê neo lại, sắc mặt tuấn mỹ cũng đã xuất hiện một tầng băng sương thật dày, Bộ Phi Ngữ lại có thể thản nhiên nói ra như vậy khiến hần trong lòng không khỏi có chút tức giận, nàng như thế lại không sao ư? Rõ ràng là đang trực tiếp yêu cầu hần ban hưu thư, mà lý do đơn giản là chỉ vì muốn thành toàn cho hần và nữ tử khác sao?

Sở Lăng Yên đứng dậy, chậm rãi đi về phía Bộ Phi Ngữ, mỗi một bước đi mang theo tức giận vô cùng, “Được, bản vương sẽ làm như ý nàng mong muốn!”.

Bộ Phi Ngữ có chút ngoài ý muốn, vốn tưởng rằng hần sẽ khó khăn quyết định, không ngờ hần lại đáp ứng nàng một cách nhanh chóng và sáng khoái như vậy, có lẽ đây cũng chính là tâm ý của hần đi, trong lòng nàng liền nhói đau.

Bộ Phi Ngữ hít sâu một hơi, bình tĩnh nhìn về phía gương mặt đang tràn đầy kinh ngạc của bạch y công tử, từng chữ từng câu, quyết tuyệt nói, “Được, vậy xin mời Đoàn công tử làm chứng cho ta, ba ngày sau, vương gia ban cho ta hưu thư, đồng ý để ta rời đi, bắt đầu từ ngày đó, ta và vương gia sẽ không liên quan gì đến nhau cả!” Nói xong, nàng liền quay người bước xuống thềm đá, cũng không thêm quay đầu lại, nhanh nhẹn rời khỏi.

Sở Lăng Yên nhìn bóng dáng màu tím quyết tuyệt bước đi kia, gương mặt tuấn mỹ giờ đây đã có chút âm trầm đáng sợ, hần không tự chủ được mà nắm chặt hai tay, đầu ngón tay đã có chút trắng bệch đi.

Đoạn Cẩm Phong khoe miệng quyến rũ ra một nụ cười vui vẻ, nghiêng ngả, chỉ sợ bọn họ không lâu sau, sẽ hối hận về giây phút quyết định này, còn về phần làm chứng, chỉ sợ là không cần thiết rồi.

Bộ Phi Ngữ một đường trở về Lung Nguyệt Các, nàng ngày ngày đều hi vọng sẽ lấy được hưu thư, bây giờ sắp lấy được rồi, trong lòng nàng lại không vui nổi khi nghe được hần đáp ứng nàng nhanh chóng như vậy, ngoài mặt tuy nàng luôn biểu hiện bình tĩnh, nhưng khi vừa rời khỏi, khuôn mặt đã ầu ầu ảm đạm.

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Ngẫu nhiên gặp.

Thành Già đều sáng sớm đã thập phần náo nhiệt, hai bên đường các tiểu thương đã sớm bày xong các sạp, bắt đầu không ngừng rao bán, trên đường người thưa thớt đi qua, chậm chậm cũng đã đông hơn.

Bộ Phi Ngữ mang theo Diệp Ling Lung cùng Hoa Mộng Dao ra đường, cũng xem như đây là lần cuối ba người cùng nhau đi dạo, đợi đến lúc nàng lấy được hưu thư, có lẽ sẽ không còn có cơ hội như vậy nữa. Nhiều ngày chung đụng sớm chiều, nàng cũng rất quý trọng tình nghĩa giữa ba người rồi.

Hoa Mộng Dao nhìn người đi trên phố, trong lòng không khỏi cao hứng, tựa như chú chim nhỏ mới vừa thả ra khỏi lồng sắt, được tự do, nàng lôi kéo Bộ Phi Ngữ chạy từ quầy này sang quầy khác, miệng không ngừng riu rít nói chuyện.

Bộ Phi cũng lắc đầu chịu thua, Hoa nha đầu này cứ như là mới từ trong nhà lao được thả ra vậy, cứ vui vẻ chạy từ đầu này sang đầu kia. Xem ra, cuộc sống trong Vương Phủ lại là chốn tù lao của nàng ấy rồi.

“Ây da!” Hoa Mộng Dao không cẩn thận đụng vào người phía trước, hai tay che lấy đầu kêu rên, liền tức giận ngẩng đầu nhìn lại, đột nhiên nàng ngây ngẩn cả người, trước mặt nàng, là một nam tử, tóc đen dài được buộc bằng ngọc quan màu tím, sống mũi cao thẳng, môi đỏ như hoa, ngũ quan tinh xảo, một bộ trang phục đen bó sát người, giữa bờ eo còn treo một miếng ngọc, trong tay hắn đang cầm chiếc quạt xếp bằng ngọc, cả người toát ra một loại tươi mát tuần giết, khiến người ta nhìn đến cũng đều si mê.

“Hàn...” Hoa Mộng Dao kinh ngạc nhìn người trước mắt, còn chưa nói xong, đã bị nam tử áo đen dùng quạt xếp gỗ vào dưới ót nàng.

“Tiểu Nha đầu, đi đường phải nhìn chứ!” Hàn Nhượng Thủy hơi nhíu mày, âm thầm nháy mắt.

Bộ Phi Ngừ thấy vậy, liền kéo Hoa Mộng Dao qua, nhẹ nhàng cười một tiếng, “Thủy công tử, nha đầu Hoa Mộng Dao chỉ ham vui tí thôi, ngài đừng trách móc.”

Hàn Nhượng Thủy lắc lắc chiếc quạt xếp, vẻ mặt vui vẻ, “Được, nhưng mà ta nghĩ vương phi vẫn còn thiếu ta một món nợ ân tình.”

“A?” Bộ Phi Ngừ hơi chau mày, nhiều hứng thú hỏi, “Thủy công tử muốn ta đáp lễ ngài như thế nào?”

“Cái này...” Hàn Nhượng Thủy suy nghĩ, “Ta chưa suy nghĩ ra, cũng không thể để muội đáp lễ ta quá dễ dàng như vậy!”

“Phải không?” Bộ Phi Ngừ cố làm ra vẻ kinh ngạc, nghịch ngợm cười một tiếng, đột nhiên hỏi, “Thủy công tử tại sao lại đến Già đều vậy? Sao không ở Hoàn Tây Thành phụng dưỡng cha ngài?”

“Này...” Hàn Nhượng Thủy trong lúc nhất thời á khẩu, không trả lời được, hắn biết rõ Bộ Phi Ngừ đang nhạo báng hắn, liền thập phần phối hợp, hắn mặt mày ủ rũ, lắc đầu thờ dãi, vẻ mặt bất đắc dĩ nói, “Aizz, đừng nói đến tiểu lão đầu kia nữa, cả ngày già mà không nghiêm túc, ngày ngày đi khắp nơi trêu hoa ghẹo nguyệt, ta bị hắn lôi tới lôi lui, đủ lắm rồi!”

Nhớ tới cái tên Tiểu Ảnh, mặt mũi dán đầy râu ria, cả ngày cứ lôi hắn đi đến thanh lâu, khiến hắn cũng cảm thấy đau đầu, nên mới vội vàng vàng chạy đến đây.

“Ha ha...” Bộ Phi Ngừ tưởng tượng ra được cảnh tượng Hàn Nhượng Thủy bị tiểu Ảnh quẫn lý, kiềm lòng không được mà cười ha ha, như trẻ con vậy.

“Chủ tử đã lâu không có vui vẻ như vậy rồi.” Hoa mộng Dao cũng nở nụ cười, ánh mắt nàng nhìn Hàn Nhượng Thủy như là mẫu thân đang nhìn con rể, càng nhìn càng thấy Hàn Nhượng Thủy với chủ tử nhà nàng quả xứng lứa vừa đôi thập phần nha.

“Đây không phải là người lần trước ở Nhiều Hương Các đã bỏ tiền mua hoa khô sao? Tiểu thư khi nào lại quen biết hắn vậy?” Diệp Linh Lung nghi ngờ nhìn hai người trước mặt vui vẻ cười nói, vẻ mặt khó hiểu, sau đó từ xa nàng liền bắt gặp hình bóng của ai đó, đột nhiên tròn tròn hai mắt, la to, “Vương... Là Vương gia đó!”

Bộ Phi Ngừ hơi sững sờ, nhìn theo hướng Diệp Linh Lung, nụ cười trên mặt trong nháy mắt liền đông cứng rồi.

Hàn Nhượng Thủy nhìn thấy Bộ Phi Ngừ đột nhiên thay đổi sắc mặt, cũng ngược mắt nhìn lại, chỉ thấy một nam tử đang chấp tay đứng trong đám người, một bộ quần áo màu xanh lơng lẩy mà cao quý, chỉ là gương mặt tuần tú của hắn có thêm vài phần âm trầm, ở bên cạnh hình như còn có thêm một cô gái, thân mặc váy hồng phấn, eo nhỏ gọn chỉ bằng nắm tay, ngũ quan linh lung, tinh mỹ, đôi mắt yêu kiều, khiến người nhìn đến cũng động lòng.

Sở Lăng Yên đôi mắt híp lại, tinh tế đánh giá vị nam tử áo đen ở phía xa, hắn nhìn rất quen mắt, hình như đã gặp ở đâu rồi, nhưng hắn vẫn không thể nhớ ra, hắn cũng chưa từng nhìn thấy nàng cười vui vẻ sáng rỡ như thế, nam tử bên cạnh nàng, rốt cuộc là ai?

Hàn Nhượng Thủy cúi đầu đánh giá Bộ Phi Ngừ, đôi mắt mát lạnh xẹt qua một tia nghi ngờ, nữ tử bên cạnh cứ lẳng lặng đứng đó, rũ mắt, thần sắc trên mặt đã ưu sầu âm đạm.

Hàn Nhượng Thủy ít khi nhìn thấy Bộ Phi Ngừ có bộ dáng như vậy, đột nhiên hắn kéo tay của nàng, xoay người rồi đi.

“Đứng lại cho bản vương!” Một âm thanh du dương truyền đến, rõ ràng còn mang theo cả tức giận nữa.

“Hửm?” Hàn Nhượng Thủy dừng bước, xoay người lại, cười một tiếng, “Không biết Tuyên vương có điều gì chỉ giáo?”

“Trương thỉnh không bằng ngẫu nhiên gặp, cùng bản vương đến tầu lâu đối diện uống một chén, như thế nào?” Sở Lăng Yên phác thảo môi cười, đôi mắt thâm thúy thùy chung vẫn đang nhìn chăm chăm vào bàn tay của Bộ Phi Ngừ đang bị ai đó nắm lấy, gương mặt tuần mỹ không khỏi u ám.

Bộ Phi Ngừ lúc này mới chú ý đến có gì đó không thích hợp, cuống quýt tránh thoát tay của Hàn Nhượng Thủy, trong lòng bất ổn, sao mà xui xẻo đến như vậy chứ, vừa mới ra phố lại đụng phải hắn!

“Tuyên vương đã nhiệt tình như thế, vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh.” Hàn nhượng Thủy bình tĩnh nói, lay động chiếc quạt xếp trên tay, nâng nước đi đến tầu lâu Duyệt Lai phía trước.

Bộ Phi Ngừ hơi giật mình kinh hãi, không ngờ Hàn Nhượng Thủy lại đáp ứng hắn, nàng than nhẹ một tiếng, cũng kiên trì cùng Hoa Mộng Dao và Diệp

Linh Lung cất bước theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Trà lâu tụ lại

“Thỉnh mời các vị công tử, tiểu thư lên gian lầu trên.” Tiểu nhị của quán rượu mắt sắc nhìn thấy bọn họ, liền biết bọn họ thân phận không tầm thường, nhất định toàn là quý nhân phú tức, nên gương mặt hân hoan tràn đầy vui vẻ, đem người một đường dẫn lên trên lầu.

Sau khi an tọa, Sở Lăng Yên liếc nhìn Bộ Phi Ngừ đang ngồi đối diện với hắn, trong giọng nói trào phúng nhưng cũng lộ ra mùi dấm chua nồng nặc không hiểu vì sao, “Vương phi hình như cùng vị công tử này rất thân quen, tại sao không cùng bản vương giới thiệu một tý?”

“Ách... việc này...” Bộ Phi Ngừ hơi nhíu mày, trong lúc nhất thời không biết nên mở miệng như thế nào, bởi vì sau khi nàng lấy được hưu thư liền rời khỏi rồi, nàng cũng không muốn Hàn Nhượng Thủy và Sở Lăng Yên có mối quan hệ, tránh phức tạp về sau nha.

“Vương gia nói đùa.” Hàn Nhượng Thủy khẽ nhấp một ly trà trong tay, thuận miệng đáp, “Tại hạ là Thủy Nhượng Hàn, cùng vương phi chẳng qua cũng chỉ có duyên gặp mặt nhau một lần thôi.”

“À?” Sở Lăng Yên như bưng tỉnh, giọng nói có chút âm ưu lạnh lạnh, “Thì ra là đệ nhất phú thương công tử của Hoàn Tây Thành.”

“Ồ, không ngờ, vương gia cũng biết về ta rõ như thế.” Hàn Nhượng Thủy cũng có chút kinh ngạc.

“Một tháng trước, Thủy công tử ở Nhiều Hương các, vung tiền như rác, mua được đệ nhất hoa khôi, chuyện này đã sôi sục cả thành Già đều, bản vương làm sao mà không biết đây?” Sở Lăng Yên cũng đàm đàm trả lời, dư quang nơi khóe mắt thỉnh thoảng liếc nhìn về phía Bộ Phi Ngừ, cũng chỉ thấy nàng lẳng lặng ngồi đó, mặc dù nàng cực lực ngụy trang bộ dáng không liên quan đến mình, nhưng đôi mi thanh tú hơi nhíu lại của nàng, thì lại tiết lộ rõ ràng giờ phút này nội tâm nàng đang hết sức khẩn trương.

“Chuyện hôm đó, cũng phải cảm tạ vương phi đã chịu bỏ lại những thứ yêu thích.” Hàn Nhượng Thủy cười cười, một đôi mắt mát lạnh lộ ra tia sáng nhu hòa, ánh mắt ôn nhu nhìn Bộ Phi Ngừ, âm giọng hỏi, “Vương phi là một trang tuyệt sắc, lại tài mạo song toàn, Hàn Nhượng vẫn đối với vương phi một lòng ái mộ, không biết vương phi có thể vì tại hạ ngày nào đó đến phủ ta ghé thăm một chuyến?”

“A, chuyện này... này...” Bộ Phi Ngừ ngẩng đầu, khẽ cắn môi mỏng, nửa ngày một câu cũng đều nghẹn lời, mi tâm nhíu chặt, mỹ mâu trong suốt trừng mắt với Hàn Nhượng Thủy, càng không ngừng dùng ánh mắt nhìn hắn, nháy mắt với hắn, ý bảo hắn mau rời đi.

Hàn Nhượng Thủy cố ý làm bộ như không thấy, tay nhẹ nhàng phe phẩy chiếc quạt xếp, đuôi lông mày nhảy lên, ý vui vẻ trên mặt ngày càng sâu, “Chẳng lẽ vương phi còn e ngại Tuyên vương sẽ để ý đến việc này sao?”

Sở Lăng Yên này giờ vẫn bất động thanh sắc nhìn chằm chằm vào Bộ Phi Ngừ, phát hiện nàng đang dùng ánh mắt nói chuyện với Hàn Nhượng Thủy, vậy hành động này của nàng, tuyệt đối cho hắn biết bọn họ chẳng những không chỉ gặp mặt một lần, mà chỉ sợ là quen biết đã lâu rồi, hẳn sau khi nhận thức ra vấn đề này, sắc mặt càng lúc càng đen, càng tối tăm âm u mờ mịt, nàng quả nhiên, ở dưới mắt hắn lại cùng nam tử khác mất đi mây lại như thế a!

“Ta...” Bộ Phi Ngừ càng lúc càng không rõ tình huống bây giờ nha, sư huynh định làm gì vậy, sao nhất định phải một mực gây khó dễ cho nàng chứ?

Không đợi Bộ Phi Ngừ mở miệng, Sở Lăng Yên đã nghiêng răng nghiêng lợi bật thốt ra một câu, “Đối với chuyện này, xác thực là Bản vương rất để ý!”

Thần Tuyết Nhu vừa nghe hắn nói xong, tâm tình bỗng dưng chìm xuống, nàng tinh tế đánh giá vị nam tử đang ngồi bên cạnh nàng, nàng có cảm giác, hình như hắn đối với cô gái áo tím này rất quan tâm, chẳng lẽ hắn thích nàng ấy sao? Nghĩ đến đây Thần Tuyết Nhu sắc mặt không khỏi tăng thêm tái nhợt.

“Vậy thì thật đáng tiếc!” Hàn Nhượng Thủy thả ly trà trong tay ra, mặt mũi tràn đầy tiếc nuối nói, “Kể từ khi ở Nhiều Hương Các, chỉ là lần đầu mới gặp vương phi, nhưng có cảm giác như đã quen từ lâu, Hàn Nhượng đối với vương phi là nhớ mãi không quên, vẫn muốn cùng vương phi kết giao tình bằng hữu đi!”

Bộ Phi Ngừ nhíu mày trừng mắt với Hàn Nhượng Thủy, giờ phút này nàng thật sự muốn túm lấy tay của hắn quăng ra khỏi khách sạn Duyệt Lai, rồi hỏi hắn, rốt cuộc đang muốn làm gì, chẳng phải đã có một tên Sở Lăng Yên khiến nàng đau đầu, giờ lại thêm một người nữa, chẳng ai khác lại là sư huynh, bọn họ có tình kệch nàng ở giữa, từ đầu đến đuôi cũng chưa cho nàng nói được một câu đầy đủ nha!

“Lăng Yên, ta có chút không thoải mái.” Thần Tuyết Nhu đột nhiên mở miệng nói ra.

Sở Lăng Yên cuống quýt quay đầu lại, nhìn xem sắc mặt trắng bệch của nàng, trong mắt tràn đầy lo lắng, hắn ôn nhu nói, “Được! Vậy chúng ta quay trở về vương phủ thôi.”

Bộ Phi Ngừ bắt động thanh sắc nhìn xem hai người, trong lòng hình như có một loại mất mát khó nói, thì ra ở trong lòng hắn, thủy chung trọng yếu cũng chính là cô gái kia.

Hàn Nhựt Thủy quay đầu nhìn Bộ Phi Ngừ, kinh ngạc phát hiện ra trong mắt nàng lại chứa đựng một tia khổ sở, chỉ sau một tháng không gặp, nàng lại thay đổi nhiều đến như vậy sao? Nàng cùng tên nam nhân kia đến cùng đã xảy ra chuyện gì?

Sở Lăng Yên dè dặt đỡ lấy Thần Tuyết Nhu, đi ra ngoài, quay đầu lại mới phát hiện ra Bộ Phi Ngừ vẫn như cũ ngồi ở đó, không có chút ý tứ nào là muốn đi, hắn nhìn không được, liền lạnh giọng nói ra, “Vương phi còn không đi sao?”

Bộ Phi Ngừ khổ sở cười một tiếng, hắn nói với nàng lời này, tổng thể là mang theo vẻ tức giận, còn đối với Thần Tuyết Nhu, bất cứ lúc nào cũng là ôn nhu, haizz, cần gì phải so đo những thứ này chứ? Mọi thứ rất nhanh rồi cũng không cùng nàng có quan hệ nữa, chẳng phải sao?

“Thủy công tử, ta đi trước.” Nàng đứng dậy, mang theo Hoa Mộng Dao cùng Diệp Linh Lung rời khỏi.

Bộ Phi Ngừ một đường im lặng theo sát phía sau Sở Lăng Yên, đi trở về Tuyên vương phủ, nàng đứng trước cửa phủ, thản nhiên nhìn về bóng dáng đang xa xa, sau đó xoay người hướng về Lung Nguyệt Các.

“Tri thu, người đưa trác phi về Tuyết Các trước đi.” Sở Lăng Yên vội vàng phân phó, tiếp theo hắn liền xoay người nhìn lại, đã thấy nàng rời khỏi, trong nội tâm không khỏi tức giận, điểm chân phi thân nhảy đến trước mặt nàng, hắn một phen bắt được cánh tay nàng, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Mộc Yên Nhiên, nàng đứng lại cho ta!”

Bộ Phi Ngừ dừng bước, quay đầu lại, cũng không hiểu vì sao nàng lại không muốn nhìn thấy hắn, giọng nói nhàn nhạt mang theo tia xa cách rất rõ ràng, “Vương gia, còn có việc gì sao?”

Không khí rõ ràng có chút căng thẳng, Hoa Mộng Dao cùng Diệp Linh Lung không khỏi có chút bận tâm, đứng nhẹ vào người nàng, nhẹ giọng kêu, “Tiểu thư...”

Sở Lăng Yên lạnh lùng nhìn các nàng một cái nói, “Hai người lui xuống trước đi, Bản vương có lời muốn nói với vương phi!”

“Vâng” Diệp Linh Lung dè dặt đáp, vội vàng kéo Hoa Mộng Dao đi về hướng Lung Nguyệt Các.

“Mộc Yên Nhiên, về sau nếu không có sự cho phép của bản vương, nàng nửa bước cũng không thể bước ra khỏi Tuyên vương phủ!” Sở Lăng Yên bá đạo nói, giọng nói mang theo tính quyết liệt, hình như hắn không hề nói đùa.

Bộ Phi Ngừ sùng sốt chớp mắt một cái, sau đó liền nhẹ nhàng phác thảo môi cười, trào phúng nói ra, “Vương gia, chúng ta thật sự không có hai từ về sau, đừng quên, ngày mai ngài sẽ đưa ta hưu thư, thả cho ta một cuộc sống tự do!”

“Nàng!” Sở Lăng Yên nhất thời cứng họng, liền buông lỏng tay của Bộ Phi Ngừ, đẩy mắt lóe qua vài phần sai lầm không kịp che giấu, hắn đột nhiên cúi người xuống, khước miệng quát ra nụ cười xấu xa, một chữ một câu, cơ hồ từng chữ phun ra dán chặt vào tai Bộ Phi Ngừ: “Bản—vương—đã—hối hận—.”

“Ngài!” Bộ Phi Ngừ mỹ mâu trừng lớn, cơ hồ thẹn quá hóa giận rồi, nàng liền đẩy hắn ra, bật thốt nói, “Sở Lăng Yên, ngài là tên khốn kiếp!”

Sở Lăng Yên ổn định thân hình, không chút gì tức giận, ngược lại nói ra một câu khiến Bộ Phi Ngừ giận đến độ muốn đau cả bao tử rồi, “hừm, ta rất thích nghe nàng gọi tên của ta.”

“Vô lại!” Bộ Phi Ngừ lạnh lùng quát ra hai chữ, liền quay đầu đi.

Sở Lăng Yên nhìn Bộ Phi Ngừ rời khỏi, khước miệng không tự chủ mà giương nhẹ, hôm đó ở trước suối đình, nàng bộ dáng mây trôi nước chảy, thanh thần ung dung yêu cầu hắn cho nàng hưu thư, hắn thật sự bị nàng làm cho tức giận một phen, khiến hắn mất tự chủ mà thuận miệng đáp ứng, nhưng ngay sau đó, hắn liền quên bằng chuyện này.

Hôm nay ở trên đường phố, hắn bắt gặp nàng cùng nam tử khác cười nói tự nhiên, trên mặt lại vui vẻ tươi cười, bộ dáng đó hắn cũng chưa từng thấy qua, đột nhiên hắn mới phát hiện, thì ra nhất cử nhất động của nàng, mỗi một cái nhăn mày, mỗi một việc nàng làm đều khiến hắn thập phần để ý, mỗi lần hắn nhìn thấy nàng, không hiểu vì sao tim hắn lại đập thình thịch, một cỗ ám áp ngọt ngào vui vẻ tràn ngập lòng hắn, hắn quả thật giống như đang mê muội một thứ gì đó, hắn không biết từ lúc nào đối với nàng đã không thể tự kiềm chế như vậy rồi?

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Vườn hoa chuyện phiếm.

Liên tiếp mấy ngày, Bộ Phi Ngừ đều ở bên trong Lung Nguyệt Các, nghĩ đến Sở Lăng Yên lại cứ nhiên lặt lọng như vậy, trong lòng nàng cảm thấy rất

bực bội, nàng đột nhiên phát hiện bản thân mình tại sao đối với hắn lại dễ dàng như vậy, chẳng lẽ nàng thật sự muốn cùng hắn đi đến cuối đời hay sao?

Hoa Mộng Dao cùng Diệp Linh Lung cũng không biết Bộ Phi Ngữ trong lòng đang suy nghĩ gì, chỉ là nhìn gương mặt nàng cũng biết là trong lòng nàng ấy rất phiền muộn, bọn họ hai người không dám nói gì, dè dặt làm chuyện của mình mà thôi.

“Linh Lung, Mộng Dao, theo ta ra ngoài.” Bộ Phi Ngữ đột nhiên mở miệng, hướng về cửa Lung Nguyệt Các đi ra ngoài.

“Vâng” Hai người cùng nhau đáp, buông bỏ việc còn làm dang dở, vội vàng đi theo.

Bộ Phi Ngữ một đường đi tới, nhớ lần trước, sau khi bị thương, nàng cũng không có đi về phủ thăm hỏi thừa tướng phu nhân, không biết thân thể của bà đã đỡ hơn chút nào chưa, trước mắt nàng, chuyện hưu thư có lẽ tạm thời không lấy được, chỉ bằng nàng đến thăm bà một chút, sẵn tiện thay Mộc Yên Nhiên làm tròn một phần đạo hiếu.

“Vương phi, người không thể đi ra ngoài.” Trước cửa thủ vệ đuổi một cánh tay chặn trước mặt nàng.

“Tại sao?” Bộ Phi Ngữ hơi sững sờ, mày liễu nhăn lại, có chút bực mình.

“Đây là lệnh của vương gia.” Thủ vệ cung kính đáp.

Bộ Phi Ngữ lúc này mới nhớ tới hôm trước, Sở Lăng Yên nói câu đó với nàng, vốn nàng còn tưởng rằng chỉ là một câu nói đùa, không ngờ hắn thật sự làm như vậy, nàng không khỏi tức giận một trận, giận đến tái mặt, mím môi, xoay người, bước nhanh cất bước đi vào trong.

“Tiểu thư, người định đi đâu?” Diệp Linh Lung cùng Hoa Mộng Dao theo sát phía sau, trong lòng thấp thòm, thần cảm thấy có gì đó không ổn nha.

Trong nội viện của Thanh Thu Các, một nam tử khép hờ mắt, hai tay để ở sau gáy, nhàn nhã nằm trên chiếc võng, lắc nhẹ qua lại khi có khi không, ánh nắng ấm áp chiếu vào gò má tuấn mỹ tuyết luân kia, khiến cả người hắn nổi bật như tiên nhân.

“Sở Lăng Yên!” Một âm thanh tức giận truyền đến.

Sở Lăng Yên khẽ quay đầu, ngược mắt nhìn lại, khóe miệng không tự chủ được mà giương lên, hắn miễn cưỡng đứng dậy, cười một tiếng trêu chọc, “Thật sự khó tin được, vương phi hôm nay lại đến Thanh Thu các tìm Bản vương nha.”

Bộ Phi Ngữ lười biếng trả lời hắn, trắng mắt liếc nhìn hắn một cái, trực tiếp nói với hắn, “Ta muốn ra ngoài!”

“Hửm?” Sở Lăng Yên đuôi lông mày nảy lên, giọng nói mang theo tia mừng rỡ nhàn nhạt, “Nàng muốn đi đâu?”

“Ta muốn trở về Mộc Phủ thăm mẫu thân ta.” Bộ Phi Ngữ tức giận trả lời, giờ phút này nàng không muốn cùng hắn nhiều lời nói nhảm.

“Được, ta cùng nàng đi.” Sở Lăng Yên cười một tiếng, bá đạo nắm lấy tay nàng đi ra ngoài.

“Không cần!” Bộ Phi Ngữ trực tiếp cự tuyệt, muốn dùng lực tránh thoát tay của hắn, lại bị hắn nắm chặt đến nỗi dùng sức kéo mãi không ra, nàng vừa giận vừa hờn nói, “Sở Lăng Yên, mau thả tay ta ra!”

“Tiểu thư...” Diệp Linh Lung cùng Hoa Mộng Dao đang chuẩn bị đi đến, lại bị Sở Lăng Yên ngăn lại, “Các người không cần đi theo, có Bản vương cùng đi là đủ rồi.”

Trên hành lang dài của đình viện, một nha hoàn vận y phục màu xanh giờ ngón tay chỉ về phía xa nói, “Công chúa, người xem, đấy không phải là vương gia sao?”

Thần Tuyết Nhu theo hướng tay nàng nhìn lại, chỉ thấy Sở Lăng Yên đang nắm tay cô gái áo tím sải bước về hướng cửa ngoài mà đi, khóe miệng trên gương mặt tuấn mỹ khẽ giương cao, nụ cười nhàn nhạt tựa như gió xuân thảng ba, mà cô gái áo tím đó hình như có một chút khó khăn, bị hắn siết sao đất lấy, không hề đủ sức chống đỡ.

Trong lòng Thần Tuyết Nhu một trận đau đớn co rút lại, khuôn mặt tinh xảo đặc sắc trong nháy mắt trắng bệch đi.

Xuyên qua đường cái, Bộ Phi Ngữ cơ hồ một đường đã đi tới phủ Thừa tướng, mới vừa tới cửa, nàng liền bỏ tay Sở Lăng Yên ra, cũng không quay đầu lại, một người một đường hướng vào bên trong cửa phủ mà đi đến, đi qua một đường hành lang thật dài, vòng qua đài thủy, đi vào vườn hoa mộc phủ, đã bắt gặp một nữ tử dung nhan đoan chính đang bận bịu lựa chọn thảo dược.

“Mẫu thân.” Bộ Phi Ngữ đi lên phía trước, dịu dàng kêu to.

“Nhiên nhi, sao con lại tới đây?” An Căn Dung ngược mắt nhìn lại, trong mắt xẹt qua tia kinh ngạc, nhưng chẳng mấy chốc liền khôi phục lại nét mặt bình thản.

“Mẫu thân, để con giúp người.” Bộ Phi Ngữ rất tự nhiên cầm lấy thùng thuốc, bắt đầu loay hoay, một tháng trước, nàng cùng Diệp Linh Lung học về dược thảo, cũng biết không ít, giờ đã có thể nhận biết được nhiều loại thảo dược rồi.

“Không cần đâu.” An Căn Dung nhẹ nói, tươi cười rạng rỡ, “Con có thể đến thăm mẫu thân, mẫu thân đã rất vui rồi.”

“Thực xin lỗi, mẫu thân.” Bộ Phi Ngữ có chút thẹn thùng cười cười, “Thời gian trước, gặp một chút chuyện, cho nên con mới không thể về đây sớm hơn thăm người.”

“Không sao, mẫu thân sao lại có thể tính toán với con đây?” An Cận Dung lời kéo Bộ Phi Ngữ đi đến chỗ phía xa nói, “Mau ngồi xuống, mẫu thân đã chuẩn bị rất nhiều món điểm tâm mà con thích.”

Bà phát phát tay, nha hoàn liền đem rất nhiều loại điểm tâm đi tới, bà nhìn Sở Lăng Yên này giờ vẫn yên lặng đứng bên cạnh, nên thuận miệng nói, “Vương gia, cũng ngồi xuống ăn một ít đi.”

“Được.” Sở Lăng Yên cười một tiếng, nâng bước đi đến bên cạnh Bộ Phi Ngữ, ngồi sát bên nàng.

“Nào, mau ném thử xem!” An Cận Dung trong lòng tràn đầy vui vẻ, kéo lấy tay Bộ Phi Ngữ, “Mẫu thân cũng không biết con khi nào đến, nên mỗi ngày đều cho người chuẩn bị một ít.”

Bộ Phi Ngữ nhìn một bàn điểm tâm trước mắt, trong nháy mắt hốc mắt của nàng đã ướt át, không hiểu vì sao trong lòng lại dâng lên một trận xúc động, từ nhỏ nàng đã mất đi song thân, đã lâu rồi nàng chưa từng cảm nhận qua tình yêu thương của người thương, mặc dù sự phụ đối với nàng rất tốt, nhưng tổng thể vẫn rất nghiêm khắc, chưa từng cùng nàng thân thiết như vậy.

Nàng cầm lấy một miếng bánh hoa lê cao bỏ vào trong miệng, vừa cắn vào miệng đã tan, lại mang theo hương hoa lê nhàn nhạt, khẽ mỉm cười nói, “Ăn ngon thật, cảm ơn mẫu thân.”

“Thích là tốt rồi!” An Cận Dung hết sức hài lòng gật gật đầu.

“Mẫu thân, thân thể của người, tốt hơn chút nào không?” Bộ Phi Ngữ ân cần hỏi.

“Đều là bệnh cũ tật xấu, không có gì đáng ngại.” An Cận Dung ôn nhu cười một tiếng, cầm lấy khăn lụa, tỉ mỉ lau đi mảnh vụn điểm tâm trên khóe miệng của nàng.

Hai người vừa ăn vừa tán ngẫu chuyện nhà, ánh mắt trời âm áp dịu dàng chiếu vào bên trong tiểu viện, khung cảnh hài hòa mà ấm áp. Sở Lăng Yên này giờ chỉ lặng lẽ một bên nghe hai người nói chuyện, trên khuôn mặt tuấn mỹ thủy chung chỉ thản nhiên mỉm cười.

Thời gian như thoi đưa, đảo mắt, trời đã ngả về chiều, An Cận Dung tự mình đưa hai người Sở Lăng Yên và Bộ Phi Ngữ ra cửa.

“Mẫu thân, Nhiên nhi không muốn trở về, chỉ muốn ở bên cạnh mẫu thân.” Bộ Phi Ngữ lưu luyến không chịu rời khỏi tay của An Cận Dung, dung nhan xinh đẹp tựa như nụ hoa mới hé chờ nở rộ, nhìn rất là đáng yêu, động lòng người.

Sở Lăng Yên tự tiểu phi tiểu nhìn nàng, cũng không nói lời nào, tựa hồ đã biết rõ ý đồ của nàng, đôi mắt thâm thúy mang theo tia vui vẻ nhẹ nhàng.

An Cận Dung liếc nhìn Sở Lăng Yên, có chút lúng túng nói, “Nha đầu ngọc, đã lập gia đình, còn làm nũng như vậy, mau cùng Tuyên vương trở về đi.”

“Phu nhân, khả bảo trọng.” Sở Lăng Yên mỉm cười, lại nhìn bộ mặt không cam lòng của Bộ Phi Ngữ, rảnh rang nói, “Vương phi, chúng ta đi thôi.”

“Mẫu thân, vậy lần sau con sẽ về thăm người.” Bộ Phi Ngữ vẻ mặt uể oải, nàng vốn muốn mượn có nương nhờ Mộc phủ, để không cần phải ngày ngày đối mặt với tên vô lại kia, nhưng không ngờ.

“Được, sắc trời đã không còn sớm nữa, mau trở về đi!” An Cận Dung lại lần nữa dịu dàng thúc giục nàng.

“Mẫu thân, người nhất định phải chú ý thân thể của mình a!” Bộ Phi Ngữ lưu luyến quay đầu lại nói.

An Cận Dung nhìn bóng dáng đi xa của hai người, lắc đầu khẽ thở dài một tiếng, xoay người trở vào.

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38: Lưỡi rắn (giống tim đèn) tử

Tinh không vạn lý, mây trắng đầy trời, gió nhẹ lướt qua, không khí trong lành nhàn nhạt phiêu đã dưới giàn hoa Từ Đăng.

“Vương phi tỷ tỷ.” Một thanh âm êm ái truyền đến.

Bộ Phi Ngữ ngẩng đầu nhìn lại, liền nhìn thấy một nữ tử váy trắng đang hướng về phía nàng, mày liễu dài nhỏ, một đôi mắt thu thủy yêu kiều, khuôn mặt tinh xảo đặc sắc nhưng có vài phần tái nhợt.

Bộ Phi Ngừ hơi ngẩn ra, thả quyển sách trong tay xuống, đứng dậy nói, “Ngọc nhị công chúa.”

“Vương phi tỷ tỷ, gọi ta là Tuyết Nhu được rồi.” Thần Tuyết Nhu nhẹ nhàng cười một tiếng, đi đến bên cạnh Bộ Phi Ngừ ngồi xuống.

“Được.” Bộ Phi Ngừ hơi nghi ngờ nhìn nàng, “Ngươi đến tìm ta có việc gì sao?”

Thần Tuyết Nhu mỉm cười nói, “Tuyết Nhu gả vào vương phủ đã nhiều ngày, nhưng cũng chưa từng tới đây bái kiến tỷ tỷ, thật sự là thất lễ.”

“Không vấn đề gì cả.” Bộ Phi Ngừ lắc lắc đầu, “Ta Không quan tâm những thứ lễ nghi này.”

“Không hề nghĩ tới, Từ Hoa Đàng hôm nay lại nở đẹp như thế.” Thần Tuyết Nhu đột nhiên đứng dậy đi đến giàn hoa, hơi ngửa đầu, ngón tay thon dài khẽ vuốt ve nhụy hoa màu tím nhàn nhạt, không hiểu vì sao giọng nói lại mang theo đau thương khó hiểu, “mẫu phi của Lăng Yên thập phần thích Hoa Từ Đàng, hoa này là chính tay người tự trồng, người hy vọng ta mỗi ngày đều có thể nghe được mùi hương của loài hoa này, chỉ tiếc...”

Bộ Phi Ngừ nghe vậy cũng chỉ cười nhạt một tiếng, khoe miệng mang theo tia khổ sở khó tả, thì ra những cảnh Hoa từ đàng này đều là do mẫu phi của hần vì cô gái này mà trồng, chắc hẳn mẫu phi của hần rất mực yêu thương nàng ấy đi, vậy mà bây giờ nàng lại ở tại nơi này, vậy có tính là nàng là tu hú đi chiếm tổ chim khách không?

Thần Tuyết Nhu quay trở lại ngồi cạnh bên Bộ Phi Ngừ, khẽ mỉm cười, thay đổi đề tài nói, “Đã sớm nghe nói, tỷ tỷ không chỉ là cảm kỳ thư họa mọi thứ đều tinh thông, mà ngay cả y thuật cũng thập phần tuyệt vời. Từ năm năm trước, Tuyết Nhu trúng độc, thân thể không được tốt lắm, mỗi ngày đều phải uống thuốcm không biết tỷ tỷ có thể thay Tuyết Nhu bắt mạch một chút, xem thử có thứ thuốc nào có thể giải trừ độc tố không?”

“Sao...?” Bộ Phi Ngừ nghe vậy liền kinh ngạc, mặc dù trong khoảng thời gian này nàng cũng đọc không ít sách thuốc, nhưng mà nàng cũng không thể nắm chắc là có thể thay người bắt mạch xem bệnh hay không nữa.

Lúc này Thần Tuyết Nhu đã đưa cổ tay ra, có chút khó hiểu nhìn phản ứng của Bộ Phi Ngừ. “Tỷ tỷ sao vậy, tỷ tỷ không muốn sao?”

“Không...Không phải.” Bộ Phi Ngừ rũ mắt cuống quýt, nàng làm sao biết được Thần Tuyết Nhu là trúng phải độc gì, cho dù muốn nói vậy cũng không được, trong lúc nhất thời nàng có chút khản trương bàn tay đã thấm đầy mồ hôi.

Bỗng nhiên một nha hoàn vận lục y hồng hộc chạy vào, “Công chúa, ta tìm người rất lâu!”

Thần Tuyết Nhu nghi ngờ quay đầu lại, “Vân Nhi, sao ngươi lại chạy tới đây?”

“Công chúa, người nên uống thuốc.” Nha hoàn lục y nhắc nhở.

“À, thì ra là tìm ta vì chuyện này sao?!” Thần Tuyết Nhu đứng người lên, thẹn thùng cười cười, “Vương phi tỷ tỷ, Tuyết Nhu cáo từ trước.”

“Uhm” Bộ Phi Ngừ ước gì nàng ấy có thể nhanh chóng rời khỏi đây, vừa mới nghe được liên thờ phào một cái, nhưng không may Thần Tuyết Nhu như tơ liễu té ngã xuống trước mặt nàng.

“Công chúa!” Lục y nha hoàn kinh hách hô to, tay chân luống cuống chạy đến bên cạnh Thần Tuyết Nhu.

Bộ Phi Ngừ vội vàng đi lên phía trước, liền nhanh chóng nói, “Ngươi nhanh mau đi gọi Bạch Vân Phi đến.”

“Tuân!” Nha hoàn y lục gật đầu đáp ứng, vội vàng liền rời đi.

Hoa Mộng Dao cùng Diệp Linh Lung cơ bản đang đứng ở phía xa, liền chạy nhanh đến phía trước, giúp Bộ Phi Ngừ đỡ Thần Tuyết Nhu đi vào phòng.

Trên giường, Thần Tuyết Nhu mi tâm khóa chặt lại, cái trán đã lấm tấm những giọt mồ hôi tròn to lạnh lạnh, song mắt vẫn nhắm chặt, toàn thân lấy bầy run lên, trong miệng không ngừng lẩm bẩm, “Lạnh quá...lạnh quá...”

“Linh Lung, sao rồi?” Bộ Phi Ngừ có chút không biết phải làm như thế nào, nàng không ngờ rằng Thần Tuyết Nhu phát bệnh lại thống khổ như vậy.

“Tiểu thư, mạch nàng rất kỳ quái, ta cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.” Diệp Linh Lung bắt đầu đi lắc đầu, nàng cũng chỉ là theo tiểu thư học ít môn nghề, những loại bệnh nhỏ thì có thể ứng phó, nhưng các bệnh phức tạp thì hầu như không thể bắt mạch ra được.

“Tuyết Nhu!” Sở Lăng Yên cùng Bạch Vân Phi vội vàng đi vào.

Thần Tuyết Nhu nghe đến thanh âm, liền gấp rút mở mắt ra, nắm chặt tay Sở Lăng Yên, thống khổ nói, “Lăng Yên, ta lạnh quá...Thật khó chịu...Ôm ta một chút được không?”

“Được.” Sở Lăng Yên ôn nhu đáp, đi lên phía trước dịu dàng ôm vào trong ngực.

Bạch Vân Phi từ trong ống tay rút ra sợi dây tơ màu đỏ, sợi tơ liền nhẹ nhàng quấn lấy cổ tay của Thần Tuyết Nhu, trầm ngâm một lát, liền nhìn về phía Sở Lăng Yên nói, “Thuốc dùng trước kia đã mất công hiệu, xem ra phải đổi phương thuốc mới, ngươi trước tiên tránh qua một bên, để ta lập tức thì châm cho nàng, tạm thời áp chế độc tố đang hành hạ trong cơ thể.”

“Được.” Sở Lăng Yên mới vừa chuẩn bị đứng dậy, dự định lui sang một bên, đã bị Thần Tuyết Nhu nắm chặt tay không buông nói, “Lăng Yên, đừng đi!”

“Được, ta không đi.” Sở Lăng Yên chỉ có thể ngồi trở lại bên giường, lần lượt từng chút một trấn an nàng, “Đừng sợ, ta ở đây rồi, ta không đi đâu hết.”

Bộ Phi Ngữ lẳng lẳng một bên đứng nhìn, trong lòng không biết có bao nhiêu tư vị, mặc dù nàng rất đồng tình với Thần Tuyết Nhu, nhưng nhìn thấy Sở Lăng Yên ôm một cô gái khác trước mặt nàng, trong lòng rất không dễ chịu, đành phải xoay người, lặng lẽ đi ra ngoài, bóng dáng mảnh mai mang theo vài phần cô đơn.

Trong phòng, thỉnh thoảng liền truyền đến thanh âm thống khổ của nữ tử đó, Bộ Phi Ngữ một mình ngơ ngác ngồi ở trong sân, tâm tư có chút phiền muộn ý loạn, tiện tay hái xuống một đóa Hoa Tử Đằng, trong lòng không yên, đem cánh hoa từng mảnh giật xuống, không biết đã qua bao lâu, bên chân nàng đã phủ đầy cánh hoa màu tím trên đất, Bạch Vân Phi trên vai vác hòm thuốc từ trong phòng đi ra, Bộ Phi Ngữ nhìn thấy liền đứng dậy kêu to, “Bạch Vân Phi, chờ một chút!”

“Hửm?” Bạch Vân Phi dừng bước chân, quay đầu nhìn nàng, “Vương phi, tìm ta có việc sao?”

Bộ Phi Ngữ giả vờ tùy ý nói, “Ta muốn hỏi một chút về bệnh tình của Ngọc Nhị công chúa, rốt cuộc nàng trúng độc gì?”

Bạch Vân Phi đảo mắt một cái, ngắn gọn đáp, “Lưỡi rắn(giống tim đèn) tử.”

“Lưỡi rắn (giống tim đèn) tử?” Bộ Phi Ngữ hơi hơi nhíu mày, gần đây sách thuốc cũng xem qua không ít, lại chưa từng nhìn thấy có quyển sách nào nói về căn bệnh kì lạ này, nàng thử dò xét hỏi, “Đây là kỳ độc gì, chẳng lẽ không có thuốc nào chữa được sao?”

Bạch Vân Phi lặng yên một hồi, cúi đầu xuống, không biết tính toán gì, ngay tại thời điểm Bộ Phi Ngữ còn cho rằng hẳn không có ý định trả lời nàng, thì đột nhiên hần mở miệng nói, “Người chế ra loại độc này chính là đệ nhất thiên hạ độc y, là Bộ Thương Vân của Bộ Vân trang chủ. Mười lăm năm trước, không biết vì sao toàn Bộ Vân Trang liền bị cháy, trong một đêm, không một ai sống sót, độc này cũng đã không có ai có thể tìm ra biện pháp chữa trị rồi.”

“Bộ Thương Vân...” Bộ Phi Ngữ trong lòng nhẹ run lên một cái, mảy may trong suốt thoáng hiện lên nét kỳ dị, là cha nàng đã chế ra loại độc được này sao?!

Bạch Vân Phi chú ý tới phản ứng của Bộ Phi Ngữ có chút kỳ quái, liền hỏi, “Vương phi, người làm sao vậy?”

Bộ Phi Ngữ phục hồi tinh thần lại, nhẹ nhàng lắc đầu, giữa lông mày hình như bất giác có chút giật mình, “Không có gì.”

“Người cảm thấy kỳ lạ, cũng là rất bình thường.” Bạch Vân Phi ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm vào Bộ Phi Ngữ, giọng nói có vẻ không đếm xỉa tới, giống như là đang nói chuyện tán gẫu bình thường, “Độc được của Bộ Thương Vân dù sao cũng không truyền cho bên ngoài, trên giang hồ đã từng có rất nhiều môn phái đến Bộ Vân Trang hỏi xin thuốc, cuối cùng đều không công mà lui, người này là một kỳ nhân, mục đích ông ta muốn nghiên cứu độc được này cũng chỉ có một, đó chính đầu cùng sư huynh đồng môn của ông ta, có thể nói hai người cả đời đều cùng nhau tranh đấu.”

Bộ Phi Ngữ vẻ mặt đầu tiên là kinh ngạc, rồi sau đó dường như phát hiện được gì, đột nhiên mảy may híp lại, hỏi một câu, “Bạch Vân Phi, người một thân y thuật khó lường, vậy người là người phương nào, sư phụ người là ai, có thể nói ta biết hay không?”

Bạch Vân Phi ánh mắt ám trầm, lơ mơ thoáng phát hiện ra có vài phần không đúng, cũng rất mau lẹ đã che đi, giọng nói có chút giễu cợt, “Nghe nói y thuật của vương phi rất cao minh, hiện giờ người như thế nào lại muốn nhập môn sư phụ ta? Đáng tiếc, người không có cơ hội rồi, lão nhân gia, ông ta nhiều năm trước sớm đã về cõi tiên.”

Ngay sau đó, không đợi Bộ Phi Ngữ phản ứng, Bạch Vân Phi liền vác túi thuốc xoay người rời đi.

Bộ Phi Ngữ nhìn xem bóng lưng rời đi, trong lòng thật lâu vẫn không thể nào bình tĩnh lại, cha nàng mười mấy năm trước cũng đã qua đời, theo lý thuyết mà nói, trên đời nhất định sẽ không xuất hiện loại độc đó nữa, có thể vào năm năm trước Thần Tuyết Nhu trúng động đồng dạng chính là cha nàng cũng chưa từng chết trong trận lửa lớn kia, cha nhất định còn sống trên cõi đời này, ý nghĩ ngày càng mãnh liệt, khiến Bộ Phi Ngữ không tự chủ được mà dấy lên vẻ chờ mong.

“Vương phi tỷ tỷ, lần này đa tạ tỷ.” Thần Tuyết Nhu chẳng biết lúc nào đã chạy tới trước mặt nàng, sắc mặt vẫn như cũ thập phần tái nhợt.

“Hửm?” Bộ Phi Ngữ có chút sửng sốt, hỏi phục lại tinh thần, cười xấu hổ nói, “Công chúa không cần phải cảm ơn ta, kỳ thật ta không có làm gì cả.”

Thần Tuyết Nhu nhìn nam tử bên cạnh ôn nhu cười, trên mặt tái nhợt có chút ửng đỏ, nhẹ nhàng nói, “Lăng Yên, đưa muội trở về Tuyết các được không?”

“Uhm.” Sở Lăng Yên gật đầu, trước khi đi còn liếc qua Bộ Phi Ngữ, phát hiện nàng có chút mất hồn vía, lại thấy trên mặt đất lấp đầy những cánh hoa tử đằng đã bị nàng tàn phá, không biết hẳn nghĩ đến điều gì, trên mặt xẹt qua tia vui vẻ chậm rãi nổi lên.

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Lại dò xét Giả phủ

Bầu trời màu lam, không nhiễm hạt bụi nào, trong suốt lóng lánh, nhiều rặng mây trắng phản chiếu trên mặt hồ trong suốt, những con cá đủ màu đua nhau bơi lội, tăng thêm sắc thái, cảnh tượng nhìn đến hết sức tươi đẹp mà rục rờ.

Bộ Phi Ngừ một mình quanh quẩn ở bên hồ, tay cầm một nhánh liễu buồn chán quét qua quét lại, nàng thỉnh thoảng lại ngẩng đầu lên nhìn chung quanh, tựa hồ đang đợi người nào đó.

Xa xa, một nam tử nhanh nhẹn đi đến, trong tay cầm răng ngà quạt xếp, thân vận áo trắng như tuyết, tóc đen được buộc lên bằng ngọc quan, đôi hắc tử đen thui giống như ngọc cổ hiện ra tia sáng mê người, ôn nhuận như gió xuân đầu mùa lướt đến.

“Cầm Phong.” Bộ Phi Ngừ đi lên trước, gọi hắn, nàng biết rõ, mỗi ngày vào canh giờ này, Đoạn Cầm phong cũng sẽ ghé Tuyên vương phủ, cho nên mới đặc biệt ngồi đây chờ hắn đến.

Đoạn Cầm Phong dừng bước, quay đầu nhìn lại, hơi có chút ngoài ý muốn hỏi, “Nhiên nhi, sao nàng lại ở đây?”

“Cầm Phong, ta muốn hỏi huynh một số việc.” Bộ Phi Ngừ bước nhanh đến trước mặt hắn. Bộ dáng muốn hỏi lại thôi, đứng nhìn hắn.

“Nàng nói thử xem.” Đoạn Cầm Phong cười nhạt một tiếng, nụ cười tựa như ánh mặt trời của ngày xuân, ấm áp đi vào lòng người.

“Ta muốn biết...” Bộ Phi Ngừ do dự một chút, vẫn chưa chịu hỏi, liền nói, “Hàn Quý phi năm đó bị trúng độc, là ai đã hạ độc thủ?”

“Việc này...” Đoạn Cầm Phong thần sắc sững sờ, cúi đầu xuống, con ngươi đen lóe sáng rồi vụt tắt.

Bộ Phi Ngừ có chút nôn nóng, liền kéo hắn lại, hơi ngửa đầu, mỹ mâu trong suốt lộ ra vẻ chờ đợi, “Ta biết chuyện này là bí mật của triều đình không thể tùy tiện nói ra, nhưng có thể chuyện này đối với ta có liên quan mật thiết, nói cho ta biết được không?”

Rắc cục, Đoạn Cầm Phong môi mông khê nhúc nhích, liền nói, “Là hoàng hậu.”

“Hoàng hậu?” Bộ Phi Ngừ kinh ngạc một hồi, mỹ mâu xẹt qua tia thần sắc phức tạp, hoàng hậu sao lại có loại độc được đó? Chẳng lẽ phụ thân cùng người hoàng thất có mối quan hệ gì sao?

Đoạn Cầm Phong kỳ quái nhìn thoáng qua Một Phi Ngừ, chỉ thấy nàng cúi đầu, chau mày, giống như đang nghiêm túc suy nghĩ chuyện gì đó, hắn nhìn không được liền hỏi, “Nàng sao lại đột nhiên hỏi ta chuyện này?”

“Không có gì, chỉ là hiếu kỳ mà thôi, cảm ơn huynh.” Bộ Phi Ngừ lấy lại tinh thần, không yên lòng cười cười, vội vàng cáo từ.

...

Đêm xuống, hoàn toàn yên tĩnh, trăng sáng chậm rãi treo lên cao, một bóng dáng màu đen nồng đậm trong bóng đêm, linh xảo xuyên qua, xoay người một cái liền đã nhảy vào bên trong Giả phủ, nàng nhanh như mèo, dè dặt tránh thoát được người tuần tra trong phủ, đi vào một biệt viện khác, nhẹ nhún mũi chân, bay vào trong phòng, chuyển động phát tượng, bước nhanh đi vào mật thất.

Trong mật thất, nàng lặng lẽ nhìn về hàng loạt giá sách trước mặt, một đồng binh thuốc, hốc mắt dần dần đã có chút ướt át, nàng biết rõ những thứ này nhất định đều là của cha nàng, bởi vì ngày trước tuổi nhỏ nàng đã từng nhìn qua thư phòng của cha mình, nàng từ từ đi về phía trước, dùng tay nhẹ nhàng mon trón đồng sách thuốc trên giá sách kia, phảng phất trên mặt sách còn lưu lại hương vị của cha nàng.

Đột nhiên, có tiếng bước chân truyền đến, trong bụng nàng cả kinh, một thân phi lên giá sách cao cao kia.

Trong ánh nến mờ tối, một nam tử trung niên chậm rãi đi đến, một thân trường bào màu xám, trên trán còn có vài nếp nhăn thật sâu, hắn đến trước một giá sách, mắt nhanh chóng tìm kiếm, từ trên giá sách rút ra một quyển sách thuốc, sau đó xoay người đi ra khỏi mật thất.

Trên giá sách Bộ Phi Ngừ phi thân đáp xuống, bắt động thanh sắc đuổi theo.

Nam tử trung niên đi qua vài cái hành lang, xuyên qua một hoa viên, đi đến một hòn giả sơn, sau đó nhẹ nhàng chuyển động thạch bích. Trước mắt hòn non bộ liền chuyển động, lộ ra một lối đi ở phía dưới, hắn từ thềm đá đi xuống, một đường đi thẳng vào bên trong, thì ra lại có mật thất khác, bên trong là những đèn đuốc sáng trưng, có mấy vị lão nhân đang ở trên bàn ngồi viết, mà nam tử trung niên kia tay cầm sách thuốc, vừa lật vừa xem, hướng về phía tủ lựa chọn thảo dược.

Phụ thân ở đây sao? Bộ Phi Ngừ trong lòng dấy lên một tia hi vọng, nàng cẩn thận đánh giá mỗi người trong mật thất, con mắt theo đó liền chuyển động, nhưng vẫn không nhìn thấy gương mặt quen thuộc, mỹ mâu trong suốt có chút ảm đạm, cuối cùng giống như đã mất đi hi vọng, phụ thân đã chết rồi, làm sao mà còn tìm được, nàng lạnh lùng mở miệng nói, “Trên tay người, sách thuốc này từ đâu mà có?”

“Người là ai?” Mấy tên lão nhân nhìn hắc y nhân ở trước mặt không biết khi nào đã xuất hiện, liền vọt phần hoảng sợ, đang muốn kêu lên.

“Tất cả không ai được lên tiếng, nếu không...” Bộ Phi Ngữ cầm trong tay một nắm kim châm, hướng về một lão nhân phát đi, lão nhân liền hừ nhẹ một tiếng, ngay lập tức nằm sấp ở trên bàn, những lão nhân còn lại không dám nói lời nào nữa.

“Nói, những quyển sách này từ đâu mà có?” Bộ Phi Ngữ nhìn nam tử trung niên kia, lạnh lùng hỏi.

“Ta... chỉ biết sách này là... do Bộ thương Vân lưu... lưu lại.” Nam tử trung niên run rẩy nói, vẻ mặt hoảng sợ, “Những thứ khác... Ta cái gì... cũng không biết.”

Bộ Phi Ngữ nhìn sơ qua nam tử trung niên, thấy dáng vẻ của hắn cũng không giống như là đang nói dối, ép cung hỏi thêm cũng không có kết quả gì, nàng than nhẹ một tiếng, chỉ có thể xoay người rời khỏi mật thất.

Phía sau hòn son giả có hai nam tử lặng lẽ đi ra, lẳng lặng nhìn xem bóng dáng hắc sắc biến mất trong đêm tối.

“Mật thất bí ẩn, đã dễ à phát hiện rồi.” Cổ lão nhân nói.

“Đây là thả dây dài câu cá lớn, đương nhiên phải cho nàng ta biết một số thứ.” Sở Lăng Nhiên nhàn nhạt nói ra, khoe miệng quyền rũ một tia vui vẻ âm lãnh, “Không ngờ, nàng ta lại có hứng thú với sách thuốc của Bộ Thương Vân như thế.”

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Trở lại Bộ Vân Trang

Một vòng trăng tàn lạnh lung treo trên trời đêm, ánh trăng sáng bao phủ cả vùng núi linh ẩn, gió đêm cuộn cuộn nổi lên, nhẹ nhẹ phát ra từng đợt lạnh lạnh gào thét giữa nơi rừng núi, gió ào ạt thổi những tàn cây nhánh lá như ma quỷ xui khiến rung động tầng tầng, trong rừng cây, tiếng những con dế mèn không ngừng kêu la thảm thiết, bi ai vang vọng cả nơi hoang tàn mà vắng vẻ của Bộ Vân Trang, nơi này là nơi cất giữ truyền thuyết trận lửa lớn thảm thiết năm đó.

Bộ Phi Ngữ một thân phi xuống, mười lăm năm qua, nàng cũng chưa từng đến nơi này, trận lửa lớn năm đó không chỉ cướp đi toàn bộ ba trăm người trong Bộ Vân Trang, mà cũng đoạt đi tính mạng của những người mà nàng thương yêu nhất trên cõi đời này.

Đã nhiều năm qua, nàng không có dũng khí để trở về nơi này, nàng lo lắng nửa đêm vì mộng mà bất chợt sợ hãi tỉnh lại, lại lần nữa chứng kiến cảnh lửa lớn năm đó, cũng lại một lần nữa cảm thụ nỗi cô đơn tuyệt vọng, một nỗi sợ hãi mà nàng không dám đối mặt lại lần nữa.

Nàng từng bước từng đi về phía trước, ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng chiếu vào đồng hoang tàn, bốn phía một mảnh trống rỗng, không có gì cả, chỉ có gió lạnh nhẹ nhẹ gào thét, mang đến hơi thở lạnh buốt tê người, nàng nhìn về gốc cây đại thụ ở phía xa, phảng phất còn có thể nhìn thấy bóng dáng mờ mờ của vị nam tử trung niên vận cẩm phục màu xanh đậm, đang có vẻ mặt tức giận nhìn về vị tiểu cô nương đang thút thút khóc, nghiêm nghị mắng nàng.

Hốc mắt nàng đã có chút ướt ướt, càng đi về phía trước, lại càng nhìn thấy giàn trồng hoa sớm đã không còn những giàn hoa Tử Đằng điểm lẹ nữa, cũng không còn nhìn thấy chiếc xích đu mà từ lâu còn mang tiếng cười chuông bạc đã không còn. Cảnh vật cùng nàng cười, cùng nàng khóc, cùng nàng chơi, tất cả đều đã không còn tồn tại trong cuộc sống của nàng.

Mỗi một bước đi của nàng, mơ hồ từng dòng kỉ niệm hồi ức thuở nhỏ, cứ ào ạt như thủy triều ùn ùn kéo tới, từng mảng hình ảnh cứ quanh quẩn trong đầu nàng mãi không chịu đi, tâm tư bị nỗi đau dày xé đến tê liệt, mỹ mầu trong suốt giờ phút này lại bị bịt kín bởi một tầng hơi nước, nàng đột nhiên dừng bước, không có dũng khí để tiếp tục bước nữa, xoay người rời khỏi, đi vào một sườn núi nhỏ trong Bộ Vân Trang, đó chính là nơi an nghỉ của những người mà nàng thương nhất.

“Phụ thân, mẫu thân, Phi Ngữ tới thăm hai người.” Nàng quỳ trước phần mộ, kéo xuống khăn che mặt, để lộ ra một dung nhan thanh lệ thoát tục.

“Phi Ngữ thật sự rất nhớ hai người, thật sự rất muốn...” Nàng đôi tay run rẩy vươn lên vuốt ve bia mộ, âm thanh trầm thấp nghẹn ngào nói, “Phụ thân, người còn sống không? Sư phụ nói, năm đó cháy lớn, Bộ Vân Trang không một ai sống sót, đích thân bà đã chôn cất phụ thân cùng mẫu thân.”

Ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng như vô thức rơi vãi trên bóng dáng hắc sắc có phần cô đơn ở trước bia mộ kia, cảnh tượng yên tĩnh không một tiếng động, chỉ có tiếng chim hót ve kêu, phảng phất còn nghe được tiếng khóc lóc kể lể.

“Là ai!” Nàng nghe thấy một tiếng vang, nhanh chóng đứng người lên, cảnh giác nhìn về bốn phía, chỉ thấy gió động thổi lay cành lá, lạnh lùng rung nhẹ.

Lúc này tâm tình nàng mới buông lỏng xuống, ngẩng đầu nhìn sắc trời, cũng không còn sớm nữa, xoay người rời đi, thi triển khinh công, hướng về Tuyên vương phủ bay đi.

Nàng linh xảo nhảy vào Lung Nguyệt Các, đang chuẩn bị đi vào trong phòng, lại nghe phía sau có tiếng bước chân truyền đến, trong lòng nàng một phen cả kinh, phi thân nhảy lên phía sau nhà, ngồi xồm người xuống, ngưng thần nín thở, không để cho mình phát ra tiếng vang nào.

Xa xa một từ y nam tử đạp trên ánh trăng mà đi tới, hần nhìn vào bên trong phòng của Lung Nguyệt Các, ánh nến vẫn sáng, đã trễ thế này, nàng vẫn chưa ngủ sao?

Hần đẩy cửa đi vào, đã thấy một cô gái áo tím gục xuống bàn, dung nhan xinh đẹp mang theo nét buồn ngủ an tường, trong tay còn cầm lấy một quyển sách thuốc.

Ngoài phòng, Bộ Phi Ngữ khẽ đứng dậy, dè dặt đưa tay lên cửa sổ đâm thủng một lỗ nhỏ, nhìn vào bên trong, trong lòng ngạc nhiên hít một ngụm khí lạnh, sao lại là hần!

Sở Lăng Yên nhìn cô gái trước mắt, bất đắc dĩ lắc đầu cười một tiếng, dè dặt lấy quyển sách thuốc trên tay nàng, để qua một bên, nhẹ nhàng ôm lấy nàng, đi đến bên giường.

Hần muốn làm gì a! Bộ Phi Ngữ mạnh mẽ trợn to hai mắt, trong lòng khẩn trương đến nỗi lời nơi cổ họng cũng không nói ra được.

Sở Lăng Yên nhẹ nhàng đem cô gái đang ngủ say trong ngực đặt lên giường, kéo chăn qua một bên, dịu dàng đắp cho nàng. Hần ngồi bên cạnh giường, lẳng lặng nhìn xem dung nhan xinh đẹp như hoa kia, khoe miệng không tự giác mà giương lên, qua một hồi lâu, hần đứng dậy, đi ra khỏi phòng, khẽ nhẹ đóng cửa phòng lại, rời khỏi Lung Nguyệt Các.

“Phù...” Bộ Phi Ngữ thở phào nhẹ nhõm, nhìn Sở Lăng Yên đã đi xa, mới từ trong góc tối bước ra, đẩy cửa vào phòng, đi đến bên giường, nhìn Hoa Mộng Dao đang ngủ say, than nhẹ một tiếng, “Hèn là tiêu nha đầu đã ngủ thiếp đi, có lẽ hần cũng không phát hiện ra sơ hở gì?”

.....

Giả phù, một bóng dáng màu đen giống như làn khói nhân nhật lặng lẽ bay vào, trực tiếp đi đến một cái viện khác.

“Ngươi nói sao, nàng là nữ nhi của Bộ Thương Vân!” Sở Lăng Nhiên vẻ mặt khiếp sợ từ trên ghế đứng dậy.

“Thiên chân vạn xác! Chính tai thuộc hạ nghe thấy nàng quỳ gối trước phần mộ của Bộ Thương Vân mà nói.” Nam tử áo đen một chân quỳ xuống đất, giọng nói mười phần khẳng định, trên mặt một vết sẹo thật dài dưới ánh nến trông có vẻ dữ tợn hơn thường ngày.

“Ngươi lui xuống trước đi.” Sở Lăng Nhiên phản phó nói, trong mắt thần sắc vô cùng thâm trầm.

“Tuân!” Nam tử có vết sẹo liền xoay người rời đi.

“Xem ra nàng ta không phải là Mộc Yên Nhiên rồi.” Cổ lão nhân đứng một bên phân tích nói.

“Năm đó các người đã tìm hết toàn bộ Bộ Vân Trang, cũng không phát hiện ra cách điều chế loại dược mê hồn dẫn phách, ngươi nghĩ xem liệu có thể đang ở trên người nàng hay không?” Sở Lăng Nhiên dự đoán nói.

“Rất có thể.” Cổ lão nhân gật đầu đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 41: Sinh thần của hoàng hậu.

Mấy ngày sau, ngày sinh thần của hoàng hậu liền đến.

Ban đêm, lưới liềm trăng non lặng lẽ dâng lên cao, chung quanh trăng non, còn có thêm mấy viên sao phát ra ánh sáng yếu ớt, dường như đang ngắm nhìn cảnh đêm thịnh yến ca múa vui mừng cảnh thái bình của hoàng cung Già quốc.

Thảm đỏ yến hội thật dài được trải ở chính giữa, một đường kéo dài đến ngự hoa viên, mấy cô nữ tử trẻ tuổi chân trần ca hát múa nhảy trên thảm đỏ, thân thể nhẹ nhàng chuyển động, vẩy dài tăn ra, kỹ thuật múa thướt tha uyển chuyển, tiếng hát du dương mê hoặc khuấy động lòng người. Khúc nhạc dừng, các cô gái liền rời rít tụ lại, cung kính hành lễ với vị đế vương đang ngồi trên thềm đá, sau đó trật tự ngay ngắn lui xuống.

“Lần trước sinh thần của phụ hoàng, may mắn được nghe tài đánh đàn siêu nhiên của Tuyên vương phi, hôm nay là sinh thần của mẫu hậu, chẳng hay ta có thể thỉnh Tuyên vương phi vì mẫu hậu khải một bản không?” Sở Lăng Nhiên ngồi ở đối diện, xa xa nhìn qua Bộ Phi Ngữ, ngũ quan như đao khắc mang theo nụ cười tà tử.

Bộ Phi Ngữ nghe vậy liền ngẩng đầu nhìn về nữ tử một thân phượng bào ngồi trên thềm đá, một đầu tóc đen dài được búi cao như những mỹ nhân, trên

mái tóc còn được cắm một cây trâm ngọc bích long phượng, mặt mày như tranh vẽ, dung mạo đoan trang, vẻ mặt ôn nhu nhìn Sở Lăng Nhiên.

Bộ Phi Ngữ không ngờ, một nữ tử có khuôn mặt hiền từ như vậy lại có thể làm ra một loại chuyện ác độc như thế, lấy độc của cha nàng để độc hại một cô gái khác, nàng lại nhìn sắc mặt tái nhợt của Thần Tuyết Nhu đang ngồi ở bên cạnh, nhẹ khẽ rừ đôi mắt xuống, che đi tia áy náy dưới đáy mắt, nàng từ từ đứng dậy, bình tĩnh nhìn qua nữ tử trên thềm đá, gồng từng chữ nói, “Nhiên nhi không thể.” Nàng rõ ràng nhận biết được hậu quả gì sau khi nói ra những lời này, nhưng từ sớm nàng đã nghĩ ra được lý do thoái thác rồi, mà cũng không nắm chắc cho lắm.

Lời này vừa nói ra, nụ cười trên mặt của Nam Ngưng hoàng hậu lập tức liền cứng ngắc lại, trong ngực hoa viên mọi người ai nấy đều rớt rít nhìn về Bộ Phi Ngữ, bọn họ nghĩ Tuyên vương phi thật sự không muốn sống nữa sao? Dám ở trước buổi tiệc sinh thần của hoàng hậu, trực tiếp khiến cho hoàng hậu phải khó xử như thế.

Sở Lăng Yên ngẩng đầu lên, hơi nghi ngờ nhìn về nữ tử bên cạnh mình, đã thấy nàng lẳng lặng đứng ở đó, thần sắc lạnh nhạt, dung nhan xinh đẹp lại điềm tĩnh du nhả đến như vậy.

Hắn nhếch môi cười, chậm rãi đứng dậy, kéo tay của nàng qua, đem nàng ôm vào trong ngực, mở miệng nói ra, “Vương phi đã có mang, thân thể khó chịu, vì thế bất tiện khây đàn.” Nói xong, đôi mắt hắn thâm tình khảm khi nhìn nữ tử trong ngực mình, trong mắt dường như còn có những ngôi sao nhỏ lấp lánh, sáng chói vô cùng.

Bộ Phi Ngữ kinh ngạc quay đầu lại, mỹ mâu trừng lớn, chần chừ nhìn Sở Lăng Yên chăm chăm, đã thấy khóe miệng của hắn quẹt ra một nụ cười vô cùng xấu xa, việc này thật khiến cho Bộ Phi Ngữ nổi lên một trận tức giận, đôi tay đang rừ xuống lại gắt gao nắm chặt, tên vô lại này đang nói hươu nói vượn cái gì á! Nàng khi nào mang thai chứ, nàng và hắn thậm chí cũng chưa từng cùng nhau ở chung phòng nha!

“Tốt! Quá tốt rồi! Trên thềm đá vang lên tiếng cười sáng lạng, Sở Ngự Phong ngạc nhiên mừng rỡ lớn tiếng nói, “Đây là hi sự! Tuyên vương phi có mang, tất nhiên cần phải cẩn thận một chút, chuyện đánh đàn này cho miễn.”

“Vương phi, nàng cẩn thận một chút.” Sở Lăng Yên ôn nhu dặn dò, tựa như đang chứng minh cho lời nói của mình vừa rồi, hắn dè dặt dịu lấy nữ tử trong ngực chậm chậm ngồi xuống, sợ có chút sơ xuất gì.

“Đa tạ vương gia.” Bộ Phi Ngữ miễn cưỡng cố nặn ra vẻ tươi cười, trên trán mồ hôi còn có một tia tức giận khó nén.

Một màn này để vào trong mắt mọi người, hắn cùng với nàng như là một đôi phu thê hạnh phúc ân ái ái ái, như là phu thê mới cưới tương kính lẫn nhau.

“Cho nhạc công lên tấu diễn.” Sở Ngự Phong nhân nhạ phân phó nói, giọng nói vẫn mang theo vẻ vui sướng.

Trên thềm đá lại vang lên tiếng đàn dễ nghe, những cánh tay áo dài của nữ tử đang bay theo điệu múa, mọi người lại một lần nữa gia nhập vào giữa yến hội oanh ca yến vũ.

Thần Tuyết Nhu ánh mắt âm trầm nhìn vị tử y nam tử bên cạnh, phát hiện trên gương mặt tuấn mỹ kia đang cười, nụ cười ấy thật khiến cho người khác phải động lòng, từ nhỏ đến lớn nàng cũng chưa từng nhìn thấy nụ cười ấy, giờ khắc này nàng mới hiểu được người mà hắn yêu sâu đậm cũng chỉ có cô gái áo tím ngồi bên cạnh kia mà thôi, trong lòng từng chút từng chút trầm xuống, một cổ ghen tị tựa như lửa cháy thiêu đốt trong lòng nàng.

Yến hội kết thúc, Bộ Phi Ngữ một bụng tức khí trở về tuyên vương phủ, vừa xuống xe ngựa, nàng cũng không quay đầu lại liền hướng Lung Nguyệt Các mà đi.

Sở Lăng Yên nhìn xem bóng lưng nổi giận đùng đùng kia, không nói gì chỉ cười cười, cũng nhắm mắt nổi bước theo đuôi nàng.

Đá cuội phủ kín cả một lối đi nhỏ, hai người bước đi không chút trở ngại, đều đi tới phía trước.

Bộ Phi Ngữ cúi đầu, nhìn đường dưới chân mình, vẻ mặt tràn đầy cừu hận thâm sâu, nàng ở trong lòng lặng yên tính toán chút nữa nên tính sổ như thế nào với tên Sở Lăng Yên này, thậm chí nếu hắn còn nhất định nguy biện phủ nhận, thì nàng sẽ, tìm mọi biện pháp để mà đối phó hắn.

Sở Lăng Yên cũng chỉ lẳng lặng ở cạnh bên, khẽ ghé mắt, liếc nhìn lông mi dài đẹp của nàng, dường như biết rõ nàng đang suy nghĩ gì, liền khẽ nhếch miệng, khuôn mặt tràn đầy vẻ tự tại nhàn nhã.

Hai người cứ như vậy, một đường đi tới cũng không nói gì, một màn đêm đen, chỉ có một vòng trăng sáng lẳng lặng đi theo hai người.

Vào trước cửa chính của Lung Nguyệt Các, Bộ Phi Ngữ dừng bước, xoay người, nghiêm mặt lại, chất vấn, “Sở Lăng Yên, vừa rồi ở trong cung trước buổi tiệc ngươi nói năng bậy bạ gì đó?!”

“Ừ, ta xác thực là có nói bậy một chút nha.” Sở Lăng Yên không hề nghĩ ngợi liền gật đầu trả lời.

“Ngươi...” Bộ Phi Ngữ đột nhiên nghẹn lại, chuyện cũng không giống như nàng đã dự liệu trước, Sở Lăng Yên chẳng những không nguy biện, lại còn thành thật thừa nhận, làm hại nàng suốt dọc đường đi cứ mãi lo nghĩ, bước tiếp theo nên làm như thế nào nữa chứ.

Hắn từ lúc nào đã trở nên thành thật như thế rồi? Bộ Phi Ngữ có chút hơi hoảng hốt thất thần, liền rơi vào một vòng tay ấm áp.

Sở Lăng Yên ôm lấy eo của nàng, nụ cười mang theo mị hoặc, từ từ cúi người xuống, giọng nói mập mờ khẽ rót vào bên tai nàng mà nói ra, “Hay là không bằng... Chúng ta thật sự có một đứa nhỏ đi a.”

“Ngươi!” Bộ Phi Ngữ mỹ mâu trừng lớn, trên mặt nhanh chóng ửng qua một mảnh mây hồng, vừa thẹn vừa cáu, đẩy hấn ra, giận dữ hét to, “Ngươi cút ra ngoài cho ta!”

Nàng liên tục đẩy hấn ra ngoài cửa, dùng sức đóng kín cửa chính lại, tức giận chốt lại then cửa luôn, sau đó cũng không quay đầu nhìn lại lập tức đi vào bên trong phòng, trong miệng vẫn không nhịn được mà mắng, “Vô lại!”

Sở Lăng Yên trên gương mặt tuấn mỹ vô cùng kinh ngạc, hấn rõ ràng thế mà lại bị nàng nhốt ở bên ngoài, không khỏi cúi đầu mà cười to một tiếng, sau đó tâm tình khoái trá xoay người, đập lên ánh trăng chậm bước rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Khách tới ngoài ý muốn.

Cuộc sống xanh xanh trắng trắng liên tục trải qua, mỗi ngày Sở Lăng Yên đều đến Lung Nguyệt Các ngồi một lát, ngẫu nhiên đùa giỡn, trêu chọc nàng, hoặc nói lời bông đùa, chọc đến Bộ Phi Ngữ tức đến phải mang hấn đuổi đi, mà Sở Lăng Yên cũng thật chịu khó, cửa chính đã khóa lại, hấn cũng leo tường vào, khiến Bộ Phi Ngữ cũng lười đuổi hấn, liền dứt khoát không để tâm đến nữa, coi như hấn đã tàng hình, chỉ chuyên tâm đến chuyện của nàng.

Một ngày kia, thật khó có được ngày thanh tĩnh, Sở Lăng Yên cũng chưa có tới Lung Nguyệt Các để chọc cho Bộ Phi Ngữ phiền lòng, sau khi Bộ Phi Ngữ dùng bữa tối xong, liền ở trên giường lật xem y thuật, Hoa Mộng Dao cũng ở cạnh bên, nàng ngồi ở cạnh cửa sổ xa xa, đưa tay chống đầu, tựa bên cửa sổ, ngửa đầu nhìn lên bầu trời đêm, nhìn những vì sao lấp lờ đến phát chán, chợt bên ngoài cửa sổ có một bóng đen thoát ản thoát hiện, nàng liền lập tức xoay người nhảy ra ngoài.

“Ai đó!” Nàng cảnh giác nhìn xem bốn phía, lạnh giọng hô to, “Mau ra đây!”

Chỉ nghe thấy vèo một tiếng, một cái phi tiêu hướng về phía nàng mà bắn tới, nàng duỗi hai ngón tay, dùng sức đón lấy, tiếp nhận phi tiêu, đã thấy trên tiêu có một tấm giấy, nàng hơi nhíu mi dưới, nghi ngờ đi trở vào bên trong phòng.

Bộ Phi Ngữ thả sách thuốc trong tay ra, ngẩng đầu dò hỏi, “Có chuyện gì sao?”

“Chủ tử, ta phát hiện một tờ giấy.” Hoa Mộng Dao cầm tờ giấy trong tay đưa tới.

Bộ Phi Ngữ tiện tay đón lấy, vừa mở ra nhìn, thần sắc trên mặt bỗng nhiên đại biến, nàng thần sắc ngưng trọng đi về phía ánh nến bên cạnh, đem tờ giấy thiêu đi, nhàn nhạt mở miệng nói, “Mộng Dao, ta đi ra ngoài một chuyến, chuyện trong phủ hết thảy giao cho ngươi.”

“Vâng.” Hoa Mộng Dao không khỏi có chút tò mò không biết tờ giấy đó rốt cuộc bên trong nội dung là viết cái gì, lại có thể khiến chủ tử trong nháy mắt, sắc mặt đã thay đổi rồi.

Trong bóng đêm nồng đậm, Bộ Phi Ngữ một thân y phục màu đen dạ hành đứng trên mái hiên, cả khuôn mặt lãnh trợn hương gió, khăn che mặt màu đen cũng không thể che được dung nhan thoát tục thanh lệ, một đôi mắt trong suốt đang nhìn về nơi xa, đen thẫm thẫm kia, người kia là ai? Tại sao biết rõ thân phận của nàng? Thận chí ngay cả nàng là...

Bóng đen nghiêng đầu nhìn về cô gái áo đen nơi xa xa kia, xoay người nhẹ nhún nhảy lên, phi thân rời đi.

Bộ Phi Ngữ mũi chân nhẹ nhẹ, thi triển khinh công, đi theo, đuổi theo bóng đen đó vài vòng ở đầu đường Già đều, bóng đen liền biến mất trước một cửa phủ.

Nàng ngẩng đầu nhìn đến, thì ra lại là Già phủ! Trong lòng không hiểu vì sao lại dấy lên một tia bất an, người áo đen đó tại sao lại dẫn nàng đến nơi này? Trong lòng hiếu kỳ, nàng liền xoay người nhảy vào, xuyên qua một hành lang dài, chợt thấy bóng dáng màu đen vội vã đi vào một gian phòng, khắp người đều là phong trần mệt mỏi, tựa hồ từ một nơi rất xa chạy đến đây, hấn không phải là tên áo đen kia rồi.

Bộ Phi Ngữ nhanh như mèo, lặng lẽ tiến đến, điểm chân nhảy lên xà nhà, nằm ở trên mái, lấy ra một mảnh ngói vụn, cúi người nhìn vào bên trong.

Trong phòng ngọn đèn dầu ánh sáng nhỏ như hạt đậu, bài trí xa hoa, nhìn thấy một chiếc ghế dựa được làm bằng da hổ, trên đó có một nam tử trung niên mặc cẩm phục màu rậm rắng, một tay chống đầu, hai tròng mắt khép hờ, giống như là đang nhắm mắt dưỡng thần.

Cửa nhẹ một tiếng mở ra, một nam tử áo đen đẩy cửa đi vào, trên mặt một vết sẹo dữ tợn chia đôi khuôn mặt hấn ra làm hai.

“Chuyện đã làm đến đâu rồi?” Cổ lão nhân mở to mắt ra, nhìn xem người vừa mới đẩy cửa vào.

“Hết thầy đã làm xong, trên đời sẽ không có ai biết sự tồn tại của nó nữa.” Nam tử có vết sẹo dừng lại một chút, trong mắt lóe ra một tia âm ngoan, khuôn mặt đáng sợ càng thêm dữ tợn, “Ngoại trừ người kia!”

Cổ lão nhân khiêu mi cười một tiếng, “Không ngờ đã mười lăm năm qua, ngươi vẫn còn hận hấn như thế?”

“Hừ, ta làm sao có thể không hận!” Nam tử có vết sẹo do đao mà thành, hừ lạnh một tiếng, hung dữ nói, “Mười lăm năm trước hấn để ta dẫn người diệt hết người của Bộ Vân Trang, sau đó lại mượn cớ giết lừa, giết ta diệt khẩu, vết sẹo trên mặt ta, vẫn là do hấn ban tặng đấy!”

Bộ Phi Ngừ không thể tin được mà tròn to hai mắt, nháy mắt trong lòng trái tim như chợt dừng lại, khuôn mặt đã trắng bệch hết cỡ, bả vai khó kiềm chế được mà khẽ lay động, người của Bộ Vân Trang là do hấn giết sao?

Sau đó trong phòng hai người nói thêm những gì, Bộ Phi Ngừ đều nghe không lọt, một lát sau, nàng nhìn thấy nam tử có vết sẹo đi ra khỏi phòng, bắt động thanh sắc đi theo.

Ngoại ô rừng trúc, gió đêm lạnh lùng thổi, màn đêm một mảnh đen nhánh, từng mảng từng mảng mây đen che đi ánh trăng lạnh lùng đang treo lơ lửng trên không, giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ có một trận mưa rào như trút nước xối xả rơi xuống.

“Đứng lại!” Bộ Phi Ngừ theo bóng cây loang lổ bác bác từ từ đi ra, đứng chấp tay, mỹ mâu trong suốt nhưng lạnh lùng bắn ra hàn quang tán loạn.

Nam tử có vết sẹo nhếch môi cười, dừng bước lại, xoay người, nhú mày thăm thị cô gái che mặt phía trước.

“Mười lăm năm trước, là ngươi đã diệt hết người của Bộ Vân Trang?” Bộ Phi Ngừ lạnh lùng hỏi.

“Đúng thì sao!” Nam tử có vết sẹo bắt động thanh sắc nói, “Ngươi là ai?”

“Là người của Bộ Vân Trang duy nhất còn sống sót lại vào năm đó!” Bộ Phi Ngừ lạnh lùng cười một tiếng, trong mắt nghiêm nghị tràn đầy sát ý, trong tay đang cầm lấy miếng kim châm, nhanh như chớp liền bắn ra bên ngoài.

Nam tử có vết sẹo do đao để lại nhanh chóng rút ra cây kiếm bên hông, đỡ lấy được những kim châm đang bắn tới tấp, nhưng vì lực đạo từ kim châm rất mạnh đến mức khiến hấn phải lui về sau mấy bước.

“Kim châm quả nhiên là lợi hại!” Hấn tán thưởng nói, “Không hổ danh là Âm cung Thiên Ảnh!”

“Hôm nay sẽ là ngày tử của ngươi!” Bộ Phi Ngừ khoe miệng quẹo rừ ra một tia cười lạnh, phảng phất như hoa anh túc nở rộ, trong tay nhanh chóng bắt đầu tích tụ nội lực, lại lần nữa bắn ra hàng loạt kim châm bay ra ngoài.

Nam tử có vết sẹo nhún mũi chân, phi thân nhảy lên, giữa ngang trời bảo kiếm đảo qua, chỉ nghe thấy được âm thanh từng tiếng kim loại va chạm nhau, ở trong màn đêm lại bắn ra những tia lửa nhỏ.

Lúc này, trong khu rừng trúc mười mấy tên hắc y nhân từ đâu phi thân ra, đem Bộ Phi Ngừ bao vây tứ phía, bảo kiếm sáng loáng tản ra những tia lạnh lẽo khiến người nhìn thấy cũng đều ớn lạnh cả xương sống.

Bộ Phi Ngừ đứng chấp tay, đôi mắt linh động đảo quanh một vòng, quét mắt nhìn người đang bao vây xung quanh thân mình, trong đó có một người gio kiếm hướng nàng đâm tới, nàng nhẹ nhún mũi chân, linh xảo nhảy qua thân người kia, một quả kim châm rời khỏi tay, người nọ liền hừ nhẹ một tiếng, chậm rãi ngã xuống.

“Cùng tiến lên!” Những hắc y nhân còn lại trao đổi ánh mắt, hét to, liền rút kiếm xông tới.

Bộ Phi Ngừ một thân nhảy lên, ở trên không trung hoàn mỹ xoay tròn, hơn mười cái kim châm như tán hoa tiễn nữ cùng nhau bắn ra. Dưới bóng đêm, nàng giống như hoa anh túc nở rộ trong đêm đen, tuyệt mỹ mà lãnh diễm, phát ra hơi thở trí mạng.

Trong khoảnh khắc, sấm sét vang dội, mưa ào ào đổ xuống xối xả, mưa càng lúc càng to tầm tã rơi xuống, như những giọt máu trong những vết thương, ứ ứ kéo tới, đổ xuống trong bầu trời đêm. Trong rừng trúc, đao quang kiếm ảnh, tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên.

Bộ Phi Ngừ một chân quỳ trên đất, thờ hỏn hển, toàn thân đều đã bị nước mưa thấm ướt, bốn phía xung quanh là là một mảng thi thể từng mảnh lần lượt ngã xuống đất, máu hòa với nước mưa uồn lượn trên nền đất bùn, trong không khí ẩm ướt kèm mùi máu tanh khiến người ta cũng muốn nôn mửa.

Giờ phút này cũng chỉ còn rải rác vài tên hắc y nhân, bọn họ gio kiếm lên, hai mặt nhìn nhau, trù trừ không chịu tiến, cô gái áo đen trước mắt toàn thân đều tản ra sát khí làm cho người ta không rét mà run, đồng bạn của bọn họ đều đã ngã xuống, vậy mà nữ tử kia một cộng lông tóc cũng chưa đụng tới được!

“Ngươi muốn báo thù, nhưng ngươi đã tìm nhầm người rồi!” Nam tử có vết sẹo ánh mắt lạnh lùng đột nhiên mở miệng, “Năm đó, người để cho ta diệt được Bộ Vân Trang cũng chính là Sở Ngự Phong đương kim hoàng thượng, sau đó hấn lại muốn giết chết ta để diệt khẩu, hấn chính là người mà ta hận nhất!”

Bộ Phi Ngừ thân mình hơi động, từ từ đứng dậy, mỹ mâu trong suốt lộ ra vẻ khiếp sợ, trận lửa lớn năm đó nàng đã từng hoài nghi, nhưng vì sự phụ chi đơn giản khẳng định, nàng mới có thể tin rằng đó là chuyện ngoài ý muốn, không ngờ tới chân tướng sự thật lại là như thế! Khó trách sự phụ lại không cho phép nàng tiếp xúc với người hoàng thất, khó trách sự phụ không hy vọng nàng trở về Bộ Vân Trang, khó trách mỗi lần chỉ cần nàng hỏi sự phụ chuyện của năm đó, sự phụ tổng thể cũng chỉ nói sơ bộ, không muốn nhiều lời, thì ra sự phụ vẫn luôn trăm phương ngàn kế lừa gạt nàng đi!

“Chúng ta đi!” Nam tử có vết sẹo liền đối với vài hắc y nhân còn lại ra lệnh rút lui.

Vài hắc y nhân ánh mắt cảnh giác nhìn cô gái áo đen đang ngu ngơ đứng trong cơn mưa, xoay người xách kiếm phi thân rời đi.

Mưa cứ rơi như không chịu ngừng nghỉ, cũng không biết dưới đất đã mội mết, đón lấy cuồng phong vô tình bừa bãi tàn sát, bay múa đầy trời, từng đạo tia chớp phá vỡ màn đêm đen nhánh kia, ánh sáng của kiếm vây quanh mang lấy về mặt trắng bệch của cô gái áo đen, tiếng sấm đình tai nhức óc không ngừng nổ vang bên tai, thân thể nàng lạnh như băng đứng yên tại chỗ, mặc kệ mưa gió đánh vào người, dường như còn mang thêm cỗi lòng bị ai thống thiết nồng đậm, bao phủ cả tim của nàng, thật lâu sau cũng không bỏ qua được.

Qua một hồi lâu, nàng rốt cục cũng xoay người, nhún nhẹ mũi chân, thi triển khinh công, hướng Bộ Vân Trang bay đi.

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Dối lừa, tan nát cõi lòng.

Mưa như trút nước, cô gái áo đen hồn bay phách lạc từ từ đi tới, tựa như một luồng khí u hồn, vẻ mặt mờ mịt, nàng đi đến một sườn núi nhỏ, đứng nhìn tòa mộ phần cô linh trong cơn mưa tầm tã, nàng vô lực quỳ rạp xuống đất, “Phụ thân, mẫu thân...thì ra...Mười lăm năm trước, Bộ Vân Trang không phải vô tình mà bị cháy.”

Nàng nắm chặt tay thành quả đấm, móng tay khảm nhập thật sâu vào trong da thịt, “Thì ra, các người là bị người ta tàn nhẫn sát hại, đã mười lăm năm, vậy mà ta không hề hay biết! Đã để cho các người an nghỉ nơi lòng đất băng lãnh này suốt mười lăm năm qua!” Nàng khóc lớn, nước mắt từ trên mặt hòa với nước mưa không ngừng chảy xuống, cả người dường như đã rơi vào hố tuyệt sâu thẳm, lạnh từ đầu đến chân, máu dính trên người cũng đã đóng thành băng, thân thể mảnh mai run lẩy bẩy trong cơn mưa to như trút nước xối xả rơi xuống.

Xa xa cơn mưa như một tấm màn mờ ảo, tựa hồ còn nhìn thấy được một nam tử áo đen đang đứng đó, hần lẳng lẳng nhìn cô gái áo đen đang quỳ rạp trước mộ phần cô linh, một đôi mắt trong trẻo, tà mị nhưng lạnh lùng lại lộ ra vẻ đau lòng, hần từ từ đi đến bên cạnh nàng, ngồi xổm người xuống, đưa tay ôm lấy nàng, nhẹ nhàng hô lên tên nàng, “Phi Ngữ.”

Nàng hơi sững sờ, từ từ ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn đến vị nam tử áo đen trước mặt, mảy râu trong suốt lộ ra vẻ bi thương nồng đậm, “Sur huynh, sao người lại tới đây?”

Hàn Nhựt Thủy vươn tay lên, đau lòng vuốt lên mái tóc rối bời ở trên trán của Bộ Phi Ngữ, nhẹ nhàng xoa đi nước mắt cùng nước mưa trên mặt nàng, hầu kết khẽ nhúc nhích, cũng không biết phải nói gì, chỉ có thể kéo ra một nụ cười an ủi, “Nha đầu ngốc, ta nhớ muội.”

Trong nháy mắt, Bộ Phi Ngữ chỉ cảm thấy nước mắt của nàng cứ như muốn phun trào ra ngoài, tầm mắt nàng mơ hồ, nàng ngã về phía Hàn Nhựt Thủy, ôm thật chặt hần, đầu tựa vào trong ngực hần, thất thanh khóc rống một trận, tiếng khóc thê lương để người nghe không khỏi tan nát cõi lòng.

Hàn Nhựt Thủy nhìn xem thân thể bé nhỏ đang run lẩy bẩy trong ngực mình, bất đắc dĩ thở dài, nâng tay nhẹ nhàng điểm huyệt ngũ của nàng, ôm ngang eo nàng, nhún nhẹ mũi chân, phi thân rời đi.

....

Một đường ôm nàng, trở lại Hàn Ảnh Các, khẽ đặt nàng lên giường, phân phó thị nữ vào thay cho nàng bộ y phục sạch sẽ.

Hần ngồi ở bên giường, đau lòng nhìn nữ tử đang ở trong mộng nhỏ giọng khóc thút thít, hần nhẹ nhàng dùng tay lau đi nước mắt trên khóe mắt nàng.

Hồi lâu, nàng liền tỉnh lại, mở mắt ra, ngồi dậy, tựa như một con rối gỗ, ngơ ngác không nói lời nào, trong mắt vẫn là bi thương nồng đậm, nàng đột nhiên đi xuống giường, bước nhanh chạy như bay ra ngoài.

“Phi Ngữ! Muội đi đâu?” Hàn Nhựt Thủy cuống cuống kêu lên, vội vàng đứng dậy đi theo.

...

Trời đã tờ mờ sáng, mưa cũng dần dần nhỏ lại, Bộ Phi Ngữ một đường chạy như bay, thi triển khinh công, băng qua rừng cây rậm rạp, nhảy lên ngọn núi cao vút trong mây, một đường không ngừng nghỉ đi tới Âm Cung.

“Tham kiến Thiên Ảnh Các chủ!” Mấy tên thủ vệ gác cửa nhìn thấy nàng, liền rối rít quỳ xuống đất hành lễ.

Nàng không để ý đến, ánh mắt lạnh lùng mau chóng đưa tay rút ra một thanh kiếm của một trong số thị vệ đó, mang theo thanh kiếm đi thẳng vào bên trong, đến trước một cái sân.

Trong sân vô cùng yên tĩnh, trong đình có một người con gái đẹp như ánh trăng rằm lẳng lẳng đứng đó, thân vận sa y màu trắng, một đầu tóc dài xinh đẹp

xõa đến bên hông, hai tròng mắt như nước, lại nhàn nhạt mang theo tia lạnh như băng sương, dường như có thể nhìn thấu hết thấy mọi chuyện!

”Sư phụ, tại sao người lại gạt ta!” Bộ Phi Ngừ đem thanh kiếm đưa lên trước mắt bạch y nữ tử.

”Phi Ngừ, sao con lại làm vậy?” Bạch y nữ tử hơi nhú mày, nghi hoặc nhìn xem dáng người ướt đầm kia.

”Mười lăm năm trước, căn bản Bộ Vân Trang không phải vô tình bị cháy, mà là bị Sở Ngự Phong sát hại, có đúng không?” Bộ Phi Ngừ lạnh giọng chất vấn.

Thần sắc trong mắt của Bạch y nữ tử cả kinh vô cùng, đầu lòng nhìn nàng, trong giọng nói dịu dàng lại mang tia run run nhè nhẹ, “Phi Ngừ, con...con đã...Biết rồi?”

Ánh mắt của sư phụ đã nói cho nàng biết, mọi chuyện hết thấy đều là sự thật! Sư phụ thật sự đã lừa nàng! Lòng chợt lạnh, một khắc kia hít thở chưa thông, thần thể thật giống như bị rơi vào đầm sâu, băng lãnh đến thấu xương, khiến nàng vô cùng tuyệt vọng, là thứ cảm xúc mà trước nay nàng chưa từng có.

”Phi Ngừ!” Hàn Nhược Thủy phi thân chạy đến, nhìn nữ tử cầm kiếm trong mưa, nhẹ giọng la lên, “Muội làm cái gì vậy, mau để kiếm xuống!”

Đột nhiên Bộ Phi Ngừ nhẹ cười một tiếng, khoe miệng vui vẻ nhưng lại không kém thê lương, lòng nàng đau đớn, nàng lẩm bẩm tự nói như tượng gỗ, “Tại sao người phải gạt ta... Vì cái gì chứ...”

”Phi Ngừ, ta...” Bạch y nữ tử luống cuống nhìn nàng, một đôi mắt như nước mang theo tia bận tâm đau đớn.

”Con tin người như vậy! Mười lăm năm, con lúc nào cũng coi người là thân sinh mẫu thân(coi như mẹ ruột đó) mà người lại đem cái chết của phụ mẫu con đầu suốt mười lăm năm qua! Người để bọn họ ở dưới cừu tuyền làm sao nhắm mắt đây!” Bộ Phi Ngừ hét to, từng lời chất vấn, nước mắt quện nước mưa không ngừng chảy xuống, mỹ mâu trong suốt mang theo nỗi đau đến tận lòng, tựa như vạn cung tiễn đâm xuyên qua tim.

Nàng thống khổ nhìn nữ tử có vài phần hình dáng giống mẫu thân mình, nữ tử đã dưỡng dục nàng mười lăm năm qua, nữ tử đã tự tay dạy võ công cho nàng, kiếm trong tay nắm không chặt mà run run, rốt cục cũng loảng xoảng vài tiếng mà rơi xuống.

”A!” Nàng tuyệt vọng hét to một tiếng, bùm mặt xoay người rời đi.

”Phi Ngừ!” Hàn Nhược Thủy lo lắng kêu lên, nhẹ nhún mũi chân, không chút do dự phi thân đuổi theo.

Bạch y nữ tử than nhẹ một tiếng, bóng dáng cô đơn xoay người lại, một mình đi vào gian phòng, nàng chuyển động vật trên vách tường, mở ra một gian mật thất, cầm lấy ngọn đèn dầu mà đi vào.

Thần sắc nàng hoảng hốt nhìn xem bức tranh được treo trên tường, trên bức tranh là một nữ tử xinh đẹp, mảy liễu như khói, mỹ mâu trong suốt nhưng trong trẻo lạnh lùng, đôi môi khinh bạc quyen rũ ra nụ cười thần nhiên, đôi lông mày mờ ảo lộ ra một cổ khí chất tuyệt tục thanh nhã, một thân váy dài nguyệt bạch nổi bật khiến nàng trông như tiên tử ánh trăng phiêu dật xuất trần.

”Tỷ tỷ, nó đã biết rồi.” Bạch y nữ tử bị thương lẩm bẩm, nàng nhìn nữ tử trong bức tranh, hồi tưởng về mười lăm năm trước.

Đôi tay cầm kiếm của nàng đã giết chết một nhóm y nhân, trong ngọn lửa lớn nàng đi tìm, tìm thấy một nữ tử xinh đẹp, nhưng lại đang hấp hối, nàng ôm lấy người ấy, luống cuống hoảng loạn khóc to, “Tỷ tỷ! Tỷ tỷ!”

”Phi Yến...” Nữ tử ấy khó khăn mở mắt ra, mừng rỡ nắm lấy tay nàng, đứt quãng nói, “Phi Ngừ...đứa bé đang bị giấu ở...Phòng ta...bên trong thùng gỗ...Muội mau nhanh đi cứu nó...”

”Được, được!” Nàng nước mắt rung rung gạt đầu, trong nước mắt xẹt qua tia sáng lạnh, “Muội nhất định sẽ giết sạch những người đó, băm thầy vạn đoạn, báo thù cho tỷ!”

”Phi Yến...Nghe tỷ...Đừng đi báo thù! Nhận lời tỷ có được không?” Nữ tử khẩn cầu, giọng nói càng lúc càng suy yếu.

”Tỷ tỷ!” Nàng không hiểu nhìn nữ tử trong ngực mình, khóc nói, “Vì cái gì chứ!”

”Nhận lời tỷ đi...” Nữ tử ấy cố chấp cầm lấy tay nàng, từng câu từng chữ nói, “Nếu muội không nhận lời, ta chết cũng không nhắm mắt...”

”Được!” Rốt cục nàng cũng khó khăn gạt đầu, run rẩy nói, “Muội nhận lời tỷ...”

”Còn có...Đừng nói cho Phi Ngừ biết, làm ơn giúp tỷ gạt nó, được không?” Nữ tử cười nhạt một tiếng, trong đầu hiện lên hình ảnh một cô gái bé nhỏ tươi cười, để cho lòng nàng co rút đau đớn một hồi, “Phi Ngừ còn nhỏ như vậy...Ta không muốn... Nó sau này phải sống trong thù hận... Mang theo Phi Ngừ... mau rời khỏi đây đi...Chiều có nó thật tốt...Tỷ tỷ van cầu muội...” Nữ tử dùng hết tất cả khí lực còn lại, nói đứt quãng.

”Được, được... chuyện gì muội cũng đều nhận lời tỷ!” Nàng chỉ có thể gạt đầu khóc không ngừng nghỉ, nước mắt cứ trực trào đi xuống, nàng nắm chặt cô gái trong ngực trên mặt đã tràn đầy máu đen, khẩn cầu như đứa bé, “Tỷ tỷ, có thể nhận lời muội, đừng chết...đừng để muội một mình ở lại...”

”Phi Yến, sống chết có số, kiếp sau...” Nữ tử trong ngực không kịp nói lời vĩnh biệt đã nhắm mắt lại vĩnh viễn, chỉ có giọt nước mắt từ nơi khóe mắt

không một tiếng động mà lặng lẽ rơi xuống.

Lòng nàng trống rỗng chớp mắt một cái, nàng biết rõ nàng không có thời gian để mà bi thương, đặt nữ tử trong ngực xuống, lấy tay lau đi nước mắt, hít sâu một hơi, nắm lấy bảo kiếm, đứng dậy rời đi.

Lửa cứ tùy ý bùng cháy, ánh mắt tà ác, ánh đỏ dữ tợn cả một vùng trời, không chút thương tình cắn nuốt toàn bộ Vân Trang, Vân Trang to như vậy chỉ trong vài phút, sớm đã không còn một bóng người, không một ai có thể sống sót, thi thể đầy đất, chồng chất như núi, máu chảy thành sông, khắp nơi tản ra tức khí quỷ dị, giống như địa ngục nhân gian.

Nàng bên trong ngọn lửa lớn, bốn phía cuồng cuồng tìm kiếm, lơ mơ nghe thấy tiếng khóc của một đứa bé, nàng đẩy cửa đi vào, trông thấy một tiểu cô nương mặc áo trắng bị lửa lớn vây quanh, khuôn mặt hồng hào nhỏ nhắn đã tràn đầy nước mắt, trong miệng bất lực hô to, thanh âm cũng đã khàn khàn, “Mẫu thân...Người đang ở đâu...Ồ ô...”

Trong lòng nàng đau xót, cổ nén nước mắt tràn mi, phi thân nhảy vào ngọn lửa, ôm lấy tiểu cô nương bay ra khỏi phòng.

Nàng lặng lẽ đứng ở đằng xa, đôi mắt như nước ánh ngược dòng lửa lớn đầy trời kia, cuối cùng mắt nhìn toàn bộ Vân Trang đều bị thiêu cháy, ôm lấy tiểu cô nương đang ngủ trong lòng rung rung rồi rời đi.

”Tỷ tỷ...” Suy nghĩ của nàng lại trở về bức tranh trước mắt, bi thương nói lầm bầm, “Tỷ tỷ, tỷ để muội nhận lời lừa nó mười lăm năm qua, mười lăm năm này muội thật sự không có dũng khí để nhìn nó.”

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Không thấy nàng.

“Àm àm!” Một đạo tia chớp chói mắt nương theo tiếng sấm đình tai nhức óc trong bầu trời bao la tối đen mờ mịt vang lên, trong nháy mắt chiếu sáng cả một vùng.

”Ách!” Hoa Mộng Dao đã gục xuống bàn đột ngột bị đánh thức, nàng ngáp một cái, tỉnh táo xóa đi cơn buồn ngủ, nhìn xung quanh căn phòng, rõ ràng là không có một bóng người, “À? Chủ tử sao giờ còn chưa quay về?”

Nàng đứng dậy, dè dặt hé mở khe cửa, nhìn vào trong viện, dưới giàn Hoa Tử Đằng cũng không có bóng dáng của cô gái áo tím kia.

”Kỳ lạ?” Nàng nhìn không được mà hỏi thầm, trong lòng liền bất an, “Sao đến bây giờ mà chủ tử vẫn chưa trở về chứ?”

Trời đã sáng, bầu trời vẫn còn lâm râm mưa phùn, xa xa đã nhìn thấy Diệp Linh Lung cầm ô bằng giấy vẽ đi tới.

Hoa Mộng Dao cả kinh, vội vàng khép cửa lại, trong phòng lo lắng đi qua đi lại, trái tim cứ nhảy loạn xạ không ngừng, “Làm sao bây giờ! Làm sao bây giờ!”

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, nàng vẫn chưa nghĩ ra được cái gì cả, gấp đến độ lòng bàn tay cũng đã đầy mồ hôi, “Nha đầu Diệp Linh Lung kia rất tinh, nếu như nàng ta mà hỏi lung tung này nọ, ta cũng không thể nào không nói! Cho dù không nói, nhưng chắc chắn cũng sẽ bị phát hiện ra!”

Quyết định thật nhanh, vội vàng đi đến bàn trang điểm, nhanh chóng tháo bỏ đi lớp dịch dung, khôi phục lại dung nhan thanh tú, cởi bỏ váy dài màu tím, ăn vào giải dược Vân Tử Đan, phi thân một cái từ cửa sổ nhảy ra ngoài.

Diệp Linh Lung đẩy cửa vào, nhìn thấy căn phòng trống rỗng, trong lòng nghi hoặc lầm bầm nói: “Sao lại không có người?”

Nàng đi ra khỏi phòng, bắt gặp Hoa Mộng Dao từ đằng xa đi tới, tiến lên dò hỏi, “Mộng Dao, người có biết tiểu thư đã đi đâu không?”

”Sao? Chủ tử không có ở trong phòng à?” Hoa Mộng Dao cố ý giả vờ như không biết chuyện, vẻ mặt mơ hồ, dùng tay gãi gãi cái ót, “Ta cũng vừa mới đến!”

”À, hay chúng ta qua bên vương gia xem một chút đi, nói không chừng sẽ có tiểu thư ở đó!” Diệp Linh Lung nói xong, liền đi ra ngoài.

”Ai ại ại!” Hoa Mộng Dao vội vàng giữ chặt nàng lại, bật thốt nói, “Đừng đi!”

”Tại sao?” Diệp Linh Lung dừng bước, có chút khó hiểu nhìn nàng.

”Ý của ta là...” Hoa Mộng Dao cúi đầu xuống, che đi ánh mắt hoảng loạn, nhú mảy giải thích, “Nếu chủ tử đã ở cùng với vương gia, chúng ta cũng đừng nên đi đến đó quấy rầy chứ!” Giờ phút này nàng cũng chỉ có thể tận lực kéo dài thời gian với Diệp Linh Lung thôi, trong lòng không ngừng cầu nguyện chủ tử ới mau mau trở về đi!

”Sao cả hai người đều ở ngoài sân?” Xa xa có một nam tử đang cầm ô che mưa đi đến.

”Không thể nào!” Hoa Mộng Dao sắc mặt đại biến, đưa tay che lại cái trán, âm thầm nói nhỏ, “Trời ạ! Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến!”

”Vương phi đâu?” Sở Lăng Yên nhàn nhạt hỏi.

”Tiểu thư... Tiểu thư người...” Diệp Linh Lung khẩn trương, chỉ chi ngô ngô nói không ra lời.

”Nàng có chuyện gì sao?” Sở Lăng Yên phát hiện ra thần sắc của Hoa Mộng Dao và Diệp Linh Lung có gì đó khác lạ, cảm thấy cả kinh, liền sai bước đi vào trong phòng.

Đẩy cửa ra, trong phòng không có một bóng người, mà chấn trên giường cũng thật là chính tề, hẳn liền biết, nàng một đêm không về, xoay người giận dữ, về mặt âm trầm, đi đến sân viện.

”Nói, vương phi đã đi đâu!” Hắn lạnh lùng hỏi, gương mặt tuấn mỹ cùng bầu trời tối đen lúc này tựa hồ đồng dạng như nhau, bất cứ lúc nào cũng sẽ có một trận mưa to gió lớn đổ xuống.

”Không...Không...Biết.” Hoa Mộng Dao dè dặt trả lời, trong lòng bất ổn, lá gan của nàng lúc nào cũng to cả, vậy mà cũng có lúc ở trước mặt nam tử khi thế này lại kinh sợ đến vậy.

Diệp Linh Lung từ sớm đã bị hù dọa chạy đến phía sau lưng của Hoa Mộng Dao mà trốn, không dám hé răng, không biết nên làm thế nào, chỉ biết cúi đầu, rồi rít dùng tay nắm ống tay áo.

Sở Lăng Yên cũng không để ý đến các nàng nữa, lạnh giọng quát to, “Người đâu!”

”Vương gia!” Trì Thu quân gia liền đi đến.

”Mang theo thủ vệ trong phủ, tất cả đi ra ngoài tìm vương phi về đây cho bản vương!” Hắn vung tay lên, lạnh lùng quát, “Tìm không được cũng đừng trở về!”

”Tuân” Quân gia Trì Thu ánh mắt bất an nhìn từ y nam tử, hắn cũng chưa từng nhìn thấy qua Tuyên vương lại phát nóng đến như vậy.

...

Đến trưa, toàn bộ người của Tuyên vương phủ đều đi ra ngoài, vẫn chưa tìm thấy Bộ Phi Ngừ.

Sở Lăng Yên sắc mặt âm trầm đứng ở trước cửa phủ, mưa phùn lâm râm đem cảm phục màu tím của hắn thấm ướt cả thân mình.

Hắn ngẩng nhìn bầu trời bao la mờ mịt từ phía xa xa kia, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, nhàu mảy, toàn thân toát ra hơi khí lạnh lẽo, “Mộc Yên Nhiên, nếu nàng dám ra đi, dù có ở chân trời hay góc biển, ta cũng sẽ đem nàng bắt trở về!”

Hoa Mộng Dao cùng Diệp Linh Lung đứng sau lưng Sở Lăng Yên, ngay cả thở mạnh cũng không dám, đuổi ra cái đầu ngóng nhìn tứ phía.

”Á!” Đột nhiên Diệp Linh Lung chỉ về phía xa xa, ngạc nhiên mừng rỡ kêu to, “Tiểu thư đã trở về!”

Trong mưa bụi mịt mù, một cô gái áo tím về mặt trong treo nhưng lạnh lùng, toàn thân lạnh cóng từng bước chậm chạp đi trên đường phố, một bước, một bước, bước đi rất chậm, phảng phất như đã mất hồn lạc phách, nước mưa quần lấy thân nàng, tóc rối mất trật tự, quần áo lại không chỉnh tề, một đôi mắt trong treo nhưng mảy mảy lại âm trầm vô hồn, sau lưng còn có một nam tử áo đen lặng lẽ đi theo.

”Chuyện gì đã xảy ra?” Hoa Mộng Dao về mặt nghi hoặc, Hàn Nhượng Thủy tại sao lại đi theo chủ tử nàng? Bộ dáng của hai người rất là kỳ lạ, chẳng lẽ hai người họ đã cãi nhau?

Về mặt tuấn mỹ của Sở Lăng Yên không khỏi tối sầm lại, hắn chạy xuống thềm đá, liếc mắt nhìn đến nam tử kia, bước nhanh đi đến trước mặt Bộ Phi Ngừ, trầm giọng hỏi, “Nàng đã đi đâu?”

Hàng lông mi nhẹ như cánh ve sầu của Bộ Phi Ngừ khẽ giật giật, phục hồi tinh thần, lạnh lùng nhìn Sở Lăng Yên một cái, lại tiếp tục như không có gì, kéo lê từng bước chân đi về phía trước.

Sở Lăng Yên ngây ngẩn cả người, ánh mắt của nữ tử kia vô cùng lạnh lùng khiến hắn có cảm giác như chưa từng quen biết qua nàng!

”Mộc Yên Nhiên!” Hắn cắn chặt răng, khẽ quát, đi lên phía trước, chế trụ cổ tay nàng một phen, đôi mắt thâm thúy gợn lên từng đợt sóng khó kìm chế được phần nộ, “Nàng đứng lại cho bản vương!”

Bộ Phi Ngừ rốt cục cũng dừng bước, đột nhiên nàng cảm thấy toàn thân đã mất đi sức lực, phảng phất như đã bị ai đó rút cạn tất cả lực khí, thân thể mềm nhũn, ngã gục xuống đất.

”Nhiên Nhi!” Trong lòng Sở Lăng Yên một trận hoảng loạn, ôm lấy eo nàng, chạy như bay vào bên trong Tuyên vương phủ.

”Tiểu thư!” Hoa Mộng Dao cùng Diệp Linh Lung cũng vội vã chạy theo.

Chỉ có Hàn Nhược Thủy một mình đứng ở ngoài cửa, lẳng lặng đứng nhìn bóng dáng màu nhạt tím từ từ mất hút ở đằng xa, một đôi mắt lạnh lẽo ra tia lo lắng thật sâu. Hắn một đường đi theo nàng trở về Thiên Ảnh Các, nhìn thấy nàng ngơ ngác ngồi trước gương đồng dịch dung trang điểm, ngơ ngác ăn vào Vân Tử Đan, rồi lại ngơ ngác đi trở về Tuyên vương phủ, từ đầu cho đến cuối nàng cũng chưa từng nói một lời nào.

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Đau thấu tim.

Nữ tử nằm trên giường rốt cục cũng đã tỉnh lại, nàng mở mắt ra, ngồi dậy, tinh thần suy nhược ngơ ngác nhìn về phía trước, hai tròng mắt đỏ đẫm trông rỗng tựa như mọi vật tại nơi này đều bị ngưng lại.

”Nàng đã đi đâu?” Trong phòng một âm thanh lạnh lùng vang lên.

Nàng lấy lại tinh thần, ngược mắt lên nhìn hắn, nhớ đến phụ mẫu yêu thương của nàng đã bị chính phụ hoàng hắn sát hại, mà nàng lại yêu hắn! Yêu con trai của kẻ thù! Mỹ mâu trong tròng nhưng lạnh lùng, lại cuộn cuộn nổi lên từng đợt sóng cảm xúc khó hiểu, nàng lạnh lùng nói, “Không cần ngại quan tâm!”

”Mộc Yên Nhiên!” Sở Lăng Yên vô cùng tức giận, hắn thật không ngờ, nàng thậm chí ngay cả một lời giải thích cũng không có.

Hắn một tay bắt lấy cánh tay nàng kéo nàng từ trên giường khởi dậy, nghiêng răng tức giận nói, “Ngày đại hôn, nàng cùng nam nhân khác bỏ trốn, bây giờ một đêm lại không về, còn cùng với một người nam nhân khác trở về, nàng quả thật là loại nữ tử thủy tính dương hoa!” (lăng nhăng, không thật lòng)

Trong lòng Bộ Phi Ngữ một trận đau xót, thì ra ở trong mắt hắn nàng là loại nữ tử như thế, thôi, nàng vốn chỉ là một thể thân, tội gì phải diễn sâu như vậy, có lẽ hết thảy mọi việc ngay từ thời điểm bắt đầu là đã sai rồi, căn bản nàng vốn không nên xuất giá, căn bản nàng không nên đến gần hắn, lại càng không nên có hi vọng ảo tưởng trong tim, những thứ kia, lời thề ấy, lời hẹn ước trước đó, những thứ âm áp đã từng có căn bản cũng chỉ là của một mình nàng ảo tưởng mà thôi! Thật đáng chê cười! Ha, bây giờ có lẽ nàng không nên mắc thêm lỗi lầm nào nữa!

Thân thể nàng lạnh như băng sương đứng đó, tận lực cắn chặt môi, tựa như cắn phải môi thì nước mắt sẽ lập tức tràn ra, nàng nhẹ nhàng phác thảo môi cười nhạt một tiếng, “Sao hả, có phải sau khi cưới ta Tuyên vương đã hối hận chăng? Vậy không bằng bây giờ ngài hưu ta đi!”

Sở Lăng Yên tức giận đến độ không kiềm được, rõ ràng nàng rất nhiều lần hướng về hắn đòi hưu thư, hiện thời sự nhẫn nại của hắn đối với nàng đã đến cực điểm, “Được! Nếu nàng đã muốn hưu thư đến như vậy, bây giờ bản vương liền thành toàn cho nàng!” Hắn giận dữ xoay người, đi đến trước bàn đọc sách, cầm bút lên, viết một mạch lưu loát, vung tay lên, đem hưu thư ném đến trước mặt Bộ Phi Ngữ, cắn răng hỏi, “Bây giờ, nàng đã hài lòng rồi chứ?! Ngày sau, chuyện của nàng bản vương sẽ không xen vào nữa!” Xoay người, đẩy cửa đi ra ngoài.

Bên tai chỉ nghe tiếng “Ầm” vang lên thật lớn, sau đó liền không còn một tiếng động, trong phòng yên lặng đến mức tựa như thi thể chết chóc, chỉ còn lại một mình cô gái áo tím ngơ ngác đứng đó, nàng từ từ ngồi xổm xuống, đưa tay nhặt lấy tờ giấy hưu thư bị ném xuống đất, đặt ở trên ngực, trong lòng đau đớn tựa như có vật gì đó kẹp ở trong người, đâm thẳng vào tim nàng, đau đến mức tưởng chừng như cả da thịt đều bị xé tan đến độ chảy tràn cả máu tươi, từng một tắc tim đau nhói vô cùng, cuối cùng đây lòng như một dây cung hoàn toàn đứt đoạn, nàng cuộn lại thân mình, dần dần phát run, rốt cục cũng thanh mà khóc to, nước mắt như băng lạnh không ngừng theo gò má đua nhau chảy xuống, dung nhan xinh đẹp như hoa đào gặp mưa, nàng không hiểu sao trái tim của mình lại đau nhức đến như vậy.

Trong sân, Diệp Linh Lung cùng Hoa Mộng Dao nhìn thấy Tuyên vương sắc mặt âm trầm phát tay rồi khỏi, cuống quýt cùng nhau chạy vào phòng, liếc mắt liền nhìn thấy cô gái áo tím đang ngồi chồm hổm trên đất mà khóc lớn, trong lúc nhất thời cả hai cũng không biết nên phải làm sao, “Tiểu thư (chủ tử)...”

Qua hồi lâu, Bộ Phi Ngữ đã ngừng khóc, nàng lạnh lùng đứng dậy, đi vào trong viện, hơi ngửa đầu, nhìn qua bầu trời một mảnh xanh thẳm, thì ra mưa đã tạnh rồi, trời cũng đã trong, ánh nắng ấm áp chiếu trên mặt nàng, nhưng sao nàng vẫn cảm thấy rất chói mắt, liền nhắm mắt lại, nhẹ hít một hơi, mùi hương nhàn nhạt của Hoa Tử Đẳng bông bênh trôi theo không khí sau cơn mưa.

”Linh Lung, Tuyên Vương đã hưu ta.” Nàng khẽ nhẹ mở miệng, cúi đầu nhìn xem tờ hưu thư trong tay, có chút tươi cười thoải mái, “Bây giờ, ta cũng nên rời khỏi thôi, người cũng trở về Mộc phủ đi.”

”Bộ cô nương...” Đột nhiên trong lòng Diệp Linh Lung nhói lên tia đau lòng, tựa như tình cảnh lúc trước khi tỷ tỷ nàng đi lấy chồng, nàng nhìn không được chiếc mũ đã chưa xốt, nước mắt liền rơi xuống.

”Phần hưu thư này người cầm lấy đi, giao cho phụ nhân thừa tướng, đem hết thảy mọi chuyện nói hết cho bà nghe đi, ta nghĩ bà nhất định sẽ lượng thứ.” Bộ Phi Ngữ vô lực nói, “Người cũng có thể mang tiểu thư nhà người trở về rồi, có phần hưu thư này, tiểu thư người cùng người trong lòng có thể quang minh chính đại ở cùng nhau!”

“Được, ta ta sẽ đi thu thập mọi thứ ngay.” Diệp Linh Lung nhỏ giọng nức nở, tiếp nhận hưu thư, cuối cùng lại nhìn thoáng qua cô gái áo tím, xoay người rời đi.

“Chủ tử, người không sao phải không?” Hoa Mộng Dao đi lên phía trước, dè dặt hỏi, cho tới bây giờ nàng còn chưa thấy chủ tử mình khóc thương tâm đến như vậy, cả người dường như đã tiêu tụy đi rất nhiều, để vào trong mắt người nhìn, thật không khỏi yêu thương không dứt.

“Ta không sao.” Bộ Phi Ngữ xoay người lại, nhẹ nhàng cười một tiếng, lau đi nước mắt trên mặt, tựa như không có việc gì cả, từ trong lòng lấy ra một phong thư, “Mộng Dao, ngươi đi một chuyến đến Huyết Ảnh Các, giúp ta đem phong thư này tự mình giao đến tận tay Huyết Ảnh.”

“Vâng” Hoa Mộng Dao tiếp nhận lệnh, nhìn không được liền hỏi, “Chủ tử, vậy còn người?”

“Ta đi thu thập một chút, ngày mai sẽ đến Huyết Ảnh các tìm ngươi.” Bộ Phi Ngữ bình tĩnh hồi đáp.

“Được.” Hoa Mộng Dao thư thái cười một tiếng, trong lòng cao hứng không thôi, rốt cục cũng đã có thể chính thức thoát khỏi Tuyên vương phủ hoàn toàn rồi, về sau nàng cũng không cần phải nơm nớp lo sợ nữa.

Bộ Phi Ngữ bất động thanh sắc nhìn qua bóng dáng nhanh nhẹn kia đi xa, thấp giọng lầm bầm, “Thực xin lỗi ngươi, Mộng Dao.”

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Huyết Ảnh Âm Cung.

Mặt trời chiều đã ngã về tây, ánh nắng của chiều tà chiếu vào một góc sân vắng vẻ, một đình viện nho nhỏ trông vô số kỳ trân dị thảo, muôn hồng nghìn tía, khiến người ta nhìn vào hoa cả mắt, phóng mắt nhìn xa, tựa như một mảng ngân hà trên trời đầy biển hoa.

Trong biển hoa ấy lại có một người nữ tử, một thân vận váy hoa màu đỏ như cánh hoa hồng, bên hông dùng sợi tơ khói la màu vàng mềm mại cột thành cái nơ con bướm thật to, trong tay nàng cầm vô số sợi tơ màu đỏ, mỗi một sợi dây đều được quấn quanh trên mỗi cây hoa một cách tinh chuẩn, nhìn thật kỳ trên sợi dây mảnh mai màu đỏ ấy, còn giăng đầy vô số bọt nước nho nhỏ, nàng nhẹ nhàng chuyển động đôi tay, sợi tơ màu đỏ liền phảng phất như đang sống, sợi tơ đang quấn quanh thân hoa cỏ liền được buông lỏng, nàng lại giương cao cánh tay, sợi tơ màu đỏ phảng phất như được rót thêm nội lực, hướng trên không trung tản đi, trong nháy mắt vô số bọt nước nho nhỏ từ trên trời rơi xuống, tạo thành một vòng thái hồng hoa mỹ, cuối cùng từng viên bọt nước rơi thành một hàng rót vào trong bình sứ màu trắng được đặt ở phía xa kia.

“Các chủ.” Một nữ tử thân vận hoàng y đi đến.

“Không phải ta đã nói, thời điểm ta chế thuốc bất luận kẻ nào cũng không được phép quấy rầy sao?” Hồng y nữ tử thu hồi sợi tơ màu đỏ trong tay, một đôi mày liễu nhẹ nhàng nhăn lên, trong giọng nói nhàn nhạt lại mang theo tia tức giận.

Nữ tử thân vận hoàng y nghe vậy, lập tức liền cúi đầu, không dám lên tiếng.

“Nói đi, là chuyện gì?” Hồng y nữ tử than nhẹ một tiếng, cũng chưa xoay người, cúi đầu tiếp tục dọn dẹp sợi tơ đỏ trong tay.

“Là Mộng Dao cô nương của Thiên Ảnh các đến.” Nữ tử hoàng y dè dặt đáp.

“À? Thì ra là nha đầu đó đến.” Hồng y nữ tử xoay người lại, khuôn mặt tức giận khi nãy đã tán đi, một đôi mắt xé hẹp dài toát ra tràn đầy ý cười, nhìn phía xa nữ tử thân vận thanh y đang chân thành đi đến.

Nàng nhún nhẹ mũi chân, phi thân nhảy đến trước mặt Hoa Mộng Dao, phui hai tay, nhếch môi cười, “Nói đi, chủ tử ngươi lại muốn lấy thuốc gì nữa?”

“Huyết Ảnh các chủ, ta không phải tới lấy thuốc.” Hoa Mộng Dao vội vàng xua tay nói.

“À?” Hồng y nữ tử nhẹ nhún mày, cười nhẹ một tiếng, thần bí hề hề hỏi, “Gia chủ ngươi đã lâu không tới thăm Huyết Ảnh các của ta, đã vậy lại còn lấy đi rất nhiều dung dịch phản hoa và Vân Tử Đan, rốt cục gần đây đang làm gì vậy?”

“Này... Chuyện này...” Hoa Mộng Dao không ngờ rằng Huyết Ảnh các chủ lại đột nhiên hỏi vậy, trong lúc nhất thời liền khẩn trương nói năng lộn xộn.

“Ha ha! Quả nhiên trong lòng có ma!” (ý nói có tích là rục rịch đó) Nữ tử hồng y buột miệng cười, tiếp tục làm người gây sự chất vấn hỏi, “Đừng nói với ta chủ tử nhà ngươi rửa tay gác kiếm, đi lập gia đình nha?”

“Sao có thể chứ!” Hoa Mộng Dao nhanh chóng bật thốt ra, tay chân luống cuống từ trong tay áo lấy ra một phong thư đưa tới trước mặt hồng y nữ tử, “Chủ tử bảo ta đem phong thư này đến tay Huyết Ảnh các chủ?”

“Hửm?” Nữ tử hồng y ngây ngẩn cả người, mày liễu nhún lên, khóe miệng quyen rũ ra một nụ cười xinh đẹp vui vẻ, “Chủ tử nhà ngươi viết thư cho ta?” Nàng tò mò, tiện tay tiếp nhận, mở ra nhìn xem, đôi mắt xéch khê neo lại, nhin không được mà tinh tế quan sát vị nữ tử thanh y trước mặt mình.

“Huyết Ảnh các chủ, người sao lại nhìn ta như vậy chứ?” Hoa Mộng Dao xấu hổ cười.

“Người đâu, đem nha đầu này giam lại cho ta!” Nữ tử hồng y lạnh giọng ra lệnh.

Trong biệt viện không biết từ khi nào đã nhảy ra bốn cô gái áo lam, bao vây xung quanh Hoa Mộng Dao, trong đó có hai cô gái đã giữ chặt nàng hai bên.

“Huyết Ảnh các chủ, người làm gì vậy?” Hoa Mộng Dao không thể động đậy, vẻ mặt khó hiểu nhìn xem nữ tử hồng y.

“Hi hi, cái này thì phải hỏi chủ tử nhà ngươi đó, là nàng kêu ta bắt giữ ngươi ở đây, bảo ngươi ở lại đây chờ nàng, có lẽ đã xảy ra chuyện đại sự rồi, cho nên mới không thể để ngươi đi theo!” Nữ tử hồng y dịu dàng mỉm cười, đôi mắt xéch hẹp dài mang theo vẻ tia cười đẹp như trăng lưỡi liềm, nàng bắt đầu dõ dỏi nói, “Ai bảo ta nợ chủ tử nhà ngươi một lời hứa hẹn, nàng vậy mà lại đem nó dùng hết, thật không có chút nghĩ gì cả!”

“Không thể nào! Huyết Ảnh các chủ, nhất định là có hiểu lầm, người mau thả ta trở về đi.” Hoa Mộng Dao cuống cuống kêu lên, nàng tuyệt không hề nghĩ tới đưa đến một phong thư lại đem nàng bắt nốt lại.

“Đ dẫn đi đi!” Nữ tử hồng y cũng không để ý đến nữa, nhàn nhạt phân phó, “Giám sát chặt chẽ, nha đầu này rất cơ trí, các ngươi đừng để nàng chạy thoát!”

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Rời đi.

Màn đêm lặng lẽ phủ xuống, sau cơn mưa, bầu trời về đêm dường như đã bị rửa sạch toàn bộ, lộ ra một trời đầy sao, như những viên kim cương lấp lánh lóe sáng chói cả mắt nhìn.

Dưới giàn Hoa Tử Đằng, Bộ Phi Ngừ lặng lẽ đứng một mình, mái tóc đen như mực được khoác bên eo phát tán như tơ lụa, ánh trăng sáng mỏng lung chiếu rọi lên bờ lưng nàng, khắc họa bóng dáng tịch tịch cô đơn.

Thần sắc nàng trầm tĩnh lạnh lùng nhìn về cái sân trống rỗng, sau một ngày mưa đêm xối xả, cánh Hoa Tử Đằng không một tiếng động lặng lẽ rơi xuống đầy đất, nàng xoay người, từ từ đi vào trong phòng, đến trước bàn trang điểm, từ trong ngăn kéo lấy ra một cái bình sứ màu trắng, đem phấn hoa từ trong bình trét loạn một hồi lên mặt, chỉ trong chớp lát ở trước gương đồng đã hé lộ ra một khuôn mặt thanh lệ thoát tục.

Nàng đem một đầu dây tóc vén cao lên, dùng một sợi dây màu đen sít sao trói chặt lấy tóc, đi đến trước tủ quần áo, lấy ra một bộ y phục màu đen dạ hành, đem váy tím màu nhạt cởi ra, từ bên hông lấy ra một viên thuốc, thả vào trong miệng ăn, khôi phục lại nội lực, sau đó dùng khăn bịt kín mặt, ra khỏi phòng, mũi chân nhẹ nhàng nhún một chút, liền nhảy ra khỏi mái hiên.

Ở sau lưng nàng một vầng trăng sáng dâng lên trên cao, ở nơi cao kia, nàng lẳng lặng đứng đó, quay đầu nhìn về Lung Nguyệt Các lần cuối, lần này đi, nàng sẽ không còn trở lại được nữa, bởi vì ở một khắc kia, nàng đã biết rõ chân tướng về cái chết của phụ mẫu, cả thế giới như sụp đổ trước mặt nàng, mười lăm năm qua, sự phụ lại lừa gạt nàng, khiến nàng rơi vào nỗi tuyệt vọng hoàn toàn, nam tử kia, một lần đánh chết tim nàng, tất cả mọi chuyện, đều vô tình một bước đánh vào ý chí nàng, làm nàng suy sụp hoàn toàn.

Từ trước cho đến bây giờ, tờ hưu thư kia bất quá cũng chỉ là cái cớ để nàng lưu lại, kỳ thật nàng hoàn toàn có thể rời đi, bởi vì nàng hoàn toàn tin tưởng hắn sẽ không làm khó Mộc phủ. Chỉ là, lòng nàng lại tham lam muốn được ở bên cạnh hắn, nhìn hắn, như vậy nàng cũng cảm thấy rất vui, nhưng giờ, ngay cả lấy cớ nàng cũng không có, mà nàng cũng không còn cách nào để lừa mình dối người nữa, nàng cũng không còn bất kỳ lý do nào để có thể thuyết phục bản thân mình lưu lại.

Nàng kiên quyết xoay người, một thân nhảy ra khỏi Tuyên vương phủ, trong nháy mắt, bóng dáng màu đen đã biến mất trong bóng đêm nồng đậm.

Trong màn đêm, hoàng cung Già quốc một mảnh yên bình, khắp nơi đều lộ ra không khí hoàng thất trang nghiêm.

Trên mái hiên, Bộ Phi Ngừ bóng dáng linh xảo nhanh chóng bôn tẩu, đảo mắt đã đi đến thanh cung điện, trên mái hiên nàng lẳng lặng phủ phục, mỹ mâu trong tròng, nhưng lạnh lùng trong suốt đang ngắm nhìn vị đế vương ở bên trong đại điện, một thân mang kim long đang ngồi trước bàn án thư, vẻ mặt tập trung phê duyệt tấu chương, ánh nến chiếu rọi vào dung nhan kiên nghị như được dao điêu khắc, dưới mày kiếm anh tuấn chính là một đôi mắt không giận nhưng tự uy.

Ngoài điện Thanh cung, có hai gã nữ đứng phòng thủ bên ngoài, trên hành lang thỉnh thoảng cũng chỉ có vài đội thủ vệ tuần tra đi ngang qua.

Thời gian từng nhịp từng nhịp trôi qua, bóng đêm ngày càng đậm dần, nàng phi thân nhảy xuống, đáp xuống không một tiếng động, hai quả kim châm từ

trong tay bắn đi, hai gã từ từ liền ngủ thiếp đi, nhẹ nhàng rơi ngã xuống đất, nặng nề nhún mũi chân, một cái xoay người đã đi vào bên trong thanh cung điện.

”Ngươi là ai?” Đế vương an tọa trước bàn chột đứng dậy, đối mặt với sự xuất hiện đột ngột của hắc y nhân, trong mắt hiện lên tia hoảng sợ.

”Hừ!” Bộ Phi Ngữ hừ lạnh một tiếng, nhìn nam tử một thân long bào ở ngay trước mắt, một đôi mắt trong suốt lộ ra tia lạnh thấu xương, nặng lạnh lùng nói ra, “Ngươi xuống mà hỏi Diêm vương đi!”

Một quả kim châm hướng ngay mi tâm của vị nam tử mà bắn tới, nam tử còn chưa kịp phản ứng, đã hừ nhẹ một tiếng, thân thể liền mềm nhũn ngã xuống phía sau mặt ghế, một đôi mắt vẫn còn tia hoảng sợ giương lên, chỉ có một đường huyết sắc đỏ thẩm uốn lượn như con rắn nhỏ từ trên mi tâm chảy xuống.

Bộ Phi Ngữ nhìn xem vị đế vương chết đi, nàng dường như đã trút được gánh nặng trong lòng, thấp giọng lầm bầm, “Phụ thân, mẫu thân, các người có thể an nghỉ rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Trúng kế.

Vòng trăng lạnh lùng nhô lên cao, bầu trời đầy sao, từ trong Thanh cung điện Bộ Phi Ngữ lẳng lặng cúi đầu đi ra, đang chuẩn bị phi thân rời đi, liền nghe thấy một âm thanh trong trẻo truyền đến: “Bao vây thích khách!”

Vừa dứt lời, không gian yên lặng không một tiếng động trong nháy mắt liền xuất hiện trăm tên cấm vệ quân, bao vây xung quanh Bộ Phi Ngữ.

Trong đám người đó, có một vị công tử thân vận bạch y tay cầm quạt xếp răng ngà, chậm rãi đập lên ánh trăng mà đi tới, quần áo cứ mặc gió đêm thổi tung bay, nơi khoe mắt chân mày lộ ra vẻ đã có tính toán từ trước. Hắn nhàn nhạt lướt qua vị hắc y nhân đang bị bao vây xung quanh, chột bồng giật mình, trong nháy mắt một đôi hắc tử chột mắt đi ánh sáng long lẫy, hắn vô cùng chấn động nhìn người ở trước mắt, trên tay đang lắc chiếc quạt răng ngà cũng đã chậm lại, giống như bị sét đánh trúng người, sững sờ kinh ngạc đứng tại nơi đó.

”Đoàn tướng quân, còn đứng ngây đó làm gì!” Sở Lăng Nhiên một thân cẩm phục màu vàng bước nhanh đi ra từ trong đám người, một đôi mắt âm lãnh sắc bén, bắn ra tia sáng lạnh lẽo đến ón người, “Còn không mau đem thích khách bắt lại!”

”Người...đâu...!” Đoạn Cẩm Phong nắm chặt mười ngón tay lại, từ trong kẽ răng khó khăn nặn ra mấy chữ, âm thanh rõ ràng mang theo tia khàn khàn, “Bắt lấy...thích khách!”

Sở Lăng Yên hứng thú nhìn xem quý công tử ôn tồn tao nhã bên cạnh, một người ngay cả gió mây cũng không sợ, mà giờ khắc này, trong giây phút kia sắc mặt đã thay đổi, trong mắt hiện lên một ý cười thấu hiểu, xem ra hắn đã nhận ra nàng!

Đầu mày Bộ Phi Ngữ nhíu lại, một miếng kim châm đang nằm ở trong tay, mắt lạnh nhìn đến cấm vệ quân ở bốn phía, đáy lòng có chút kinh ngạc, những người này, từ sớm có lẽ đã may phục từ trước, nhưng nàng làm sao lại không phát hiện ra chứ, có thể thấy được nhóm cấm vệ quân này thân thủ rất phi phàm

Trong lúc suy tư, mười mấy tên cấm vệ quân đã cầm kiếm xông đến nàng, mũi chân nặng nề nhún, phi thân một cái, như tiên tử, trên không trung hoàn mỹ xoay tròn, kim châm trong tay mượn nội lực bắn ra bên ngoài, tốc độ càng lúc càng nhanh, làm cho người khác không thể kịp thời chống lại, cấm vệ quân cũng chỉ có thể vung kiếm ra chống đỡ, căn bản cũng không thể đến gần nàng.

”Đoàn tướng quân, người đối đãi với tên thích khách này quá mức hạ thủ lưu tình rồi đó!” Sở Lăng Nhiên ngược mắt nhìn lên cô gái áo đen đang ở giữa không trung trên bầu trời đêm, lại liếc nhìn thần sắc của vị bạch y công tử đang có chút khần trương, tựa cười có như không nói, “Chẳng lẽ Đoàn tướng quân cùng vị thích khách kia có quen biết sao?”

”Thái tử điện hạ, quả nhiên thần cơ diệu toán.” Đoạn Cẩm Phong hừ lạnh một tiếng, khoe miệng quyền rũ ra một nụ cười mỉa mai, thần sắc lại ngưng trọng nhìn về Bộ Phi Ngữ đang đánh nhau ở phía xa kia, hắn không hề ngờ rằng, hắn thiết kế một màn thiên la địa võng để bắt người, mà người đó lại chính là nàng! Ngoài kia mai phục toàn là cao thủ cấm vệ quân, một trăm người chỉ có một, nàng có thể tránh được sao? Tại nơi này trước mắt bao người, hắn phải làm sao để cứu nàng?

”Đoàn tướng quân quá khen, so với sự an bày của tướng quân hôm nay, bản thái tử vẫn còn cảm thấy rất mật cảm.” Sở Lăng Nhiên tà tứ cười một tiếng, nhìn về tình cảnh phía xa, trong mắt hàn quang liền hiện ra, nghiêm nghị hạ lệnh, “Bắn tên!”

”Ta xem ai dám!” Đoạn Cẩm phong phản nộ quát to, “Không có mệnh lệnh của Bôn tướng quân, ai cũng không được phép hành động.”

Mấy trăm tên cung thủ ở trên mái hiên nghe vậy thoáng chần chờ một chút, toàn bộ liền hoàn toàn án binh bất động, lẳng lặng tiếp tục lồm ngồm bò xuống, ngưng mắt nhìn đến trận chiến ác liệt kia.

"Ngươi!" Sở Lăng Nhiên sắc mặt tối tăm trừng mắt nhìn vị bạch y công tử, ở phía dưới không thể làm gì, chỉ có thể âm thầm nháy mắt với tên nam tử có vết sẹo do đao ở phía sau lưng.

Nam tử có vết sẹo do đao lập tức ngẫm hiểu, rút ra thanh kiếm bên hông, mũi chân nhẹ nhún, phi thân nhảy đến trước mặt Bộ Phi Ngữ, ánh sáng chợt lóe, lưỡi kiếm sắc bén chạm mặt rơi xuống.

Bộ Phi Ngữ nhanh nhẹn xoay người, một bên thân hình linh xảo tránh thoát, kim châm trong tay liền rời khỏi.

Nam tử có vết sẹo do đao nhanh chóng cầm thanh kiếm lệch sang một bên, vung lên đỡ, nhưng vẫn bị kim châm bắn trúng nơi cánh tay. Một trận đau nhói, tay cầm kiếm mất lực, loảng xoảng rơi xuống trên nền đất.

Mất thấy Bộ Phi Ngữ chuẩn bị phi thân chạy trốn, Sở Lăng Nhiên chợt lớn tiếng cười to lạnh nói, "Ám cung Thiên Ảnh, ngươi cho rằng ngươi thật sự đã giết chết được Hoàng thượng sao? Người người giết chẳng qua cũng chỉ là một thể thần mà thôi!"

"Sao!" Bộ Phi Ngữ nghe vậy liền kinh hãi, dừng bước lại, xoay người sang chỗ khác, ngược mắt nhìn về thanh cung điện ở phía xa, đã thấy một nam tử trung niên, mặc long bào kim mãng, từ bên trong điện chấp tay đi ra, dung nhan kiên nghị như đao khắc, dưới mày kiếm anh tuấn là một đôi mắt không giận nhưng tự uy.

Nàng hút một ngụm khí lạnh, trong lúc thất thần, nam tử có vết sẹo do đao đã phi thân nhảy lên, sau lưng nàng đánh nhanh một chưởng, một chưởng cực mạnh, trong nháy mắt máu tươi từ trong miệng nàng phun ra, ngã nhào trên đất, cảm vệ quân lập tức tiến lên, xô ra đồng loạt thanh kiếm chế trụ nàng.

"Ha ha, bản thái tử đây cũng muốn đến xem một chút, chân diện của Ám Cung Thiên Ảnh!" Sở Lăng Nhiên cười lớn bước nhanh đến trước mặt Bộ Phi Ngữ, đưa tay lấy ra khăn che mặt của nàng, trong nháy mắt ngăn cản cả người, không hề nghĩ tới, dưới lớp khăn che mặt kia, lại hé lộ ra một dung nhan thanh lệ tuyệt tục như thế, mày liễu nhỏ dài giống như trắng non, một đôi mắt trong veo, đôi môi thanh lệ đỏ sẫm, chưa qua trang điểm son phấn, da thịt trắng trẻo hồng hào như hoa sen mới nở, xinh đẹp như thiên tiên.

Đoạn Cẩm Phong lùi lại một bước, hô hấp không khỏi căng thẳng, hần nhìn xem nữ tử đã bị lấy đi khăn che mặt kia, không phải là hần ngạc nhiên khi nhìn thấy dung nhan xinh đẹp kia! Mà là hần vô cùng kinh hãi, chuyện gì đã xảy ra! Nàng tại sao lại không phải là Mộc Yên Nhiên! Nhưng đôi mắt trong trẻo ấy lại lạnh lùng trong suốt, rõ ràng chính là nàng! Đến cùng là chuyện gì chứ, trong nháy mắt suy nghĩ của hần bị hỗn loạn, đêm nay sự tình đột nhiên phát sinh quá đột ngột, để hần trở tay cũng không kịp.

"Ngươi chính là Ám cung Thiên Ảnh?" Sở Ngự Phong từ đằng xa đi tới, nhìn cô gái đang nằm trên mặt đất, phần nộ quá, "Thật to gan! Lại dám tiến cung hành thích!"

Bộ Phi Ngữ không thể tin nhìn về vị đế vương bình yên vô sự đang đứng trước mặt mình, cảm thấy tim dường như đập chậm lại, một lần nữa phun ra ngụm máu tươi, máu đỏ tung tóe văng trên nền đất, tim không hiểu vì sao lại dâng lên một trận đau đớn kịch liệt, làm cho nàng cơ hồ hô hấp không thông.

Đoạn Cẩm Phong nắm chặt tay thành nắm đấm, nhúu mày, ánh mắt phức tạp nhìn cô gái áo đen đang thờ hồn hển trên nền đất, trong mắt hiện lên nhiều tư vị, có đau lòng, có hối tiếc lại có cả luống cuống cùng lo lắng.

"Phụ hoàng, thỉnh người đem thích khách này giao cho nhị thần thẩm vấn, tra ra ai ở phía sau sai bảo." Sở Lăng Nhiên ôm quyền nói.

"Được! Thái tử lần này có công đuổi bắt thích khách, ta liền đem Ám cung Thiên Ảnh giao cho con, tra ra người ở phía sau, tru di cửu tộc!" Sở Ngự Phong không kèm chế được tức giận mà quát lên, "Dùng kim long lệnh của trẫm, sai một ngàn ngự lâm quân, bảo vệ thiên lao!"

"Tuân!" Sở Lăng Nhiên liếc nhìn cô gái áo đen trên nền đất, khóe miệng quyền rũ ra một nụ cười tà tử, "Người đâu, đem thích khách giải vào thiên lao!"

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Mọi chuyện sáng tỏ.

Trong thiên lao mờ tối, một nhúm ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng xuyên thấu qua lớp cửa sổ ở trên cao len lỏi tiến vào, loảng thoảng có thể nhìn thấy được có một cô gái áo đen đang bị cột trên cây cọc gỗ, thân sắc nàng trong trẻo nhưng lạnh lùng, hai đầu lông mày ẩn hiện nét mệt mỏi, trên khóe miệng còn lưu lại vết máu đỏ thẫm.

"Tuyên vương phi! Chúng ta lại gặp nhau!" Sở Lăng Nhiên sai bước đi đến, một đôi mắt sắc bén nhìn thẳng nữ tử đang bị treo trên cọc gỗ kia, cười một tiếng tà tử, "Không ngờ thân phận ngươi lại cực kỳ phức tạp đến như vậy!"

Bộ Phi Ngữ nhúu mày nhìn hần một cái, lạnh lùng nói ra, "Ngày đó người đến Tuyên vương phủ đưa tin hần là ngươi?"

"Không sai!" Sở Lăng Nhiên vui vẻ thừa nhận.

”Mọi việc tất cả đều là do ngươi sắp sẵn một ván cờ, cố ý cho người dẫn ta đi đến Giả phủ, khiến cho tên mặt sẹo đem chuyện của mười lăm năm trước Sở Ngự Phong giết hại toàn bộ Bộ Văn Trang tiết lộ cho ta biết, từng bước để ta đi ám sát, sau đó ngươi lại đi thông báo, để người kia có điều mà chuẩn bị, bày sẵn cái bẫy để mai phục ta.” Nàng không nhanh không chậm nói, giọng nói vô cùng bình tĩnh không một gợn sóng.

”Ngươi rất thông minh!” Trong mắt Sở Lăng Nhiên toát ra tia tán thưởng, lắc đầu ra vẻ tiếc hận nói, “Chỉ tiếc, ngươi biết quá muộn rồi!”

”Vì muốn bắt được ta, quả thật ngươi đã nhọc lòng rồi!” Nàng mỉa mai nói, “Thậm chí ngay cả cha mình cũng đem ra làm bầy, thật đúng là hèn hạ!”

”Hừ, vậy thì thế nào!” Sở Lăng Nhiên khẩu khí không cho là đúng, âm thanh có chút tức giận, “Từ nhỏ đến lớn, trong mắt người đó cũng chỉ có mỗi Sở Lăng Yên, bất luận ta làm như thế nào, cố gắng ra sao, người đó đều không nhìn thấy, thậm chí còn muốn đem ngôi vị hoàng đế truyền lại cho hắn, ông ta căn bản cũng không để một thái tử như ta vào trong mắt!”

Nàng khinh miệt cười một tiếng, nhìn nam tử trước mắt thật đáng buồn cười, lại mang theo tia khinh thường.

”Ngươi đoán xem, ngươi thất thủ bị bắt, Sở Lăng Yên sẽ như thế nào?” Sở Lăng Nhiên nói như có điều gì đáng suy nghĩ, khóe miệng quẹo rũ ra một nụ cười âm hiểm.

”Ý ngươi là gì?” Nàng hơi nhíu mày, không hiểu nhìn xem hắn.

”Cướp ngục công khai, cướp bạc thiên tai còn sát hại người của hoàng thượng. Đến lúc đó, biết không chừng ta còn có thể gán thêm một tội danh giết cha soán ngôi cho hắn, hơn nữa đại thần dân chúng nhiều miệng, cho dù hoàng thượng có lòng thiên vị hắn, cũng e rằng hắn có chạy trời cũng không khỏi nắng!” Sở Lăng Nhiên từng câu từng chữ êm tai nói tới.

”Sợ ngươi phải thất vọng rồi!” Nàng nhẹ nhàng cười một tiếng, khiêu mi nói ra, “Căn bản hắn cũng không biết ta là Âm Cung Thiên Ảnh, ngươi tính sai một nước rồi.”

”À?” Sở Lăng Nhiên không cho là đúng, lời nói không đếm xỉa tới, “Ta nghĩ có lẽ giờ khắc này Đoạn Cẩm Phong đã tiến vào vương phủ mà thông báo cho hắn rồi.”

”Sao!” Nàng cả kinh, nghĩ tới vị công tử ôn nhuận như ngọc quý kia, ở trước cửa cung thanh điện, hắn bằng mọi giá đều đối với nàng rất mực hạ thủ lưu tình, chẳng lẽ hắn đã nhận ra nàng sao?

Sở Lăng Nhiên nhìn nữ tử trước mắt tinh thần hoảng hốt, nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên, cười tà từ một tiếng, “Đã nhiều năm như vậy, tam hoàng đệ của ta trước sau như một không chê vào đâu được, vậy mà giờ đây cuối cùng ta cũng có thể nắm được nhược điểm của hắn.”

”Nhược điểm?” Nàng than nhẹ một tiếng, nhớ tới lời cuối cùng của người kia nói với nàng trước khi đá cửa mà đi, khóe miệng nàng quẹo rũ ra một nụ cười khổ, không cho là đúng nói, “Ngươi chắc khẳng định hắn sẽ đến sao? Cho dù hắn biết rõ thân phận của ta thì như thế nào đây, hắn đã lưu ta, hắn đã hoàn toàn yêu người khác rồi, ngươi lại dùng sai người rồi.”

”À, thật không?” Sở Lăng Nhiên nhiều hứng thú nhìn nàng, lời nói phân tích chán chán, “Lần trước Cổ Kiếm thuê sát thủ của Thị Huyết Môn đi giết ngươi, Sở Lăng Yên lại vì ngươi mà nhảy xuống vách núi! Liên sau đó, người của Thị Huyết Môn trong một đêm đều bị diệt sạch, chỉ bằng những việc trên, ta khẳng định hắn sẽ đến!”

Nàng nghe vậy không khỏi ngẩn ra, thì ra gặp sát thủ lần trước là do tên bao cò đáng chết đó phái tới, nàng cúi đầu căn môi không nói, một khắc rơi xuống núi kia, bóng dáng màu tím truy đuổi theo nàng, hình ảnh đó vẫn rõ mồn một trước mắt nàng, trong nội tâm nàng bắt đầu dấy lên nỗi bất an, nàng sợ hắn thật sự sẽ đến.

”Nhưng mà...” Sở Lăng Nhiên chợt dừng một chút, tiếp tục nói, “Chỉ cần ngươi chịu giao ra cách điều chế loại dược mê hồn dẫn phách, ta có thể suy tính lại một chút mà thả ngươi!”

”Thì ra đây mới chính là mục đích thực sự của ngươi.” Nàng như có điều suy nghĩ, trong mắt tràn đầy vẻ mỉa mai, lạnh lùng nói ra, “Lúc này ngươi phải thất vọng thực sự rồi, những thứ ngươi nói kia, căn bản ta cũng chưa từng nghe qua!”

”Ngươi là nữ nhi duy nhất của Bộ Thương Văn, nhất định hắn sẽ đem phương pháp điều chế để lại cho ngươi.” Sở Lăng Nhiên hung dữ nói, “Tốt nhất ngươi nên ngoan ngoãn giao ra đây, để tránh nỗi thống khổ da thịt!”

”Nếu đã rơi vào tay ngươi, ta cũng không có ý định còn sống mà rời khỏi!” Nàng khinh thường hừ lạnh một tiếng, mỹ mâu trong suốt không lộ ra một tia sợ hãi nào. Kể từ mười lăm năm trước, sau cái chết của phụ mẫu, sự phụ vẫn luôn là người duy nhất mang lại cho nàng sự ấm áp, hiện giờ sự ấm áp của người đó lại lừa gạt nàng, nàng sống đã không thể yêu nữa, thì còn ngại gì chết nữa? Nàng không cách nào thay phụ mẫu trả thù, vậy chỉ bằng đi xuống âm phủ cùng bọn họ vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Nửa đêm báo tin.

Thanh Thu Các.

Sở Lăng Yên thân mình cô đơn đứng trong đình viện, ánh trăng nhàn nhạt chiếu vào gò má của hần, càng tăng thêm một phần cảm giác hiu quạnh.

Gió đêm cuộn cuộn nổi lên, cành lá tung bay trong gió, phiêu đảng, xoay tròn, phát ra từng tiếng xào xạt, rơi vang, khiến trong lòng hần đang bức bối càng tăng phần rối loạn, hần ngược mắt nhìn về hướng Lung Nguyệt Các, mi tâm rồi rầm nhần lên, không biết giờ này, nàng đang làm gì, nhiều lần hần nghĩ, muốn mau mau đến nhìn nàng, nói lời xin lỗi với nàng, đáng lẽ ban ngày hần không nên dùng lời lẽ nặng nề với nàng như thế, vì do dự, đắn đo, cho nên cũng không có dũng khí bước chân vào Lung Nguyệt Các, hần đành chán nản trở về.

Nghĩ về mấy ngày qua, bất luận nàng phát giận như thế nào, đùa giỡn, gây sự ra sao, hần vẫn đều nhân nhượng, bởi vì hần biết nàng đang oán trách hần vì lời hứa hẹn trước kia, duy chỉ về lạnh lùng của nàng, hần lại không thể tiếp nhận, hôm nàng dùng ánh mắt lạnh đến thấu xương kia nhìn hần, khiến tim hần một hồi run sợ, hần thật sự không khỏi bắt đầu hoài nghi rằng, trong lòng nàng rốt cuộc có từng có hần hay không.

”Lăng Yên.” Một âm thanh vang lên từ phía sau.

Sở Lăng Yên quay đầu lại, nhìn thấy Đoạn Cẩm Phong từ trên mái hiên đáp xuống, nhưng vẫn chưa nói lời nào, đứng sau lưng hần. “Đã trễ thế này, sao người lại tới đây?”

”Ta...” Đoạn Cẩm Phong nhú mày, môi mông khê nhúc nhích, cũng không biết nên mở miệng như thế nào, một đôi mắt đen như mực nước son mang theo tia rồi rầm thật sâu, hần đến nay còn chưa nói cho Lăng Yên biết thân phận kia của nàng là Âm Cung Thiên Ảnh, nhưng hiện giờ lại đem một tin tức kinh người này nói cho Lăng Yên biết như thế, liệu Lăng Yên có tiếp nhận nổi hay không?

”Sao vậy?” Sở Lăng Yên cảm thấy quý công tử này có chút kì lạ, đầu lông mày hơi nhíu lại, trong lòng dâng lên một cổ dự cảm chẳng lành, “Có chuyện gì, người cứ việc nói thẳng đi.”

Tròng mắt của Đoạn Cẩm Phong không tự chủ được, tối sầm lại, mở miệng, gần từng chữ, “Âm Cung Thiên Ảnh, vào cung hành thích, thất thủ bị bắt.”

”Sao hả!” Sở Lăng Yên nghe vậy, trên khuôn mặt tuấn mỹ thần sắc liền đại biến, trong lòng hần hoảng loạn vô cùng, nhún nhẹ mũi chân, hướng về Lung Nguyệt Các bay đi.

Hần đẩy cửa chính của Lung Nguyệt Các ra, ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng trong suốt như nước, lẳng lặng rơi vãi trên sân, cánh Hoa Từ Đẳng lẳng yên không một tiếng động theo gió rơi đầy đất, hần nhanh sải bước đi tới, vờn tay run rẩy, đẩy cửa ra, trong phòng trống rỗng, không một bóng người, chỉ có ánh nến hơi yếu nhẹ nhàng chấp chờ, trên giường còn có một bộ váy dài màu tím được bày đặt chỉnh tề, cạnh bên còn có một cây trâm từ ngọc lưu ly.

Đoạn Cẩm Phong theo sát, phi thân đáp xuống, lẳng lặng đứng ở phía sau Sở Lăng Yên, ánh mắt phức tạp nhìn hần, hồi lâu, cúi đầu, cười khổ sở một tiếng, thì ra, Lăng Yên từ sớm đã biết thân phận của nàng rồi.

Nàng thật sự không có ở đây! Trong lòng Sở Lăng Yên một tia hi vọng cuối cùng cũng đã bị nghiền nát, hần vội vàng xoay người, hướng ngoài phòng chạy đi.

”Người đi đâu?” Đoạn Cẩm Phong một tay bắt hần lại.

”Buông tay!” Sở Lăng Yên lạnh giọng quát.

”Người định cứ như vậy, đi cướp ngục sao?” Đoạn Cẩm Phong tâm tình kích động nói ra, “Hết thảy mọi chuyện đêm nay chính là cái bẫy, thái tử hần sớm đã biết thân phận của nàng, thậm chí còn biết rõ nàng muốn đi hành thích, liền trá đồi hoàng thượng, lợi dụng ta thiết kế mai phục, bắt được nàng, mục đích chính cũng là muốn người đi cướp ngục mà thôi!”

”Vậy thì như thế nào!” Sở Lăng Yên lạnh giọng chất vấn, “ Chẳng lẽ người muốn ta bỏ mặc nàng sao?!”

”Trước hết, người đừng quá xúc động.” Đoạn Cẩm Phong khàn khiet phân tích nói, “Kỳ thật, căn bản nàng không phải là Mộc Yên Nhiên, chẳng qua nàng chỉ là dịch dung, nếu như người công khai cướp ngục, thái tử sẽ có bằng chứng, đến lúc đó, thừa tướng rất có thể sẽ bị định tội khi quân, cho dù người không đề ý đến bản thân mình, người cũng phải bận tâm đến phủ Thừa tướng! Nàng cùng phủ Thừa tướng nhất định là có mối quan hệ sâu sắc, nhất định nàng sẽ không muốn bởi vì bản thân mình mà liên lụy đến người vô tội!”

Sở Lăng Yên trầm mặc, hần biết nàng rất đề ý đến phủ Thừa tướng, bởi vì hần đã mấy lần trông thấy nàng đối với thừa tướng phu nhân rất mực quan tâm, như những người thân trong gia đình, tình ý đó cũng không phải là giả vờ.

Hần quay đầu lại, ánh mắt phức tạp nhìn đến bạch y công tử, giọng nói khẳng định, “Người từ sớm cũng đã biết thân phận của nàng, đúng không?”

”Ta...” Trong lúc nhất thời, Đoạn Cẩm Phong cũng không thể mở miệng, một đôi mắt đen như mực nước son, âm đạm không chút ánh sáng.

Sở Lăng Yên cũng không còn lòng dạ nào mà đi truy cứu, lạnh lùng hỏi, “Chuyện hôm nay, rốt cuộc là như thế nào?”

Đoạn Cẩm Phong bắt đầu giải thích, “Xế chiều hôm nay, Hoàng thượng vội vàng triệu kiến ta, nói là sẽ có người hành thích, bảo ta mang theo cẩm vệ quân mai phục ngoài Thanh cung điện, ta lại không hề nghĩ tới, người hành thích lại chính là nàng, nhất định thái tử cũng che giấu thân phận thích khách với Hoàng thượng!”

Sở Lăng Yên cường bách chính mình tỉnh táo lại, “Hiện giờ, nàng ra sao?”

Đoạn Cẩm Phong hồi đáp, “Nàng bị giam ở thiên lao, tạm để Ngự lâm quân canh giữ!”

Sở Lăng Yên gờ xuống lệnh phù bên hông, “Người lập tức dùng bò câu đưa tin, dùng nó điều phái thêm người, đi thiên lao cứu nàng ra, không cần nhất thiết bại lộ thân phận.”

“Được.” Đoạn Cẩm Phong nhún nhẹ mũi chân, phi thân rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Lời nói khách sáo, thân đầy thương tích.

Trong thiên lao, một nữ tử bị trói trên cây cọc gỗ, từ sớm, vết thương đã chồng chất đầy người, cây roi thấm nước muối, vẫn không ngừng hươu về thân thể của nàng, hung hăng mà đánh tới. Vết thương cũ, vết thương mới chồng chất lên nhau, mồ hôi trên trán không ngừng tuôn ra từng giọt mồ hôi dày đặc, y phục màu đen dạ hành cũng đã nhuộm đầy máu tươi, toi tả rách nát, khiến người nhìn đến cũng không thể chịu nổi.

“Sao rồi, vẫn còn chưa chịu nói?” Sở Lăng Nhiên bức mình hỏi, hất tay lên, ý bảo người bên cạnh ngừng đánh.

Bộ Phi Ngừ nhàn nhạt nhìn hất một cái, hơi thở mong manh nói, “Ta không có... thứ mà ngươi muốn... Cho dù có... Ta cũng sẽ không... đưa cho ngươi...” Giọng nói đứt quãng, phảng phất như là có thể bất tỉnh bất cứ lúc nào.

Sở Lăng Nhiên nghe vậy, giận tím cả mặt, trên trán gân xanh nổi lên, “Đánh tiếp cho ta!”

“Tuân!” Người bên cạnh, cầm lấy roi da, không chút lưu tình, hướng về thân thể Bộ Phi Ngừ mà đánh, mỗi một roi đánh xuống, trên từng tác da thịt máu nhẹ tuôn ra, mang đến cho nàng một trận đau rất kịch liệt không thôi.

“Thái tử điện hạ, có người đến cướp ngục!” Thủ vệ ngoài cửa vội vàng chạy vào.

“A? Nhanh đến như vậy sao?” Sở Lăng Nhiên có chút ngoài ý muốn, chân bước thông thả đến trước mặt Bộ Phi Ngừ, khoe miệng quyền rũ ra một tia cười đắc ý, “Sao hả, ta nói hắt sẽ đến mà! Ha ha!” Hắt cười lớn, hướng phía ngoài cửa thiên lao, rời đi.

Trên cọc gỗ, Bộ Phi Ngừ cúi thấp đầu, dư quang nơi khóe mắt nhìn xem bóng dáng màu vàng kim sáng chói đi xa, trong lòng chợt khẽ run lên.

Dưới màn đêm đen nhánh một mảng, hơn mười hắc y nhân nhảy ra, trường kiếm lạnh thấu xương xẹt qua vài tia chớp sáng, trong nháy mắt, một mảng ngự lâm đã ngã xuống, lập tức liền có tiếp một đám ngự lâm quân khác xông tới, có vẻ như sắp có một tràng ác chiến sẽ xảy ra.

“Trở về nói với chủ tử các ngươi rằng, nếu muốn mạng sống của Âm cung Thiên Ảnh, hắt phải tự mình đến!” Sở Lăng Nhiên đứng chấp tay trên cửa thềm thiên lao, nhìn về một mảng quang đạo kiếm ảnh ở phía xa, trong mắt, tia sáng lạnh chợt lóe, hết to, “Các ngươi nếu không rời khỏi, hiện tại bản thái tử ta, sẽ đem Âm cung Thiên Ảnh về châu trời! Các ngươi cứ thử xem, rốt cuộc, ta nhanh, hay là các ngươi nhanh!”

Ở phía xa, các hắc y nhân trao đổi ánh mắt với nhau, liền nhẹ mũi chân, phi thân rời đi.

Trong thiên lao, ánh mắt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào bên trong, chiếu lên trên người của cô gái áo đen, nhưng có lẽ nàng không thể nào cảm giác được luồng ấm áp gì, một khuôn mặt trắng bệch, hô hấp yếu ớt, môi mỏng không chút huyết sắc, khắp nơi đều toát lên hơi thở của cái chết.

“Miệng đủ cứng!” Sở Lăng Nhiên bước nhanh đi tới, tức giận vô cùng, nắm lấy hàm dưới của cô gái, “Ngươi, rốt cuộc có nói hay không?”

Bộ Phi Ngừ hất mặt đi, muốn tránh thoát bàn tay của hắt, đến giờ phút này, ngay cả mở miệng nói, nàng cũng không đủ khí lực, thì làm sao mà có thể tránh thoát được bàn tay của hắt chứ, nàng dứt khoát nhắm mắt lại, không dám nhìn đến nam tử trước mặt.

Sau một hồi trầm mặc, đột nhiên, Sở Lăng Nhiên quyền rũ ra một nụ cười tà tử, một đôi tay nhẹ nhàng xẹt qua dung nhan xinh đẹp, thanh lệ thoát tục, cười đậm đàng nói, “Một gương mặt xinh đẹp như vậy, bản thái tử ta nhìn đến, lại có chút động lòng, còn tưởng rằng, chỉ có Mộc Yên Nhiên là một giai nhân tuyệt sắc, thật không ngờ đến, Âm cung Thiên Ảnh lại càng sâu thêm một bậc đó!”

“Đừng đụng vào ta!” Bộ Phi Ngừ lạnh giọng quát lên.

“À?” Sở Lăng Nhiên nhiều hứng thú đánh giá về mặt tức giận của nữ tử này, từ lúc bị giam cho đến bây giờ, chỉ thấy nàng thần sắc lạnh nhạt, ngoài trừ

nụ cười mĩa mai nơi khóe miệng, cũng chưa từng nhìn thấy nàng tức giận như thế, hần nhin không được cười to nói, “Bản thái tử đây đang nghĩ, ta nên nếm thử mùi vị nữ tử của Sở Lăng Yên, cảm giác tư vị sẽ như thế nào đây.”

Hần đem Bộ Phi Ngừ, từ trên cây cọc gỗ, cỡi trời thả xuống, ôm nàng vào trong ngực, đi đến một bên, khẽ nhẹ đặt lên đất, cúi người, mang theo tà khí, từ từ dựa sát vào người nàng, toàn thân đều tản ra hơi thở nguy hiểm.

Bộ Phi Ngừ dùng sức chống đỡ, đứng người dậy, cố hết sức di chuyển về phía sau, mỹ mâu trong suốt xẹt qua tia sáng lạnh, nàng liên tục di chuyển, thối lui đến góc tường, phát hiện đã không còn đường lui nữa, kim châm trong tay, chậm rãi rút nội lực vào đó, lại chợt phát hiện, tim nhói lên một trận đau đớn kịch liệt, kim châm chưa bao giờ thất thủ, đã nhắm chệch mục tiêu.

“Hừm?” Sở Lăng Nhiên chợt nhìn thấy một đạo ánh sáng thoáng hiện lên trước mắt, kinh nghi nhìn xem nữ tử sắc mặt giờ đã trắng bệch, nói, “Không ngờ rằng, người trúng nát tâm chưởng, lại còn có thể sử dụng nội lực!”

“Chỉ tiếc...Không thể...giết chết ngươi!” Bộ Phi Ngừ giận đến không kềm được, trái tim lại lần nữa dâng lên một trận đau nhức, khiến nàng cơ hồ muốn hô mê, bên môi nhin không được, tràn ra một tiếng than ngậm.

Sở Lăng Nhiên lạnh lùng cười một tiếng, tiếp tục tiến gần đến Bộ Phi Ngừ, chợt cảm giác được, ở phía sau lưng, một luồng không khí ón lạnh khiến người hít thở không thông, quay đầu nhìn lại, còn chưa kịp nhìn rõ người trước mắt, thân thể đã bị tóm bay lên, tiếp theo là, trên mặt cảm giác được một trận đau nhói, người cũng đã bay ra ngoài rất xa, đụng vào trên tường, một ngum máu tươi lập tức phun ra.

Trong thiên lao, một nam tử như thần linh chợt xuất hiện, hần đứng trước mặt cô gái áo đen, nhìn xem thân thể suy yếu co rúc ở trong góc tường, thân thể mảnh mai run lấy bầy, hé ra một dung nhan thanh lệ thoát tục, nhưng lại trắng bệch không chút huyết sắc, toàn thân đầy những vết thương, khiến người nhìn đến phải giật mình khiếp sợ, trên thân không có chỗ nào là lành lặn!

Đây là lần đầu tiên, hần nhìn thấy dung mạo thật sự của nàng, nhưng không nghĩ tới, lại dưới một tình huống như vậy. Hần chỉ cảm thấy trái tim đau nhói, khiến hần hít thở cũng không thông, khiến hần cơ hồ cũng không nói ra được từ nào, hần khó khăn cúi người xuống, bàn tay run rẩy ôm lấy nữ tử nhẹ như cánh ve sầu kia, một đôi mắt thâm thúy mơ hồ còn có chút lệ quang.

“Chàng... Vì cái gì...lại tới...” Bộ Phi Ngừ mở mắt ra, nhìn thấy một gương mặt tuyệt luân tuấn mỹ trước mặt mình, trong lòng chỉ cảm thấy nhiễu loạn như ma, khóe mắt lặng yên không một tiếng động chợt xẹt qua một giọt nước mắt.

“Đừng nói chuyện, ta dẫn nàng rời khỏi đây.” Sở Lăng Yên hơi nghẹn ngào nói, ôm nàng, xoay người rời đi.

Sở Lăng Nhiên từ trên mặt đất, chập vật đứng lên, lau đi vết máu trên khóe miệng, nhìn vị nam tử đã đi xa, khóe miệng quẹo rũ ra một nụ cười vui vẻ, thông dong sửa sang lại y phục, bước nhanh rời đi.

Đang trên điện thảo luận chính sự, vị đế vương một thân long bào măng kim, vẻ mặt không thể tin được, từ trên long y đi xuống, “Sao hả! Con nói, Sở Lăng Yên đánh con, mang Thiên Ảnh ám cung cướp đi!”

“Phụ hoàng! Là thiên chân vạn xác a!” Sở Lăng Nhiên che đi một bên khuôn mặt, thống khổ nói, “Người xem, mặt của nhi thần, đến giờ vẫn còn sưng đây!”

“Sao hần lại đột nhiên cướp đi Thiên Ảnh ám cung cơ chứ?” Sở Ngự Phong nghi hoặc, khó hiểu lầm bầm.

“Khỏi bẩm phụ hoàng, Thiên Ảnh ám cung kia, thật ra là một người nữ tử, nàng đã nhận tội, cùng thừa tướng hợp bầy mưu kế, dịch dung thành Mộc Yên Nhiên, giả cho tam hoàng đệ, dùng sắc mê hoặc tam hoàng đệ, sau đó mang ý đồ tiến cung, hành thích phụ hoàng!” Sở Lăng Nhiên một tràng giải thích, hần vốn biết rõ, Sở Ngự Phong thiên vị Sở Lăng Yên, tuyệt đối sẽ không tin Sở Lăng Yên làm ra loại chuyện giết cha oán vị, giờ phút này, cứ đem chuyện đổ lên đầu thừa tướng trước đã.

“Cái gì!” Sở Ngự Phong vẻ mặt khiếp sợ, khó trách, hôm đó ở trước Thanh cung điện, nhìn thấy cặp mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng trong suốt kia, lại thấp phàn quen thuộc, dường như đã gặp qua ở đâu đó, thì ra là nữ tử đó! Hần tức giận, kềm không được liền nói, “Đương Sóc, người lập tức mang một đội ngự lâm quân, đem phủ thừa tướng bao vây cho trãm, mang thừa tướng áp giải vào thiên lao, trưa ngày mai, ban thưởng rượu độc! Ba ngày sau, gia quyến thân tộc của phủ thừa tướng, toàn bộ sung quân, lưu vong!”

“Vâng, thần tuân chỉ!” Thống lĩnh ngự lâm quân đứng một bên, nói.

“Phụ hoàng, còn tam hoàng đệ thì sao?” Sở Lăng Nhiên cố ý làm ra bộ dạng khó xử, cặp đôi mắt xuống, che đi nụ cười lạnh nhạt dưới đáy mắt, nói, “Hần đã cướp đi thích khách đó!”

“Chuyện này...” Sở Ngự Phong nhíu mày, suy nghĩ sâu xa, lo lắng trùng trùng, không ngừng đi qua đi lại trong đại điện, nhiều lần trong lòng tự quyết định, hần lớn tiếng kêu lên, “Người đâu! Truyền Đoạn Cẩm Phong!”

Xa xa một công tử áo trắng nhanh nhẹn đi tới, quỳ một chân trên đất, “Tham kiến Hoàng thượng!”

“Người nhanh chóng mang theo một đội quân bao vây Tuyên vương phủ cho trãm, bao vây cho đến khi Tuyên vương đồng ý chịu giao ra ám cung Thiên Ảnh mới thôi!” Sở Ngự Phong phân phó nói.

“Vâng! Thần lĩnh chỉ!” Đoạn Cẩm Phong đứng dậy đi ra ngoài.

Chương 52: Cái gì cũng không hỏi.

Trong phòng, cả căn phòng đầy mùi thuốc phiêu đảng, xen lẫn một chút mùi máu tươi, mấy tên nha hoàn bưng một chậu, lại một chậu nước đầy máu, không ngừng chạy ra chạy vào, những tấm vải mang đầy máu tươi rơi vãi trên đất, trên giường gỗ chạm trổ hoa văn, có một nữ tử đang hấp hối, mắt vẫn nhắm chặt, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy trắng, tựa như một con bướm đang mất dần đi sự sống.

Bạch Vân Phi thần sắc ngưng trọng, rút sợi tơ màu đỏ trên tay về, giọng nói mang theo vẻ bối rối, “Là nát tâm chường, vốn nàng đã bị phong hàn, hơn nữa ngoại thương lại nặng đến như vậy...”

“Đủ rồi!” Sở Lăng Yên khuôn mặt âm trầm, ngắt lời nói, “Ta không muốn nghe những lời nói nhảm!” Mỗi câu nói của Bạch Vân Phi, giống như là con dao cắt thẳng vào tim hắn, mang theo trái tim đau đớn, tan tã nát lòng, hắn lạnh lùng nói, “Người cứ nói thẳng, bây giờ nên làm như thế nào đi!”

“Trước hết, ta sẽ mở chút ít thuốc, bảo vệ tâm mạch cho nàng, sau đó, quay trở về Bạch Vân Dược, lấy huyết linh chi.” Bạch Vân Phi nhíu mày hỏi đáp.

“Huyết linh chi, ta sẽ phái người đi lấy dùm người, người ở lại chiếu cố cho nàng.” Sở Lăng Yên giọng nói chân thật đáng tin nói.

“Như vậy cũng được, ta đi lấy thuốc.” Bạch Vân Phi lắc đầu thở dài, vác lên túi thuốc, vội vã đi ra ngoài.

Trong phòng yên tĩnh, ngoại trừ tiếng hít thở như có như không của nữ tử, còn lại cũng không có dư tiếng vang nào. Sở Lăng Yên sắc mặt ngưng trọng ngồi ở bên giường, chăm chú nhìn đến nữ tử trên giường, không bỏ qua bất cứ động tĩnh nào, cho dù rất nhỏ của nàng.

Cũng trong lúc đó, có một tỷ nữ tiến vào, đem chén thuốc trong tay đặt trên bàn, sau đó liền im lặng không tiếng đẩy cửa rồi đi, sau một lúc lâu, chén thuốc đã nguội lạnh, tỷ nữ lại lần nữa tiến lên thay chén thuốc nóng, nhiều lần như thế, đã không biết thay được mấy lần thuốc rồi, Bộ Phi Ngữ, lúc này khẽ tỉnh dậy.

Nàng mơ mơ màng màng mở mắt ra, tầm mắt mơ hồ dần dần tụ lại thành một điểm, nàng nhìn xem cách bày trí bốn phía của căn phòng, phát hiện ra, nàng đã trở lại Lung Nguyệt Các, nàng chống đỡ, đứng người dậy, muốn ngồi dậy, nhưng nàng liền được một cánh tay mạnh mẽ ôm vào trong lòng, trên đỉnh đầu truyền tới một âm thanh dịu dàng “Nào, đến uống thuốc trước đã.”

Bộ Phi Ngữ muốn đưa tay nhận lấy chén thuốc, lại phát hiện ra, mình một chút khí lực cũng không có, khoe miệng không khỏi quỵn rũ ra một nụ cười khổ.

“Đề ta.” Sở Lăng Yên liền múc một muỗng thuốc, đưa lên bờ môi thổi nguội, mới đút cho Bộ Phi Ngữ, một ngậm lại một ngậm, không nhanh không chậm, cho đến khi chén thuốc đã cạn, hắn cũng không nói thêm lời nào, phảng phất như là, chưa có chuyện gì xảy ra cả.

Thần sắc Bộ Phi Ngữ khó hiểu nhìn Sở Lăng Yên một hồi lâu, liền mở miệng, “Chàng, không hỏi ta việc gì sao?”

Sở Lăng Yên để chén thuốc đặt xuống bàn, lặng yên một hồi, bình tĩnh trả lời, “Nàng không muốn nói, ta liền sẽ không hỏi.”

Hắn nhớ tới hôm đó, nàng hồn bay phách lạc đi trở về Tuyên vương phủ, hắn biết rõ, nhất định đã phát sinh ra chuyện gì đó, khiến nàng thống khổ không thôi, nhưng mà, cũng bởi tại hắn, thấy vị nam tử áo đen đi theo ở phía sau lưng nàng, lúc đó, hắn liền nổi nóng với nàng, nói những lời nói để nàng thương tâm đến như vậy, từ sớm hắn đã rất hối hận rồi.

Bộ Phi Ngữ yên lặng nhìn hắn, sau một hồi lâu, vẫn nói không ra lời, khẽ cắn bờ môi mỏng, nước mắt liền lăn tăn rơi xuống.

“Vương gia, ách...” Quân gia Trì Thu đẩy cửa vào, vẻ mặt lộ vẻ khó xử đứng ở phía trước cửa, một bộ dáng muốn nói lại thôi.

“Nàng nghỉ ngơi thật tốt đi, chốc lát nữa ta trở lại thăm nàng.” Sở Lăng Yên đưa tay, lau đi giọt lệ trên mắt nàng, dịu dàng đặt lên bờ trán nàng một nụ hôn, sau đó đứng dậy đi ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Dưới gốc cây bên hồ, Sở Lăng Yên thần sắc nghiêm trọng, nghe quân gia bẩm báo, lạnh lùng phân phó, “Người lui xuống dặn dò, bất luận kẻ nào ở trong phủ, cũng không được tiết lộ tin tức này với vương phi, nếu không, giết chết không cần luận tội!” Nói xong, xoay người chấp tay hướng cửa Tuyên vương phủ mà đi.

“Tuân.” Quân gia Trì Thu dè dặt đáp.

Qua một hồi lâu, ở phía sau hòn giả sơn, có một người nữ tử áo trắng lặng lẽ đi ra, mày liễu dài nhỏ, một đôi mắt yêu kiều như nước mùa thu, khuôn mặt tinh xảo đặc sắc chợt hiện lên vẻ tái nhợt, nàng bất động thanh sắc đứng lặng yên nhìn xem vị tỷ nam tử đã đi xa, khoe miệng nhẹ cong lên, mang theo nha hoàn ở sau lưng, nhanh nhẹn tiến về Lung Nguyệt Các.

Chương 53: Bức ép dẫn đến không còn đường.

Cửa phòng kéo kẹt mở ra, một nữ tử áo trắng cất bước đi đến, nằng đến bên giường, nhìn xem nữ tử đã ngủ say, trong mắt không khỏi thoáng lên tia hận ý, nằng dịu dàng gọi, “Vương phi tỷ tỷ.”

Bộ Phi Ngừ chậm rãi mở mắt ra, nghi ngờ nhìn xem người mới đến, “Tuyệt Nhu?”

Thần Tuyệt Nhu nhẹ cười một tiếng, nét vui vẻ nhàn nhạt, khẽ nói: “Muội muội đến đây, chỉ muốn nói cho tỷ biết một tin tức rất lớn mà thôi.”

“Là chuyện gì?” Bộ Phi Ngừ miễn cưỡng ngồi dậy, nằng rõ ràng cảm nhận được cô gái trước mặt này, rất có địch ý với nằng.

“Tỷ tỷ một thân ở đây ngủ rất an tường, nhất định vẫn chưa hay tin, Tuyên vương phủ đang bị cấm vệ quân của hoàng thượng, bao vây bên ngoài a?” Thần Tuyệt Nhu than nhẹ một tiếng, lo lắng trùng trùng nói, “Vào giờ phút này, Lăng Yên không tiếc vì tỷ, mà công khai đối nghịch với Hoàng thượng, hẳn còn nói, dù bất cứ lý do gì, cũng không đem tỷ giao cho bọn họ.”

“Tuyên vương phủ bị cấm vệ quân vây bắt...” Bộ Phi Ngừ một hồi cả kinh, khó trách, vì sao lúc quân gia Trì Thu đi vào, sắc mặt lại khó coi đến như thế. Kỳ thật, những việc xảy ra như thế, từ sớm nằng cũng đã nghĩ đến, Sở Ngự Phong sao lại dễ dàng buông tha cho nằng chứ.

“Tỷ tỷ, trước hết đừng nóng vội, còn có việc này nữa, muội muội còn chưa nói tới đây...” Thần Tuyệt Nhu không nhanh không chậm, tiếp tục nói, “Phù Thừa tướng, bởi vì nghi ngờ có cấu kết với Âm cung Thiên Ảnh, vì tỷ tỷ, liền bị gán danh mưu đồ tạo phản.”

“Sao hả!” Bộ Phi Ngừ kinh hãi rồi, về điểm này nằng tuyệt đối không nghĩ tới, nằng cuống cuống cầm lấy tay của Tuyệt Nhu, khẩn trương hỏi, “Hiện tại Phù thừa tướng giờ ra sao rồi?”

Thần Tuyệt Nhu từng chữ từng câu hồi đáp, “Thừa tướng bị áp vào tử lao, buổi trưa ngày mai, ban thưởng rượu độc! Ba ngày sau, toàn bộ gia quyến của Phù Thừa tướng sung quân lưu vong!”

“Sao lại có thể như vậy...” Bộ Phi Ngừ trong lòng chấn động không thôi, về mặt chán nản, buông lỏng cánh tay của Thần Tuyệt Nhu, luống cuống, cắn chặt môi mỏng, mảy râu trong suốt giờ đã tràn đầy mộng nước.

“Thật không ngờ, căn bản người lại không phải là thiên kim của phủ tể tướng, mà chỉ là đồ giả mạo!” Thần Tuyệt Nhu trào phúng cười một tiếng, âm thanh từ thấp đến cao, dần dần gầm thét lên, “Căn bản người cũng không có tư cách làm vương phi của Lăng Yên, người không xứng với hắn! Vậy mà bây giờ, người còn muốn để hắn liên lụy nữa sao?”

Nằng đứng người lên, trong mắt lóe lên một cổ tức giận không cách nào ức chế được, lạnh lùng nói ra, “Lăng Yên, mặc dù không tranh quyền thế, nhưng lại được cảm thụ sự độc sùng của Hoàng thượng, người có biết, chỉ bằng một điểm này, trong cung liền có bao nhiêu người, muốn đưa hắn vào chỗ chết hay không?! Bây giờ, vất vả lắm mới có được cơ hội này, bọn họ nào dễ buông tha! Triều đình đại thần, người người đều là kẻ nịnh nọt, bọn họ há có thể đi ủng hộ một vương gia không quyền không thế, đến lúc đó, hiển nhiên sẽ bị người mua chuộc, cùng nhau liên thủ, đưa Lăng Yên đến con đường chết!”

Bộ Phi Ngừ lẳng lặng nghe, không nói một lời nào, trái tim một trận quặn đau, thất lại, “Phốc” một ngụm máu tươi phun ra, nhuộm đỏ cả tấm vải trên giường, nằng run rẩy chống lấy thân thể, từng nhịp thở nặng nề, nước mắt vô thức rơi xuống mặt.

“Ta với Lăng Yên từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, tình cảm thật sự rất tốt.” Thần Tuyệt Nhu phẫn nộ, dùng tay chỉ vào vị nữ tử trên giường, khuôn mặt đặc sắc tinh xảo bởi vì ghen tị mà trở nên méo mó, “Cũng vì sự xuất hiện của người, trong mắt hắn liền không có ta nữa, người biết ta hận người biết bao!”

“Mục đích của Hoàng thượng chỉ có một, đó chính là người!” Thần Tuyệt Nhu hít sâu một hơi, cố gắng để mình bình tĩnh lại, từ ống tay áo lấy ra một cái bình sứ màu đỏ, trực tiếp vứt xuống trước mặt Bộ Phi Ngừ, “Đây là hạc đỉnh hồng, nếu như người thật sự thương hắn, liền biết phải làm như thế nào rồi đó!”

“Về phần Lăng Yên, Hoàng thượng mười phần yêu thương hắn, hắn sẽ không có việc gì xảy ra.” Nằng cúi người xuống, lạnh lùng cười một tiếng, ở bên tai Bộ Phi Ngừ, chậm rãi nói: “Sau khi người chết đi, Lăng Yên cũng sẽ từ từ quên mất người, mà sau này, trong đời hắn, chỉ có ta là sẽ luôn ở bên cạnh hắn, tỷ tỷ không cần phải bận tâm, cứ an tâm mà đi đi!”

Thần Tuyệt Nhu đi tới cửa, lại nhìn thoáng qua nữ tử đang ngồi lặng yên trên chiếc giường, một lần cuối cùng, nhẹ phác thảo môi cười, xoay người rời đi.

Trong phòng, chợt yên tĩnh như một khung cảnh chết chóc, không một tiếng vang, không khí bị thương không ngừng lan tràn, như mực đen nhỏ vào trong nước, không ngừng từ từ mà khuếch tán.

Bộ Phi Ngừ ôm thật chặt thân thể mình, ngây ngốc hoang mang, lo sợ, tựa ở trên giường, suy nghĩ như ma, tìm đầu như dao cắt, nàng chưa bao giờ trải qua thời khắc không biết phải làm sao giống như bây giờ cả, rốt cuộc nàng phải làm như thế nào mới tốt đây! Bây giờ nên làm cái gì mới phải đây!

Rốt cuộc, nàng dời mắt đến chiếc bình sứ màu đỏ, sàu thăm cưỡi một tiếng, run rẩy vươn tay, cầm lấy chiếc bình, mở nắp ra, đem bình sứ đưa vào bên miệng, chuẩn bị ngửa đầu uống hết, lại nghe thấy tiếng 'leng keng', bình sứ trong tay bị người đoạt đi, ngã đổ trên mặt đất.

"Phi Ngừ, muội điên rồi sao?!" Hàn Nhưộc Thủy phi thân nhảy vào, một tiếng gầm lên, "Tại sao muội có thể làm ra loại chuyện ngu ngốc như vậy chứ!.."

"Sư huynh..." Bộ Phi Ngừ một hồi kinh ngạc, nhìn xem hạc đỉnh hồng trong bình sứ rơi đầy trên mặt đất, lắc đầu, vùi mặt vào trong lòng bàn tay, hai vai run rẩy, luồng cuống khóc lên, âm thanh tuyệt vọng đến người nghe cũng nát lòng, "Muội không còn cách nào khác...Hu hu...Muội thật sự...Không còn cách nào khác...Huhu..."

"Phi Ngừ, tỉnh lại đi! Chết không giải quyết được vấn đề!" Hàn Nhưộc Thủy đi đến bên giường, cầm lấy bả vai nàng, một đôi mắt mát lạnh lộ ra tia sáng nhu hòa, làm cho người ta cảm thấy có một loại an tâm biết đường nào, "Muội không chỉ có một mình, muội còn có ta mà!" Ta vẫn luôn ở bên cạnh muội."

Bộ Phi Ngừ ngẩng đầu lên, đôi mắt đầm lệ, mông lung nhìn về người trước mặt, "Sư huynh, muội phải làm gì bây giờ?"

"Đừng khóc." Hàn Nhưộc Thủy đau lòng xoa lên khuôn mặt tái nhợt của vị nữ tử, dịu dàng lau đi nước mắt nơi khóe mắt nàng, nghiêm mặt nói, "Bây giờ bản thân muội đang bị trọng thương, ở bên ngoài, lại có một đám cấm vệ quân canh gác trước cổng, ta không có cách nào dẫn muội ra ngoài được, cho nên tất cả mọi chuyện đều phải dựa vào bản thân muội mới được."

"Tất cả phải dựa vào bản thân sao?" Bộ Phi Ngừ khó hiểu, nghi hoặc, mê mang lắc đầu, "Muội không hiểu..."

"Sư phụ bảo ta mang cái này đến cho muội." Hàn Nhưộc Thủy từ trong tay, đưa ra viên đan dược màu tím cho nàng, "Sư phụ, bà rất lo lắng cho muội."

"Ngưng tức đan?" Bộ Phi Ngừ cúi đầu nhìn viên đan màu tím kia, trong nháy mắt, liền hiểu ra dụng ý của sư phụ, "Sư huynh, muội biết phải làm như thế nào rồi." Nàng cười nhạt một tiếng, đến bên tai Hàn Nhưộc Thủy, nhỏ giọng nói vài câu, sau đó, lại tiếp nhận viên dược màu tím cất vào trong ống tay áo.

"Được, ta sẽ đến nơi đó chờ muội." Hàn Nhưộc Thủy gật đầu dặn dò, "Muội nhất định phải cẩn thận!" Hắn đứng dậy, rời khỏi Tuyên vương phủ.

Bộ Phi Ngừ lau đi nước mắt trên mặt, hít sâu một hơi, từ từ đi xuống giường, ngồi chồm hổm trên mặt đất, dè dặt đem bình sứ thu dọn sạch sẽ, đứng dậy kêu lên, "Người đâu!"

"Vương phi." Một nha hoàn thân vận lục y chạy đến.

"Người mau gọi Bạch Vân Phi đến giúp ta." Bộ Phi Ngừ nhận nhậ phản phó.

"Vâng. Vương phi." Nha hoàn lục y nhu thuận gật đầu, như một làn khói chạy bay ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Lấy mệnh thỏa hiệp.

Bạch Vân Phi vác thùng thuốc hồng hộc chạy vào, vừa vào cửa, liền nhìn thấy những giọt máu vương vãi trên giường, lo lắng không thôi, "Tại sao lại ới ra máu rồi!?"

Hắn nhìn đến cô gái đang ngồi im lặng trên giường, sắc mặt tái nhợt đến đáng sợ, còn cho rằng, có lẽ nàng đã đau đến độ nói không thành lời, cuống quýt đỡ thùng thuốc xuống, cũng chẳng quan tâm, liền trực tiếp bắt mạch cho nàng, phát hiện mạch đập dường như rất yếu ớt, rồi lại dường như không phải như thế, dường như có gì đó đang ức chế mạch đập nhảy lên, hần nhú nhú mảy, nghi ngờ, lắc đầu, lầm bầm nói, "A...Không được rồi...Quá kỳ lạ..."

Thình lình Bộ Phi Ngừ toát ra một câu, giọng nói mang mười phần khẳng định, "Người chính là Bộ Chân Mực, là đệ tử của sư y Bộ Hải Huyền."

"Người...Người..?" Bộ Vân Phi liền giật mình, thu tay lại, thân thể lập tức cứng đờ, "Vì sao người... biết được?"

Mười lăm năm trước, vì tránh né địch nhân đuổi giết, sư phụ liền mang hắn lên núi ẩn cư, từ đó cũng không màng thế sự, chuyên tâm nghiên cứu y thuật, cho đến khi một ngày, sư phụ qua đời, lúc lâm chung còn dặn dò hắn, nếu như muốn xuống núi hành nghề y, tuyệt đối không được cho người khác biết hắn chính là đồ đệ của Bộ Hải Huyền, cho nên hắn mới đổi tên thành Bạch Vân Phi, ngay cả Sở Lăng Yên cũng không thể nào biết được thân phận thật sự của hắn.

"Rốt cuộc, người là ai?" Bạch Vân Phi cảnh giác hỏi, âm thanh lạnh lùng hiem thấy.

Bộ Phi Ngừ cười nhạt một tiếng, chậm rãi mở miệng, “Sư phụ ngươi cùng cha ta đều là dòng tộc Bộ Thị. Đồng môn nhưng bắt đồng phái, cha ta đam mê chế độc, còn sư phụ ngươi lại đam mê giải độc, ta còn nhớ, vào lúc ta còn nhỏ, sư phụ ngươi vẫn thường dẫn ngươi đến Bộ Vân Trang, khi đó cha ta làm ra nhiều loại độc được đề sư phụ ngươi đến giải.

Ánh mắt của Bộ Vân Phi nhẹ động, rũ đôi mắt xuống, vẫn im lặng không lên tiếng.

“Sao hả, ngươi không tin đúng không?” Bộ Phi Ngừ khẽ mỉm cười, kéo tay của Bạch Vân Phi qua, chỉ lên trên cổ tay có một vết sẹo, “Ta nhớ có một lần, ngươi đến Bộ Vân Trang, ta cắn ngươi một cái ngay trên cổ tay này, vết sẹo này chắc là do ta để lại cho ngươi rồi.”

Bạch Vân Phi cúi đầu nhìn dấu răng ngày trước, trong đầu như bị sét đánh trúng, ngẩng đầu khiếp sợ nói ra, “Bộ Phi Ngừ!”

Không ngờ tới...nàng lại là nữ nhi của Sư thúc hần.

Kỳ thật, vào ngày trước, từ lúc hần trị thương cho Bộ Phi Ngừ, hần đã phát hiện ra hình con bướm tối tăm trên bả vai nàng, liền có chút hoài nghi, bởi vì hình con bướm này với nữ nhi của dòng tộc Bộ Thị rất đặc biệt giống nhau, chỉ vì trí nhớ thời tuổi thơ có chút mơ hồ, hơn nữa, vì thân phận của Bộ Phi Ngừ lúc đó, cho nên hần mới xóa bỏ ý nghĩ này, sau đó, hần lại mượn chuyện tìm đèn lười rần nói cho Bộ Phi Ngừ nghe về Bộ Vân Trang, ban đầu cũng là thử thăm dò, chắc cũng vì lần đó, mà nàng đã đoán được thân phận của hần đi.

“Á a....” Đột nhiên Bộ Phi Ngừ ôm chặt ngực mình, mi tâm vận vẹo, tập trung lại một chỗ vô cùng thống khổ, cuộn lấy thân thể, không ngừng mở miệng thở phì phò, tim một trận nhói đau liên hồi.

“Ngươi sao vậy?” Bạch Vân Phi lập tức đứng người lên, vịn lấy nàng, lần nữa, lấy tay bắt mạch cho nàng.

Bộ Phi Ngừ nhẹ rút tay trở về, trở tay, nắm chặt lấy cổ tay của Bạch Vân Phi, gần từng chữ khó khăn, “Ta cần ngươi...Giúp ta... Một chuyện...”

“Được! Ngươi cứ nói!” Bạch Vân Phi không cần suy nghĩ, liền đáp ứng.

Bộ Phi Ngừ kéo hần qua, ghé vào lỗ tai hần nói nhỏ vài câu, nàng biết rõ, nàng ăn ngưng tức đan vào thân thể, cái này khó mà gạt được Bạch Vân Phi, cho nên nàng nhất định phải nhờ hần giúp nàng! Có một tà y đệ nhất thiên hạ làm chứng cho nàng, không ai có thể hoài nghi nàng giả chết được.

“Chuyện này...Như vậy sao được!” Bạch Vân Phi than một tiếng nói, “Sở Lăng Yên, nếu hần mà biết, chắc chắn hần sẽ giết ta mất!”

“Tuyên vương phủ bây giờ đang bị bao vây, Sở Ngự Phong nếu không bắt được ta, sẽ không chịu bỏ qua! Mặc khác, Sở Lăng Yên cũng không chịu để ta rời đi!” Bộ Phi Ngừ ôm ngực chất vấn, “Rốt cuộc, ngươi có giúp ta hay không?!”

“Chuyện này...Chuyện này...!” Bạch Vân Phi khó khăn chau mày, hồi lâu vẫn không nói ra lời.

“Nếu như ngươi không chịu giúp ta...” Bộ Phi Ngừ phác thảo môi cười, thần sắc nghiêm nghị, “Vậy ta đành đùa thành thật vậy!”

“Ngươi muốn làm gì?” Bạch Vân Phi kinh nghi nhìn qua nàng, mơ hồ đoán được chút ít.

“Thúc đẩy nội lực, tự đoạn gân mạch.” Bộ Phi Ngừ quyết tuyệt trả lời.

“Cái gì!” Bạch Vân Phi hút vào một ngụm khí lạnh, trước mắt, nàng đã bị trọng thương, mạng đang treo lơ lửng, nếu thật sự tự đoạn gân mạch, chết là điều không thể nghi ngờ! Huống chi nàng lại là nữ nhi của sư thúc lưu lại trên đời này, hần làm sao có thể thấy chết mà không cứu đây!

Bạch Vân Phi nhìn đến vẻ mặt nữ tử thấy chết mà không sợ kia, chỉ có thể nhẹ nhàng thỏa hiệp với nàng, “Nể mặt sư thúc, ta mới đồng ý với ngươi đó!”

“Cám ơn ngươi!” Bộ Phi Ngừ thở phào nhẹ nhõm, lại nhin không được mà khổ sở cười một tiếng, có lẽ, đây là lần cuối cùng nàng lừa gạt hần đi.

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Bắt lực.

Sở Lăng Yên chấp tay từ trong Tuyên vương phủ cất bước đi ra, từ trên cao nhìn xuống một đám cấm vệ quân đang bao vây nghẹt kín ở phía trước, giờ phút này, trên gương mặt tuấn mỹ tuyệt luân ấy đã có chút lạnh nhạt, đôi mắt thâm thúy lộ vẻ lạnh lùng đến thấu xương, hần khiêu mi, nhìn đến vị nam tử thân vận hoàng bào đứng dưới thềm đá, lạnh lùng nói ra, “Nhanh như vậy đã đến rồi, còn muốn đánh nữa sao?!”

Về mặt Sở Lăng Nhiên vô tội cười nói, “Tam hoàng đệ, ta tới là khuyên ngươi đem Âm cung Thiên Ảnh giao ra đây.”

Sở Lăng Yên hừ lạnh một tiếng, trực tiếp nói ra, “Người, bản vương nhất định không giao ra!” Nói xong, liền hất tay đi trở vào Tuyên vương phủ.

”Đoàn tướng quân, người còn không mau mang theo người xông vào đó, mang Âm cung Thiên Ảnh bắt lấy cho bản thái tử!” Sở Lăng Nhiên nghiêng răng nghiêng lợi, chỉ tay về phía xa xa nói.

”Thái tử điện hạ, Hoàng thượng chỉ ban lệnh cho Bôn tướng quân bao vây phủ Tuyên vương, không có hạ lệnh xông vào bắt người.” Đoạn Cẩm Phong chỉ nhẹ nhàng lắc lắc chiếc quạt răng ngà, thần sắc nhàn nhạt, hơi khí ổn định nói, “Giờ phút này, chưa tới phiên ngài mệnh lệnh cho Bôn tướng quân!”

”Người!” Sở Lăng Nhiên nhất thời cứng họng, nhìn một đám cấm vệ quân ở trước mặt đang bao vây chặt kín Tuyên vương phủ, chặt đến nỗi, ngay cả một con ruồi cũng khó mà bay vào bay ra, cho dù hắn có dự định âm thầm phái người đi vào cướp người, cũng không thể được, rõ ràng Đoạn Cẩm Phong cố ý làm như vậy chỉ để bảo vệ ả, mà sự thật Sở Ngự Phong cũng chỉ phái Đoạn Cẩm Phong bao vây Tuyên vương phủ, cho nên hắn tuyệt đối không thể làm gì khác hơn! Người kia (ý nói là hoàng thượng), quả thật... rất thiên vị hắn (ý nói Sở Lăng Yên) đó!

Trong Thanh Thu các, không biết từ nơi nào, lặng lẽ bay ra hai gã hắc y nhân, bọn họ cùng nhau quỳ xuống hành lễ trước mặt vị tử y nam tử.

”Kỳ tình, người một mình đi đến Bạch Vân Dược trang một chuyến đi, đem huyết linh chi mang về đây.” Sở Lăng Yên phân phó, nói.

”Tuân!” Một người áo đen ôm quyền nói ra, như một trận gió bay khỏi Tuyên vương phủ, chỉ nháy mắt, vài giây công phu đã không còn thấy bóng dáng tăm hơi nữa rồi.

Sở Lăng Yên xoay người, đi đến trước bàn đọc sách, lấy bút, viết một phong thư, đưa cho người áo đen còn lại, “Thự Vi, người đem phong thư này, giao cho Nam Đẩu, nói với bọn họ, chiếu theo trong thư mà làm.”

”Tuân!” Hắc y nhân còn lại kính tiếp phong thư, cũng nhanh chóng phi thân rời khỏi Tuyên vương phủ.

Sau khi dặn dò đầy đủ mọi chuyện, lúc này, Sở Lăng Yên mới khẽ thở phào nhẹ nhõm, đứng người lên, hướng về Lung Nguyệt Các mà đi đến, hắn vừa bước vào gian phòng, liền nhìn thấy vị nữ tử trên giường, cả người đều run rẩy, sắc mặt đã xanh ngắt, bóng dáng mảnh mai thống khổ cuộn mình, bên cạnh còn có vết tích của vũng máu, nhìn đến cảnh ấy, khiến hắn giật cả mình, trong lòng liền dấy lên một cảm giác nôn nóng, cuống quýt chạy đến bên giường, ôm lấy nàng, nhìn về phía Bạch Vân Phi đang đứng bên cạnh, chất vấn nói, “Sao nàng lại như vậy?!”

”Độc của nát tâm chương đã phát tán.” Bạch Vân Phi nhú nhú mày, không dám nhìn thẳng Sở Lăng Yên, chỉ có thể đảo tròn mắt nói ra, “Ta, lực bắt tòng tâm.”

”Cái gì?! Thiếu chút nữa Sở Lăng Yên đã ngắt đi, một tiếng gầm lên, hù dọa Bạch Vi Phi ngay cả thở mạnh cũng không dám. Sở Lăng Yên biết rất rõ y thuật của Bạch Vân Phi rất lợi hại, nhưng ngay cả hắn cũng phải bất lực, vậy chính là, không thể cứu được nàng sao.

”Lăng Yên...” Bộ Phi Ngữ suy yếu, kêu lên một tiếng.

”Nhiên Nhi.” Sở Lăng Yên quay đầu lại, cuống quýt nhìn về người nữ tử suy yếu nằm ở trong ngực mình, cảm thật chặt tay nàng, phát hiện, tay nàng lạnh đến độ không còn chút hơi ấm gì.

”Đừng trách Bạch Vân Phi, có được không?” Bộ Phi Ngữ nỉ non nói, tóc đen như mực phát tán rơi lả tả trên vai, làm nổi bật lên một mảnh trắng bệch của khuôn mặt, không còn chút sinh khí.

”Được...Được...” Trong lòng Sở Lăng Yên đã loạn, chỉ có thể gật đầu, liên tục nhận lời, đôi mắt thâm thúy lộ vẻ luống cuống, hoảng loạn, chưa bao giờ có từ trước đến nay.

”Chàng có thể đáp ứng một yêu cầu cuối cùng của ta không?” Bộ Phi Ngữ hơi thở mỏng manh nói, “Ta nghĩ đi nghĩ lại... chỉ muốn nhìn một thứ...Chàng dẫn ta đến... Đào nguyên thể ngoại kia đi...”

”Được, ta dẫn nàng đi.” Trong lòng nhói lên một trận đau nhức, Sở Lăng Yên trực tiếp ôm lấy vị nữ tử trên giường, bay ra ngoài.

Bạch Vân Phi than nhẹ một tiếng, cũng vội vàng đi theo.

Trước cửa Tuyên vương phủ, Sở Lăng Nhiên cúi đầu, về mặt bức bội nhìn xuống mặt đất, lại thông thả giương mắt lên, liền trông thấy một bóng dáng màu tím đang ôm một người con gái bước chân trầm trọng đi ra, hắn liền kinh ngạc không thôi, nhếch môi cười, đi lên phía trước nói, “Tam hoàng đệ, nghĩ thông suốt rồi sao, chuẩn bị đem Âm cung Thiên Ảnh giao cho ta sao?”

”Cút ngay!” Sở Lăng Yên lạnh giọng quát lên, về mặt tuấn mỹ tuyệt luân kia như bị khói mù che kín, thần sắc tối tăm, giống như là Tu la tử trong địa ngục bước ra, tản ra một vùng không khí vô cùng lạnh lùng, khiến người ta cũng không dám đến gần.

Sở Lăng Nhiên bị khí thế của hắn hù dọa, không tự chủ được mà lui về sau vài bước.

”Hắn làm sao vậy?” Đoạn Cẩm Phong kinh nghi, hướng Bạch Vân Phi hỏi, hắn chưa từng nhìn thấy bộ dáng như bây giờ của Sở Lăng Yên, một vẻ mặt không hề sợ hãi, cho dù núi thái sơn có sụp xuống, nam tử ấy vẫn không biến sắc, giờ phút này, hắn như rơi vào biên giới hố sâu tuyệt vọng, bất cứ lúc nào cũng sẽ bị phá hỏng.

Bạch Vân Phi chỉ lẳng lặng nhìn đến bóng dáng màu tím đã phi thân rời đi thật xa, thần sắc trong mắt phức tạp đến khó tả, nhàn nhạt phun ra một câu nói, “Vương phi, thương thế quá nặng, không qua khỏi.”

”Cái gì! Chiếc quạt răng ngà trong tay của Đoạn Cẩm Phong loảng xoảng rơi xuống đất, tìm đâu đến độ, cơ hồ hít thở cũng không thông, hồi lâu, hần mới khôi phục lại tinh thần, lạnh giọng quát lên, “Thu binh!”

Sở Lăng Nhiên ngẩng nhìn về phía xa xa, khoe miệng quyến rũ một nụ cười âm hiểm, từ trước đến nay, hần chưa từng thấy qua ai có thể trúng nát tâm chường mà sống được, hơn nữa, với phản ứng của Sở Lăng Yên vừa rồi, hần tin tưởng, à chết là cái chắc.

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Sinh ly tử biệt

Trời chiều, đem ánh chiều tà ung dung rơi xuống trên mặt dòng sông, gió mát kẹp lấy hương hoa nhàn nhạt, nhẹ nhàng phát qua, màu vàng của ánh nắng lãnh tãnh trên dòng sông, tầng tầng lớp lớp, đẩy ra đẩy vào, chậm rãi đi đến bên bờ hồ.

Dưới màn trời xanh thẳm, tà dương đỏ như máu, ánh nắng chiều như lụa, mọi âm thanh đều tĩnh lặng, một mảnh thật an bình.

Cách một bờ sông nhìn lại, bên bờ kia, một ngôi nhà dưới chân núi, khói bếp lượn lờ mềm rũ bay xuống bay lên, trên thôn, còn có tiếng kêu của bò, gà, và tiếng chim hát, mọi thứ đều mang theo một loại cảm giác tuyệt mỹ khó tả.

Sở Lăng Yên phi thân đáp xuống, đem nữ tử trong ngực khẽ nhẹ đặt ở bên bờ, “Nhiên nhi, chúng ta đến rồi.”

Bộ Phi Ngừ suy yếu mở mắt ra, dư âm của mặt trời lặn, nhẹ nhàng quét qua một luồng hơi ấm nhàn nhạt lên khuôn mặt tái nhợt của nàng, nàng lãnh lãnh ngẩng nhìn về phía xa xa, trên mặt liền hiện lên nét cười đẹp nhất chưa từng có, “Thật đẹp.”

Sở Lăng Yên đau lòng nhìn người nữ tử trong ngực mình, môi mông khẽ nhúc nhích, “Có thể nói cho ta biết, tên của nàng không?”

Nàng cười nhạt một tiếng, “Bộ...Phi...Ngừ.”

”Phi Ngừ...” Hần mở miệng lâm bâm, cơ hồ ngữ điệu mang theo vẻ run run, “Nàng có yêu ta?”

Kỳ thật, hần vẫn luôn muốn nghe chính miệng nàng nói, bởi vì, từ trước đến giờ, trong lòng hần vẫn không xác định được lòng nàng, nàng vẫn luôn kháng cự hần, xa cách hần, lạnh nhạt, khiến hần cảm thấy nàng như một con gió, vình vình, muốn bắt cũng không được.

Nàng ngược mắt nhìn hần, cho dù nàng biết, toàn bộ Bộ Vân Trang đã bị phụ hoàng hần tiêu diệt, nhưng nàng vẫn chưa từng hận hần, chỉ là đau lòng và buồn cười cho vận mệnh của nàng và hần mà thôi, từ thời điểm hần xuất hiện trong thiên lao, từ khắc đó, nàng biết rất rõ, cả cuộc đời nàng, sẽ không còn chỗ cho người khác nữa rồi.

Trong mắt nàng lộ ra ánh sáng nhu hòa, từ tận đáy lòng quệt ra một nụ cười vô cùng dịu dàng, nàng đưa tay xoa lên khuôn mặt tuần mỹ kia, từng câu từng chữ nói với hần, lời mà nàng muốn nói đã lâu, “Ta có yêu chàng, vẫn luôn yêu chàng.”

Một khắc kia, thời gian như chợt dừng lại, tâm hồn thiện lương của hần như bị ai đó đụng trúng, hần cảm thấy rất nhẹ rất nhẹ, tiếng lòng chợt run lên một loại cảm giác rung động ngọt ngào, hần dùng tất cả sức lực ôm chặt nàng vào trong ngực, nghẹn ngào hô lên tên nàng, một lần lại một lần, dường như khóc không thành tiếng, “Phi Ngừ...Phi Ngừ...Phi Ngừ...”

Nam tử trước mắt, âm thanh ni non, giọng nói cực kì bi thương làm tim nàng nhói lên từng trận đau đớn, nhiều tiếng kêu gọi, khiến nàng tan dạ nát lòng, nước mắt từ sớm không một tiếng động lặng lẽ rơi đầy hai má, nàng muốn cùng hần ở cạnh nhau nhiều thêm nữa, nhưng nàng không còn thời gian nữa rồi, nàng cảm nhận rất rõ từng hô hấp của mình ngày một khó khăn, nàng tỉnh tường biết được, ngưng tức đan đã phát huy tác dụng, bất luận nàng muốn như thế nào cũng không kịp nữa, nàng phải rời đi thôi.

”Lăng Yên, sau khi ta chết đi, hãy để ta vình vình ở lại đây, có được không?” Nàng nhẹ nói, giọng nói càng lúc càng suy yếu, tầm mắt dần dần tan rã, hình ảnh nam tử tuần mỹ ở trong mắt nàng, từng phần từng phần nhạt dần, cuối cùng chỉ còn lại một mảnh đen tối vô ngần, rốt cục, cánh tay không một tiếng động liền rũ xuống.

”Ta đồng ý.” Hần bi thống nhận lời, có thể không còn ai đáp lại lời hần, bốn phía yên tĩnh đến mức dường như cả không khí cũng đều ngưng trệ, thời gian như chợt trở nên dài đằng đẵng, trong lòng tuyệt vọng như nước thủy triều, đem hần từng tầng bao phủ.

Rốt cục, hần nhìn đến vị nữ tử trong ngực đã không còn hơi thở, một đôi mắt thâm thúy không thể nào diễn tả nỗi về đau đớn đến triệt tâm kia, hần không thể ngăn chặn được dòng nước mắt đang mãnh liệt lặng lẽ tuôn trào ra bên ngoài, những giọt lệ men theo gò má tuần mỹ không ngừng chảy xuống, nhỏ xuống lên trên dung nhan thanh lệ của vị nữ tử đang nằm yên trong ngực kia.

Hần nhắm mắt lại, cúi người hôn lên đôi môi nàng thật sâu, phảng phất như muốn đem nàng mãi mãi vình vình khắc sâu ở trong lòng hần.

Màn đêm lặng lẽ phủ xuống, bầu trời đầy sao, ánh trăng dịu dàng phủ thêm lớp màn sa bạc, nước sông lặng lẽ, nức nở trôi theo hướng chân trời. Trong bóng đêm mênh mông, có một tấm gỗ trúc đang nhẹ nhàng phiêu đảng trên mặt sông, xung quanh giàn hoa Tử Đằng rậm rạp có một cô gái áo tím, dung nhan thanh lệ như đoá hoa thủy tiên xinh đẹp, ánh trắng sáng chiếu rọi lên dòng sông, huy sái lên người cô gái áo tím đang lặng lẽ nằm đó, nàng như là tiên tử ngủ say, chỉ lặng lẽ nằm giữa núi sông, biển trời này mà thôi.

Xa xa cách bờ sông, Hàn Nhượng Thủy đang đứng chấp tay, một bộ trường sam màu đen, ngọc đai đai lưng, gió sông nâng cánh tay áo của hắn tung bay, hắn ngưng mắt nhìn đến tấm trúc đang nổi bồng bềnh xa xa kia, mũi chân nhẹ nhún, phi thân nhảy lên, đem cô gái áo tím trước mặt, cúi người dịu dàng ôm lấy nàng, hướng về phía xa mà bay đi, dưới màn đêm đen nhánh, chỉ còn một bóng màu đen bao phủ.

Ánh trăng cuối tháng, chiếu xuống mặt hồ lặng, ánh sáng chói lọi dao động rơi đầy sông.

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Không hơn.

Bầu trời u ám, trước mắt là một mảnh mờ tối, những tia chớp như điện xẹt xé rách từng tầng mây đen dày đặc, phá vỡ toàn bộ bầu trời u ám. Tiếng sấm nổi tiếp theo nhau nổ đi đùng, từ trên trời giáng xuống một trận mưa to điên cuồng, bầu trời đen kịt phảng phất như thể vào bất cứ lúc nào cũng có thể băng lạnh mà sụp đổ, trời đất trắng xóa một mảnh, tất cả cảnh vật đều bị mưa rào, gió giật bao vây cả một vùng, thật khiến cho người ta cũng không rõ trong lòng là buồn hay vui, là thu hay là xuân.

Bởi vì cơn mưa xối xả này mà khung cảnh như được che phủ bởi một lớp màng mờ ảo. Xa xa, một tử y nam tử lặng lẽ đứng lặng im trong gió. Trời mưa như hàng ngàn hàng vạn mũi tên nhọn bay múa đầy trời, nhanh chóng bắn về phía hắn, nhưng hắn vẫn không nhúc nhích, chỉ đứng tại nơi đó, dường như nỗi bi thương nồng đậm đã bao phủ chặt chẽ xung quanh hắn, trong cơn mưa to tầm tã này, bóng lưng ấy vô cùng cô đơn và hiu quạnh, toát ra vẻ trầm trọng nặng nề, phảng phất như thể trên thế gian này chỉ còn lại một mình hắn.

Không biết đã qua bao nhiêu thời gian, lúc này, thân hình của tử y nam tử mới chợt run run, tay nắm chặt thân kiếm, im lặng bay lên, mang theo khí thế mạnh mẽ chém vào màng mưa nặng nề trước mắt, thân kiếm quét qua, nước mưa bay tung tóe, một mảnh mờ ảo. Cho đến khi mảnh mưa lách tách khép, trường kiếm lúc này lại lần nữa nhô lên cao đánh xuống, khí thế như một mảng cầu vồng, đem mặt nước hồ đang tĩnh lặng kia còn lẫn lẫn những bọt nước kích động khởi lên một trận sóng cao ngao.

Mưa càng rơi càng lớn, mưa như cuồng phong quét lên mặt hắn, văng ra từng tầng mưa bụi như sương mù, tựa như là tấm lụa trắng mờ mịn, vị tử y nam tử ấy không hề một mảy, cứ mãi miết quơ trường kiếm trong tay, vung suốt một ngày một đêm. Rốt cục, sức lực cũng cạn kiệt, liền ngã nhào trên đất, hắn đem trường kiếm quăng thẳng trên nền đất, một tay chống lấy thân thể, thở hắt ra, trên khuôn mặt tuấn mỹ ấy, sớm đã không còn phân biệt rõ, rốt cục, những giọt nước ấy, chính là nước mưa hay vẫn còn là nước mắt.

“Lăng Yên!” Thần Tuyết Nhu che dù chạy như bay đến bên cạnh Sở Lăng Yên, âm thanh mang theo tiếng khóc nức nở mà khẩn cầu, “Van cầu chàng, đừng có như vậy nữa, được không?”

“Tuyết Nhu...” Sở Lăng Yên ngẩng đầu lên, đôi mắt thâm thúy mang theo vẻ mờ mịt trống rỗng, hắn bi thương nhìn đến màn trời đen kịt, tự nói lầm bầm, âm thanh khiến người nghe đến cũng phải tan nát cõi lòng, “Nàng ấy đi rồi... Ta đã vĩnh viễn mất đi nàng rồi...”

“Lăng Yên, chàng còn có thiếp mà!” Thần Tuyết Nhu ôm chặt lấy Sở Lăng Yên, khóc to nói, “Chúng ta có thể giống như trước kia được không? Nếu như không phát sinh chuyện của năm năm trước, thiếp sớm đã trở thành vương phi của chàng rồi!”

“Tuyết Nhu, ta phải cùng nàng nói rõ một chuyện.” Sở Lăng Yên quay đầu lại, yên lặng nhìn cô gái trước mắt, hầu kết khẽ nhúc nhích, âm trầm mở miệng nói ra, “Năm năm trước, sở dĩ ta nói là sẽ lấy nàng, cũng là vì mẫu thân ta hy vọng ta cưới nàng.”

“Sao?!” Thần Tuyết Nhu như chợt bừng tỉnh trong cơn mộng, ngã nhào trên nền đất, nàng nắm tay của Sở Lăng Yên thật chặt, không ngừng lắc đầu nói, “Thiếp không tin, thiếp biết chàng thích thiếp mà, nếu không vì thế, năm năm sau vì cớ gì chàng lại cưới thiếp đây?!”

“Ta...” Sở Lăng Yên nhìn nữ tử sắc mặt đã trắng bệch, khóe miệng hắn mang theo một vẻ khổ sở khó tả, hắn cúi đầu thở dài, nhẹ nhàng nói, “Trước lúc mẫu phi lâm chung, bà muốn ta chiếu cố nàng, ta đã nhận lời với mẫu phi, cho nên, bất luận như thế nào, ta cũng không thể mặc kệ, bỏ nàng một mình được.”

“Ha ha...” Thần Tuyết Nhu nhìn không được mà phá cười lên, tâm tình chán nản buông lỏng cánh tay đã nắm chặt kia, nước mắt đã hòa lẫn với nước mưa, từ từ không ngừng chảy xuống gò má nàng, nhưng nàng không cam lòng, ánh mắt u ám bao hàm sự oán trách nhìn đến Sở Lăng Yên, nhẹ giọng hỏi, “Ồ trong lòng chàng, đến tận cùng, chàng đặt thiếp ở vị trí nào?”

“Ta chỉ xem nàng như muối muối của ta, không hơn không kém.” Sở Lăng Yên nhàn nhạt nói ra, hắn đứng dậy, cầm lấy thanh kiếm, thân thể mệt mỏi, từng bước một hướng về phía xa mà đi, chỉ lưu lại độc nhất vị nữ tử áo trắng đứng trong cơn mưa to tầm tã.

“Lăng Yên, thiếp sẽ không từ bỏ!” Thần Tuyết Nhu hướng về bóng lưng đang rời đi kia mà hét to, “Thiếp sẽ khiến chàng phải yêu thiếp!”

“Công chúa, chúng ta mau đi thôi.” Một nha hoàn thân vận lục y nhặt chiếc ô đang rơi trên nền đất, mang đến che cho Thần Tuyết Nhu, “Thần thể công chúa không tốt, không thể dầm mưa được!”

Thần Tuyết Nhu về mặt ngạc nhiên tiếp nhận chiếc ô, vẫn đứng yên tại chỗ không chịu đi, nàng nhìn theo phương hướng mà Sở Lăng Yên rời đi, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, thấp giọng lầm bầm, “Người con gái đó đã chết rồi, sẽ không còn ai có thể tranh với ta nữa, sớm hay muộn, rồi sẽ có một ngày, ta cũng sẽ chiếm được lòng chàng!”

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Thức tỉnh

Ngoài phòng, sấm sét nổ vang dội, gió mưa gào thét, mưa rơi như trút nước. Trong phòng, yên tĩnh không một tiếng động, ánh sáng của đèn dầu nhỏ như hạt đậu, còn thoang thoảng mùi thơm nhẹ nhàng bay khắp phòng.

Một nữ tử thân vận hồng y, đang ngồi ngay ngắn ở trước giường gỗ được chạm trổ tinh xảo, thần sắc mười phần ngưng trọng, bên ngoài trời thì lạnh, nhưng bên trong phòng thì nóng như lửa đốt, trên bờ trán trắng nõn đã rịn đầy một màn mồ hôi dày đặc, bàn tay không ngừng quờ lấy miếng ngân châm trên hộp, động tác thành thạo đâm từng cây kim lên người của cô gái đang hôn mê bất tỉnh kia. Thời gian như tí tắc trôi qua, nữ tử hôn mê ấy vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại.

“Mạn Nghiêu, cô đã giải được ngưng tức đan, nhưng đã một ngày một đêm, tại sao nàng ấy vẫn còn chưa tỉnh?” Hàn Nhục Thủy cuồng cuồng dò hỏi.

“Sư tỷ trúng đòn chính là nát tâm chưởng, một vài chất độc cũng đã xâm nhập vào tâm mạch rồi!” Huyết Ảnh đứng người lên, vừa giận vừa hờn nói, “Tại sao lại để tỷ ấy bị thương nặng đến như vậy!”

Lòng Hàn Nhục Thủy trầm xuống, “Chuyện này... Vậy giờ phải chúng ta phải làm thế nào?”

“Ta cũng không biết nữa...” Huyết Ảnh cơ hồ gấp đến độ muốn khóc to, “Nếu như có thể sớm hơn một chút, có lẽ, còn có thể dùng đến huyết linh chi cứu tỷ ấy, nhưng bây giờ...”

“Để vi sư xem.” Một nữ tử thân vận bạch y từ ngoài phòng, cất bước đi đến.

“Sư phụ!” Hàn Nhục Thủy cùng Huyết Ảnh trầm miệng một lời, hai người cùng nhau nhìn đến nữ tử bạch y đó, trong lòng dường như đã được cấp cho một viên thuốc an thần vậy.

Phó Phi Yến đi lên trước, mắt nhìn nữ tử đang hôn mê bất tỉnh ở trên giường, liền phân phó, “Mạn Nghiêu, con tiếp tục giúp Bộ Phi Ngữ thi châm, đem độc tố trên người nó đẩy lên người sư phụ.”

“Sư phụ, chuyện này sao có thể!” Huyết Ảnh kinh ngạc một hồi, thân làm đại phu, nàng thập phần hiểu rõ, sư phụ làm như thế sẽ nhận một cái giá rất cao—hao tổn đi phân nửa nội lực, nhận lấy phần độc này, sẽ dẫn đến tim đau nhói, nhưng với tình hình trước mắt, cũng chỉ có biện pháp này mới may ra cứu được Bộ Phi Ngữ, hôn nữa chỉ có tu vi và võ công cao cường của sư phụ mới có thể làm được điều đó mà thôi.

“Con không cần nhiều lời, ý vi sư đã quyết, việc này không nên chậm trễ, chúng ta nên bắt đầu đi.” Phó Phi Yến đi đến bên giường, ngồi xếp bằng, đỡ lấy Bộ Phi Ngữ, đem hai tay áp lên lưng của nàng, ngưng thần nín thở, chậm rãi thúc nội lực đi vào bên trong.

“Vâng, sư phụ.” Huyết Ảnh cũng không nghĩ ngợi lung tung nữa, đi lên trước, tiếp tục đem ngân châm đâm vào trên người của Bộ Phi Ngữ, mỗi cây châm nàng đâm vào đều tinh chuẩn không sai một li, nếu sai, hai người trước mặt đều có thể sẽ tẩu hỏa nhập ma.

Sau một nén nhang.

Dung nhan tái nhợt của Bộ Phi Ngữ dần dần đã có chút huyết sắc, trên trán không ngừng toát ra tầng mồ hôi dày đặc, mi tâm sít sao nhăn lại, “phốc” trong miệng một ngụm máu đen được phun ra.

Phó Phi Yến thờ phào nhẹ nhõm, nhẹ nhàng đặt Bộ Phi Ngữ xuống, đi xuống giường, xoay người nói với nữ tử hồng y, bà dặn dò, “Mạn Nghiêu, con đi đến Âm cung một chuyến, từ trong phòng của sư phụ lấy huyết linh chi mang đến đây.”

“Vâng, sư phụ!” Huyết Ảnh gật gù đầu đáp, bước nhanh ra khỏi gian phòng.

Phó Phi Yến chấp tay đi đến trước mặt Hàn Nhục Thủy, một đôi mắt như nước dường như còn mang theo vẻ tức giận, “Nhục Thủy, con thật to gan! Chuyện Phi Ngữ dịch dung gả vào Tuyên vương phủ, con lại dám giấu sư phụ!”

“Sư phụ, Nhục Thủy biết sai, cam nguyện chịu phạt!” Hàn Nhục Thủy vội vàng quỳ xuống đất, trong lòng cũng không cảm thấy hối hận, hẳn biết rõ,

ngay khi hắn về Âm cung thông báo cho sư phụ, Bộ Phi Ngữ vào cung hành thích bị bắt, sau đó được Tuyên vương cướp ngục cứu đi, hơn nữa có lẽ chân tướng sự việc nhất định đã được sư phụ điều tra rõ, chuyện cũng không thể dối gạt thêm nữa, cho nên hắn biết, không thể tránh khỏi sự trách phạt của sư phụ, nhưng điều mà hắn lo lắng nhất chính là Bộ Phi Ngữ, âm thanh hắn khản khết nói, “Hiện giờ, trong người Phi Ngữ còn mang thương tích, cầu xin sư phụ giờ cao đánh khẽ!”

“Chờ thương thế Phi Ngữ tốt hơn, con đi đến phòng tối, tự mình kiểm điểm một tháng!” Phó Phi Yến than nhẹ, thở ra một tiếng, dường như có chút mệt mỏi, khoát tay áo nói, “Con ra ngoài trước đi.”

“Vâng, sư phụ.” Hàn Nhượng Thủy đứng dậy, lui xuống.

Phó Phi Yến đi trở về bên giường, lẳng lặng đứng nhìn nữ tử ở trên giường, toàn thân đều mang thương tích, bà đột nhiên hiểu được vì sao năm đó tỷ tỷ lại không cho bà đi báo thù, bà còn nhớ rất rõ, trong một khắc kia, đến chết tỷ tỷ vẫn luôn lo cho an nguy của bà, không muốn bà đi mạo hiểm, dù sao, trong mắt tỷ tỷ, bà vẫn mãi là một tiểu nha đầu trong chốn giang hồ mà thôi.

Một lát sau, Bộ Phi Ngữ khẽ tỉnh dậy, mở mắt ra, liền trong thấy thần sắc lo lắng của vị nữ tử đang ngồi cạnh bên giường, nàng vô thức mở miệng kêu lên, “Sư phụ?”

“Uhm?” Phó Phi Yến lấy lại tinh thần, phát hiện Bộ Phi Ngữ đã tỉnh lại, bà dịu dàng cười một tiếng, lấy ra chiếc khăn lụa, cẩn thận lau đi những giọt mồ hôi đang rịn ra trên trán của nàng, ân cần hỏi, “Phi Ngữ, con cảm thấy khá hơn chút nào không?”

Bộ Phi Ngữ rũ mắt xuống, hất mặt đi nơi khác, không trả lời bà, nàng thật không biết, bây giờ nên đối mặt với sư phụ như thế nào đây.

Phó Phi Yến thu lại bàn tay đang chột dừng giữa không trung, đứng dậy đi đến bên cửa sổ, đôi mày liễu chột nhần lên mơ hồ còn xẹt qua một tia gầy gù, “Năm đó, ta... Đi ngang qua Bộ Vân Trang, phát hiện khắp nơi đều có thi thể, khắp nơi đều là lửa lớn bao phủ, lúc ta tìm được mẫu thân của con, bà chỉ còn sót lại một ít hơi thở, là bà nói cho ta biết, con bị giấu trong thùng gỗ bên trong phòng bà ấy, bà còn phó thác con cho ta, còn dặn dò ta, nhất định phải gặt con, không hy vọng cuộc sống về sau của con tràn ngập trong thù hận, bà hy vọng con có thể như những đứa trẻ khác lớn lên trong vui vẻ.”

Bộ Phi Ngữ kinh hãi, quay đầu sững sờ nhìn bóng lưng của sư phụ, trong đôi mắt ấy đã ngăn đầy những giọt lệ, chột nàng hiểu ra vì sao ở thời khắc mẫu thân nàng đập nắp thùng gỗ ấy, đã dùng ánh mắt đó nhìn nàng, thì ra mẫu thân sớm đã biết Bộ Vân Trang sẽ có tai họa ập xuống, nên vội vàng mới đem nàng giấu đi, rõ ràng nàng đã trách lầm sư phụ, thậm chí còn rút kiếm trước mặt sư phụ, trong lòng không khỏi dâng lên vạn phần áy náy, “Sư phụ. Thực xin lỗi người.”

“Sư phụ không trách con.” Phó Phi Yến lắc đầu, quay người lại, ngưng mắt nhìn đến sắc mặt tái nhợt của nữ tử ấy, hồi lâu mới hỏi, “Phi Ngữ, thù này... Con không báo không được sao?”

Bộ Phi Ngữ sững sờ, chớp mắt một cái, vô cùng kinh ngạc khi nghe được câu hỏi của sư phụ, nàng ngược mắt rung rung, thần sắc nghiêm nghị hỏi ngược lại, “Sư phụ, qua nhiều năm như vậy, mặc dù con chưa từng hỏi người về việc này, nhưng trận lửa lớn năm đó, cả ngày lẫn đêm đều giày vò lấy con, ba trăm tánh mạng của toàn bộ người Bộ Vân Trang và tánh mạng của phụ mẫu đều tan trong biển lửa, lòng con đau như cắt. Hiện giờ, con đã biết bọn họ là kẻ chủ mưu, giết hại cả tộc mình, sư phụ, người cảm thấy con có thể buông bỏ được sao? Con còn có thể quên nó sao, con còn có thể xem như mọi chuyện chưa từng xảy ra sao? Bên trong nhóm người bị thiêu chết ấy, không chỉ có phụ thân và mẫu thân, còn có thúc thúc, bá bá, di nương, họ đều là người thân nhất của con, sư phụ, người không thể nào biết được nỗi thống khổ của con lúc này đâu.”

“Phi Ngữ... Ta... Kỳ thật ta...” Phó Phi Yến vẫn không thể nói ra lời muốn nói, bởi vì bên trong nhóm người chết đó còn có tỷ tỷ ruột của bà, bà đương nhiên có thể hiểu được nỗi đau đớn, loại cảm giác thống khổ mất đi người thân nhất là như thế nào, Phó Phi Yến cúi đầu nghiêm túc định thần một lát, thỏa hiệp nói, “Thôi, chỉ cần con đáp ứng vì sư hai chuyện, con muốn báo thù, ta cũng không ngăn cản con.”

“Sư phụ, người cứ nói.” Bộ Phi Ngữ gật đầu đáp ứng.

“Chuyện thứ nhất, không được phép chạy vào cung hành thích nữa.” Phó Phi Yến nói ra.

Bộ Phi Ngữ nhú mày, “Nếu không lên vào hoàng cung, con làm sao giết chết Sở Ngự Phong được?”

“Tất nhiên, chờ thời cơ, chờ Sở Ngự Phong rời khỏi hoàng cung.” Phó Phi Yến giải thích, “Dù sao, hoàng cung cũng là nơi có thù vạ nghiêm ngặt, hiện giờ, con từ chỗ chết đã tìm được đường sống, nếu con lại xảy ra chuyện, sư phụ làm sao có thể ăn nói với mẫu thân đã chết của con đây?”

Bộ Phi Ngữ trầm mặc, nếu đã không thể trực tiếp tiến cung hành thích, thì việc báo thù của nàng sẽ khó khăn rất nhiều, bao năm qua mà nói, trừ phi có đại lễ ăn mừng long trọng, đế vương mới có thể xuất cung, cơ hội ít ỏi như vậy, trong nháy mắt, nàng mới chợt hiểu, căn bản sư phụ không muốn nàng đi báo thù.

Thấy Bộ Phi Ngữ không trả lời, Phó Phi Yến khiêu mi hỏi ngược lại, “Quân tử báo thù, mười năm không muộn, sao vậy, ngay cả tính nhẫn nại, con cũng không có sao?”

Bộ Phi Ngữ suy đi nghĩ lại, cuối cùng gật đầu, “Được, ta đáp ứng sư phụ, không vào hoàng cung báo thù.”

Phó Phi Yến lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục nói, “Chuyện thứ hai, con phải thề, từ nay về sau, không được có bất cứ quan hệ nào với Tuyên vương, tốt nhất, quên hẳn hắn đi.”

Bộ Phi Ngữ ngược mắt sững sờ, trong lòng hiểu rõ, nhất định sư phụ đã biết chuyện nàng dịch dung thay giả cho người khác, khóe miệng cười khổ một

tiếng, trong đầu lại hiện ra dung nhan tuấn mỹ kia, đôi mắt ấy tràn ngập bi thương, bóng dáng màu tím ấy cô đơn vô cùng, hình ảnh ấy cứ mãi quanh quẩn không rời đi, bảo nàng làm sao có thể quên đây?! Thậm chí, chỉ cần vừa nghĩ tới, từ nay về sau, giữa hân và nàng, sẽ không còn bất kỳ quan hệ nữa, ở nơi đáy lòng sâu thẳm, trái tim dường như chột thất lại.

“Con chó trách sư phụ nhẫn tâm, sư phụ làm như vậy, cũng vì muốn tốt cho con.” Phó Phi Yến nói, “Hân là con trai của cừu nhân, con và hân lại có mối thù giết cha diệt tộc, vậy con làm sao có thể yên tâm cùng hân ở bên nhau? Nếu làm như thế, chẳng phải con đã phụ lòng phụ mẫu linh thiêng ở trên trời? Hơn nữa, không phải đã phụ lòng ba trăm tánh mạng vô tội bị chết oan ức của toàn bộ người Bộ Vân Trang sao?”

Bộ Phi Ngừ lập tức cứng họng, từng câu từng chữ của sư phụ đều là những lời nói thâm thía, nàng không cách nào phản bác được, nàng hiểu, đoạn tình cảm kia với nàng mà nói, mặc dù đau đớn đến tột độ, nhưng cũng đành phải dứt bỏ.

“Cả đời này của sư phụ, đã thấy quá nhiều âm mưu của vương quyền, người của hoàng thất, từ trước đến nay, trời sinh tính lạnh bạc, vì để đạt được mục đích, không từ mọi thủ đoạn, coi mạng người như cỏ rác, làm sao có thể nói được, chân tình của hân với con chính là tình yêu? Chỉ sợ đến lúc đó, trong lòng con mãi luôn nhớ đến hân, nhưng hân sớm đã quên mất con không còn mảnh, chỉ cần một cái chớp mắt, hân liền có thể ôm vào trong lòng mình các nữ tử khác rồi!”

Phó Phi Yến không chút lưu tình, giọng thẳng lên người của Bộ Phi Ngừ một chậu nước lạnh, lời nói như đinh chặt chém liên tục, “Tóm lại, người của hoàng thất không một ai là tốt cả! Dù cho con với hân không có mối thù giết cha diệt tộc này, sư phụ cũng quả quyết không đồng ý!”

Bộ Phi Ngừ cúi đầu cắn chặt môi, trong hốc mắt càng ngày càng đỏ, nước mắt không ngừng tuôn trào, trên mặt lại càng trắng bệch, không một chút huyết sắc.

Sở Lăng Yên thật sự sẽ quên nàng sao? Có lẽ vậy rồi.

Dù sao hiện giờ trong mắt hân, nàng cũng đã chết rồi, hơn nữa bên cạnh hân, còn có Thần Tuyết Nhu, là thanh mai trúc mã của hân.

Bộ Phi Ngừ lau khô nước mắt, vẻ mặt âm trầm gật đầu nói, “Phi Ngừ tuân mệnh lệnh của sư phụ, vào lúc này xin thề, sau này tuyệt đối không cùng Tuyên vương có bất kỳ quan hệ nào, nếu làm trái... Nếu làm trái... sẽ bị trời phạt.”

“Như thế đủ rồi.” Phó Phi Yến than nhẹ một tiếng, cầm lấy thanh bảo kiếm trắng tinh trước bàn, đi đến bên cạnh Bộ Phi Ngừ, “Hiện giờ, trong mắt thế nhân, Thiên Ảnh Âm cung đã chết rồi, kim châm này tất nhiên không thể dùng nữa. Thanh bảo kiếm này đã đi theo sư phụ rất nhiều năm rồi, hôm nay, ta liền tặng nó cho con, mặc khác, sẽ đích thân truyền cho con bộ kiếm pháp, hiệu quả giống như ngày trước con sử dụng kim châm, lấy tư chất con mà nói, chỉ cần chăm chỉ tập luyện, thì ở nguyên của ta cũng đại thành.”

“Vâng.” Bộ Phi Ngừ tiếp nhận thanh bảo kiếm trắng tinh, cúi đầu, xem xét tường tận, chỉ nhìn thấy thân kiếm phát ra ánh sáng thuần khiết, một ánh sáng trắng di động, lẳng lặng chảy xuôi xuống theo đầu ngón tay nàng, trên kiếm còn có treo thêm một miếng bạch ngọc, bộ dáng vô cùng tinh xảo, cực kỳ đẹp mắt.

Phó Phi Yến lại dặn dò, “Mấy ngày nữa, sư phụ sẽ chiêu cáo giang hồ, Thiên Ảnh Các tân nhiệm Các chủ, là Lạc Ảnh Âm cung, con vẫn sẽ đến đó quản chức, chỉ là, sau này con phải cẩn thận, đừng để người ngoài nhìn ra manh mối.”

“Vâng” Bộ Phi Ngừ gật đầu, “Mọi chuyện đều nghe sư phụ an bài.”

“Con dưỡng thương cho tốt đi, sư phụ về Âm Cung, sau khi thương thể còn đã tốt hân, thì đến Âm cung tìm vi sư.” Cuối cùng Phó Phi Yến cũng dặn dò một câu, liền xoay người rời đi.

Trong phòng lại lần nữa trở nên yên tĩnh không một tiếng động. Bộ Phi Ngừ ôm đầu gối, cả người ngồi ngầy ngốc ở trên giường, trong lúc hoảng hốt, đột nhiên nghe thấy một âm thanh thanh thúy truyền đến, “Chủ tử!”

Bộ Phi Ngừ ngẩng đầu nhìn lại, liền nhìn thấy Hoa Mộng Dao đã nhiều ngày không gặp kia, chính đang cầm chén thuốc cùng Huyết Ảnh đi vào.

“Chủ tử, vì sao người lại cố ý đem ta bỏ đi, rồi tự mình dẫn thân nơi nguy hiểm?” Hoa Mộng Dao đặt chén thuốc trong tay xuống bàn, bỏ nhào đến bên giường, lôi kéo tay của Bộ Phi Ngừ, đứng đó khóc sụt sùi, “Chủ tử, người có phải đã không còn cần ta nữa không, hu hu...Hu hu...”

“Nha đầu ngốc, ta làm sao có thể không cần muội được?” Bộ Phi Ngừ đưa tay, lau đi nước mắt trên mặt nàng, nhẹ cười một tiếng, “Đừng khóc, muội khi nào đã giống Diệp Linh Lung rồi, mót ướt khóc lóc sụt sùi như vậy nha? Chẳng phải, muội vẫn luôn không ưa...”

Bộ Phi Ngừ chợt dừng lại, mỹ mâu trong suốt chợt co lại, “Ta đã hôn mê mấy ngày rồi?”

“Cô đã hôn mê hơn một ngày một đêm rồi, ta cùng sư phụ mất không ít sức lực, mới đem cô từ Quỷ môn quan mà kéo về đó!” Huyết Ảnh chen miệng hỏi đáp.

Bộ Phi Ngừ vội vàng từ trên giường đi xuống, cuống quýt toan chạy ra ngoài, lại lao đảo một cái, thiết chút nữa đã ngã xuống.

Hoa Mộng Dao lẹ mắt lẹ tay, một phen đỡ lấy nàng, “Chủ tử, người muốn đi đâu?”

“Ta muốn đi cứu phu nhân, Diệp Linh Lung và mộ phủ, ta không thể mặc kệ mọi người được!” Bộ Phi Ngừ cuống cuống nói.

“Cô ngày cả đi còn không vững, làm sao có thể đi cứu người!” Huyết Ảnh ngăn cản trước mặt Bộ Phi Ngự, cúi giận nói, “Không được đi! Ngoan ngoan uống thuốc!”

“Không được, Mạn Nghiêu!” Về mặt Bộ Phi Ngự kiên trì nói, “Ta phải đi, chậm thêm chút nữa, sẽ không kịp!”

“Ta thay muội đi!” Hàn Nhược Thủy chấp tay đi đến, cẩn thận đỡ Bộ Phi Ngự trở lại giường, “Trước hết, muội uống thuốc đã, dưỡng thương cho thật tốt, đêm nay ta sẽ giúp muội đi cứu người.”

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Mộc phủ kiếp nạn người.

Gió đêm lạnh lùng thổi qua, mang đến một cảm giác mát lạnh nhẹ nhẹ, Mộc quý phủ như bãi đất hoang vắng lạnh, dường như còn có thể nhìn thấy tấm vải màu trắng tung bay trong gió, tăng thêm cảm giác quạnh vắng đìu hiu. Ở trước linh đường to như vậy, chỉ có một nữ tử trung niên lặng quỳ ở đó, dung nhan tiêu tụy, không chút phấn son.

“Phu nhân...” Diệp Linh Lung than nhẹ một tiếng, nhìn bóng lưng cô đơn đang quỳ trước linh đường, kim lòng không được mà đau xót, nước mắt liền chực trào rơi xuống. Kể từ hôm qua, biết được tin tức Thừa tướng bị ban chết, phu nhân liền bất tỉnh, hiện giờ, lại không ăn không uống, cũng không nói lời nào.

Diệp Linh Lung yên lặng xoa người, lo lắng trùng trùng nhìn xem đoàn ngự lâm quân về mặt kiên quyết đang đứng đầy ngoài sân. Mộc phủ, hiện giờ cũng chỉ còn hai người, là nàng và thừa tướng phu nhân, còn những đầy tớ khác bởi vì không phải là gia quyến của mộc phủ, nên đều bị phu nhân phân phát đi, nàng bởi vì không yên tâm để lại một mình phu nhân, cho nên chết sống cũng không chịu đi, phu nhân đành phải để nàng lưu lại, nàng nhìn trên bầu trời đêm một mảng đen nhánh, nghĩ tới, ngày mai nàng sẽ bị sung quân lưu vong, trong đầu dần dần hiện ra cuộc sống bi thảm sau này của nàng.

Diệp Linh Lung móc ra phân hưu thư đã được giấu bên trong tay áo, tờ hưu thư đó đã bị nàng xoa nắn thành nhiều nếp nhăn, cho đến bây giờ, nàng còn chưa kịp nói với thừa tướng phu nhân rằng, Bộ Phi Ngự chỉ là dịch dung thay Mộc Yên Nhiên gả vào tuyên vương phủ, nàng liên tục do dự, không biết nên mở miệng như thế nào, mà cho dù bây giờ nàng có nói, chỉ sợ phu nhân cũng không còn tâm tư để nghe nữa. Nàng nhịn không được cảm khái một hồi, không ngờ rằng, nàng cùng với cô gái kia chung sống trong một khoản thời gian dài như thế, lại chính là Âm cung Thiên Ảnh. Ngày hôm qua, nhận được tin tức cô gái ấy đã chết, trong lòng nàng mười phần khó chịu, cho đến bây giờ cũng còn rất buồn phiền.

Diệp Linh Lung ngồi xổm xuống, khóc lớn một hồi, bộc phát ra mọi phiền muộn sâu tận đáy lòng, chợt nhìn thấy trong sân rơi xuống mười mấy tên hắc y nhân, rút kiếm ra, cùng ngự lâm quân giao chiến. Trong hỗn loạn, một bóng đen phi thân nhảy vào linh đường, kéo nàng cùng thừa tướng phu nhân đi ra ngoài.

“Á! Ngươi là ai? Diệp Linh Lung sợ hãi kêu to, “Ngươi muốn làm gì?”

“Là ta!” Hoa Mộng Dao kéo xuống khăn che mặt của mình, về mặt bắt đắ dĩ hướng về Diệp Linh Lung cười cười.

“Sao ngươi lại đến đây?” Diệp Linh Lung kinh ngạc tròn to hai mắt, trong lòng nổi vui mừng không thể nói ra thành lời.

“Đương nhiên là tới cứu ngươi cùng phu nhân rồi!” Hoa Mộng Dao lại bịt kín khăn che mặt, cuống cuồng thúc giục, “Mau đi thôi!”

Toàn bộ Ngự lâm quân trong sân đều ngã xuống, mọi người đang chuẩn bị phi thân rời đi, cùng trong lúc đó, không biết từ đâu xuất hiện thêm mười mấy tên hắc y nhân, chặn lại đường đi của bọn họ.

“Những người này đều là người của các ngươi?” Thần sắc Diệp Linh Lung khẩn trương hỏi.

“Không phải!” Hoa Mộng Dao trả lời ngắn gọn, sắc mặt ngưng trọng, giờ kiểm cảnh giác, không dám mất cảnh giác, mười mấy tên hắc y nhân trước mặt này, vừa nhìn tư thế liền biết không phải là hạng người hơi hợt, khả năng sẽ không tránh khỏi xảy ra một trận ác chiến đẫm máu.

“Mộng Dao, ngươi mang phu và Diệp Linh Lung rời đi trước, nơi này giao cho ta!” Hàn Nhược Thủy hô to.

“Vâng!” Hoa Mộng Dao cùng đồng bạn bên cạnh lời kéo Diệp Linh Lung và thừa tướng phu nhân phi thân rời đi.

Mấy tên hắc y nhân liền lập tức rút kiếm đuổi theo, Hàn Nhược Thủy nhẹ điểm chân nhảy lên, rút ra thanh trường kiếm, đảo ngang trời, chặn lại toàn bộ bọn họ.

“Hàn Ảnh Kiếm!” Hai nam tử áo đen trầm miệng một lời hô, trong giọng nói có chút khiếp sợ, nhưng cũng chưa từng có chút hoảng loạn, “Ngươi là Hàn Ảnh Âm cung!”

Chợt, nghe thấy có tiếng ngựa hí, dường như có một đại đội người ngựa đang nườm nượp chạy tới, hai người kia trao đổi ánh mắt cho nhau, nhún nhẹ

mũi chân, phi thân tăn đi, những hắc y nhân còn lại ra lệnh, “Rút lui!”

Hàn Nhược Thủy nhẹ nhíu mày, vẻ mặt nghi hoặc, “Như thế liền chạy?” Hắc lác lác đầu, cũng không nghĩ nhiều nữa, liền đem thanh kiếm đặt vào trong vỏ kiếm, mang theo các người của Hàn Ảnh các nhanh chóng rời khỏi.

Trong bóng đêm nồng đậm, hai bóng dáng đen kịt lặng yên không một tiếng động nhảy vào Tuyên vương phủ, bước nhanh đi vào Thanh Thu các.

Trong phòng, một tử y nam tử đang đứng chấp tay ở phía trước cửa sổ, lưng dựa vào tường, cả khuôn mặt ẩn trong đêm như ma, khiến người ta không thể nhìn rõ dung nhan tiêu tụy, trong ánh nến mờ tối, chỉ có một bóng lưng thon dài lộ ra vài phần tiêu điều cô tịch.

“Lâu chủ, ta đã chiếu theo phân phó của ngài, dùng tử tù khác thay thế thừa tướng, nhưng mà, phu nhân của thừa tướng thì đã bị người cướp d0o!” Một nam tử áo đen ôm quyền nói ra.

“Đã bị cướp đi?” Sở Lăng Yên lạnh giọng hỏi, “Là ai?”

“Hàn Ảnh Âm cung.” Nam tử áo đen thông dong đáp. “Lâu chủ từng đã thông báo, không cần cùng người của Âm cung đối nghịch, cho nên, ta mới không cùng bọn họ cướp lại người.”

“Âm cung?” Trong mắt Sở Lăng Yên xẹt qua một tia nghi ngờ, thân nhiên nói, “Nếu là người của Âm cung cướp đi, vậy hai người ấy sẽ không có gì đáng ngại, các ngươi chỉ cần âm thầm tra ra tung tích của hai người đó là được.”

“Tuân” Nam tử áo đen do dự một chút, lại hỏi, “Lâu chủ, vậy chuyện kia có cần tiếp tục hay không?”

Sở Lăng Yên đưa tay che lại bờ trán, trong lòng dâng lên một trận đau nhói, khiến hắc muốn hít thở cũng không thối, nàng đã chết rồi, bây giờ cho dù hắc có thay nàng an bày kế thoát thân, hiện giờ cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

Hồi lâu, hắc khoát tay, chậm rãi nói, “Không cần, các ngươi trở về đi.”

“Tuân!” Hai nam tử áo đen liếc nhìn nhau, liền phi thân rời khỏi Tuyên vương phủ.

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Áy náy

Trên đỉnh núi Nhật Lạc, rớt cục, mưa cũng đã ngừng rơi. Sau cơn mưa, bầu không khí tăn ra vô cùng nhân nhậ và tươi mát, đầy dẫy một mùi hương thơm của bùn đất, trắng sáng xuyên thấu qua tầng mây thật dày chiếu xuống nền đất, ánh trắng như nước chói lọi rơi vãi trên cửa sổ chiếu lên bóng dáng màu trắng kia.

“Chủ tử, phu nhân và Diệp Linh Lung đã được cứu về.” Hoa Mộng Dao đẩy cửa đi vào, “Muội đã bố trí cho hai người ấy ở sương phòng phía sau viện.”

“Tốt.” Bộ Phi Ngừ quay đầu lại, “Muội theo ta đến đó xem một chút đi.”

“Vâng” Hoa Mộng Dao đi lên trước, dìu dắt Bộ Phi Ngừ đi tới phía sau viện.

Một tiểu viện yên ắng, không có thêm bất cứ người ngoài nào, chỉ có hai vị thị nữ đứng canh cửa, thấy người vừa tới liền cúi đầu thi lễ nói, “Thiên Ảnh các chủ.”

Diệp Linh Lung nghe thấy âm thanh, liền lập tức quay đầu, đã nhìn thấy một nữ tử thân vận bạch y đập lên ánh trắng, nhanh nhẹn mà đi tới, mái tóc như tơ đen như mực, tùy ý để bên hông nặc cho gió tung bay, chỉ dùng một sợi dây mỏng trắng như tuyết trôi nhẹ lên thành một lọn tóc, dung nhan thanh lệ dường như có chút tái nhợt, trong lúc nhất thời, nàng chỉ có thể kinh sợ, tròn mắt há mồm, thật lâu sau, mới có thể lắp bắp phun ra một câu nói, “Người...Người là người...Hay là quý a?”

Hoa Mộng Dao bật cười, trêu ghẹo nói, “Ha ha! Ngươi từng nhìn thấy nữ quý nào mà xinh đẹp như thế sao?”

“Linh Lung, phu nhân đang ở trong đó sao?” Bộ Phi Ngừ dò hỏi.

Diệp Linh Lung phục hồi tinh thần, nhưng vẫn là một bộ dáng ngờ ngạc, nàng đưa tay hướng về phía xa mà chỉ chỉ, “Phu nhân đang ở trong phòng.”

Bộ Phi Ngừ vòng qua Diệp Linh Lung, trực tiếp đi đến nơi xa xa, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, liền trong thấy một nữ tử đang ngồi ở trên giường, một thân cô linh linh, dung nhan tiêu tụy, phảng phất như thể chỉ trong một đêm đã già đi rất nhiều. Nàng vẫn còn nhớ rõ buổi chiều hôm đó, ánh nắng ấm áp chiếu vào trong viện nhỏ, An Cẩn Dung vì nàng đã cho người chuẩn bị rất nhiều điểm tâm, còn lôi kéo tay nàng nói rất nhiều lời tri kỷ, mọi thứ phảng phất như

thê là ngày hôm qua mới phát sinh vậy.

Trong lòng Bộ Phi Ngự kìm lòng không được mà dâng lên một trận chua xót, nàng cảm giác mình dường như chính là người đã đắc tội, đã tạo ra tội ác tày trời. Nàng từ từ đi lên phía trước, ở trước mặt An Cẩn Dung mà quỳ xuống, trong lúc nhất thời, thiên ngôn vạn ngữ lại không thể nói một lời nào, chỉ có thể nghẹn ngào từng từ một nói ra, “Thực xin lỗi. . . Thực xin lỗi.”

“Chủ tử, trên người còn đang bị thương mà!” Hoa Mộng Dao lo lắng nhắc nhở, chuẩn bị đi đến đỡ lấy Bộ Phi Ngự.

“Mộng Dao, muội lui ra!” Bộ Phi Ngự nhủ mảy, khẽ quát.

“Vâng” Hoa Mộng Dao chếp miệng, không tình nguyện lùi sang một bên.

An Cẩn Dung cúi đầu xuống, bình tĩnh nhìn đến bị nữ tử bạch y đang quỳ trên đất, tình tế tường tận quan sát khuôn mặt xa lạ ở trước mắt, duy nhất làm bà có thể nhận ra nàng chính là cặp nỷ mẫu trong suốt nhưng lạnh lùng trong trẻo kia. Bà cúi người, đỡ lấy Bộ Phi Ngự, lắc đầu, dịu nhẹ nói, “Ta không trách người, kỳ thật, ta đã sớm biết người không phải là Nhiên nhi con ta.”

Bộ Phi Ngự khiếp sợ nhìn An Cẩn Dung, dưới đáy mắt là từng tia phức tạp, gọi nhỏ, “Phu nhân. . .”

“Nữ nhi của ta, ta hiểu rõ nhất, nó là một hài tử cố chấp, một khi đã quyết định thì sẽ không dễ dàng mà thay đổi.” An Cẩn Dung thở dài, nhẹ nhàng nói, “Từ lần đầu tiên, ta nhìn thấy người, ta liền đoán ra, nhất định Nhiên nhi đã cùng người trong lòng nó, rồi khỏi rồi.”

“Phu nhân, nhưng ta, cuối cùng lại làm liên lụy đến Mộc phủ, mọi chuyện đều là do ta, ta không thể trốn tránh trách nhiệm.” Bộ Phi Ngự ngồi xồm trên giường, ngồi bên cạnh bà, nhịn không được mà khóc lên.

“Năm gần đây, phủ Thừa tướng sớm đã biết là sẽ gặp gian nan, ở trong quan trường lại đắc tội với không ít người, dù không có người, phủ thừa tướng, rồi cũng sẽ có một ngày giống như vậy.” An Cẩn Dung đưa tay lau đi nước mắt trên mặt Bộ Phi Ngự, khẽ mỉm cười, trong mắt ánh lên ánh sáng nhu hòa, “Ta nhìn ra được, người là một cô nương tốt, một mình lại gánh vác hết tất cả những lời đồn nhảm nhí, lại thay Nhiên nhi gả vào vương phủ, trợ giúp cho nó chiếm được hạnh phúc, ta rất cảm tạ người.”

Trong lòng của Bộ Phi Ngự dâng lên một trận cảm động, rõ ràng là nàng đã phạm sai lầm, nhưng An Cẩn Dung lại an ủi nàng, nước mắt lại nhịn không được mà rớt xuống, hốc mắt đã đầy cả nước mắt, “Phu nhân, ta sẽ thay người đi tìm Mộc Yên Nhiên, đưa nàng đến bên người, hai người sẽ đoàn tụ, tóm lại, chỉ cần là việc ta có thể làm, ta sẽ tận lực đền bù.”

Diệp Linh Lung trong tay còn cầm tờ hưu thư, lặng lẽ nhìn qua hai người ở trên giường, ngẫm thờ dài, “Thì ra, phu nhân sớm đã biết rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Thay Gả, Trốn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Đưa quân từ biệt

“Tuyên vương công nhiên cướp ngục, ý đồ giết cha soán vị, thỉnh Hoàng thượng nghiêm trị!” Trên triều đình, các đại thần lên tiếng hô to, từng âm thanh như song vỗ, tầng tầng cao hơn, sóng sau đè lên sóng trước, trong điện vang lên tiếng thảo luận chính sự vang vọng thật dài.

Trên ghế rồng, hai đầu mi của đế vương đã nhắm lại, không nói lời nào, ánh mắt thâm trầm nhìn về phía bên phải đại điện, đã thấy Sở Lăng Yên chỉ nhàn nhả đứng đó, một đôi mắt thâm thúy lạnh nhạt nhìn xem các đại thần đang quỳ đầy đất, phảng phất như thể mọi chuyện phát sinh trong đại điện này đều không liên quan đến hắn.

Vào thời điểm giằng co, ngoài điện liền có một thị vệ vội vàng chạy vào, trong tay giơ cao một phần tấu chương, la lớn, “Biên quan cấp báo!”

“Mau đọc!” Sở Ngự Phong vội nói.

“Thần quốc đã phát binh tấn công biên cảnh Già quốc ta, đã phá mất một số thành trì, giết chết hơn mười vị lãnh tướng, biên quan báo nguy!” Thị vệ cao giọng nói.

“Cái gì!” Sở Ngự Phong quá sợ hãi, hét to.

Trong điện, các đại thần liền rối rít đình chỉ, chờ lệnh, một mảnh sợ hãi cùng kinh hoàng, bọn họ không ngừng châu đầu ghé tai, xì xào bàn tán, loạn lấy thành một đoàn.

“Trái Thái Úy, còn bao nhiêu binh mã có thể điều đi?” Sở Ngự Phong vội hỏi.

“Hồi bẩm hoàng thượng.” Trái Thái Úy đi ra, xoa xoa cái trán to đùng của hắn, hồi đáp, “Nhiều nhất cũng chỉ có mười vạn người và ngựa.”

Quần thần phía dưới một lần nữa liền như chim oanh, “Cái gì?” “Mười vạn binh mã?” “Thần quốc có hơn trăm vạn đại quân vô cùng khí thế và hung hãn, chỉ có mười vạn binh mã làm sao có thể cân nổi bọn chúng?”

Sở Ngự Phong nhìn đến quần thần ở dưới, lớn tiếng dò hỏi, “Các người, có ai nguyện ý mang binh xuất chinh?”

Các đại thần liền lập tức yên tĩnh, người người hai mắt nhìn nhau, mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, miệng nhìn tim, tất cả đều im lặng không dám lên tiếng, trong lúc nhất thời, bên trong đại điện tĩnh lặng đến mức đều có thể nghe thấy được tiếng hít thở.

“Hừ, Không phải vừa rồi rất khí thế sao?” Sở Ngự Phong chỉ tay về quần thần phía dưới, phần nộ quát, “Vào lúc cần đến các người, thì các người một tiếng cũng không nói!”

“Phụ hoàng, nhi thần có kế này, có lẽ sẽ không lãng phí một người nào cả.” Sở Lăng Nhiên đứng ra nói, “Ngọc nhị công chúa là hòn ngọc quý trên tay của Hoàng đế Thần quốc, chúng ta có thể dùng công chúa uy hiếp Thần quốc, nếu Nhục thần quốc không chịu nhận lời, vậy liền giết chết công chúa, mang đầu của nàng hạ bệ uy thế của Thần quốc.”

Các đại thần mới vừa rồi còn sợ hãi, vừa nghe tìm được phương án, lập tức trong lòng ai nấy đều vui mừng, rồi rút gậy đầu phụ họa, lại nhón nháo lên từng tầng âm thanh phụ họa, lúc này, Sở Lăng Yên mới chột mở miệng, giọng nói nhuộm lên một tia giễu cợt và khinh thường, “dùng nữ tử để uy hiếp, không khác gì là một kẻ hèn hạ! Uống cho các vị là đại thần đã đọc qua sách nam nhi thánh hiền rồi.”

Nói xong, trong điện lại thoáng chốc trở nên yên tĩnh, Sở Lăng Nhiên liếc nhìn Sở Lăng Yên một cái, mặt không đổi sắc nói, “Tam hoàng đệ, người muốn thành đại sự thì không câu nệ tiểu tiết. Huống chi, Thần quốc lần này lại không thêm đề ý đến hiệp nghị hòa bình, dẫn đầu khơi mào chiến tranh, cho nên cũng không thể oán trách chúng ta được, chẳng lẽ, để vì một nữ tử, mà để cho Già quốc lâm vào tình cảnh nguy hiểm sao?”

Sở Lăng Yên không thêm đề ý, chỉ khinh miệt cười một tiếng, dời mắt đến vị đế vương đang tọa ở ghế rồng, giọng nói ngạo nghễ, “Bản vương tự nguyện mang binh đi trước.”

“Rất tốt!” Sở Ngự Phong vô cùng mừng rỡ, trực tiếp từ long ý đứng lên, “Trẫm phong cho tuyền vương làm Đại tướng quân trấn tây, lãnh mười vạn binh mã, ngày mai xuất phát!”

..

Tầng sáng ngày mới, bầu trời bao la màu xanh nhạt còn khảm thêm vài ánh sao thưa thớt, tia nắng ban mai từ ngọn núi xa xa đã bắt đầu khoác lên tầng tầng lụa là mỏng manh, ánh mặt trời như ẩn như hiện ở phía sau ngọn đồi ấy.

Ở phía nam, ngoại ô rừng trúc. Phía trước, có một tỷ y nam tử đang ngồi ngay ngắn trên ngựa, còn có mười vạn đại quân đi theo, một đầu đen như mực được buộc lên bởi kim quan được chạm trổ tinh xảo, ngũ quan vô cùng tuấn mỹ tuyệt luân, chỉ là, cặp mắt thanh thủy ấy như những ngôi sao lạnh lùng, vẻ mặt vô cùng lạnh nhạt.

Đoạn Cẩm Phong một thân áo trắng giục ngựa từ từ đi tới, hai đầu lông mày mang theo một tia ngưng trọng, “Năm năm, người cũng nên ra tay rồi.”

“Ta sẽ không bỏ qua cho hắn! Trong đôi mắt của Sở Lăng Yên lộ ra cái lạnh thấu xương, từng chữ như nghiền răng mà nói, “Căn bản, ta không muốn tranh với hắn, nhưng hắn lại bức bách ta từng chút một, hiện thời, ta sẽ không làm gì cả, đợi ta xử lý xong chiến sự trở về, nhất định sẽ cho hắn trả một cái giá thật lớn!”

Bạch Vân phi ngồi ở trên lưng ngựa, không hiểu sao lạnh run một cái, ánh mắt phức tạp nhìn về phía bầu trời xanh thẳm kia. Trong lòng nhẹ thờ dài, cũng không biết nàng hiện giờ ra sao, vì để không lộ ra sơ hở, mà nàng không thêm đề ý đến độc của nát tâm chương, cự tuyệt hẳn, không cho hắn dùng hộ tâm đan, loại đau đớn này, người thường không thể qua khỏi, hiện giờ, chỉ sợ lạnh ít dữ nhiều rồi.

Sở Lăng Yên quay đầu ngựa, nhẹ kẹp bụng ngựa, giục ngựa chạy về phía trước, gió mát thổi vào bên tai hắn, đem vài sợi tóc nhẹ tung bay, sau lưng là tiếng bước chân chỉnh tề của mười vạn đại quân, chậm rãi bước đi về phía trước, tầng tầng lớp lớp, trong lúc nhất thời, bụi đất đầy trời.

“Đi đường cẩn thận!” Đoạn Cẩm Phong thấp giọng lầm bầm, hắn nhìn về nơi xa xa ấy, cho đến khi bóng dáng màu tím kia đã biến khỏi tầm mắt, hắn mới quay đầu ngựa lại, giọt rơi rơi đi.

Cùng lúc đó, phía bắc, ngoại ô rừng trúc, phía trước xe ngựa màu rậm nắng, có một nữ tử thân vận váy trắng đang đứng đó, mái tóc đen dài trút xuống bên hông, trên đầu chỉ có một sợi tơ màu trắng như tuyết nhẹ nhàng trôi chạt thành một lọn tóc, dung nhan thanh lệ có chút tái nhợt.

“Ling Lung, hãy chiếu cố phu nhân thật tốt, phu xe sẽ mang theo các người đi tìm Mộc Yên Nhiên. Cô ấy hiện giờ đang ở Hoàn Tây thành an cư lạc nghiệp.” Bộ Phi Ngừ dịu dàng dặn dò, “Dọc theo đường đi, ta đã phái người chuẩn bị thật tốt, âm thầm theo các người, bảo vệ các người.”

“Ta biết rồi, tiểu.. Bộ cô nương.” Diệp Linh Lung có chút ngại ngạo, hốc mắt cũng khẽ phấp hờng.

“Chỗ này có chút ít bạc, các người mang theo làm lộ phí đi đường.” Bộ Phi Ngừ trong tay xuất ra một túi bạc và khối lệnh bài màu đen, giao cho Diệp Linh Lung, “Còn đây là U Minh lệnh của Âm cung, nếu gặp phiền toái, hoặc không thể giải quyết được khó khăn, hãy cầm nó đi tìm Hoàn Tây thành của nước Ngọc long.”

“Ta biết rồi.” Diệp Linh Lung gật gù đầu, trong lòng cực kỳ đau khổ, nước mắt đã chảy rơi xuống, “Bộ cô nương, ta không quên được người, về sau chúng ta còn có thể gặp lại nhau không?”

Bộ Phi Ngừ chợt sững sốt, liền hỏi, “Linh Lung, mặc phủ là vì ta mới biến thành ra như vậy, người không trách ta sao?”

Diệp Linh Lung dùng sức lắc lắc đầu, khóc trả trời, “Ta không trách, Bộ cô nương, Linh Lung không ngu ngốc, đã cùng với người chung đụng sớm chiều, thời gian dài như vậy, cô nương đối đã với ta như tỷ muội nhà mình, đã từng liều mình cứu ta, một người như cô nương, Lung Linh biết rõ, cô nương tâm địa lương thiện, đều vì tiểu thư nhà ta mà suy nghĩ, nhất định cô nương cũng không muốn chuyện biến thành như vậy.”

“Cám ơn người, Linh Lung.” Bộ Phi Ngừ cười khổ một tiếng, “Về sau, chúng ta không nên gặp lại. Từ nay, người coi như ta đã chết đi, chớ cùng người khác nhắc đến quan hệ giữa chúng ta. Sau khi gặp được tiểu thư người, thay ta nói với cô ấy một tiếng xin lỗi, vẫn là ta đã làm liên lụy đến Mặc phủ.”

“Uhm. Tiểu thư nhất định sẽ không trách cô, Bộ cô nương, hãy bảo trọng!” Diệp Linh Lung lưu luyến không rời bước lên xe ngựa, kéo màn xe xuống, xoay người đi vào.

“Già!” Phu xe quơ roi đánh ngựa, xe ngựa liền đi mất.

“Mộng Dao, chúng ta đi thôi.” Bộ Phi Ngừ nhìn xe ngựa đã đi xa, khẽ thở dài một hơi, chuyện của

Mặc Yên Nhiên hiện giờ cũng đã có thể an tâm một thời gian rồi.

“Vâng”. Hoa Mộng Dao đứng sau lưng Bộ Phi Ngừ, cùng nhau đi xuyên qua rừng trúc, hướng về phía Thiên Ảnh Các mà đi tới.

“Chủ tử, đó chẳng phải là Tuyên vương sao?” Hoa Mộng Dao chỉ tay về phía xa xa, tròn tròn hai mắt, kinh ngạc đến ngây người, sau đó thở dài nói, “Đằng sau còn có thêm một đội người ngựa đi theo nữa? Chẳng lẽ là đi đánh trận?”

Bộ Phi Ngừ ngừng lại, xoay người quay đầu nhìn, chỉ thấy có một từ y nam tử đang kéo dây cương, ở phía trước dắt theo mấy vạn đại quân, nàng nhìn không được, liền đi về phía trước, chợt dừng bước chân lại, nàng liền nhìn thấy bên cạnh hần còn có thêm một nữ tử áo trắng, khuôn mặt tinh xảo đặc sắc, vẻ mặt còn mang theo vẻ vui cười nho nhỏ.

Nàng tự mình giấu cười một tiếng, tìm lại đau đến rỉ máu. Hiện giờ, mình đuổi theo thì sao chứ, mọi thứ đều đã không còn ý nghĩa gì nữa, nàng và hần, từ sớm đã đi đến đường cùng, không còn khả năng nữa. Từ nay về sau, ở cạnh hần còn có cô gái khác làm bạn, mà nàng, đối với hần cũng chỉ là một sinh mệnh ngắn ngủi, là khách qua đường, bao nhiêu năm sau, cuối cùng rồi cũng sẽ bị lãng quên, mọi thứ sẽ như mây khói thoáng qua, tựa như phù hoa trong giấc mộng.

Gió thổi làm cho lá cây vàng khô nhẹ nhàng bay xuống, nàng cứ đứng như vậy mà nhìn hần đi xa, lẳng lặng ngắm nhìn bóng dáng ấy càng lúc càng khuất dần, cho đến khi chỉ còn nhìn thấy một mảnh bụi đất bay đầy trời, rồi cục, nàng cũng cô đơn xoay người rời đi, lời thề mà sư phụ bắt nàng thề vẫn còn quanh quẩn bên tai, báo cho nàng biết, nàng nhất định phải quên đi hần, bởi vì, cuối cùng, nàng và hần cũng chỉ là bụi đất của thế gian, bụi sẽ thuộc về bụi, đất sẽ trở về với đất, mỗi người sẽ trở về cuộc sống thường nhật của mình, từ đó không còn xuất hiện trước mặt nhau nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Biên thành

Mấy tháng sau.

Biên thành, vùng Cực Tây của già quốc, đây là nơi biên giới trọng yếu của Già quốc và Thần quốc, hàng năm, cát vàng đầy trời, hoang vu, thê lương, tối tăm, nơi đây dường như là một mảnh pháp trường mệnh mông hui quạnh.

Chạng vạng, ở đường chân trời, tà dương rơi xuống, để lại một cái bóng thật dài, màu đỏ tươi lan thành một mảnh, gió rét lạnh thấu xương gào thét cả một vùng quê, tựa như mảnh thú điên cuồng cào thét.

Bên ngoài quân trường, truyền đến tiếng luyện kiếm của binh lính, tinh thần mọi người đều rất thoải mái, khí thế hào hung.

Sau khi Bạch Vân Phi phát ra hiệu lệnh, liền đứng sang một bên, nghỉ chân, được một lát, liền bắt đầu suy nghĩ, khi mới tới biên thành, nhìn thấy thường thắng tướng quân Đình Viễn của Thần quốc mang theo trăm vạn đại quân, một đường trăm tướng, cướp lấy tòa thành trì ở phía Tây của Già quốc, đem đầu của các tướng lĩnh treo cao trên tường thành, mấy ngàn binh lính của Già quốc như rấn mất đầu, liền chia rẽ tứ tán, cảnh tượng chết chóc vô cùng, thậm chí, thôn làng cũng bị bọn chúng cướp đi lung tung, náo loạn cả một vùng.

Mà hiện tại, chỉ mất mấy tháng hoạt động, liền thay đổi một cách khôn lường, toàn bộ thành trì bị mất đã đoạt trở lại, sĩ khí của bọn binh lính càng ngày càng dâng cao, quả thực không thể tin được, ở trong mắt hần, vị nam tử nhàn tản lười biếng kia, lại có bản tính mưu kế kinh người như đến vậy.

“Quân y tốt!” Đi ngang qua, nhóm binh sĩ liền hướng hần hành lễ, liền kéo suy nghĩ của hần quay trở về.

“Uhm” Bạch Vân Phi gật gù đầu, sau đó hướng về trưởng mệnh cách xa nơi quân lính tập luyện mà đi đến, vén lên trưởng mệnh, liếc mắt nhìn thấy một tút y nam tử đang ngồi một mình ở phía trước, một người một tay cầm bầu rượu, một chén, lại một ly rót uống, bên cạnh cũng đã có rất nhiều bầu rượu, hiển nhiên là đã uống không ít rồi, nhưng sắc mặt của nam tử ấy rất bình thường, một chút say cũng không có, giữa hàng lông mày vẫn vô cùng tự nhiên và thanh quý.

“Không ngờ, tới biên thành hơn nửa năm, tư lượng của ngài lại tăng lên nhiều như thế, đã luyện thành ngàn chén không say nha.” Bạch Vân Phi trêu chọc nói, hần tự tay gõ gõ phui phui bụi đất trên y phục, tìm kiếm nơi trống mà ngồi xuống.

“Ngàn chén không say?” Sở Lăng Yên cười khỏ, từ từ chuyển động ly rượu bằng ngọc trong tay, “Là rượu này càng uống càng không có hương vị.”

Bạch Vân Phi khề thờ dài một tiếng, “Ngài, nếu mỗi ngày không phải là bài binh bố trận, thì lại mưu đồ chiến sự, còn không thì ở trong quân trưởng này mà âm rượu, cũng không chịu nghỉ ngơi dù chỉ một chút, rốt cuộc, khi nào ngài mới bằng lòng buông bỏ tâm mình?”

“Buông bỏ?” Sở Lăng Yên cũng không nói đúng sai, khóe miệng hiện lên vẻ không dễ dàng bỏ được, mà cười khỏ, “Nếu ta không làm như vậy...thì sao có thể chịu đựng mà bỏ qua được đây?”

Bạch Vân Phi không nói nữa, chỉ trầm mặc nhìn vị nam tử ngồi đối diện hần, dưới ánh nến mờ tối, Sở Lăng Yên dường như đang bị một mảnh sầu bi bao phủ, không cách nào kiềm chế được.

Sau một lúc yên tĩnh, rốt cục, Bạch Vân Phi cũng không đành lòng nhìn thấy hần như vậy, vừa định mở miệng nói, nhưng lại thôi, “Kỳ thật nàng...”

Có nên nói cho hần biết chân tướng sự thật hay không đây?

Mặc dù hần không xác định được là cô ấy có còn sống trên đời này không, bởi vì nội thương nghiêm trọng đến như vậy, nếu không kịp thời chữa trị trong thời gian sớm nhất, bằng y thuật của hần, cũng không thể nắm được phần thắng, huống chi là người khác?

Chỉ sợ rằng, nếu cô ấy thật sự không còn ở trên đời này nữa, đã như thế, hần nói hay không, thì có tác dụng gì? Cần gì phải cho tên đó một sợi hy vọng mỏng manh như thế, còn khiến hần sẽ rơi vào vực sâu không đáy, chẳng phải hay sao?

“Nếu như nàng...” Bạch Vân Phi chau lại hàng mi, trong lòng vấy vùng hồi lâu, cuối cùng, chỉ đành thờ dài nói, “Nếu cô ấy ở trên trời có linh thiên, tất nhiên, sẽ không muốn nhìn thấy ngài tự mình hành hạ mình đến như vậy.”

Lần nữa lại chạm vào tình cảm chân thành đã chôn sâu tận đáy lòng, đôi mắt thâm thúy của Sở Lăng Yên rõ ràng xẹt qua tia đau xót.

Trong quân trưởng, hai người lại một lần nữa rơi vào trầm mặc.

Thời gian khoảng chừng nửa nén nhang.

Trưởng mệnh lại bị vén lên một lần nữa, đi tới, là một vị tướng lãnh trẻ tuổi, mặt mày sơ lãng, tuy một thân nhung trang(mặc quần áo binh lính) nhưng lại mang theo vài phần thư sinh khí chất nho nhã đặc biệt, “Tham kiến vương gia.”

“Chuyện gì?” Sở Lăng Yên ngược mắt hỏi.

Tướng lãnh trẻ tuổi quý nói, “Kỳ phó tướng phái người báo lại, đại quân của Thần quốc đã bị quân ta đẩy vào khe núi sâu, thỉnh vương gia ra chỉ thị, bước tiếp theo nên làm thế nào?”

Sở Lăng Yên đứng người lên, đi đến sa bàn phía trước (bản đồ), ánh mắt rơi vào một nơi bốn bề là núi, không có một sơn cốc nào, hơi hột nói, “Nên kết thúc rồi.”

“Thật? Đã lè mè lâu như thế, ngài rốt cục cũng muốn kết thúc?” Bạch Vân Phi kinh ngạc một hồi, liếc qua Sở Lăng Yên, lắc đầu cười nói, “Ta còn tưởng rằng, ngài chỉ định lấy Di Thần quốc làm cái cớ, cả đời đều đóng tại biên thành này chứ!”

Mặt trời chiều ngã về tây, cánh đồng bát ngát yên tĩnh được bao phủ một tầng máu đỏ, xa xa các dãy núi được bao phủ bởi ánh nắng chiều tà, tựa như một bộ y phục rực rỡ như lửa chiếu xuống màu máu đỏ tươi đến chói cả mắt người.

Ngoài trăm dặm, các vách tường như là đại đội quân lính, mọc lên từ đất, núi non trùng điệp bao phủ quanh khe núi sâu, trên đó còn có các nhام thạch của các vách núi đang phun trào, trực chờ tràn xuống núi.

Trong sơn cốc đã là một mảnh hỗn loạn, đao kiếm, khôı giáp nằm tán lác ở một chỗ, thi thể đầy đất, phát ra từng trận hơi thở của máu tanh.

Binh lính Thần quốc không quá hai ngàn người đang cùng nhau tụ lại một chỗ, mấy ngày liên tiếp, đã bị nhốt sâu trong khe, trải qua mấy lần chém giết sinh tử, lại đói, còn mệt, nỗi sợ hãi đã tiêu phí hầu hết lòng tin, giờ phút này, thần sắc của bọn họ vô cùng khảm trương, tựa như chim sợ cánh cong vậy.

Ở phía trên khe núi sâu, là binh lính già quốc đã bao vây thành một vòng đen ngòm, một thân ngân giáp sắc, lóe qua tia sáng rét lạnh, tăng thêm vài phần sát khí.

Một tướng lãnh trẻ tuổi từ trong đại quân đi ra, oai hùng tuấn ú, một thân khôı giáp màu bạc lộ ra khí chất hiên ngang anh vũ, “Định Viễn Hầu, người còn không đầu hàng sao?”

“Họ Sở chỉ là đứa con nít, chỉ biết lợi dụng mưu kế, có tư cách gì khiến bọn hầu phải đầu hàng?” Đấy cốc, một tướng lĩnh trung niên cầm kiếm đi ra, trên ngựa, cười điên cuồng, chiến bào nhuộm máu bay múa trong gió, âm thanh mang thêm mười phần khau khí, “Cho dù bọn hầu chỉ còn lại một người, tuyệt không đầu hàng! Người dong dài làm gì, có bản lĩnh, thì xuống đây giao chiến!”

“Lão già này lại dám nhục mạ lâu chủ!” Trên đỉnh cốc, một người tướng lĩnh trẻ tuổi khác bất mãn, nhú mày, đi lên phía trước, nói: “Kỳ tình, người mau thành toàn hân đi, đánh cho hân không còn một người, xem hân có còn dám ngông cuồng như vậy không!”

“Nam Đầu, không thể xúc động.” Kỳ tình liếc qua người bên cạnh, giải thích, “Lâu chủ, không cho chúng ta đuổi tận giết tuyệt, hân là có an bài khác.”

“Aizz, trong Các mười hai người, người là chậm chạp nhất, tổng thể người vẫn là ‘ngó trước trông sau.’” Đang nói chuyện, Nam Đầu đã đoạt lấy cờ xí trong tay Kỳ tình, hướng giữa không trung quơ múa, mệnh lệnh tiến công.

“Nam Đầu, người quả hồ nháo rồi!” Kỳ tình tức giận đoạt lại cờ xí, nhưng đã không còn kịp rồi.

Xa xa binh lính nhận được mệnh lệnh, liền đáp xuống, tựa như một mảnh thủy ngân lưu động, ngân quang lóe lên, từ trên bay xuống, mang theo duệ khí không thể chống trả.

“Yên tâm. Lão già đó mệnh cứng, không chết được đâu!” Hai tay Nam Đầu liền vuốt, cười nói, “Dù sao chỉ cần bảo trụ lại mệnh của Định Viễn Hầu là được, về phần những người khác, người chỉ cần cùng lâu chủ nói là, không cần thận đánh quá nhanh, quá mạnh là được rồi.”

“Người...” Kỳ Tình muốn nói gì đó, liền nhìn thấy một tử y nam tử xa xa đang dạo bước đi đến, gấp rút quỳ xuống hành lễ, “Tham kiến vương gia.”

Các tướng sĩ còn lại của Giả quốc nhìn thấy, cũng rời rít quỳ xuống, “Tham kiến vương gia!”

Mấy vạn đại quân cùng gào thét xung tưng, huyền não như thế, âm thanh như sấm, trong lúc nhất thời toàn bộ cốc đều vang dội.

Dưới đáy cốc, Định Viễn Hầu đang kịch liệt đánh nhau, cũng phải quay đầu nhìn lại, liền nhìn thấy trên đỉnh cốc, đang có một tử y nam tử đang đứng đón gió.

Giao đấu với nhau đã hơn một tháng đây là lần đầu tiên hân được nhìn thấy đối thủ của mình.

Chỉ thấy trong đại quân, người nọ đang đứng chấp tay, tử y trắng tuyết, phong tư nhanh nhẹn, cả bầu trời cũng bởi vì hân mà thay đổi, thiên nhiên mang vẻ hồn nhiên cũng phải vì hân mà trở nên khí thế vương giả

Kỳ thật, hân đã từng phái người thăm dò, biết được giả quốc phái tới một vương gia không quyền không thế lại lười biếng, căn bản, hân cũng không thêm đề trong lòng, ai mà ngờ, một người như vậy, chỉ dùng mười vạn binh, liền đem trăm vạn đại quân của hân đánh bại thảm hại.

Chưa tròn một tháng, đánh nhau vô số lần, nhưng đều bị hân nhìn thấu, mỗi một lần tấn công cũng đều bị hân đánh cho tan rã, mỗi lần rút binh, đều bị hân chặn đường, đối chiến mấy tháng, ông dường như thua tan tác, thành trì đoạt được cũng phải trả trở về, hiện giờ còn lại bị dồn đến tuyệt cảnh, ngoại trừ mười vạn đại quân đang đóng tại doanh địa, còn lại đã hao tổn hơn phân nửa rồi.

Chung quanh, các binh lính vẫn còn chém giết, nhưng không ít binh lính đã sinh lòng khiếp sợ, Định Viễn Hầu nhìn bốn phía, toàn bộ đều là thi thể của binh lính Thần quốc, cảnh tượng khắp nơi đều hoang tàn, vô cùng thê thảm, hồi tưởng lại, bản thân ông đã là nửa đời kiếp sống ngựa chính, cũng chưa từng thảm hại đến như vậy.

Gió tây thổi mạnh, nhấc lên cát vàng, bụi đất cuộn cuộn, đỉnh đầu liền truyền đến tiếng kêu đầy bi thương của loài chim ưng. Định Viễn Hầu nhìn xem bảo đao đã theo mình chinh chiến nhiều năm, thật lâu, liền nhắm mắt, chậm rãi giờ lên, gác trên cổ mình, thay vì bị quân địch bắt thành tù binh, không bằng cứ tự kết liễu, như vậy cũng có thể bảo toàn được một chút uy danh cuối cùng.

“Ý, người nọ chuẩn bị cắt cổ kia?” Từ trong đám người, Bạch Vân Phi thò cái đầu ra, nhìn đông nhìn tây, dù sao cũng là đánh trận, hân muốn tham quan một chút, cảnh tượng quả nhiên vô cùng thê thảm, khắp nơi đều là thi thể, khiến hân cũng không đành lòng mà nhìn xuống.

“Quân y nhất gan, đừng có nhìn loạn nữa.” Nam Đầu cười cười đem cái đầu của Bạch Vân Phi ấn trở về.

“Gì mà nhất gan!” Bạch Vân Phi bất mãn kháng nghị, “Cái này ta gọi là có lòng từ bi.”

Sở Lăng Yên chỉ nhú nhú mày, ra lệnh, “Cầm cung tiến đến.”

“Tuân.” Kỳ tình lập tức đem thân cung và tên của mình đưa tới.

Sở Lăng Yên giương cung, thượng huyền, nhắm ngay, bắn tên, lưu loát liền mạch, tất cả động tác chỉ trong nháy mắt.

Chỉ thấy mũi tên rời cung kẹp lấy sức gió mạnh mẽ mà bay tới, mang theo lực lớn xuyên núi phá vách bắn ra, cuối cùng bất thần bất ý (công bằng vô tư) bắn vào bảo đao của Định Viễn Hầu.

Kiểm bị đánh bay xa, Định Viễn Hầu kinh ngạc mở mắt ra, nhìn bóng dáng màu tím xa xa kia thật sâu, khó nén nổi khiếp sợ, hân tình huống cảm giác được tay phải của mình chấn động đến mức tê dại, không ngừng phát run.

Khoảng cách ngắm bắn xa như thế, không chỉ tinh chuẩn mà còn có thể mang theo lực mạnh kinh người đến như thế, tuyệt nhiên không phải người bình thường có thể làm được, huống chi đối phương vẫn là tuổi trẻ, hai mươi mấy tuổi thôi.

Bên môi Định Viễn Hầu hiện lên nét cười thoải mái, có lẽ, bại dưới người như thế, cũng chưa hẳn không phải là một chuyện may mắn.

Sở Lăng Yên thu hồi cung tiễn, hắng giọng mở miệng, “Định Viễn Hầu, bản vương kính ngại là anh hùng, cũng không muốn đuổi tận giết tuyệt, chỉ cần ngại mang theo binh mã còn lại lui ra khỏi biên giới Già quốc, ngoài trăm dặm là được.”

“Ngươi...” Định Viễn Hầu tuyệt đối cũng không ngờ kết quả lại như thế này, cảm thấy không tưởng tượng nổi, lo lắng có lẽ đây cũng là mưu kế của đối phương, nhưng nghĩ lại, giờ phút này, đối phương nếu muốn đưa hắn vào tử địa, cũng rất dễ dàng, cho nên suy tư một lúc lâu, Định Viễn Hầu hoàn nhiên nói, “Hôm nay, ngại buông tha cho bốn hầu, không sợ ngày nào đó bốn hầu sẽ quay trở lại sao?”

Sở Lăng Yên giương môi cười nhạt, trong tròng cười mang theo sự bình tĩnh trước sau như một, nắm chắc phần thắng trong tay, “Bất cứ lúc nào bản vương cũng phụng bồi!”

“Tốt!” Đôi mắt đầy kinh nghiệm sương gió của Định Viễn Hầu chợt sáng ngời, cất tiếng cười to, “Hành quân đánh trận mấy chục năm, bốn hầu chưa bao giờ bội phục bất cứ kẻ nào, có thể hôm nay, bốn hầu thật tâm phục khẩu phục rồi. Tuyên vương gia, ngày sau còn gặp lại!”

Lối ra duy nhất của đáy cốc, các binh lính đều xếp thành một hàng, tự động nhường ra lối đi, Định Viễn Hầu giục ngựa giờ roi, mang theo những binh lính còn sót lại cùng tiếng vó ngựa gào thét mà đi, chỉ để lại sau lưng một mảnh bụi đất cuộn cuộn.

“Không ngờ, ngài cũng rất có phong độ của một đại tướng nha!” Bạch Vân Phi mở miệng tán thưởng.

“Người này tuy bảo thủ, nhưng lại cương trực ghét đua nịnh, cũng là người khó có được.” Sở Lăng Yên thuận miệng đánh giá một câu, rồi hạ lệnh, “Trở về doanh trại!”

Trong quân trưởng của Già quốc.

Mười tên tướng lĩnh trẻ tuổi xếp hàng mà đứng, đều là một thân nhung trang, vẻ mặt vô cùng trang nghiêm.

Sở Lăng Yên ngồi ngay ngắn trước bàn, nhìn xem phong thư vừa từ đế đô gửi đến, trên mặt chỉ viết vài chữ đơn giản. ... Đế đô có biến, mau trở về!

Sở Lăng Yên trầm mặc một lúc lâu, ngẩng đầu nói, “Kỳ tình, bản vương phân phó ngại vài chuyện, đã làm xong chưa?”

“Hồi vương gia, con gió mạnh đã mang theo mấy tên mật thám trà trộn vào đám thương binh của Thần quốc, toàn bộ đã nằm vùng thỏa đáng, ít ngày nữa sẽ theo Định Viễn Hầu trở về Thần quốc.” Kỳ tình đứng ra đáp.

“Uhm” Sở Lăng Yên gật đầu, “Bảo bọn họ làm việc cẩn thận, không được phép sơ suất dù là một đường chỉ may trên áo, cũng không được phép thấy. Lấy giá làm thật.”

“Vâng.” Kỳ Tình đáp.

“Lần này Thần quốc thương tổn nặng nề, ít nhiều sẽ phải án binh bất động, ít nhất trong vòng một năm chúng ta sẽ bình an vô sự. Nhân cơ hội này, bản vương phải trở về đế đô một chuyến.” Sở Lăng Yên nhìn lại bản đồ trên bàn một chút, sau đó lại lấy bút ra phác thảo vài đường nét trên đó, rồi mới mở miệng nói, “Thư Vi, Lâu Hiên, Rú Xuông Vân, Tô Tiểu, và mấy chục bộ hạ tinh luyện, cùng ta trở về. Những người còn lại thì ở lại đây trấn thủ biên thành. Trong quân doanh, mọi chuyện đều giao cho Tình Kỳ cùng Nam Đầu xử lý.”

“Tuân!” Tướng lĩnh đồng thanh đáp.

...

Đêm xuống.

Trên đỉnh núi cao, trời đầu thu đầy khí lạnh, không khí nơi đây trong trẻo nhưng mang nét lạnh lùng cô tịch, khiến cho xung quanh núi về đêm nổi lên từng tầng sương mù, “Bi bôm”, một tiếng chim hót bay ngang qua bầu trời đêm, làm cho ngọn núi lớn trông trải mang thêm vẻ yên tĩnh cô đơn.

Ngoài sân không người, dưới giàn hoa tử đằng có một người con gái đang ngồi tại nơi đó, một bộ áo trắng thả roi xuống đất, tóc đen được xõa trên vai, càng nổi bật lên bờ xương quai xanh mát lạnh, mặc dù trên mặt không có trang điểm, nhưng vẫn không thể che đi dung nhan tuyệt sắc ấy.

Cô gái ấy chỉ im lặng ngồi đó, nhìn qua ngọn núi đối diện, xuất thần thật lâu, hàng lông mi khóa chặt như đang tiết lộ, hiện giờ lòng nàng đầy cả tâm sự lẫn rối ren.

“Chủ tử...” Hoa Mộng Dao nhẹ kêu một tiếng, đi lên phía trước, đem áo choàng màu trắng khoác lên vai nữ tử ấy, nhỏ giọng nhắc nhở, “Trời lạnh giá rét, chủ tử ăn mặc đơn giản như vậy, dễ bị cảm lạnh, hay là trở về phòng đi.”

Đuôi lông mày của Bộ Phi Ngừ hơi nhíu lại, rõ ràng đang mệt mỏi cực kỳ, nhưng vẫn nói ra, “Ta muốn ở lại suy nghĩ một chút, muội nghỉ ngơi trước đi, không cần phải trông nom ta.”

Hoa Mộng Dao nhện không được mà thở dài, cuối cùng, cũng im lặng, tìm vị trí trống mà ngồi xuống, lẳng lặng ở cạnh bên, một tay nâng má, ngược mắt nhìn lên, dưới ánh trăng dịu nhẹ, nữ tử váy trắng vẻ mặt lạnh nhạt, phảng phất như là tiên tử mất đi hồn phách lạc lối trong bóng tối vậy.

Haizz, chỉ sợ chủ tử, người đang tưởng nhớ về người kia rồi.

Hoa Mộng Dao lại than nhẹ một tiếng, hồi tưởng lại cuộc sống của một năm trước, Bộ Phi Ngữ dường như đã thay đổi rồi, càng trầm mặc, càng ít nói, mỗi ngày, ngoại trừ luyện kiếm, thì cũng là đến Nhiều Hương Các xử lý chuyện, hoặc đi đến Âm cung thỉnh an cung chủ, ngoại trừ lần đó ra, cũng không bước ra khỏi Thiên Ảnh các nửa bước.

Ban ngày, có người, Bộ Phi Ngữ còn có thể giọng cười, đến ban đêm, không người, chỉ ngồi một mình ngơ ngẩn trước sân, lại ngồi đến nửa đêm mới chịu về phòng.

Hoa Mộng Dao có chút ảo não, bản thân chỉ có thể ngồi bên cạnh, cũng không thể làm gì hơn được.

Một trận gió đêm lạnh lùng thổi qua, khiến cho gian Hoa tử Đằng rung xào xạc, là tả rơi xuống vài cánh hoa.

Trong màn đêm, chỉ còn lại trăng sáng, cả không gian lãnh liệt, cô đơn tịch mịch vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Đắc thắng trở về

Một tháng sau.

Trên đường lớn nhộn nhịp của Đế đô, sáng sớm, đã có một đoàn cấm vệ quân thật dài đứng ở đó, một đường kéo dài đến tận cuối phố, toàn dân đều chen chúc ra xem liền bị cấm vệ quân ở hai bên đường phở ngăn lại, đưa đẩy lẫn nhau, duỗi cái đầu ra nhìn, trong miệng không ngừng riu ra riu rít đàm luận, toàn bộ đường lớn, tiếng người huyền não, từng lớp người chuyển động, náo nhiệt không thôi.

“Nghe nói, hôm nay là ngày Đại tướng quân khai hoàn hồi triều đó!” Một nam tử mặc thanh y nói ra.

“Đại Tướng quân là ai?” Một thư sinh áo trắng ở kế bên hỏi nhỏ.

“Ngươi không biết?!” Nam tử thanh y vẻ mặt kinh ngạc, “Đó là vương gia không quyền không thế ngày trước ấy, một năm trước còn vì tên thích khách mà vào cướp ngục đó!”

“Nghe nói, Tuyên vương chỉ dùng mười vạn binh lính đã đánh lui trăm vạn đại quân của Thần quốc, đoạt lại tất cả thành trì bị mất, còn đuổi quân lính của Thần quốc ra khỏi biên giới cách mấy trăm dặm nữa kia!” Một nam tử trường sam xen vào nói, trong mắt lộ rõ tia khâm phục.

Thời điểm mọi người tùm năm tùm bảy bàn luận chuyện trên trời dưới biển là lúc, ở cuối ngã tư đường, một nam tử thân vận tử y, ở phía sau còn có một đội binh mã, giục ngựa đi tới, tóc đen được kim quan cố định, ngũ quan góc cạnh rõ ràng, tuấn mỹ tuyệt luân, vóc người cao to, trên lưng ngựa, hấn lẳng lặng ngồi đó, cả người tản mát ra một loại khí chất vương giả, uy chấn thiên hạ.

“Mau nhìn! Đó chính là Tuyên vương gia!” Một lần nữa, cả đám người sôi sục hấn lên, đưa đẩy lẫn nhau, muốn đến gần nhìn xem vị nam tử ấy, nhưng lại bị cấm vệ quân ở hai bên đường đẩy ngược trở về.

Ở phía cuối đường, một nam tử áo trắng đang cưỡi một con ngựa trắng từ đằng xa đi đến, dung mạo như vẽ, quý khí ưu nhã, một đôi hắc mâu từ đen thui lộ ra ánh sáng long lấp mê người, hấn nhếch môi cười, giọng nói nhàn nhạt lại mang theo vui sướng trùng trùng, “Rất cuộc, ngài cũng đã trở về.”

Sở Lăng Yên nắm chặt dây cương, ngừng ngựa, đối với nam tử áo trắng, mỉm cười nói, “Cầm Phong, đã lâu không gặp!”

Trên trà lâu đối diện, một nữ tử mặc thanh y đứng trước cửa sổ, vẻ mặt tò mò nhìn ra bên ngoài, một đôi mắt to linh động thanh tú, nhìn quanh, nàng cao hứng bưng bưng nói, “Hôm nay là ngày mấy? Đã lâu rồi Đế đô không có náo nhiệt như thế nha!”

Nữ tử váy trắng ở cạnh bên, đang cúi đầu uống trà, nghe vậy, liền buông ly trà xuống, nhanh nhẹn đứng dậy, chấp tay đi về phía trước cửa sổ mà đứng, từ trên nhìn xuống phố, nữ mẫu trong suốt khẽ híp lại, ánh mắt đã rơi vào vị nam tử tử y ngồi trên lưng ngựa kia.

“Các ngươi xem, cô gái kia, ở bên cạnh Tuyên vương đó, là ai thế? Đẹp quá!”

“Đó là trác phi duy nhất của Tuyên vương, công chúa của Thần quốc, thúc thúc ta làm quan ở trong triều, nghe ông nói là, Tuyên vương vì nàng mà lãnh binh đi đối kháng, không để hai nước vì thế mà giao chiến đó!”

“Chắc chắn! Quả nhiên là trai tài gái sắc, một cặp song bích a!”

Mọi người ở phía dưới vẫn náo nhiệt bình luận, trong mắt bọn họ ít nhiều cũng là hâm mộ và cảm thán.

Trên trà lâu, thần sắc của nữ tử váy trắng hồ hững, đôi tay đang rủ xuống, không tự chủ mà nắm chặt, nàng xoay người, đi trở về chỗ ngồi, lạnh lùng phân phó, “Mộng Dao, đóng cửa sổ lại.”

“Vâng”. Nữ tử thanh y dè dặt hồi đáp, nàng nhìn không được mà liếc nhìn vị nam tử từ từ y một cái, khe khẽ thở dài, xoay người đóng kín cửa sổ, sau đó lặng yên trở lại chỗ ngồi bên cạnh, “Chủ tử, ta nghĩ Tuyên vương sớm đã quên mất người rồi, người cần gì phải ở đây nữa, chi bằng...”

“Mộng Dao, đừng nói nữa.” Nữ tử váy trắng nhú mày, ngắt lời nói, “Từ sớm, ta và hắn đã không còn quan hệ gì nữa rồi.”

Nữ tử thanh y đành phải chu mỏ một cái, cũng không nói gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Hồi ức

Hoàng cung Già quốc.

Một cung đình lấy đá hoa trắng làm kính uốn lượn đến một tòa lệ các, ở đó có một ao nước vòn quanh, lục bình trôi đầy đất, màu xanh trong vắt, ở trước đình đó là một giàn hoa Tử Đằng khổng lồ bao quanh, Hoa Tử Đằng nở đầy vườn, từng chuỗi, từng cành, từ xa nhìn đến tựa như một trời hoa biển.

Dưới giàn hoa Tử Đằng, là một nam tử trung niên thân vận long bào mẫm kim, thần sắc bi thương nhìn từng khóm Hoa Tử Đằng, trong đầu dần dần hiện lên một mảnh kí ức và khuôn mặt dịu dàng, nhã nhặn của một cô gái, cô ấy ngồi dưới giàn hoa Tử Đằng, tay cầm dây đàn khẽ vuốt, dưới ánh mặt trời xuyên thấu qua giàn hoa tử đằng, chiếu lên trên thân cô gái ấy, càng tăng thêm mộng mị.

Qua một lúc lâu, ông xoay người hướng về nơi xa đi đến, bóng dáng cô đơn đứng trước một lăng mộ, trời chiều đã không còn những ánh nắng vàng rực rỡ nữa, từ từ chậm rãi lui về phía sau núi.

“Người không có tư cách tới gặp mẫu thân!” Một âm thanh lạnh lùng từ phía sau truyền đến.

Sở Ngự Phong xoay người, ánh mắt thâm trầm nhìn lên vị tử y nam tử trước mắt ông, “Đã nhiều năm như vậy rồi, con vẫn còn hận ta sao?”

“Hận?” Nơi khóe miệng của Sở Lăng Yên hiện lên nét trào phúng, trong đôi mắt thâm thúy là ánh nhìn lạnh lùng tựa như cách xa người cả ngàn dặm, “Người không xứng.”

Trong mắt Sở Ngự Phong cực kỳ bi thương, ông không thể không nghĩ đến sự việc của sáu năm trước, trong một đêm mưa gió bão bùng kia, ông vô cùng tức giận mà chất vấn một người nữ nhân, “Độc tử thất Bộ Xà có phải là do nàng làm hay không?”

Người nữ tử ấy chỉ lạnh lùng cười một tiếng, như bị điên nói, “Đúng thì sao! Ta ở bên cạnh người nhiều năm như vậy, một đường nâng đỡ người lên ngôi hoàng đế, vậy mà trong lòng người chỉ có mỗi nữ nhân kia!”

“Trẫm đã cho nàng ngồi lên vị trí hoàng hậu, cũng đã vì nàng cho Lăng Nhiên làm thái tử, tại sao nàng còn chưa biết dừng lại, nàng mấy lần hãm hại nàng ấy, trẫm cũng vì niệm tình cũ năm đó, mới mắt nhắm mắt mở cho qua, nhưng hôm nay, tại sao nàng lại hại đến tính mạng nàng ấy! “Hắn hít sâu một hơi, đè nén lửa giận trong lòng, “Nàng là công chúa nam quốc, trẫm sẽ không giết nàng, nhưng nguyên nhân ra sau, nàng nhất định phải rõ ràng, từ nay về sau, trẫm cùng nàng ân oán nghĩa tuyệt!”

Hắn xoay người đi ra ngoài, lại nhìn thấy một tử y nam tử đang đứng ở cửa, trên khuôn mặt tuấn mỹ ấy tràn đầy khiếp sợ, hắn lắc đầu, từng bước lui về phía sau, trong đôi mắt thâm thúy lộ ra tia thất vọng thật sâu, “Thì ra, người luôn biết, người biết nhưng vẫn dung túng cho bà ấy tổn thương mẫu phi?”

Ông không cách nào giải thích được, chỉ có thể đứng ngây tại chỗ, về mặt ngạc nhiên nhìn xem bóng dáng màu tím kia giận dữ rồi đi.

“Con không thể hiểu hết đâu, làm một đế vương, có quá nhiều việc không thể làm!” Thu hồi suy nghĩ, Sở Ngự Phong thở dài một hơi, nói, “Sáu năm, con ở mọi nơi đối kháng trẫm, không đếm xỉa tới dụng ý của trẫm với con, bây giờ, trẫm đã già, con không thể giống như trước mà tùy ý làm bậy được.”

“Mẫu phi chết, đều là do người, người không cần phải tìm cớ biện minh cho mình!” Sở Lăng Yên lạnh lùng liếc qua Sở Ngự Phong, “Ta nói rồi, người đã lựa chọn buông tha phụ nhân kia, cho nên ta sẽ theo ước nguyện của người, không động thủ với bà ấy, nhưng tình nghĩa phụ tử chúng ta chỉ có thể từ đó mà cắt đứt!”

Sở Ngự Phong trầm mặt thật lâu, than nhỏ một tiếng, thay đổi đề tài khác, nói ra, “Bất luận con có muốn hay không, lần này con đã đắc thắng trở về, chắc hẳn đại thần trong triều cũng sẽ không có dị nghị gì.”

“Từ sớm ta đã nói, ngôi vị hoàng đế này, ta không lạ gì cả!” Sở Lăng Yên trả lời gọn gang dứt khoát, xoay người phất áo rời đi, chỉ để lại vị đế vương đứng dưới giàn hoa tử đằng.

Màn đêm dần dần buông xuống, một vòng trăng sáng tỏ chậm rãi dâng lên, lẳng lặng quan sát tình hình phía dưới, trong hoàng cung già quốc mở tiệc ca múa mừng cảnh thái bình.

Đột nhiên, ly rượu lưu ly leng keng rơi xuống đất, phát ra tiếng vang thanh thúy, mọi người ai nấy đều nhìn lại, trên đài cao, vị đế vương chợt té xỉu trước bàn.

“Hoàng Thượng!” Nam Ngung hoàng hậu kinh hô, “Mau! Truyền thái y!”

Trong tấm điện, toàn bộ quý phi và các hoàng tử cùng vương công đại thần, về mặt của mọi người ai nấy đều khẩn trương nhìn đến vị đế vương đang hôn mê bất tỉnh nằm trên giường.

“Lỗ thái y, Hoàng thượng như thế nào rồi?” Nam Ngung ngồi bên cạnh giường, lo lắng hỏi.

Lỗ thái y quỳ nói, “Hồi bẩm Hoàng hậu nương nương, Hoàng thượng chỉ là làm việc quá sức cho nên mới té xỉu, thỉnh Hoàng hậu nương nương không cần lo lắng quá mức.”

“Uhm. Vậy là tốt rồi.” Nam Ngung thở phào nhẹ nhõm, xoay người nhìn mọi người, khoát tay áo nói, “Các người đều trở về đi, để Hoàng thượng an tâm tĩnh dưỡng.”

“Tuân, Hoàng hậu nương nương.” Mọi người cùng nhau nói, trật tử ngay ngắn lui xuống.

Trong đám người, Bạch Vân Phi nhíu mày nhìn vị đế vương nằm trên giường, liền xoay người, bắt động thanh sắc đi theo sát vị tử y nam tử rời khỏi tấm điện.

Trăng lên đỉnh đầu, ôn nhu sáng tỏ, ánh trăng nhu hòa khuynh chiếu vào mặt nước hồ, ánh sáng lặn tắt, đem bóng đêm đen nhánh tỏa ra một mảnh an tường, bình an.

Trong đình trước suối, Bạch Vân Phi mắt nhìn vị nam tử đối diện đang chơi cờ, bưng lên tách trà, ẩm một ngụm, sau đó mới chậm rãi nói ra, “Hoàng thượng ngắt xỉu, nguyên nhân chưa chắc như lời Lỗ thái y nói.”

“Có ý gì?” Sở Lăng Yên tay cầm quân cờ có chút khựng lại, trên khuôn mặt tuấn mỹ mang theo vẻ kinh ngạc.

“Trên yến tiệc Khánh công, tinh thần hoàng thượng đặc biệt có chút hoảng hốt, rõ ràng cho thấy có người hạ độc ngài.” Bạch Vân Phi không cần suy nghĩ hồi đáp.

“À?” Sở Lăng Yên thu hồi quân cờ trong tay, nghi hoặc hỏi, “Là độc gì?”

“Cái này...” Bạch Vân Phi dừng lại, không biết nghĩ tới điều gì, khóe miệng hiện lên một tia vui vẻ khó lường, “Ta cần đích thân mình bắt mạch mới có thể xác định được.”

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Đón đơn

Một buổi sáng tinh mơ, trong khách sạn Duyệt Lai, khách nhân ngồi rải rác từng bàn, chụm năm chụm ba ngồi lại một chỗ, châu đầu kẻ tai nhỏ giọng, xì xào bàn tán.

“Các người có nghe nói gì không? Con gái Lâm Từ Mạt của phú thương nhà họ Lâm trên đường đi thành thân, ở một sơn cốc đã bị thổ phi nửa đường cướp về, bắt làm áp trại phu nhân đấy!”

“Từ sớm ta đã biết rồi, sáng nay cả Già quốc đều truyền ra tin tức này, trên hòn sơn cốc, thổ phi đã xuất hiện được hơn nửa năm nay, đều là những người cực kì hung ác, chúng có hơn trăm người, bọn chúng không có chuyện ác nào mà chưa từng làm qua cả, giết người cướp tiền, cường bức dân nữ!”

“Triều đình cũng có phái người đi tiêu trừ mấy lần, nhưng ngay cả sào huyệt của bọn chúng cũng tìm không ra, nhiều lần không công mà trở về đó!”

“Ta nghĩ thiên kim của Lâm Phủ lúc này e rằng lành ít dữ nhiều nha, có thể quan phủ không dám đảm đương việc này đây, đáng tiếc mỹ nhân xinh đẹp như vậy, lại chỉ có thể nằm trong ổ của bọn thổ phi.”

“Aizz! Mà hồn cóc là đường ra khỏi thành nhanh nhất, nếu không muốn mất mạng, thì tốt nhất nên chọn đường xa mà đi rồi.”

Lúc này, một nam tử trung niên vội vã đi vào khách sạn Duyệt Lai, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, liền trực tiếp hướng lên phòng khách trên lầu mà đi đến.

“Ế! Đó không phải là Lâm phú thương sao?” Trong khách sạn, mọi người đều chỉ chỉ trỏ trỏ vào nam tử trung niên kia, lại dâng lên một hồi bàn tán xì xào.

Trong phòng khách trên lầu, một nữ tử Thanh y xuyên thấu qua khung cửa sổ hình người đang bước lên lầu, sau đó nhìn về nữ tử trong tấm bình phong kia, “Chủ tử, Lâm anh đến.”

Bạch y nữ tử khẽ nhấp một chén nước trà, nhàn nhạt nói, “Cho hắn vào đi.”

Lâm Anh đẩy cửa vào, khom lưng cung kính nói với người sau tấm bình phong kia, “Lâm mẫu, gặp qua Lạc Ảnh các chủ!”

“Đã mang đến U Minh lệnh?” Thanh y nữ tử, từ sau tấm bình phong đi ra.

“Đã mang đến.” Lâm Anh dè dặt lấy khối lệnh bài màu đen từ trong lòng ra, cung kính đưa cho nữ tử thanh y.

“Ngươi hôm nay đến tìm ta, là vì lệnh thiên kim.” Sau tấm bình phong truyền đến giọng nói lạnh lùng nhưng trong trẻo.

“Phải, sứ giả U minh xin rù lòng thương xót, chịu đem U Minh lệnh bán cho Lâm mẫu, để cho Lâm mẫu may mắn có thể được gặp Lạc Ảnh các chủ.” Lâm Anh run rẩy quỳ trên mặt đất, không ngừng dập đầu, “Sự thật Lâm mẫu cũng không còn cách nào khác, cầu xin Lạc Ảnh Các chủ cứu nữ nhi của tại hạ!”

“Đứng lên đi, không cần phải đại lễ như thế, sứ giả U minh đã chịu chủ động để ngươi tìm tới, hẳn các chủ ta tất nhiên sẽ giúp ngươi.” Sau tấm bình phong lại truyền đến tiếng lạnh lùng trong trẻo ấy, “Trước ngươi hãy trở về đi, ba ngày sau, Bồn các chủ sẽ đem nữ nhi của ngươi, bình an vô sự trở về.”

“Đa tạ Lạc Ảnh Các chủ.” Lâm Anh vẻ mặt cảm kích từ trên mặt đất đứng lên, do dự nói, “Tại hạ có một yêu cầu hơi quá đáng, Lạc Ảnh các chủ có thể đem nữ nhi của Lâm mẫu trở về ngay hôm nay có được hay không?”

“Lâm Anh, ngươi thật to gan, còn dám mặc cả!” Nữ tử thanh y lạnh giọng trách cứ.

Lâm anh chỉ là thương nhân chân chất bình thường, còn chưa từng quen biết sát thủ, bị thanh y nữ tử lớn tiếng quát như thế, đã lập tức hoảng sợ quỳ rạp xuống đất, lần nữa khóc lóc than thở, “Tiểu nữ cô độc, một mình một người ở nơi thô phi, nếu để lâu thêm một khắc, ít nhiều sẽ càng nguy hiểm, mong rằng Lạc Ảnh các chủ thương cảm giúp cho tấm lòng làm cha của Lâm Mẫu một lần!”

“Cách. . .” Trong phòng, ngoại trừ âm thanh của đầu ngón tay nhẹ gõ vào chén nước, cũng không có tiếng vang gì khác, trầm mặt hồi lâu, rốt cục sau tấm bình phong đã vang lên âm thanh, “Cũng được, Bồn các chủ thành toàn chưa ngươi vậy.”

“Thật sao?” Lâm Anh cảm thấy có chút khó tin, dù sao triều đình đã tốn hơn một tháng, cũng không thể tìm ra nơi ở của hồn sơn cóc, giờ chỉ trong khoảng chính canh giờ, liền có thể cứu được nữ nhi của ông, dễ dàng như vậy sao?

“Ha ha, sao hả, Lâm phú thương không tin Bồn các chủ sao?” Sau tấm bình phong, phát ra tiếng cười nhẹ nhàng, giọng nói như mây trôi nước chảy, “Nếu như Bồn các chủ không có cách cứu lệnh thiên kim ra, liền từ nay, rửa tay gác kiếm, thoái ẩn giang hồ, còn đem năm trăm vạn hại mà ngươi đã mua U minh lệnh trả lại gấp đôi! Như thế quá tốt rồi. Đúng không?”

“Vậy Lâm mẫu ở phủ, chờ tin tốt của Lạc Ảnh các chủ.” Tán đá trong lòng của Lâm anh chợt khẽ rơi xuống, khom người cúi chào, xoay người rời đi.

“Chủ tử, ngay cả nơi ở của phủ phi chúng ta còn chưa biết, thời gian ngắn như vậy, sau có thể cứu Lâm Tử Mạt được?” Hoa Mộng Dao nhận không được, liền chu môi oán giận nói, “Sứ giả U Minh, đúng là một người đáng ghét mà, mỗi lần đón đơn, đều là những hóa đơn kỳ quái thôi, toàn là gây phiền toái cho chủ tử không!”

“Một ngày nào đó, hẳn mà an ổn, ngược lại, ta cảm thấy sẽ không quen đâu.” Bộ Phi Ngừ hé miệng cười nhạt, mỹ mâu trong suốt xẹt qua một âm mưu nhỏ, “Làm cách nào có thể cứu người, ta tự có biện pháp.”

“Biện pháp gì?” Hoa Mộng Dao nghiêng đầu, nghi hoặc không hiểu vẫn nhìn đến bạch y nữ tử đang nhàn nhã uống trà.

Bộ Phi Ngừ không trả lời, chỉ thả ly trà trong tay ra, nghiêm mặt phân phó nói, “Muội lập tức dùng bò câu đưa tin, sau nửa nén hương Thập Nhị Mộng phải tới Thiên Ảnh các gặp ta.”

“Vâng!” Hoa Mộng Dao gật gù đầu, lĩnh mệnh rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Dẫn xà xuất động

Bầu trời không một áng mây, trời đã vào hoàng hôn, mặt trời chọi lợi dần dần phai nhạt xuống chân núi.

Hồn cốc là nơi ở của thổ phi, cho nên, giờ phút này cũng đã không thấy bóng dáng người, trong sơn cốc ngoại trừ một đoàn xe chậm rãi đi về phía trước, liền không nhìn thấy ai khác, dọc theo đường đi yên tĩnh một mảnh, chỉ có bánh xe phát ra tiếng vang lóc cóc.

Đi trước là một công tử trẻ tuổi đang cười trên lưng ngựa, một thân vận cẩm phục màu trắng tơ lụa thượng hạng, đầu tóc đen được buộc cao, chỉ dùng một cái ngọc quan màu trắng bốp chặt.

“Đề thứ đó ở lại!” Trước mặt chẳng biết tại sao lại xuất hiện hơn mười tên hắc nhân, trong tay cầm kim đao sáng loáng, lóe trắng hàn quang.

Đột nhiên con ngựa hí lên một tiếng kinh hãi, giương cao vó ngựa, đem vị bạch y công tử đang ngồi trên ngựa té xuống.

“Công tử! Một bên tùy tùng áo xanh kinh hãi hét to, cuống quýt chạy đến trước con ngựa, vẻ mặt lo lắng, “Công tử, ngài không sao chứ!”

“Ha ha!” Một đám hắc y đạo tặc nhìn xem vị công tử ngã trên đất, cười âm lên.

Bạch y công tử vấp và bò từ trên mặt đất đứng dậy, thân thể mới vừa đứng vững, đã nhìn thấy lưỡi đao lóe sáng, chân mềm nhũn, hù dọa té ngã trên đất lần nữa, kinh hoàng chấp tay nói, “Đừng... đừng giết ta... Trên xe... các người cứ lấy hết đi, nếu như không đủ, ta sẽ bảo cha ta đưa tới thêm!”

Sau lưng Bạch y công tử là mười hai vị tùy tùng đi theo đã bị hù dọa đến run rẩy, trong tay rớt rít bỏ xuống binh khí, toàn bộ quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, “Hào hán tha mạng!”

“Mấy người các người đến đó xem một chút, những thứ ở trong rương là cái gì?” Một tên đạo tặc cầm đầu nháy mắt với đồng bạn sau lưng, phân phó nói.

“Vâng!” Vài tên đạo tặc vung đao, đi lên phía thùng gỗ, mở từng ổ khóa, mở cái nắp thùng ra, liền nhìn thấy bóng dáng của bạc trắng loáng, tinh tế kiểm tra tính số, các thùng bạc này ít nhiều gì cũng có đến năm trăm vạn nha.

“Woa!” Lần đầu tiên nhìn thấy nhiều bạc trắng đến như vậy, cho nên trong mắt một đám đạo tặc đều nhả ra một luồng ánh sáng tham lam, trên mặt không thể nào kìm chế nổi hưng phấn, đầu óc sớm cũng đã bị thùng bạc trắng loáng này làm cho lưu mờ, thậm chí cũng không phát hiện vị bạch y công tử ở kế bên cùng tùy tùng áo xanh kia, mặt dù là đang cúi đầu, nhưng môi thì mím thật chặt, vì không thể cười ra tiếng, nên cả khuôn mặt thanh tú đã đỏ bừng bừng rồi.

“Đã lâu chúng ta không đụng phải một con dê béo mập đến như vậy nha!” Tên cầm đầu, dùng tay đẩy vị bạch y công tử té xuống mặt đất, đại đao thẳng tắp mà sắc bén kề lên cổ vị bạch y công tử đó, “Nói! Cha người là ai?”

“Cẩn thận chút đi, đừng để công tử nhà ta bị thương nha!” Tùy tùng áo xanh khấn trương. Cuống cuồng chạy đến trước mặt bạch y công tử che chắn nói, “Lão gia nhà ta là Cô gia, là phú thương giàu có nhất kinh thành của Già đều này! Nếu người làm công tử nhà ta bị thương, các người cũng đừng không nổi đâu!”

“À! Ha ha, các huynh đệ, lần này chúng ta phát tài rồi!” Tên cầm đầu lớn tiếng cười nói, “Các huynh đệ, chúng ta nên đem vị công tử nhà giàu lên thỉnh lên núi đi!”

“Vâng!” Một đám đạo tặc lập tức đem bạch y công tử và tùy tùng của hắn trói lại, sau đó áp giải những rương bạc trắng cùng nhau lên núi.

Vực Đoạn Hồn, nơi ở của bọn thổ phi.

“Những người này đều giao lại cho hai người các người canh giữ, ta đi tham dự hôn lễ của trại chủ đây!” Một vị nam tử chừng ba mươi tuổi vẻ mặt tươi cười nói.

“Phó trại chủ, ngài cứ an tâm, mấy cái gỏi thuê hoa này, giao cho hai anh em nhà ta là dư sức rồi!” Nam tử giữ cửa vỗ vỗ bộ ngực nói.

Bên trong phòng chứa củi, bạch y công tử bị trói đến méo mó đang dựa trên đồng rom.

“Hi hi, chủ tử, ta chưa từng nhìn thấy người chột vật đến như vậy nha!” Hoa Mộng Dao từ từ di chuyển đến gần vị bạch y công tử, vẻ mặt tươi cười hoàn toàn không thêm để ý đến người đang bị cột kia.

“Nha đầu người nha, vừa rồi cười đến như vậy, chút nữa đã bị lộ rồi!” Bộ Phi Ngữ trừng mắt nhìn Hoa Mộng Dao, trong tay âm thầm thực thi nội lực, sợi dây trên người liền không một tiếng động bị đứt ra.

“Ha ha, muội chưa từng nhìn thấy qua bộ dáng ức chế của Thập Nhị Mộng, cho nên muội không thể không cười sao?” Hoa Mộng Dao vừa cởi bỏ dây trên người, vừa không ngừng tươi cười hơn hờ .

Bộ Phi Ngừ đành lắc đầu bất đắc dĩ, đứng dậy vỗ vỗ bụi trên người, xoay người sang chỗ khác, trước mặt là mười hai cô gái đã vận nam trang hắc y, mặt cũng đã bịt kín khăn che, cho nên cũng không thể nhìn rõ vẻ mặt của các nàng lúc này.

“Thập Nhị Mộng, các người đi thăm dò tình hình của núi này cho rõ ràng, sau đó nhanh chóng quay về hồi báo!” Bộ Phi Ngừ nghiêm mặt phân phó, “Những người còn lại cứ theo như kế hoạch lúc đầu mà hành sự!”

“Vâng! Các chủ.” Mười hai nữ nhân áo đen cùng nhau đáp, như một trận gió bay nhanh ra khỏi phòng chứa củi.

Hai người thủ vệ trước cửa chỉ nhìn thấy từng đợt bóng dáng màu đen thoáng ẩn thoáng hiện, còn chưa kịp kêu ra tiếng, đã bị người khác một kiếm phong hầu rồi.

“Không ngờ, nơi ở của bọn thổ phi lại hẻo lánh quanh co như thế, một chỗ sâu như vậy, khó trách không ai tìm tới được.” Bộ Phi Ngừ chấp tay bước ra phòng củi, gió đêm lạnh lùng phát qua, một vài sợi tóc trên trán theo gió cuộn cuộn tung bay, một đôi mắt trong suốt nhưng lạnh lùng nhìn ngắm về nơi xa, trong màn đêm vẫn còn lơ mơ nhìn thấy các núi non trùng điệp cao ngất.

“Chủ, từ, một chút nữa không phải chúng ta sẽ dạy dỗ cho bọn thổ phi này ngoan ngoãn hơn rồi sao!” Hoa Mộng Dao ở sau lưng, tức giận nói ra.

Trong Mất Hồn Đường, bọn thổ phi còn chưa hề hay biết đang có một mối nguy hiểm lặng lẽ tiến đến, bọn chúng vẫn còn đắm chìm trong múa ca, vui sướng.

“Ha ha! Các huynh đệ, hôm nay, quả thật, ta đúng là song hỷ lâm môn! Một tên nam nhân chừng bốn mươi tuổi, trên người mặt y phục đỏ thắm, giọng cao chén rượu nói to, “Sự hi này, thứ nhất là bốn trại lại cưới được vợ là thiên kim của Lâm phủ, hai là cướp được vị công tử nhà giàu của già đều và năm trăm vạn lượng bạc trắng!”

“Chúc mừng Long trại chủ! Chúc mừng Phó trại chủ Phi hổ!” Mọi người ai nấy đều hưng phấn nâng cao giọng nói, cùng nhau cụng ly rượu mà ăn mừng.

“Ha ha! Mau đem mỹ nhân dẫn tới đây, đừng để trễ giờ lành!” Hách Phi Long phát tay hét lớn.

“Các người thả ta ra! Bọn thổ phi các người!” Lâm Tử Mạt bị hai tên nam tử bắt đi lên phía trước, chỉ thấy một thân phượng quan hà bí, cung mi dương liễu, dung mạo như hoa, thần sắc hoảng sợ, trên mặt đã roi thành hai dòng nước mắt, càng lộ vẻ diễm đam đáng yêu.

“Nhất bách thiên địa!” Mọi người không thể chờ đợi thêm mà hét to.

Hách Phi Long kéo mạnh Lâm Tử Mạt qua, thô lỗ ấn đầu nàng đè xuống.

“Nhị bách cao đường!” Mọi người tiếp tục ồn ào, vừa kêu vừa vỗ trống.

“Thả ta ra!” Lâm Tử Mạt không ngừng giãy giụa, nhưng lại không có tác dụng, bởi vì cả người đã bị Hách Phi Long vững vàng chế trụ, chỉ có thể mặc hấn bài bố.

“Phu thê giao bách!” Mọi người nhìn mỹ nhân giãy dụa, cười càng vui hơn.

“Chậm đã!” Một âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng từ bên ngoài truyền đến.

Mọi người theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy một vị công tử áo trắng nhanh nhẹn đi tới, một đầu tóc đen được buộc cao, mặt mày như tranh vẽ, sắc môi như anh đào, màu da như tuyết trắng, khỏe miệng hơi gấp, nhàn nhạt tươi cười, càng lộ vẻ phong lưu vô hạn, theo sát hấn ở phía sau là tùy tùng áo xanh, khuôn mặt thanh tú, hai tròng mắt rất linh động, nhìn những người xung quanh.

Hách Phi Long giống như đã bị cướp hồn, chằm chằm nhìn người trước mắt, nửa ngày sau mới hồi phục lại tinh thần, hỏi, “Người... Người là ai?”

Hách Phi hổ một bên nhấc nhờ, “Đại ca, hấn chính là công tử nhà giàu ta bắt được ở trên núi thiên sơn!”

Hách Phi Long nheo mắt, giọng nói không vui, “Người này, không muốn sống nữa à, dám đến đây quấy rối chuyện tốt của ta!”

“Trại chủ không nên tức giận, bốn công tử chỉ đến uống ly rượu mừng!” Bộ Phi Ngừ đưa tay, ra dấu ở phía sau, vượt vượt bảo kiếm, nhẹ nhàng cười một tiếng, “Phó trại chủ mang bốn công tử thỉnh lên núi, lại đem bốn công tử trói vào vựa củi, việc đối đãi khách nhân này thật sự không dám khen tặng rồi!”

Hách Phi Hổ chỉ vào thủ hạ, phần nộ quát, “Các người còn đứng đó thất thần làm gì, mau đem hấn trói lại cho ta, áp tải về phòng chứa củi!”

“Vâng! Phó trại chủ!” Mọi người muốn tiến lên, đã nhìn thấy mười hai bóng dáng màu đen lẳng lặng đáp xuống trước mặt, ở một khoảng cách che chắn vị bạch y công tử.

“Giết!” Bộ Phi Ngừ nhàn nhạt phun ra một chữ, lập tức quanh thân liền nổi lên sát khí, mười hai bóng dáng màu đen rút kiếm đảo qua, nhanh chóng nổi lên một trận cuồng phong, hàng chục tên đã không một tiếng động mà ngã xuống.

Bộ Phi Ngừ ngược mắt nhìn xem tám biển cao cao được treo trong đại sảnh, như có điều gì đó suy nghĩ, “Mất Hồn Đường.” nàng chậm rãi rút lưu quang

bảo kiếm ra, mũi kiếm nhắm thẳng vào người trước mắt, nhếch môi cười, khiêu mi nói, “Hôm nay, Bốn Các chủ liên cho các ngươi một đường mất hồn hơn thế nữa!”

Bộ Phi Ngữ một cước bay lên, nhẹ nhàng chuyển động tay, một đạo ánh sáng bắn ra, tựa như giọt nước từ suối cao ở trong cốc tuôn trào xuống dưới, mang theo tình lực vạn quân mà đến.

“Lưu quang kiếm!”

“Lạc Ảnh ám cung!”

Hách phi Long và Hách phi Hồ vô cùng sợ hãi, vội rút đại đao bên hông ra, ngăn ở trước mặt, lại chỉ nghe được hai tiếng leng keng, đao trong tay đã bị lưu quang kiếm đánh bay mấy bước xa.

Trong cơn hoảng sợ hồi phục lại tinh thần, thì lưu quang kiếm đã phá vỡ cổ họng của bọn họ, thân thể nghiêng một cái, trừng mắt hoảng sợ, té ngã trên mặt đất, dòng máu đỏ tươi nhanh chóng lan tràn trên mặt đất.

Còn lại mấy chục tên thổ phi rải rác, nhìn thấy chủ trại đã ngã xuống đất mà chết, rồi rút bỏ lại tất cả binh khí, quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, “Cầu xin Các chủ Lạc Ảnh tha mạng! Ta...v.v... bị Phi Long Phi Hồ, hai người bắt lên núi! Bọn ta cũng vì bị bức ép bất đắc dĩ mới trở thành thổ phi a!”

Mười hai nữ nhân áo đen dừng kiếm, đứng ra hai bên, lặng lẽ nhìn vị bạch y nữ tử ở trên đài.

Bộ Phi Ngữ đem lưu quang bảo kiếm để vào trong vỏ kiếm, từ trên cao nhìn xuống dòng người phía dưới đang run rẩy bầy, lạnh lùng nói ra, “Hôm nay Bốn các chủ ta tha cho các ngươi một mạng, nếu về sau, còn nông cạn làm điều trái thiên lý, hại người, thì các ngươi đều sẽ giống như Phi Long và Phi Hồ, cùng một kết cục là chết!”

“Đa tạ Các chủ! Đa tạ Các chủ!” May mắn lợm lại mạng về, mấy tên thổ phi không ngừng dập đầu tạ ơn.

“Còn không mau cút đi!” Hoa Mộng Dao phẫn nộ quát.

“Vâng!... Vâng!...” Bọn thổ phi dập đầu, cùng nhau chạy xuống núi.

Bộ Phi Ngữ đi đến góc tường, nhìn vị nữ tử thân vận hồng y đang không ngừng phát run mà khóc, than nhẹ một tiếng, ngồi xổm người xuống, dịu dàng trấn an nói, “Cô đừng sợ, là cha cô bảo ta tới đây cứu cô.”

Lâm Tử Mạt nghe vậy, ngừng khóc, nước mắt ròng ròng, ngẩng đầu nhìn vị bạch y công tử trước mặt, một dung nhan tuấn tú, độc nhất vô nhị, đôi mắt trong suốt như trời quang mây tạnh sau cơn mưa không nhiễm hạt bụi nào, khoe môi nhẹ nhếch lên tươi cười, như gió xuân tháng ba, đào dạt mà ấm áp.

“Đừng khóc, ta đưa cô trở về Lâm Phủ.” Bộ Phi Ngữ lấy ra chiếc khăn tay, dịu dàng lau đi nước mắt trên mặt Lâm Tử Mạt, cũng hướng về phía nàng mà cúi đầu chào. (tỷ ơi, tỷ làm vậy chết con gái người ta rồi --)

Lâm Tử Mạt ngu ngơ gật đầu, một tay nắm chặt lấy tay của vị Bạch y công tử, sít sao không tha, dường như có một loại an tâm và ngọt ngào không hiểu được xông thẳng lên đầu, dung nhan như hoa ẩn hiện một tầng mây đỏ ửng.

“Các ngươi đi tìm tiếp đi, xem trên núi còn có nữ tử nào vô tội bị bắt nữa hay không, đem các nàng ấy cùng lúc trở về.” Bộ Phi Ngữ đứng người lên, đối với mười hai cô gái áo đen mà phân phó.

“Vâng, Các chủ!” Mười hai cô gái áo đen cùng đáp, trong nháy mắt bay ra khỏi Mất Hồn Đường.

Ngày thứ hai, chuyện Lạc Ảnh Ám cung trong một đêm đã diệt hơn mấy trăm tên thổ phi ở Mất Hồn Cốc, cứu thiên kim Lâm Phủ trở về, đã lặng lẽ truyền ra ngoài một cách nhanh chóng, thậm chí còn kinh động cả triều đình, đã mấy ngày qua, từ đầu ngõ đến cuối ngõ đều đàm luận về chuyện này thôi.

“Các người biết gì chưa? Nghe người ở trên núi nói, Các chủ Lạc Ảnh là công tử văn nhã, tuấn mỹ phi phàm á!”

“Ta còn nghe nói hắc Là công tử của Cổ gia, phú thương nhà giàu có ở thành Già đều đó.”

“Hiện giờ, rốt cục rời khỏi thành, cũng không cần phải đi đường xa nữa rồi!”

“Đúng vậy, về sau lại có thể sống được thái bình nha.”

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Thuyền hoa gặp nhau

Sương mù bao phủ màn đêm, trên đỉnh núi Lạc Nhật, vầng trăng sáng từ đằng sau núi chậm rãi dâng lên, xuyên qua khe hở của đám mây trút xuống từng dòng ánh sáng. Từng mảnh mây trắng nối tiếp nhau, tựa như là một sợi dây lưng, đem cả bầu trời trong vắt chia thành hai nửa. Mây trắng qua đi, từ từ biến mất ở nơi chân trời xa xa.

Thiên Ảnh Các được đặt trên đỉnh núi Lạc Nhật, trong đình viện, một nữ tử váy trắng tay cầm kiếm, không một tiếng động nhảy lên, tay lướt nhẹ nhàng, chuyển động chuôi kiếm, bảo kiếm trong tay tạo thành một vòng lưu quang chậm chậm trải ra thành một vòng to. Dần dần, kiếm càng chuyển càng nhanh, quét ra một trận kiếm thế lạnh buốt đến thấu xương, từ xa nhìn lại, chỉ cảm thấy từng đạo ánh sáng cùng không trung hòa lẫn giao thoa, dây dưa không dứt.

“Phi Ngừ.” Một nam tử áo đen chấp tay đi đến, dung nhan tuấn dật mang theo một nụ cười nhàn nhạt tươi mát.

“Sur huynh?” Bộ Phi Ngừ nghiêng đầu nhìn lại, thân thể nhẹ nhàng chuyển một cái, phi thân nhảy xuống, đem bảo kiếm lưu quang trong tay đặt vào trong vỏ kiếm, trực tiếp đi về hướng của Hàn Nhục Thủy, gió đêm dịu dàng thổi, làm cho ba nghìn tóc đen của nàng cũng tung bay phát phới.

“Hôm nay đừng luyện kiếm nữa, ta dẫn muội đi đến chỗ này.” Hàn Nhục Thủy cười thần bí nói.

“Đi đâu vậy?” Bộ Phi Ngừ nghi ngờ hỏi.

“Đêm nay Già đều mở hội đèn lồng, ta dẫn muội đi ngắm đèn hoa.” Hàn Nhục Thủy cười nhẹ một tiếng, cũng không để ý đến Bộ Phi Ngừ có nhận lời hay không, liền kéo tay nàng rời đi.

Màn đêm đã phủ xuống, những lồng đèn rực rỡ mới lên, một đám người, tùm năm tùm ba, cùng nhau xôn xao đi giữa đường lớn phồn thịnh, hai bên đường phố giăng đầy các hoa đăng đủ loại màu sắc hình dạng, phóng mắt nhìn đi, liền thấy cả đường phố đều tràn ngập trong một vườn hoa đèn đuốc sáng trưng.

Bên trên mặt hồ Lăng Ba, rất nhiều thiếu nữ trẻ tuổi đang vây quanh ở đó, cùng nhau chơi đùa, nói cười, các nàng đều cúi người xuống, đem hoa đăng ở trong tay đặt nhẹ xuống mặt hồ, trong lúc nhất thời, toàn bộ mặt hồ Lăng Ba đều tràn ngập những chiếc hoa đăng nho nhỏ phiêu diêu, từ xa nhìn đến, tựa như bầu trời đêm đầy những ánh sao lấp lánh, vô tình rơi trên mặt hồ Lăng Ba, nhìn lại trông rất đẹp mắt.

Xa xa, trong hồ nước, có một chiếc thuyền hoa đang nhẹ trôi, bên trong, thỉnh thoảng lại phát ra từng đợt âm thanh của tiếng đàn, du dương trong suốt, tựa như tiếng trời, vang vọng cả toàn bộ hồ Lăng Ba.

Lúc này, ở một chiếc thuyền khác, ở phía trên thuyền hoa, có một nam tử nhất danh, thân vận tử y (trang phục trường bào màu tím tía) đi ra, hần đứng ở đầu thuyền, hứng gió, cầm phục màu tím theo gió bay vù vù như đang múa, khuôn mặt thanh nhã, tựa như các vị thần cao cao tại thượng, không nhuộm chút tục trần nào. Hần khẽ nheo lại hai tròng mắt, thần sắc chột hoảng hốt, tiếng đàn này, sao lại quen thuộc đến như thế? Tâm của hần, không hiểu vì sao lại bị tiếng đàn này tác động nữa?

Cuối cùng, hần đưa mắt khóa trên chiếc thuyền đang phát ra tiếng đàn kia, một bước, liền nhảy lên, khuôn mặt tuấn lãng thanh nhã, âm thanh tựa như nước chảy vang lên, “Bản vương muốn gặp người đang đánh đàn ở bên trong thuyền.”

Dây cung của đàn cầm chột vang lên một đoạn, tiếng đàn bên trong thuyền liền đình chỉ im bật, tay của Bộ Phi Ngừ mạnh mẽ dừng lại giữa không trung, trong lòng ngăn ra, là hần sao?!

Bộ Phi Ngừ từ từ quay đầu đi, gạt mình, nhìn chằm chằm vào bóng dáng được ánh trăng chiếu vào trước cửa thuyền, chỉ nhìn một bóng dáng, đã đủ để cho lòng nàng chết lặng trong một năm qua, rung động... thật sâu.

Chỉ là, giờ phút này, nàng tuyệt đối, tuyệt đối không thể để cho hần nhìn thấy nàng.

Trầm mặt một lúc lâu, từ trong khoang thuyền truyền ra một âm thanh vô cùng trong trẻo kèm theo chút lạnh lùng, “Vương gia, mời ngài trở về, tiểu nữ chỉ là nữ tử phong trần, thân phận thấp kém, bất tiện đi ra gặp ngài.”

“À? Bản vương không ngại.” Sở Lăng Yên hơi hơi nhíu mày, cất bước, hướng tới bên trong khoang thuyền mà đi đến.

“Tuyên vương gia, xin dừng bước!” Hàn Nhục Thủy đứng dậy, đi ra khỏi khoang thuyền, kịp thời chắn trước mặt Sở Lăng Yên.

“Là người?” Sở Lăng Yên dừng bước lại, dưới đáy mắt xẹt qua vẻ kinh ngạc, “Thủy Nhục Hàn!”

“Ha ha, Tuyên vương trí nhớ thật tốt, vẫn còn nhớ rõ bổn công tử ta.” Hàn Nhục Thủy tay cầm quạt xếp hắc ngọc, cười nhạt một tiếng, thong dong nói ra, “Bổn công tử đang cùng Lãnh Tuyết cô nương của Nhiễm Hương Các ngắm đèn thưởng cảnh, kính xin Tuyên vương gia không nên quấy rầy cảnh đẹp ngày tốt này nha.”

Sở Lăng Yên không nói lời nào, chỉ nhìn chằm chằm vị nam tử áo đen trước mặt, từ thần sắc cho đến ánh mắt cũng thay đổi, ngày càng âm trầm hơn, trầm mặc hồi lâu, đột nhiên hần khẽ mỉm cười, rồi nói, “Được thôi, cáo từ!”

Sở Lăng Yên lập tức xoay người, nhún mũi chân, phi thân nhảy về thuyền của mình.

Bộ Phi Ngữ thở phào nhẹ nhõm, nhìn Hàn Nhượng Thủy cười nhẹ một tiếng, nói, “Sur huynh! Cảm ơn.”

“Xuyt!” Hàn Nhượng Thủy làm động tác chó có lên tiếng, khẽ nhấc một góc màn ở trên thuyền, nhìn về cách đó không xa, thuyền hoa ấy vẫn sít sao theo đuôi bên này, một nam tử vận tử y vẫn đứng đó chấp tay, sắc mặt của Hàn Nhượng Thủy ngưng trọng nói, “Hắn vẫn chưa đi.”

“Sao?” Bộ Phi Ngữ kinh ngạc một hồi, mi tâm nhíu chặt lại, nỗi lòng vừa mới đặt xuống lại lần nữa dâng lên, nàng đứng dậy, từ trong khoang thuyền thông thả đi qua đi lại, trong đầu nhanh chóng suy tư, cầm lấy chiếc áo choàng màu trắng đang treo trên thuyền, mặc lên người, kéo rộng chiếc mũ trắng ra, đem cả mặt đều che kín lại, thật nhanh đưa ra quyết định, nói, “Sur huynh, thuyền hoa cập bờ cũng còn một đoạn rất dài, muội không xác định được, trong khoảng thời gian này, hắn sẽ làm ra những gì, cho nên, huynh ôm ta lên bờ trước đi, chúng ta trở về Nhiều Hương các.”

“Được.” Hàn Nhượng Thủy cúi người, ôm ngang Bộ Phi Ngữ lên, đi ra khoang thuyền, một bước nhảy, đạp trên mặt hồ nước, hướng về phía bờ bay đi.

Sở Lăng Yên đứng ở đầu thuyền, nhìn về phía xa chiếc thuyền hoa kia. Thấy Hàn Nhượng Thủy ôm lấy một nữ tử váy trắng từ trong thuyền đi ra, cũng không hiểu là vì sao, trong lòng lại dâng lên một cỗ tức giận khó tả, cũng không biết là vì cái gì, khi hắn nghe được tiếng đàn ấy, lại khiến lòng của hắn dâng lên một cảm giác vô cùng mãnh liệt, là nàng đúng không?

Mũi chân nhẹ nhún, phi thân đuổi theo, một đường theo suốt bóng lưng của Hàn Nhượng Thủy, không ngừng nghỉ.

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Không phải là nàng

Đế đô phồn thịnh, Nhiều Hương Các, đệ nhất thanh lâu vẫn hoạt động như những ngày bình thường, ánh đèn huy hoàng, pháo hoa tựa như biển.

“Ui, Trương công tử, đã lâu không thấy tới, mời vào trong!” Trong đám người, Hoa Mộng Ảnh đang bận rộn đi tới đi lui gọi mời những quan to hiển quý, đột nhiên, ở trước cửa, nàng nhìn thấy thấp thoáng bóng dáng nam tử mặc áo đen ôm một vị nữ tử váy trắng vội vã đi vào, trên mặt của vị nam tử đó dường như có gì đó không ổn cho lắm.

Hoa Mộng Ảnh im lặng ngheh đón, nói nhỏ vào tai của vị nam tử áo đen, “Hàn Ảnh Các chủ, đây là?”

Hàn Nhượng Thủy liếc mắt ra hiệu cho nàng nhìn về phía sau, thấp giọng dặn dò vài câu, liền ôm Bộ Phi Ngữ đi lên sương phòng ở trên lầu các.

Trong mắt Hoa Mộng Ảnh hiện lên nét kinh ngạc, lập tức nhận ra tình hình mang tính nghiêm trọng, cuống quýt chạy ra cửa, lại vừa hay đụng phải vị nam tử tử y vừa mới phi thân đáp xuống.

“Tránh ra!” Sở Lăng Yên gầm lên một tiếng.

“Ui! Đây chẳng phải là Tuyên vương gia sao?” Hoa Mộng Ảnh dùng khăn lụa che miệng, cười cười, nũng nịu nói ra, “Tuyên vương gia vì sao lại vội như thế, ngài muốn tìm cô nương nào vậy?”

Sở Lăng Yên bực mình nhìn vị nữ tử đang cản trở trước mặt hắn, liền nói, “Bản vương tìm Lãnh Tuyết cô nương, người vừa mới đi vào.”

“Hôm nay e rằng không được rồi.” Hoa Mộng Ảnh nhíu mày khó xử, “Cô nương Lãnh Tuyết đã được Thủy công tử bao trọn hôm nay, vương gia, ngày khác hãy đến nha!”

“À?” Sở Lăng Yên lạnh cười một tiếng, đôi mắt thâm thúy xẹt qua tia sáng lạnh lùng, “Hôm nay, nếu Bản vương không gặp được Lãnh Tuyết cô nương, thì sẽ phá hủy Nhiều Hương các này!”

“Chuyện này...Này...” Hoa Mộng Ảnh rù rù mắt, một phen suy tư, dè dặt nói, “Vương gia mời ngài vào trong, ta đi hỏi Thủy công tử một chút, xem hắn có thể nhường lại người yêu thích cho ngài hay không nha.”

Hoa Mộng Ảnh dẫn Sở Lăng Yên đi tới một góc của đại sảnh ngồi xuống, trong lòng bất an thấp thỏm, xoay người đi lên sương phòng ở trên lầu các, vừa đi vừa không yên tâm, mà quay đầu nhìn Sở Lăng Yên.

Trong sương phòng, Bộ Phi Ngữ ngồi trên ghế không nói lời nào, hàng mi sít sao nhắm lại, bàn tay khăn trưng đan xen vào nhau đến độ đỏ cả mồ hôi.

“Các chủ.” Hoa Mộng Ảnh đẩy cửa đi vào nói, “Tuyên vương nói nhất định phải gặp người, nếu không sẽ phá hủy toàn bộ Nhiều Hương các này.”

“Phi Ngữ, ta dẫn muội rời đi theo lối mật đạo, Nhiều Hương Các này không còn cũng được!” Hàn Nhượng Thủy khuyên.

“Không có ích gì đâu.” Bộ Phi Ngữ bắt đắc dĩ lắc đầu, “Nếu như không gặp người, dù hắn phá hủy Nhiều Hương các này, hắn cũng sẽ không từ bỏ ý

định.”

“Vậy chúng ta phải làm gì?” Hàn Nhựt Thủy lo lắng trùng trùng nói.

Bộ Phi Ngự đứng người lên, một mình đi đến trước cửa sổ, nhìn ra bên ngoài, ở phía dưới, trên đài cao đang ca múa, hát ca, ống tay áo bông bành tung bay, dường như nàng đã nghĩ ra được gì đó, nhẹ nhàng nhếch môi khẽ cười, kê vào lỗ tai của Hoa Mộng Ảnh, dặn dò vài câu.

“Vâng, thuộc hạ lập tức sẽ đi mở ngay!” Hoa Mộng Ảnh gật gù đầu đi ra ngoài, đóng cửa phòng xong, đi đến trước mặt Sở Lăng Yên nói, “Vương gia, ngài chờ một lát, Lân tuyết cô nương đi chuẩn bị một chút, liền sẽ đến.”

Chốc lát sau, trong Nhiều Hương các chọt truyền ra âm thanh du dương của tiếng đàn, phía dưới đang vui mừng uống rượu, trong lúc nhất thời, đều phải dừng lại, men theo tiếng đàn, ngược mắt nhìn lại, chỉ thấy, trên đài cao, có một nữ tử thân vận váy trắng đang cúi đầu gảy đàn, mái tóc đen như tơ lụa được trút xuống đến eo, khăn lụa màu trắng che đi dung nhan xinh đẹp của nàng, mỗi một cử động, nhắc tay nhắc chân cũng đều lộ ra vài phần khí chất xuất trần.

Có điều, mọi người không ai nhìn thấy, ở sau đài cao, còn có một tấm bình phong ngăn lấy một nữ tử váy trắng khác, nàng ấy đang yên tĩnh ngồi trước đàn cổ, ngón tay thon dài như ngọc khẽ vuốt dây cung của đàn cầm, tiếng đàn trong suốt mà du dương theo ngón tay, nhẹ nhàng tuôn trào như nước chảy ra.

Khúc nhạc kết thúc, trong Nhiều Hương Các chỉ còn dư âm lượn lờ, dưới đài cao, mọi người vẫn chưa được thỏa mãn, vẫn còn say mê trong hương vị dư âm của tiếng đàn.

Trong đám người, Sở Lăng Yên ngắm nhìn vị nữ tử thân vận váy trắng cúi đầu gảy đàn ở trên đài cao, trên khuôn mặt tuấn mỹ ấy, lộ rõ nét vui mừng, đó là nàng sao?

Trong một chốc, hần không hề do dự, nhẹ nhún mũi chân, phi thân nhảy lên trên đài, từng bước, từng bước đi đến trước mặt của vị nữ tử bạch y ấy, trong mắt hần, còn mang theo một chút mong đợi, một chút sợ hãi, đôi tay của hần đưa ra cơ hồ còn có chút run rẩy, dè dặt lấy đi khăn che mặt của nữ tử ấy, một đôi mắt trong veo, da trắng như tuyết, đây là một dung nhan tuyệt mỹ, nhưng cũng không phải là cái người mà hần ngày nhớ đêm mong, nháy mắt, thần sắc của hần lại trở nên âm trầm, bên môi khẽ nhếch lên một nụ cười tự giễu, khô sở, chính mắt hần nhìn thấy nàng chết trong ngực mình, người trước mắt này làm sao có thể là nàng được kia chứ?

“Rất xin lỗi, bản vương đã nhận lầm người.” Sở Lăng Yên chán nản nói ra, xoay người nhảy khỏi đài, nhanh chóng rời khỏi, bóng dáng rời đi còn mang theo rất nhiều cảm xúc và ý tứ.

Sau tấm bình phong, Bộ Phi Ngự lặng lẽ đi ra, nhìn về phương hướng mà hần rời đi. Trong lòng dâng lên một nỗi đau đớn không tả xiết, bất giác đôi gò má đã ướt át từ lâu.

Không ngờ, chỉ có một tiếng đàn, mà khiến hần đuổi theo đến đây, chẳng lẽ, hần còn nhớ rõ nàng đến như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Mê hồn dẫn phách

Chạng vạng, hoàng hôn đã dần dần trở nên mờ hồ, bầu trời bao la chứa đầy ánh nắng của buổi chiều cũng dần dần mất đi sắc thái, lặng lẽ bình thản.

Hoàng cung Già quốc, Bạch Vân Phi từ trong thanh điện đi ra, trên mặt còn mang theo vài phần sắc thái ngưng trọng, nhìn về vị nam tử đang đứng chờ trước cửa, hần im lặng không nói, một mình đi lên xe ngựa trước, để lại Sở Lăng Yên về mặt có chút sững sờ, rồi cũng đi theo, xe ngựa một đường phi nước đại, rời khỏi hoàng cung Già quốc, trở về phủ Tuyên vương.

Trong thư phòng, Sở Lăng Yên ngồi ở trước bàn, liếc nhìn tờ công văn trong tay, rồi lại ngẩng đầu liếc nhìn vị nam tử đang ngồi đối diện, giọng nói mang theo chút đùa cợt, “Trên đường trở về, cũng không thấy người mở miệng nói chuyện, vậy có thể nhìn thấy, không còn cách nào để chữa trị cho ông ấy nữa?”

“Vào lúc này, ngài đã nói đúng.” Bạch Vân Phi về mặt lộ vẻ sâu thẳm, cười nhẹ, chậm rãi nói ra, “Nếu như ta không phán đoán sai, thì Hoàng thượng chắc hẳn đã trúng mê hồn rồi.”

“Mê hồn?” Sở Lăng Yên hơi nhú mày, thả công văn trong tay ra, ngược mắt hỏi, “Đó là cái gì?”

“Mê hồn là một loại thuốc độc làm mê loạn tâm trí của con người, chỗ đáng sợ nhất của nó là, sau khi trúng độc được một thời gian, người đó sẽ như bức tượng gỗ, bị người khác thao túng, cho đến khi độc đã xâm lấn vào lục phủ ngũ tạng, thì sẽ khiến hần mất mạng.” Bạch Vân Phi giải thích.

“À?” Thần sắc Sở Lăng Yên có chút nghiêm nghị, nói, “Không ngờ lại có kỳ độc này ở trên đời, tại sao ta chưa từng nghe nói qua?”

“Bởi vì...” Bạch Vân Phi ngồi ở trên ghế, dùng tay nâng trán, dường như suy nghĩ đã trôi về nơi rất xa, trước khi sự phụ qua đời, đã dặn dò hần rất kỹ càng—không được nói với bất kỳ ai về loại độc mê hồn dẫn phách, nhất là những người trong hoàng tộc, nếu không ắt sẽ gặp họa sát thân!

Qua một hồi lâu, Bạch Vân Phi than nhẹ một tiếng, thu hồi suy nghĩ, nói ra, “Người nghiên cứu và chế tạo ra loại độc này không ai khác, chính là đệ nhất độc y Bộ Thương Vân, nhưng năm đó ông cũng không thể nghiên cứu ra giải được cho loại độc này, cho nên, ông nói rằng nếu không có giải được, thì không thể để nó tồn tại, ông còn dự định sẽ để nó biến mất khỏi cõi đời này, vì thế cũng không công bố cho thiên hạ biết.”

“Sao?” Sở Lăng Yên kinh ngạc, đối với cái tên Bộ Thương Vân hần không xa lạ lắm, sáu năm trước, mẫu phi hần chết cũng bởi lưỡi rắn tử, do Bộ Thương Vân điều chế ra.

Sở Lăng Yên nhìn ngọn nến lúc sáng lúc tối ở trên bàn, thần sắc hần biến ảo không ngừng, qua một hồi lâu, hần mở miệng hỏi, “Người đã nói cho ông ta biết rồi sao?”

“Chưa, chuyện này quan hệ trọng đại, ta nghĩ nên nói với ngài trước, cho nên cũng chưa nói với Hoàng thượng, chỉ lấy lý do của Lô thái y mà nói với ngài ấy thôi.” Bạch Vân Phi dừng lại một chút, rồi nói tiếp, “Lúc ta bắt mạch cho Hoàng thượng, phát hiện độc vẫn chưa xâm vào tâm mạch, vì thế tạm thời ngài ấy cũng không có gì đáng ngại, nhưng nếu không tìm được giải được, sau một tháng, thần trí ngài ấy sẽ mơ hồ, đến lúc đó, người hạ độc chỉ cần chờ đợi thời cơ thích hợp, sẽ dễ dàng thao túng được hồn phách của ngài ấy.”

Trong nháy mắt, thần sắc của Sở Lăng Yên chợt trầm xuống, đứng dậy đi đến trước cửa sổ, lẳng lặng nhìn ngắm phong cảnh bên ngoài, xuất thần thật lâu, giờ phút này, cũng không ai biết hần đang suy nghĩ về điều gì.

“Mười sáu năm trước, trận lửa lớn đã thiêu hủy toàn bộ Bộ Vân Trang không còn một mảnh, vậy tại sao độc được mà Bộ Thương Vân chế tạo ra, sau khi hần chết vẫn còn xuất hiện ở trên đời này?” Bạch Vân Phi nghĩ mãi cũng không ra, lắc đầu lắc bả, “Là ai muốn thao túng hoàng thượng đây?”

“Rất nhanh rồi người sẽ biết.” Sở Lăng Yên xoay người lại, cười có như không nhìn Bạch Vân Phi, giọng nói nhàn nhạt mang theo ý vị sâu xa.

“Ý ngài là sao?” Bạch Vân Phi chợt cảm thấy có nhiều vấn đề không thích hợp cho lắm, nhưng vẫn không cách nào lý giải được.

“Kỳ thật mà nói, từ khi chúng ta bước vào hoàng cung, đã có người theo dõi chúng ta rồi.” Sở Lăng Yên cười ranh mãnh một tiếng, trong mắt xẹt qua tia sáng lạnh lùng, “Khi người đi vào cung bắt mạch, đã có người bẩm báo với người hạ độc rồi, thử hỏi, bằng y thuật của người, người hạ độc có yên lòng để người sống trên đời này không, chẳng lẽ nguyên ý để người làm hư hết chuyện tốt của hần sao?”

“Ngài... Ngài...” Bạch Vân Phi lúc này mới giật mình biết hần đã mắc bẫy, trong lời nói của Sở Lăng Yên ngụ ý nói rằng có người tới đây muốn giết hần diệt khẩu, hần đứng lên thở hắt ra, dùng tay chỉ vào Sở Lăng Yên, tức giận nói, “Chẳng trách vì sao ngài lại không đi vào, thì ra là ở ngoài cửa đánh trống khua chiêng, ngài sớm đã có dự định, lấy ta làm mồi nhử! Ngài rõ ràng... rõ ràng gài bẫy ta!”

Sở Lăng Yên không thèm để ý, chỉ nhàn rỗi ném ra một câu khiến Bạch Vân Phi trong nháy mắt cũng phải há mồm, “Người lập tức trở về Bạch Vân Dục trang đi, chỉ như thế bọn họ sẽ cho rằng người trở về là để tìm ra phương pháp giải độc bí truyền, với lại người cứ ở phủ Tuyên vương, làm sao bọn họ dám động thủ mà giết người chứ.”

“Ta không đi! Ta không biết võ công, tay trái gà cũng không chặt, vạn nhất ta thật sự bị giết, thì phải làm sao?” Bạch Vân Phi kiên quyết cự tuyệt, đặt mông ngồi ở trên ghế, hai tay gặt gao nắm chặt lấy thành ghế, lời nói như chém đinh chặt sắt, “Ta cho ngài biết, dù ngài có đem một vạn con ngựa đến đây, cũng đừng hòng bắt ta rời khỏi phủ Tuyên vương!”

“Không phải ta luôn phái Lãnh Thiên với Thiết Linh bảo vệ người sao?” Sở Lăng Yên nhìn vị nam tử vẻ mặt kỳ quái, không chút tiền đồ, nhàn nhạt nói, “Người nên biết rõ, trên giang hồ cũng không có vài người có thể là đối thủ của bọn họ.”

“Đừng nhắc đến hai tên đó!” Bạch Vân Phi khoát tay liên tục, mười phần ghét bỏ, nói, “Hai người đó, mỗi lần đánh nhau với thích khách, đều bỏ ta gạt sang một bên, bản thân thì vui vẻ đánh nhau, có nhiều lần, thiếu chút nữa ta đã mất mạng, tóm lại, ta không yên tâm mà giao tánh mạng của mình cho bọn họ!”

“Này...” Sở Lăng Yên nhẹ nhún mày, cười một tiếng bất đắc dĩ, “Vậy để Bản vương bảo vệ người, sao hả?”

“Ngài?” Bạch Vân Phi vẻ mặt kinh ngạc, trong lòng âm thầm tính toán, suy tư hồi lâu, rốt cục cũng vỗ tay hai cái, mặt mày hớn hờ nói, “Đồng ý!”

...

Màn đêm đen kịt, tựa như cả bầu trời được phủ một lớp sơn đen nồng đậm, ngay cả một vì sao sáng cũng không nhìn thấy. Bên trong cửa sổ, ánh nến lay nhẹ không một tiếng động, thỉnh thoảng chỉ nổ ra vài tiếng xèo xèo của ngọn đèn, chợt có một luồng khói đen uốn lượn đi vào.

Một tiếng kéo kẹt, cửa liền mở ra, một nam tử áo đen đẩy cửa đi vào, quỳ nói, “Thái tử điện hạ, chúng ta đã thất thủ, môn chủ cũng đã bị bắt.”

“Sao!” Sở Lăng Yên kinh hãi, từ trên ghế giật mình đứng lên, hỏi, “Làm sao có thể? Các người đã giao đấu với ai?”

“Không biết.” Nam tử áo đen cúi đầu hồi đáp, “Đối phương chỉ có một mình, nhưng võ công rất cao, cũng không thể thấy rõ mặt người đó.”

“Phé vật! Nguyên một đám người các người vậy mà không đối phó nổi hần sao!” Sở Lăng Yên nổi trận lôi đình, một cước đá lên vai tên nam tử áo đen

kia, phần nộ quát, “Còn không mau cút đi!”

“Vâng” Nam từ áo đen khúm núm từ trên mặt đất đứng lên, lặn yên rời khỏi phòng.

“Vây bây giờ chúng ta nên làm gì?” Cô già từ trong góc tối đi ra.

“Hôm nay, nếu như môn chủ thật sự rơi vào tay của Sở Lăng Yên, đối với chúng ta mà nói là đại bất lợi.” Sở Lăng Nhiên bực bội đi qua đi lại, rốt cục đã đưa ra quyết định, “Người này đã biết quá nhiều bí mật của chúng ta, không thể giữ!”

Cô già có chút do dự nói, “Nhớ năm đó, chúng ta cứu mạng hần, chắc hần không bán đứng chúng ta đâu?”

“Chuyện này không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất!” Trong mắt Sở Lăng Nhiên xẹt qua tia sáng lạnh, “Kế hoạch nhiều năm của chúng ta, mất thấy sắp thành công, cho nên vào giờ khắc này, tuyệt đối không được xuất hiện bất kỳ cạm bẫy gì!”

“Tuân!” Cô già gật gù đầu, lại hỏi, “Thái tử điện hạ dự định phái ai đi?”

“Lần này, không thể lại phái người của bên ta nữa, nếu như thất thủ mà bị bắt, chỉ sợ sẽ tăng thêm nhiều phiền toái không cần thiết.” Sở Lăng Nhiên phân tích nói.

“Vâng, thái tử điện hạ suy tính cận kề, vậy Bạch Vân phi thì sao?” Cô già hỏi, “Hiện giờ xem ra, bên cạnh Bạch Vân Phi hiển nhiên sẽ có cao thủ bảo vệ, muốn giết hần chỉ sợ không dễ dàng.”

“Chỉ cần chúng ta không để Bạch Vân Phi đến gần phụ hoàng, về sau sẽ tìm cơ hội đối phó hần, chuyện cấp bách bây giờ là, phải làm cho môn chủ Thiên Tàn vĩnh viễn ngậm miệng!” Sở Lăng Nhiên quyết định thật nhanh, nói.

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Đặc biệt hóa đơn

Tầng sáng ngày mới, mặt trời từ phía đông dằng dặc mọc lên, trên đỉnh núi Lạc Nhật như được phủ thêm một dải ngân hà thật đẹp. Trong rừng sâu hun hút lại truyền đến tiếng chim hót, và tiếng côn trùng kêu vang, tiếng kêu nối tiếp nhau, tựa như bài hát, tạo cho người nghe cảm giác thật vui tai và thoải mái.

Trong đình viện, một nữ tử áo trắng đang lặng yên ngồi dưới hoa tử đằng, tóc đen như tơ lụa được nàng vắt tùy ý ý xoắn bên hông, trên đầu chỉ dùng một sợi dây trắng như tuyết buộc nhẹ một nhóm tóc, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt lên dây cung của đàn cầm, lập tức một dòng nhạc trong suốt liền phát tán tung bay.

Lúc này, gió nhẹ lướt qua một trận làm cho mấy cánh hoa tử đằng lán tán rơi xuống, nữ tử váy trắng nhẹ nhàng nở nụ cười, tiện tay đón lấy một cánh hoa, ần ần tích tụ nội lực, cánh hoa trong tay nháy mắt liền biến thành một cái âm khí, hướng về phía xa mà bắn.

Một tiếng kêu kệt, một nhánh cây liền đứt đoạn, đồng thời, một nam tử trẻ tuổi nhẹ nhàng rơi xuống đất, một thân trường bào màu xanh đen được gió thổi lên cuộn cuộn, mái tóc dài không được buộc lên xoắn sau người, khuôn mặt xinh đẹp chưa từng thóa qua son phấn, hàng mi thanh tú tựa như nữ tử, một đám mây hồng ửng đỏ trên má lại càng làm nổi bật lên khuôn mặt vô cùng yêu mị của hần, nam tử ấy hơi ngửa đầu, lưng chống trên cây đại thụ, nói lời cợt nhả, “Đã lâu rồi không thấy cô dùng đến âm khí, không ngờ, vẫn còn tinh chuẩn đến như vậy nha!”

“Ta không dùng đến âm khí, không biết ngươi còn định ở trên cây đến bao giờ đây?” Bộ Phi Ngừ nhẹ nhếch hàng mi, vẫn nhẹ nhàng vuốt dây cung của đàn cầm

“Ha ha!” Dạ Ly chợt cười to một tiếng, đuổi cái lưng mồi mẹt, đi đến chỗ đối diện của nữ tử váy trắng mà ngồi xuống, lại bung lên một ly trà, rảnh rang nói. “Nếu như có thể nghe mãi tiếng đàn tuyệt vời này, cho dù mỗi ngày bắt ta phải ở đây ngồi trên tầng cây kia cũng không quá mức nhàm chán!”

Bộ Phi Ngừ buột miệng phì cười một tiếng, lời nói trên ghẹo, “Vây, ngươi chẳng phải đang muốn ta giúp ngươi đặt một cái biệt danh mới là ‘tổ chim cao quý’ chăng?”

“Phốc!” Dạ Ly liền đem ngụm trà vừa định nuốt xuống phun cả ra ngoài, hần tưởng tượng ra bộ dáng hần mà ngồi xổm trong tổ chim... haizz... Bộ Phi Ngừ ơi là Bộ Phi Ngừ, hần liền nghiêm mặt nói, “Hôm nay ta đến là để nói cho ngươi biết, ta đã thay ngươi tiếp nhận một tờ hóa đơn đặt biệt rồi.”

“A?” Bộ Phi Ngừ hỏi, “Là người nào?”

“Không biết.” Dạ Ly rảnh rỗi nói.

Bộ Phi Ngừ lắc đầu cười khẽ, lại nói, “Hần muốn làm gì?”

“Không biết.” Dạ Ly lại nhàn nhả nói.

“Đích xác là một hóa đơn đặc biệt.” Bộ Phi Ngữ hơi nhú mày, thần nhiên nói, “Cái gì cũng không biết, mà ngươi cũng dám nhận? Xem ra, sứ giả U Minh của Âm cung phải đổi người rồi.”

“Cũng bởi vì ta nể tình mấy đồng bạc lẻ mà nhận nó đấy.” Dạ Ly không cho là đúng, cười cười, bữu môi, vẻ mặt trung ra bộ dáng bất đắc dĩ: “Ta ở tù trang uống rượu, người nọ, rõ ràng có thể tìm ta, hơn nữa, người này rất là có tiền nha, vừa ra tay, đã là năm trăm lượng vạn kim, chỉ một yêu cầu duy nhất chính là, muốn một mình gặp ngươi, hơn nữa, hết lần này đến lần khác, bảo đảm rằng không làm sai quy củ của Âm Cung, như thể rất có thành ý, thật khiến người như ta không còn cách nào để cự tuyệt đó!”

“Tốt thôi.” Bộ Phi Ngữ nhẹ dề lại dây cung, ngược mắt hỏi, “Khi nào thì được? Gặp mặt ở đâu?”

“Giờ Tý đêm nay, tại lầu Lâm Giang.” Dạ Ly bổ sung, “Nhưng cô chỉ có thể đến một mình.”

“Được.” Bộ Phi Ngữ nhớ tới một chuyện khác, gật đầu mỉm cười nói, “Huyết Ảnh bảo ngươi đi điều tra chuyện đó, đã tìm được manh mối chưa?”

“Thứ mà các ngươi muốn, có thể đang ở rừng Tây Trạch.” Dạ Ly đáp.

“Thật sao?” Trong mắt Bộ Phi Ngữ xẹt qua tia vui sướng, nàng khổ cực đã nửa năm, rốt cục cũng đã có kết quả.

“Cô có chắc là muốn đến đó?” Dạ Ly đặt ly trà trong tay xuống, nói năng có chút khoa trương hù dọa, “Chưa từng có người đến rừng Tây Trạch có thể còn sống mà đi ra khỏi đó, chỗ đó hàng năm hắc ám âm trầm, không chỉ có sài lang dã thú, mà còn có sương mù dày đặc, nói không chừng còn có một đám yêu quái đang hoành hành nữa nha!”

Bộ Phi Ngữ dừng ngón tay lại, thần sắc nghiêm nghị, giọng điệu kiên định trả lời: “Vi sư phụ, cho dù phải đi núi đao biển lửa, ta cũng phải đi!”

Dạ Ly thờ dãi, hẳn rất hiểu rõ tính khí của Bộ Phi Ngữ, nói một không nói hai, hẳn đành đề nghị thêm, “Không bằng phải thêm một vài nhân thủ đi theo cô, cũng khiến ‘người’(sư phụ) đó yên tâm”

“Không được.” Bộ Phi Ngữ lắc đầu, giải thích, “Nếu như phải theo nhân thủ, nhất định sẽ làm kinh động sư phụ, mà chuyện này ta lại không muốn sư phụ biết.”

“Cũng đúng, nếu như bị cung chủ biết, bà chắc chắn sẽ không cho cô đi.” Dạ Ly suy nghĩ gật đầu, lại hỏi, “Vậy cô dự định khi nào thì hành động?”

“Chờ ta xử lý xong tờ hóa đơn này, rồi hẵng đi.” Bộ Phi ngữ lại dằn dò, “Trong khoảng thời gian này, ngươi không cần phải thay ta đón đơn nữa, có chuyện gì cứ giao cho Thập Nhị Mộng là được.”

Trăng lên đỉnh đầu, bóng đêm dày đặc dần dần bao phủ, bên trên mặt nước sông thỉnh thoảng lại hiện ra ánh sáng, tiếng nước chảy róc rách, hàng liễu đung đưa theo gió, trong màn đêm yên tĩnh này lại sột soạt lên những âm thanh có phần kỳ lạ.

Bộ Phi Ngữ đứng trên lầu Lâm Giang, một thân nam trang áo đen đón gió, tay cầm bảo kiếm lưu quang, khăn đen che kín mặt nhưng không thể che đi khí chất thanh lệ thoát tục của nàng, tiếng bước chân từ phía sau truyền đến, nàng liền xoay người lại.

Một nam tử áo đen che mặt từ trên bậc thang đi tới, đầu đội kim quan, một đôi mắt sắc bén, lộ ra tia sáng của một thương nhân, “Các hạ chính là Lạc Ảnh Âm cung?”

“Là ta.” Bộ Phi Ngữ thần nhiên nói.

“Đây là U Minh lệnh.” Nam tử áo đen từ trong lòng móc ra một khối lệnh bài màu đen, đưa đến trước mặt hắc y nhân.

“Ngươi cần ta thay ngươi làm cái gì?” Bộ Phi Ngữ tiếp nhận U Minh lệnh, liền hỏi.

“Tại hạ hy vọng Các chủ Lạc Ảnh thay ta giết một người, hơn nữa chuyện này không thể để cho người thứ hai biết được.” Nam tử áo đen đáp.

“Hắn là ai?” Bộ Phi Ngữ hơi nhú mày, nhắc nhở, “Ngươi nên biết sát thủ của Âm cung đón đơn theo quy củ, bốn các chủ cũng không giết người vô tội.”

“Môn chủ Thiên tàn môn.” Nam tử áo đen đáp.

“A?” Bộ Phi Ngữ có chút ngạc nhiên, mười mấy năm trước thiên tàn môn đã mất tích trên giang hồ, tin đồn nói rằng đó là một tổ chức tà giáo, tội ác chồng chất, cơ hồ chuyện ác nào cũng đã từng làm qua, bây giờ lại xuất hiện sao?

Nam tử áo đen cũng không để ý đến nét mặt kinh ngạc của Bộ Phi Ngữ, tiếp tục nói, “Người này hiện tại đang bị nhốt ở trong mật thất của Bạch Vân Dược trang.”

“Được. Ba ngày sau, ở lầu Lâm Giang. Bốn các chủ sẽ cho ngươi một câu trả lời thuyết phục.” Bộ Phi Ngữ xoay người, mũi chân nhẹ nhún, phi thân nhảy xuống, rất nhanh bóng dáng đã biết mất ở trong màn đêm tối mịt.

Chương 71: Oan gia ngõ hẹp

Đêm đã khuya, bầu trời đầy sao, tựa như lưu sa nhỏ trải thành dải ngân hà nằm nghiêng trên bầu trời xanh kia, trăng xuyên thấu qua áng mây nhẹ trút xuống ánh sáng mờ ảo, tiếng ve kêu ngân ngai vọng trong sơn cốc, một trận mùi thuốc nồng nặc tràn ngập trong màn đêm đen.

Mọi âm thanh đều tịch mịch, một thân áo đen lẳng lặng nhảy vào Bạch Vân Dược trang, lụa đen che mặt, tóc đen được buộc lên, tay cầm bảo kiếm lưu quang, linh xảo di chuyển trong đình viện, vòng qua lầu các, đi vào cửa phòng mật thất, nằng cảnh giác nhìn xung quanh bốn phía một chút, phát hiện không có ai, liền an tâm mà đi thẳng vào.

Trong mật thất một mảnh đen nhánh, chỉ có ánh sáng yếu ớt từ ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ mà bắn vào, nhưng lò mờ cũng có thể nhìn thấy trên cây gỗ xa xa kia có một nam tử đầu tóc rối bù, toàn thân đều có vết thương, xem ra, hẳn là hẳn đã nghiệm qua khổ hình tra khảo nghiêm khắc đây.

Bộ Phi Ngừ từ từ đến gần người nọ, cẩn thận đánh giá người trên cọc gỗ, thỉnh thoảng phát hiện trên mặt người nọ còn có một vết sẹo đáng sợ do đao đâm lại, trong lòng nằng cả kinh, dừng bước, “Là hắn!”

“Người là ai?” Nghe thấy động tĩnh, nam tử trên cọc gỗ suy yếu mở miệng hỏi.

“Có người ra tiền mua lấy mạng người!” Bộ Phi Ngừ lạnh lùng đáp, đôi mắt xinh đẹp, trong trẻo nhưng lạnh lùng xẹt qua tia sát ý, nằng không bao giờ quên, người trước mắt chính là đồng lõa diệt sạch Bộ Vân trang, không hề nghĩ rằng hắn lại chính là môn chủ của Thiên tàn môn, thật sự là oan gia ngõ hẹp mà.

Bộ Phi Ngừ từ từ rút ra bảo kiếm lưu quang, thân kiếm màu trắng tinh được ánh trăng yếu ớt chiếu xuống hiện ra những ánh sáng lạnh lùng, nằng nhẹ nhàng chuyển động thân thủ, gió kiếm lên chuẩn bị đâm tới tên nam tử đang ở trên cọc gỗ kia.

Trong bóng tối, một bóng trắng thoáng hiện lên, một chiếc quạt nhanh chóng chặn lại vết đâm của bảo kiếm lưu quang.

Bộ Phi Ngừ vô cùng kinh ngạc, không ngờ, trong mật thất lại bố trí người mai phục, nằng không chút do dự, nhanh chóng xoay ngược bảo kiếm trong tay, trực tiếp đâm thẳng tới bóng dáng màu trắng đó, kiếm thế lạnh thấu xương quét ra một trận gió lạnh, bóng trắng ấy lại lần nữa dùng quạt đỡ lấy, hai người một đường đánh nhau từ trong mật thất bay ra bên ngoài.

Mượn ánh sáng mờ mờ của ánh trăng, Bộ Phi Ngừ thấy rõ người đang đánh nhau với nằng, gió nhẹ nhẹ phẩy qua tà áo trắng như tuyết của người nọ, ngón tay thon dài, duyên dáng nhẹ lay động chiếc quạt Giang Nam mưa bụi, mặt nạ tuyết ngọc dưới ánh trăng như sóng nước mênh mông.

“Sương khói mưa!” Bộ Phi Ngừ bật thốt ra, đôi mắt xinh đẹp xẹt qua tia lạnh lùng.

“Kiếm pháp tốt!” Nam tử áo trắng cầm chiếc quạt, thần sắc không động dò hỏi, “Các hạ có thể cho ta biết tên họ hay không?”

“Lạc Ảnh Âm cung.” Bộ Phi Ngừ thông dong đáp, không biết vì sao, từ trên người của sương khói mưa lại hình dung ra một bóng dáng khác, âm thanh nghe qua có chút giống như là... nằng ảo não lắc đầu, đem ý tưởng kỳ quái kia vứt bỏ, giờ phút này, nằng đang đối đầu với kẻ địch rất mạnh, nằng nhất định phải tập trung tinh lực, nằng đã từng giao thủ qua với sương khói mưa, cho nên biết rất rõ sự lợi hại của hắn.

“A? Thì ra là các chủ tân nhậm của Thiên Ảnh các!” Nam tử áo trắng có chút hiểu ra, liền gật đầu, mang theo ánh mắt hoài nghi, lẳng lặng ngưng mắt nhìn về cô gái áo đen, trong đầu cũng liền hiện ra bóng dáng và giọng nói của người con gái ấy.

Dưới lớp mặt nạ tuyết ngọc kia, nhìn thấy một đôi mắt đen sâu thẳm, khiến Bộ Phi Ngừ cũng không hiểu vì sao, mà tim lại đập loạn xạ, suýt chút nữa là tâm thần rối loạn, nằng cố gắng trấn định, dùng bảo kiếm lưu quang chỉ về người trước mắt, lạnh lùng nói ra, “Gió lâu chủ, mệnh của thiên tàn môn chủ, Bốn các chủ đã định hôm nay sẽ lấy mạng hắn, người tốt nhất là tránh ra, chớ xen vào việc của người khác!”

“Các chủ Lạc Ảnh, sợ phải để người thất vọng rồi.” Nam tử áo trắng lắc chiếc quạt xếp, lời nói như định đóng chặt, “Chuyện trông nom này, Bốn lâu chủ đã được định sẵn rồi!”

“Vậy thì xin đắc tội!” Bộ Phi Ngừ hừ lạnh một tiếng, bảo kiếm lại lần nữa được rút ra, bàn tay trắng nõn khẽ giơ lên, một đạo ánh sáng theo hướng nam tử áo trắng mà xông tới.

Nam tử áo trắng xếp lại chiếc quạt, xoay người nhảy lên, trường bào màu trắng nhanh như gió xẹt qua mặt Bộ Phi Ngừ, dễ dàng đáp xuống sau lưng nằng.

Bộ Phi Ngừ ghé mắt nhìn lại, nhanh chóng xoay người, nhẹ nhún mũi chân, phi thân nhảy dựng lên, cả người mang theo bảo kiếm lưu quang mà đánh xuống, tựa như thiên lôi từ trên cao phá xuống vậy.

Nam tử áo trắng ngẩng đầu lên, đôi mắt híp lại, bảo kiếm lưu quang thẳng tắp đâm thẳng về phía hắn càng ngày càng gần, nam tử áo trắng nhẹ nhàng cười một tiếng, không chút hoang mang, điểm chân về phía sau một chút, bảo kiếm lưu quang đâm xuống một cái, quá vô ích rồi, thẳng tắp cắm vào trên mặt đất, thân kiếm khê cong, Bộ Phi Ngự lập tức vọt người nhảy ra.

“Bây giờ đến phiên Bồn lâu chủ ta!” Nam tử áo trắng khiêu mi cười một tiếng, vung chiếc quạt xếp, hướng về Bộ Phi Ngự mà đánh tới, thân thể kiện tráng như chim ưng, quạt xếp trong tay như bút phát thần kỳ, như dây cung, chuyển động, roi xuống, mở ra, úp vào, tựa như mây trôi nước chảy, chuyển động một cách lưu loát.

Bộ Phi Ngự hơi nhũn mảy, lập tức biến đổi thân hình, kiếm thế lạnh thấu xương không ngừng quét ra, nhưng nàng vẫn bị nam tử áo trắng đánh mấy cái liên tiếp, lui về phía sau, mắt thấy sắp chống đỡ không nổi nữa, roi vào đường cùng, nàng chỉ có thể dùng đến kim châm, chậm rãi rót nội lực, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai, mà bắn ra.

Nam tử áo trắng giật mình, nhanh chóng mở ra chiếc quạt xếp, kịp thời đỡ lấy, chỉ là, trong nháy mắt, Bộ Phi Ngự chẳng biết đã đi đâu rồi, trước mắt hắn chỉ còn là một mảnh đen nhánh.

Nam tử áo trắng từ từ mở ra chiếc quạt xếp, hai tay không tự chủ được, mà bắt đầu phát run, hắn cúi đầu nhìn, quan sát kim châm, mỗi một cây kim châm đều khắc hình kỳ quái, dưới ánh trăng liền hiện ra tia sáng lạnh.

Quạt xếp loảng xoảng rơi xuống đất, gió đêm lạnh lùng gào thét, mang theo vài phần tịch mịch và hiu quạnh, nam tử áo trắng tựa như hóa đá, chỉ đứng yên tại chỗ không dám nhúc nhích, bờ vai khê run, giờ phút này, khó mà nói lên rõ cảm xúc của hắn nữa.

Là ngạc nhiên? Là nghi hoặc? Là giận dữ? Hay là vui mừng? Chính hắn cũng không rõ, đưa tay che đi trái tim đang kịch liệt nhảy nhót trong lồng ngực, nhất thời, ngàn vạn suy nghĩ từ từ xông lên đầu hắn, khiến hắn khó mà hô hấp được.

Ánh trăng trong trẻo như nước, đem bóng dáng nam tử áo trắng kéo thật dài, thật dài im lặng trong màn đêm.

Thật lâu sau, hắn đưa tay gỡ xuống mặt nạ tuyết ngọc, lộ ra gương mặt tuyệt thế, khê rử xuống đôi mắt, để che đi cảm xúc mãnh liệt như biển rộng, sóng lớn, khuôn mặt âm trầm, hắn cơ hồ nghiêng rằng nghiêng lợi mà phun ra mấy chữ, “Bộ---- Phi ---- Ngự!”

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Khởi binh vấn tội

Bạch Vân Dược trang,

Trên lầu các , Bạch Vân Phi ngồi tựa trên chiếc ghế bành, hai chân bắt chéo, nhàn nhã uống trà, hắn liếc sang vị nam tử áo trắng đang đứng cạnh cửa sổ, về mặt thanh thoi hời, “Người đã bắt được rồi sao?”

Nam tử áo trắng ngẩng đầu nhìn màn đêm đen nhánh ở bên ngoài cửa sổ, ánh mắt âm trầm, hàng mi đen nhánh, giọng nói mang theo vẻ hời hợt, “Chạy rồi.”

“Hà?!” Bạch Vân Phi vô cùng ngạc nhiên, thoáng cái ngồi thẳng người, liên tục lắc đầu, lời nói mang theo chút không thể tin nổi, “Cũng có người có thể chạy thoát khỏi tay ngài á!”

“Đây cũng không phải là lần đầu nàng trốn khỏi tay ra.” Nam tử áo trắng lạnh lùng cười một tiếng, từ từ xoay người lại, trên khuôn mặt tuấn mỹ không có bất kỳ rung động gì, ánh trăng trong trẻo mang theo tia lạnh lùng chiếu lên trường bào màu trắng như tuyết kia, nhìn hắn lúc này trông thật giống như trích tiên xuống trần.

“À? Hay thật nha, xem ra ngài đừng phải đối thủ rồi!” Bạch Vân Phi lại tựa lưng vào chiếc ghế bành, cũng không có cảm giác ra được có chút gì đó khác thường, chỉ tiếp tục nhàn nhã uống trà, gương mặt thanh tú lại còn mang theo vẻ hả hê, nói, “Hôm đó, nhìn thấy ngài không mất nửa chung trà đã bắt được người, đem bắt vào mặt thất, ta còn tưởng rằng trên đời này không có ai có thể là đối thủ của ngài, nhưng không ngờ, hôm nay, lại có người có thể cho ngài phải té ngã, thật sự, rất có tâm ý đó chứ!”

Nam tử áo trắng trầm mặc không nói lời nào, chỉ hơi ngửa đầu, ánh mắt khó lường đánh giá vị nam tử thân vận quần áo đen đang ngồi trên ghế thái sư, dường như hắn muốn tìm ra điều gì đó.

“Người này rốt cục là ai đây?” Bạch Vân Phi tò mò hỏi.

“Người không biết sao?” Nam tử áo trắng nhẹ khiêu mi, giọng nói mang theo chút hơi hướng khiến người nghe không hiểu vì sao lại ớn lạnh, cũng tựa như muốn đưa người ta đi vào lãnh địa băng tuyết vậy.

Bạch Vân Phi tựa hồ cảm giác được có điều không thích hợp, liền thu hồi nụ cười, bĩu môi, dè dặt đáp, “Làm sao ta biết được chứ.”

“Thiên Ảnh Âm cung.” Nam tử áo trắng môi mỏng khẽ nhúc nhích, hai tay đã bắt đầu nắm thật chặt, trong không gian im ắng, mơ hồ còn có thể nghe được âm thanh của từng khớp xương bị bóp nát.

“Khụ khụ... Khụ khụ...” Bạch Vân Phi quá sợ hãi, trà ở trong miệng liền khiến hắn bị sặc, không ngừng ho khan, hấp tấp, vội vàng thả ly trà trong tay xuống, ánh mắt chột dạ liếc nhìn vị nam tử áo trắng, “Không... Không thể nào... nàg... Nàng không phải là... Một năm trước... đã chết rồi...”

“Một quả kim châm, khóa hầu đoạt mệnh.” Nam tử áo trắng lạnh lùng cười một tiếng, trong tay đang cầm quả kim châm, tựa như tia chớp bắn tới bàn trà đối diện, từng câu từng chữ lạnh lùng phát ra, “Ngươi... Còn muốn lừa ta đến khi nào nữa?”

Dư quang nơi khóe mắt của Bạch Vân Phi liếc nhanh quả kim châm, nhìn không được rùng mình một cái, lặng lẽ đưa tay vuốt vuốt cái trán, trong bụng âm thầm ai oán, “Bộ Phi Ngử, ta thật sự đã bị cô hại cho thảm rồi!”

“Nói, chuyện rốt cuộc là như thế nào!” Âm thanh lạnh lùng lại lần nữa truyền đến.

Bạch Vân Phi ngẩng đầu lên, nuốt xuống nước miếng, đành hoảng hốt đáp, “Một năm trước, nàg ấy ăn vào ngưng tức đan để giả chết, bảo ta phải hợp tác với nàg, lừa ngài, nàg ấy dùng cái chết ra uy hiếp ta, vì thế ta không thể không nhận lời nàg, hơn nữa, thương thế lúc ấy của nàg rất nặng, cho dù ngưng tức đan hết công dụng, cũng là cứu tử nhất sinh, ta cũng từng cho rằng nàg ấy đã chết thật rồi, cho nên ta mới luôn gạt ngài như thế.”

Nam tử áo trắng đứng im lắng nghe, trong mắt lại lóe ra một cổ tức giận không cách nào ngăn chặn được, hắn tuyệt đối không nghĩ rằng, nàg sẽ liên thủ với người khác lừa gạt hắn, thậm chí không tiếc lấy mạng nàg ra để uy hiếp, đem hắn đùa giỡn xung quanh! Con người đen híp lại, trong lòng bàn tay bắt đầu tích tụ nội lực, vung tay lên, trong nháy mắt, khay trà đối diện đã bể thành nát bấy ra từng mảnh nhỏ!

Bạch Vân Phi hút lấy một ngụm khí lạnh, bình tĩnh quan sát vị nam tử áo trắng nãy giờ cũng chưa nói lời nào, tựa như cảm giác được đao kề bên cổ chưa hạ xuống, khiến cho hắn thật bất an, thân thể căng thẳng, không dám thở mạnh.

Ngay tại thời điểm Bạch Vân Phi sắp sửa nghẹn khí, rốt cục vị nam tử áo trắng đã mở miệng, “Chuyện này, sau này bản vương sẽ tìm người tính sổ!”

“Phốc, làm ta sợ muốn chết...” Bạch Vân Phi vỗ vỗ ngực, thở phào nhẹ nhõm, trong lòng bất an nãy giờ đã được thả lỏng, ở sau lưng giờ hai ngón tay làm dấu, cũng vừa phát hiện y phục đã bị mồ hôi làm cho ướt hết.

“Người trong mặt thất liên giao cho người xử lý, hãy nghĩ xem cách nào để hắn phải mở miệng!” Nam tử áo trắng nhẹ nhàng xoay người, bước chân đạp lên ánh trăng chấp tay rời đi.

“Aizz! Ngài cứ đi như vậy sao?” Bạch Vân Phi vội vàng đuổi theo, la lớn, “Lỡ như có ai đó đến ám sát ta, ta phải làm sao bây giờ?”

Nam tử áo trắng tay vất chéo sau lưng, cũng không quay đầu lại, nói. “Bản vương sẽ tìm người giúp người nhất xác!”

“Ngài!” Bạch Vân Phi dậm chân, vẻ mặt bất đắc dĩ, trên gương mặt tuần tử đã nấn ra nhiều vết nhăn khổ ải, “Đời trước ta mắc nợ ai vậy nè!”

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Chân tướng.

Màn đêm buông xuống, âm thanh im ắng không một tiếng động.

Trên lầu các Lâm Giang, một bóng dáng màu đen đang đứng dựa vào thành lan can, mái tóc đen dài được buộc lên, khăn lụa đen che kín cả mặt, gió đêm từ từ thổi bay vài sợi tóc trên trán nàg, nhưng cũng không cách nào thổi tan đi nỗi phiền muộn trong lòng của nàg.

Bộ Phi Ngử lẳng lẳng nhìn qua dòng nước sông đang chảy róc rách, một bộ dáng lo lắng, tràn đầy nỗi tâm sự, trong mặt thất của Bạch Vân Dược trang vì sao lại giam giữ người của thái tử kia chứ, và vì sao sương khói mưa lại đột nhiên xuất hiện thế kia, bất đắc dĩ, nàg buộc phải tung kim châm ra, tất nhiên thân phận nàg cũng đã bại lộ rồi, nếu như đề chuyện này tiết lộ ra bên ngoài, chắc chắn sẽ đẩy lên một trận phong ba bão táp trong chốn giang hồ, sẽ mang đến cho nàg rất nhiều điều phiền toái mà nàg không thể lường trước được.

“Lạc Ảnh các chủ.” Một âm thanh của nam tử từ phía sau người vang lên.

Bộ Phi Ngử thu hồi suy nghĩ, xoay người nhìn sang, đứng ở trước mặt chính là nam tử áo đen che mặt, mà ba ngày trước nàg đã nhìn thấy.

“Người đã giết rồi?” Nam tử áo đen mở miệng hỏi.

“Chưa được.” Bộ Phi Ngử trả lời ngắn gọn.

“Sao?” Nam tử áo đen có chút kinh ngạc, “Lạc Ảnh các chủ cũng có lúc phải thất thủ?”

Bộ Phi Ngừ cười lạnh một tiếng, nói lời châm chọc, “Không ngờ tới, thiên tào môn chủ nhiều năm mất tích lại chính là thủ hạ của thái tử, hành thích chưa thành, liền nghĩ giết người diệt khẩu, loại mua bán này người nên tìm người khác đi!”

“Ngài... Làm sao mà ngài biết được?” Nam tử áo đen khiếp sợ không thôi.

“Chuyện này có gì là khó khăn, Bồn các chủ chỉ cần nhờ U Minh sứ giả điều tra một chút, là sẽ rõ tường tận.” Bộ Phi Ngừ nhếch mi, cười một tiếng, đôi mắt xinh đẹp trong trẻo nhưng lại mang theo một mảng ớn lạnh, “Cổ Phú Thương, năm trăm vạn lượng hoàng kim, Bồn các chủ đã phái người đem đến chỗ của ngươi rồi, thái tử đã mấy lần đối nghịch với Âm cung của ta, bất luận là bao nhiêu tiền, Âm cung sẽ không thay thái tử ngươi mà làm việc!”

Suốt buổi nói chuyện với Bộ Phi Ngừ, thật khiến cho vị nam tử áo đen này khản trương đến độ nói không nên lời, không hề nghĩ rằng, lai lịch của hắn lại được điều tra không mất một điểm, trong lúc nhất thời, trên trán của hắn lại toát ra từng giọt mồ hôi to đùng.

“Nhớ kỹ, về sau đừng tìm đến U minh sứ giả mà mua U Minh lệnh nữa!” Bộ Phi Ngừ chỉ ném lại một câu nói, liền nhún mũi chân, phi thân rời đi.

...

Bạch Vân Dược trang.

Trong mật thất mờ tối, chỉ có một chén đèn dầu lung lay, lúc sáng lúc tối, ở một góc được soi sáng bởi ngọn đèn, có một vị nam tử áo trắng đang ngồi, cúi đầu nhìn chiếc nhẫn lục sắc ở trong tay mà vuốt vuốt.

“Khụ khụ...” Bạch Vân Phi háng giọng một cái, dùng ánh mắt mang ý hỏi thăm là có thể bắt đầu được chưa với vị nam tử đang ngồi trong bóng tối kia.

Nam tử áo trắng chỉ nhàn nhạt gật đầu, lại tiếp tục chơi đùa với chiếc nhẫn lục sắc ở trong tay.

Bạch Vân Phi đi đến phía trước ngọn đèn, đem cây nhang trong tay nhóm lên, rồi đặt lên trên chiếc lư hương, bên trong cây nhang hắn đã tẩm một loại thuốc, có thể thông qua không khí thấm vào miệng vết thương rồi ăn sâu vào trong cơ thể của con người, khiến tâm tình của người bị thương dễ dàng kích động, sẽ buộc nói ra những lời nói mà không cần phải thông qua suy nghĩ của đại não, đặc biệt, nhang này rất thích hợp dùng trong thẩm vấn.

“Ngươi vì chủ tử mà bán mạng, hắn lại phái người tới giết ngươi diệt khẩu!” Bạch Vân Phi nhìn tên nam tử mang vết sẹo trên mặt, toàn thân đã đầy những vết thương được treo ở trên mặt cọc gỗ, cười một tiếng chế giễu, “Ngươi vẫn còn vì hắn thủ khẩu như bình sao?” (giữ miệng kín như bình).

Trong nháy mắt, nam tử có vết sẹo đang trầm mặc, đột nhiên cười ha hả điên cuồng, “Ha ha! Quả nhiên cha nào con nấy! Năm đó phụ thân hắn muốn giết ta diệt khẩu, bây giờ lại đến phiên hắn! Ha ha!”

“À?! Con mắt nhìn người của ngươi thật sự chẳng có gì đặc sắc cả, đi theo hai người chủ tử, kết quả nhận lấy đều như nhau!” Bạch Vân Phi cho một lời khuyên tốt, nói, “Ngươi nên nói sự thật đi, rốt cục là ai phái ngươi tới đây?”

“Nếu hắn đã bắt nghĩa, cũng đừng trách ta vô tình!” Nam tử có vết sẹo hừ lạnh một tiếng, nói, “Là thái tử phái ta đến giết ngươi.”

Nghe được kết quả này, vị nam tử áo trắng ở trong bóng tối, mí mắt chẳng thèm gợn lên dù chỉ một tý, vẫn nhẹ nhàng vuốt chiếc nhẫn lục sắc ở trong tay.

“Thái tử?” Trái lại Bạch Vân Phi thì hết sức kinh ngạc, còn mang theo vẻ hiếu kỳ, hỏi tiếp, “Nói như vậy, đương kim hoàng thượng đã từng phái người giết ngươi diệt khẩu rồi?”

“Mười sáu năm trước, lúc Sở Ngự Phong vẫn còn là vương gia, mệnh lệnh cho ta, dẫn theo người tiêu diệt Bộ Vân Trang, cướp đoạt đi mê hồn dân phách, sau khi chuyện thành công, thì liền giết ta diệt khẩu!” Mặt sẹo oán hận nói.

“Ngươi nói sao! Bộ Vân Trang là do Sở Ngự Phong phái người đi tiêu diệt!” Bạch Vân Phi quá sợ hãi, trong đầu nhanh chóng thoáng hiện lên một ý nghĩ, dường như cũng có điều suy nghĩ, hắn liền lẩm bẩm tự nói, “Khó trách, nàng ấy lại đi hành thích Sở Ngự Phong.”

“Ha ha, ngươi đang nói đến Âm Cung Thiên Ảnh sao?” Mặt sẹo cười cười, trên mặt ý tứ sâu xa càng làm cho vết sẹo thêm dữ tợn.

Nghe được cái tên này, vị nam tử áo trắng ngồi trong bóng tối liền mãnh liệt ngẩng đầu nhìn lên, lông mi đen láy nhìn về vị nam tử có vết sẹo kia.

Đôi mắt Bạch Vân Phi khẽ híp lại, mơ hồ cảm thấy trong lời nói của vị nam tử vết sẹo ấy chứa đầy hàm ý, lại tiếp tục truy vấn, “Ngươi có ý gì?”

Nam tử có vết sẹo thành thật trả lời, “Một năm trước, thái tử phái ta đi theo dõi Thiên Ảnh Âm cung, lại phát hiện được nàng chính là nữ nhi của Bộ Thương Vân, vì thế đã dẫn dụ nàng đến Giả phủ, rồi cố ý bảo ta đem chuyện của mười sáu năm trước tiết lộ cho nàng, để nàng đi hành thích Sở Ngự Phong.”

Bàn tay đang vuốt vuốt chiếc nhẫn lục sắc nháy mắt liền ngưng lại, đôi mắt đen láy thâm thúy lộ ra tia khiếp sợ sâu sắc, nàng chính là nữ nhi của Bộ Thương Vân sao! Mà phụ hoàng hắn lại chính là người đã tiêu diệt toàn bộ Bộ Vân Trang!

Hắn chợt hiểu ra, ngày hôm đó, nàng mất tích trở về, vì sao lại lạnh lùng đến như thế, một bộ dáng suy yếu mờ mịt, có lẽ thời điểm đó nàng cực kỳ bị thương và thống khổ, vậy mà hắn lại nghi ngờ nàng đi với nam tử khác, còn nói lời si nhục nàng, hơn nữa còn giận dữ viết xuống hưu thư, đẩy cửa rời đi,

có lẽ một khắc kia, hấn nhất định đã làm cho nàng đau thấu tâm can rồi.

Ở thời điểm nàng bất lực và thống khổ, hấn lại không ở bên cạnh nàng, lại còn đâm lên vết thương lòng của nàng một nhát đau đớn, khó trách, vì sao nàng ấy lại không tiếc lấy cái chết ra mà tương hiệp. Có lẽ nàng muốn rời khỏi hấn, hấn biết được tất cả mọi chuyện tàn nhẫn này, bao nhiêu nỗi giận hờn khó hiểu kia giờ đã hóa thành đau lòng và tự trách sâu sắc.

“Vây...” Bạch Vân Phi muốn hỏi tiếp, lại bị nam tử áo trắng cắt ngang.

“Đủ rồi!” Nam tử áo trắng cúi đầu, mở miệng, giọng nói xen lẫn một nỗi tâm tình khó có thể ức chế được, hấn đứng dậy nháy mắt với Bạch Vân Phi, rồi tự mình rời khỏi mật thất.

Bạch Vân Phi lập tức hiểu ý, từ trong tay áo lấy ra một quả kim châm, cắm lên huyệt ngũ của tên nam tử vết sẹo, xoay người rời đi ra ngoài.

Ngoài mật thất, nam tử áo trắng một bụng đầy tâm sự ngẩng nhìn màn đêm đen nhánh, đôi mắt thâm trầm như đang nổi gió mây phun, trên khuôn mặt tuấn mỹ lại mang theo vài phần ngưng trọng.

“Thì ra người hạ độc chính là thái tử.” Bạch Vân Phi đứng sau lưng nam tử áo trắng, nhỏ giọng nói, “Không ngờ tới hấn cũng biết rõ mê hồn, nhưng cũng không thể nào là hoàng thượng đưa cho hấn chứ?”

Dường như đối với chuyện này nam tử áo trắng có vẻ không hứng thú gì, chỉ xoay người lại nói. “Ta nhờ người giúp ta một việc.”

“Lại là ta, chuyện gì nữa đây?” Bạch Vân Phi đề phòng lui về sau vài bước, nhìn nam tử áo trắng tươi cười kỳ quái, trong lòng tựa có dự cảm rất xấu.

“Chuyện này không có người giúp thì không được!” Nam tử áo trắng khoe miệng nhếch lên, kê vào lỗ tai dặn dò Bạch Vân Phi vài câu.

“Hà! Chuyện này... Chuyện này không hay lắm đâu?” Bạch Vân Phi kinh hãi, mới vừa muốn cự tuyệt, nhưng lại nhìn thấy sắc mặt của vị nam tử áo trắng vô cùng âm trầm, đành bất đắc dĩ mà nhận lời, “Được rồi, nhưng nếu không thành công, ngài cũng đừng trách ta nha!”

“Nếu như người cố tình làm hỏng nó, vậy hai ta đành phải thanh toán nợ cũ và mới chung một lượt!” Nam tử áo trắng vỗ vỗ vai của Bạch Vân Phi, giọng nói tràn đầy ý tứ cảnh cáo và vô cùng hàm súc.

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Tự chui đầu vào lưới.

Tầng sáng ngày mới, ánh nắng ban mai chuyển động trên mặt hồ nước phản chiếu một màu xanh biếc của bầu trời. Trong một sơn cốc yên tĩnh, có tiếng chim hót và hương hoa thơm ngát, cảnh sắc ý xuân dào dạt, Bạch Vân Dược trang điểm chìm trong một khung cảnh yên tĩnh và nhu hòa.

Trong đình viện, Bạch Vân Phi nhàn nhã cầm lấy một tách trà, từ từ phẩm trà, tựa như đang hưởng thụ một khoảng thời gian tốt đẹp của buổi sáng sớm, lại tựa như đang chờ đợi người nào đó, thỉnh thoảng lại liếc nhìn chung quanh, thần sắc mang theo vài phần khẩn trương.

Lúc này, một nữ tử váy trắng nhanh nhẹn bay vào trong đình viện, một thân váy dài màu trắng như tuyết phủ, ở phía trên váy còn thêu hình con bướm bướm đen, mái tóc dài đen như tơ lụa xoa nghiêng xuống bờ vai, còn có một sợi dây màu trắng cột nhẹ một nhúm tóc, để mặc cho tóc và tà váy bay theo trong gió, nhìn nàng tựa như là một con bướm trắng bay trong băng tuyết, làm cho người nhìn đến hai mắt phải lấp lánh mà tỏa sáng.

“Phi Ngừ... Cô... Sao cô lại tới đây!” Bạch Vân Phi cố làm ra vẻ ngạc nhiên hỏi nàng, trên mặt lại hiện ra cử chỉ hết sức là gượng ép, thật làm cho người ta nhìn đến cũng phải buồn cười.

Bộ Phi Ngừ buột miệng cười tươi, cũng tùy ý tìm một nơi đối diện với Bạch Vân Phi mà ngồi xuống, nhìn xung quanh cái sân trống rỗng một chút, vẻ mặt mang theo nét kỳ quái hỏi ngược lại hấn: “Có cần thiết phải bày ra vẻ mặt giật mình như thế không hả? Huynh chẳng phải từ sớm đã ở nơi này chờ ta rồi sao?”

Bị người phát hiện ra, Bạch Vân Phi có chút lúng túng gãi gãi cái ót, cười khan một trận, “Ha ha, ta biểu hiện rõ ràng đến như vậy sao?”

“Uhm, hành động của huynh quả thật rất kém cỏi, có người nào mà ở trong viện của mình lại vừa uống trà vừa nhìn xung quanh, hết nhìn đồng lại nhìn tây chứ?” Bộ Phi Ngừ một lời không khách khí mà nói ra.

“Nếu đã đến từ sớm, vì sao lại không hiện thân sớm một chút đi?” Bạch Vân Phi cả người buông lỏng, nhịn không được oán giận nói, “Hại ta ngay cả điểm tâm còn chưa ăn, mà phải ngồi đây chờ cô suốt cả buổi.”

“Ta phải quan sát một chút trước đã, xem xem có cao thủ hay người nào đó mai phục trước hay không chứ.” Bộ Phi Ngừ trêu ghẹo, cười một tiếng rồi nói, tình tế kiểm tra kỹ lưỡng lời nói của Bạch Vân Phi, có chút nghi ngờ hỏi, “Huynh tìm ta làm cái gì?”

“Cái này...” Bạch Vân Phi trầm ngâm hồi lâu, bày ra bộ dáng bí hiểm nói, “Bởi vì ta biết rõ cô sẽ đến tìm ta.”

“Ồ?” Bộ Phi Ngữ nhướn mi, cười cười, “Vậy huynh nói ta nghe một chút thử xem, hôm nay ta đến là vì chuyện gì?”

“Vì hai chuyện.” Bạch Vân Phi thả ly trà trong tay xuống, lời nói cũng không nhanh không chậm, “Chuyện thứ nhất, cô đến là vì người ở trong mật thất của Bạch Vân Dược trang, chuyện thứ hai, là vì Sương Khói Mưa mà đến.”

“Đoán không sai.” Bộ Phi Ngữ gật đầu tán thưởng, liền nói ra lời nàng muốn biết, “Vậy trước tiên, huynh nói về chuyện thứ nhất cho ta biết, người ở trong mật thất chính là người của thái tử?”

“Đúng rồi.” Sắc mặt Bạch Vân Phi bình tĩnh hồi đáp, “Thái tử phái hán tới giết ta.”

“Sao thái tử lại phải giết huynh?” Bộ Phi Ngữ nghi hoặc nói, “Huynh chỉ là đại phu, làm sao lại đắc tội với hán chứ?”

“Cái này...” Bạch Vân Phi cúi đầu không nói.

“Chẳng lẽ hán bị bệnh nặng, huynh không chịu chữa trị cho hán sao?” Bộ Phi Ngữ nửa đùa hỏi.

“Ha ha!” Bạch Vân Phi bị chọc mà phát cười, lắc đầu thờ dãi nói, “Chuyện này ta không muốn nói tới.”

“Lại còn thừa nước đục thả câu!” Bộ Phi Ngữ bắt đắc dĩ bĩu môi, đành phải thay đổi đề tài khác, “Vậy huynh nói một chút về chuyện thứ hai đi, huynh có quan hệ như thế nào với Sương Gió Mưa kia? Không phải huynh cũng là người trong Yên Vũ lâu chứ?”

“Sương khói mưa có ân cứu mạng đối với ta, còn về phần Yên vũ lâu thì...” Bạch Vân Phi dừng lại một chút, đôi mắt nhẹ xoay tròn, đồng dạng nói, “Là hán xảo ngôn chèo ngư gạt ta gia nhập.”

“À?” Bộ Phi Ngữ hơi hơi nhú mày, vẻ mặt hoài nghi, nói lời thẳng thắn, “Ta thấy huynh mảy dạn mặt dày gia nhập thì có nha.”

“Làm sao thấy được?” Bạch Vân Phi không cam lòng hỏi.

“Về cái này...” Bộ Phi Ngữ dùng đầu ngón tay gõ nhẹ nhàng lên bàn đá, từng nhịp rất có tiết tấu, chậm rãi nói, “Y thuật của huynh rất cao siêu, nhưng cũng không dễ dàng chẩn bệnh giúp người, lại không biết chút võ công gì, nếu muốn bình yên vô sự mà sống trên giang hồ, trừ phi, huynh tìm được một chỗ dựa vừa mạnh vừa chắc. Nhìn khắp giang hồ này, tứ trang mười hai cửa nhất lâu nhị cung, chỉ có Yên vũ lâu này, ở trên giang hồ mới có thể hô gió gọi mưa mà thôi, cho nên cũng thật sự không cần thiết phải là một đại phu như huynh đây!”

Bạch Vân Phi nhìn không được trước lời nói vô cùng minh bạch của Bộ Phi Ngữ, hán bắt đắc dĩ nhún nhún vai một cái, “Cô không thể nể mặt ta dù chỉ một tí sao?”

“Ha ha! Vừa nãy cũng không có ai khác, huynh sợ cái gì chứ!” Bộ Phi Ngữ bộ dáng cười cười, không cho là đúng, “Thời thơ ấu, huynh chính là loại người lúc nào cũng tính toán tỉ mỉ, về điểm này, đã hình thành thì không sao có thể thay đổi được cả!”

“Ta thấy hôm nay cô đến là đặc biệt quở trách ta rồi?” Trên mặt của Bạch Vân Phi không khỏi ánh lên một chút hồng hồng đỏ đỏ.

Lúc này Bộ Phi Ngữ mới ý thức được bản thân hình như nói hơi xa chủ đề, liền trở lại chuyện chính nói, “Ta muốn gặp mặt vị Sương khói mưa đó”

“Hả!” Bạch Vân Phi bị hù cho giật mình, liếc mắt nhìn Bộ Phi Ngữ, nho nhỏ nói thầm, “Cô thật là yêu thích chui đầu vào lưới.”

“Huynh nói cái gì?” Bộ Phi Ngữ nhất thời thất thần, cũng không nghe rõ Bạch Vân Phi đang nói cái gì.

“À...Không có gì.” Bạch Vân Phi lắc lắc đầu, lại hỏi, “Vì sao lại muốn gặp hán?”

“Bởi vì...” Bộ Phi Ngữ có chút thẹn thùng, ấp a ấp úng nói, “Đêm trước ta và hán đánh nhau, bắt đắc dĩ đã vận dụng kim châm, cho nên...”

Bạch Vân Phi cười có như không nhìn chăm chăm Bộ Phi Ngữ, ngón trỏ chỉ qua chỉ lại, nói lời dự đoán, “Không phải là cô muốn phong tỏa miệng của hán?”

Bị người nói một câu trắng toạc ra, Bộ Phi Ngữ cũng không dấu điểm nữa, dứt khoát gọn gàng nói, “Cứ coi là vậy đi, huynh có thể giúp ta hẹn hán hay không đây?”

Bạch Vân Phi lắc lắc đầu, khoe miệng quỵn rũ ra một nụ cười vui vẻ đến khó lường, “Có lẽ sau khi cô nhìn thấy hán, vạn phần sẽ rất hối hận đó.”

“Hối hận?” Bộ Phi Ngữ có chút khó hiểu nói, “Tại sao ta phải hối hận?”

“Không có gì.” Bạch Vân Phi đem ly trà đẩy về trước mặt Bộ Phi Ngữ, vội nói sang chuyện khác, “Nói lâu như vậy, nhất định khát nước rồi, cô trước uống ngụm trà đã, miễn để người khác nói ta không hiểu về đạo đãi khách đó.”

“Hôm nay huynh thật kỳ quái, nói những điều ta nghe cũng không hiểu nổi.” Bộ Phi Ngữ hé miệng cười một tiếng, liếc mắt nhìn vị nam tử một cái, lại tùy

tiện cầm ly trà trước mặt, đưa lên nhẹ uống một ngụm, thúc giục nói, “Rốt cuộc là huynh có giúp ta hay không đây hả?”

“Giúp...Giúp...” Bạch Vân Phi nghiêm trang liên tục gật gật đầu, “Cô muốn gặp hắn, hắn cũng muốn gặp cô... Chuyện này đều do hai bên tình nguyện, ta há có thể không giúp sao?”

“Hai bên tình nguyện?” Trong lòng Bộ Phi Ngữ xuất hiện tia bất an khó hiểu, ý niệm về cái đêm ngày hôm trước lại lần nữa chọt lóe lên trong đầu, “Huynh...Huynh đang nói lung tung cái gì vậy?”

Lúc này, trong lầu các đối diện chợt truyền ra một âm thanh, “Thiên Ảnh Các chủ, đã lâu không gặp?”

Bộ Phi Ngữ quay đầu nhìn lại, từ trong lầu các có người chậm rãi đi ra, trường bào màu trắng lộng lẫy, tóc được buộc cao bằng ngọc quan, trong tay còn có chiếc quạt Giang nam nhẹ lay động, chỉ là, trên mặt đã không còn đeo mặt nạ trắng như tuyết kia nữa, một tư thái thanh tao, cao quý, lộ ra dung nhan tuấn mỹ vô cùng, một tác phong vô cùng nhanh nhẹn, tạo cho người nhìn đến, cũng cảm thấy được vị công tử này mang khí độ cao quý bất phàm

Hắn từng bước từng bước đi đến trước mặt Bộ Phi Ngữ, mỗi bước đi của hắn tựa như giẫm nát lên trái tim nhỏ bé của nàng, tựa như trời đất rung chuyển, khó có thể nói lên thành lời.

Bộ Phi Ngữ từ từ đứng dậy, trợn mắt há mồm nhìn vị nam tử áo trắng trước mặt, đây là khuôn mặt đã vô số lần xuất hiện trong giấc mộng của nàng, hai hàng lông mày cao ngất, đôi mắt sâu sắc, khoe miệng nhẹ nhếch, tựa như tranh sơn thủy, vô cùng tuấn mỹ và thanh nhã.

Không ngờ rằng Sương khói mưa lại chính là Sở Lăng Yên!

Bộ Phi Ngữ ngu ngơ đứng đó, mặc cho ly trà từ trong tay trượt xuống đất, ngọc sứ vỡ vụn, nước trà đổ xuống, cả khu vườn vô cùng yên tĩnh không một tiếng động, chỉ có lòng nàng là đang cuộn cuộn dậy sóng không ngừng, loạn thành một mảnh, mờ mịt đến độ không biết phải làm sao, đây là một loại hoảng loạn rung động mà từ trước đến nay nàng cũng chưa từng có, cảm giác đó chạy khắp thân mình, khiến nàng căn bản cũng không thể nghĩ được bước tiếp theo nàng nên làm gì nữa?

Xem ra từ sớm Bạch Vân Phi đã có chủ tâm lừa gạt nàng rồi, lúc nãy nói chuyện tào lao một trận rõ ràng là muốn kéo dài thời gian, khiến nàng buông lỏng đề phòng, hiểu được điểm này, Bộ Phi Ngữ không khỏi nổi giận, quay đầu trừng mắt với vị nam tử kia, thấp giọng quát, “Bạch Vân Phi, huynh!...”

Từ sớm, Bạch Vân Phi đã chọt dạ mà trốn sang một bên rất xa rồi, từ trong bụi cỏ dè dặt thò đầu ra ngoài, hướng về phía Bộ Phi Ngữ chấp tay liên tục, bày tỏ áy náy, đồng thời cũng không quên biện giải cho mình, “Ta là bị ép đó!”

Trong lúc nhất thời, Bộ Phi Ngữ cũng không có hành động nhiều được nữa, nhanh chóng xoay người, chỉ mang theo một ý niệm ở trong đầu, đó chính là mau chóng chạy trốn!

“Bộ Phi Ngữ! Nàng đứng lại cho ta!” Sở Lăng Yên gầm lên một tiếng, khép lại chiếc quạt phiến trong tay, nhẹ nhún mũi chân, tựa như con gió lướt đến trước mặt Bộ Phi Ngữ, nhanh chóng đưa tay nắm chặt cổ tay nàng.

Bộ Phi Ngữ mượn nội lực tránh thoát tay của Sở Lăng Yên, mới vừa đi có vài bước, đã cảm thấy trời đất rung chuyển, tầm mắt chợt mơ hồ, toàn thân bủn rủn, không lực, nàng nâng trán, chợt hiểu ra, trong chén nước kia, nhất định là có vấn đề rồi, bị người hạ thuốc mê, nàng nỗ lực đi tiếp hai bước, ý thức lúc này đã hoàn toàn mơ hồ, thân thể rốt cục cũng mềm mại mà ngã xuống.

Sở Lăng Yên kịp thời đưa tay ôm lấy vị nữ tử đang té xỉu, bồng nàng lên, sải bước rời khỏi Bạch Vân Dược trang.

Lúc này, Bạch Vân Phi mới dám từ trong bụi cỏ mà đi ra, lau lau mồ hôi đã lấm tấm ở trên trán, nhìn bóng dáng màu trắng rời đi đã xa, không ngừng thở dài mà lắc đầu liên tục, “Lần sau, nếu lại có loại chuyện như thế, cũng đừng đến tìm ta nữa nha.

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Bắt đầu lại lần nữa!

Giường gỗ chạm trổ hoa văn, màn sa trăn châu, bình phong phi thủy, đàn cổ dây cung...

Cảnh trí quen thuộc lần lượt đập vào trong mắt của Bộ Phi Ngữ, nàng mơ mơ màng màng mở mắt ra, đỡ lấy mép giường mà ngồi dậy, trong đầu vẫn cảm thấy choáng váng và hỗn loạn, lấy tay vuốt nhẹ huyệt thái dương, cảm giác khá hơn một chút, nhưng toàn thân vẫn không có lực, đành miễn cưỡng dựa vào đầu giường, trong lúc lơ đãng ngẩng đầu nhìn lên, lại phát hiện có một vị nam tử vẫn ngồi yên ở nơi đối diện, một bộ y phục màu tím, trên khuôn mặt tuấn mỹ thoáng ánh lên nét tươi cười ưu nhã và hấp dẫn.

“Vô lại!” Bộ Phi Ngữ nghiêm mặt, nho nhỏ nói thầm, nàng không ngờ Sở Lăng Yên lại dùng loại thủ đoạn hạ lưu, bỏ thuốc mê vào ly trà để mang nàng về, trong lòng tựa như có một loại cảm giác muốn phát tiết nhưng lại không thể nổi giận, giờ phút này, nàng càng không muốn ở lại nơi chốn này thêm một phút nào nữa, trực tiếp xoay người, bước xuống giường, đi ra ngoài cửa.

“Phu nhân, xin dừng bước!” Bốn bóng đen từ trong viện bay xuống, đồng loạt đứng chắn trước mặt Bộ Phi Ngừ.

Bộ Phi Ngừ đang nổi nóng, thậm chí còn không thèm chú ý đến cách xưng hô của bốn người nam tử, dừng bước lại, lạnh giọng quát, “Tránh ra!”

Bốn gã nam tử áo đen vẫn không chịu động đậy, vẫn đứng im tại cửa, Bộ Phi Ngừ có chút không nhịn nổi nữa, bèn nắm lấy miếng kim châm trong tay, chuẩn bị bắn ra, lại phát hiện không phát nổi nội lực, đang cảm thấy kỳ quái, một âm thanh lười biếng từ phía sau chậm chạp truyền đến, “Đừng phí sức vô ích nữa.”

Sở Lăng Yên thoải mái đứng dậy, sửa sang lại nếp uốn trên y phục, sau đó, không nhanh không chậm đi đến bên người Bộ Phi Ngừ, trên khuôn mặt tuấn mỹ lại quẩy rũ ra một nụ cười vô cùng xấu xa, “Ta đã phong bế huyết đạo năng, nội lực của nàng, cho nên nàng trốn cũng không thoát.”

“Ngài...” Bộ Phi Ngừ nhú nhú mày, xoay người, lui vào phòng, không nói lời nào đứng ở đó, mặc dù trên khuôn mặt rất là bình tĩnh, nhưng trong lòng đã thấp thỏm bất an và vô vàng lo lắng.

“Các người lui xuống trước đi.” Sở Lăng Yên nhàn nhạt phân phó.

“Tuân, lâu chủ!” Bốn gã nam tử áo đen cùng nhau đáp lời, trong nháy mắt đã biến mất không thấy bóng dáng đâu cả.

Sở Lăng Yên xoay người, bình tĩnh nhìn vị nữ tử trước mắt mình, hẳn chưa bao giờ dám nghĩ đến lại có một ngày còn có thể nhìn thấy nàng bình yên vô sự đứng ở trước mặt hắn, khi hắn trốn ở trên lầu các, trông thấy nàng nhanh nhẹn bay vào Bạch Vân Dược trang, trong lòng hắn cơ hồ đã không còn cách nào để không chế một trận vui mừng hỗn loạn, cho đến khi nhìn thấy nàng uống xong ly trà kia, rốt cục hắn đã không thể chờ đợi được nữa mà đi ra ngoài.

Hai người cách xa nhau đã hơn một năm không thấy mặt, hiện thời chỉ còn cách nhau một bước ngắn, lẳng lặng đứng đó, thời gian tựa hồ ngưng trệ ngay tại thời điểm này, rõ ràng có rất nhiều thiên ngôn vạn ngữ để nói, nhưng bọn họ lại đứng nhìn nhau không nói lời nào.

Bộ Phi Ngừ than nhẹ một tiếng, là người đầu tiên phá vỡ khung cảnh trầm mặc này, câu đầu tiên mà nàng mở miệng chính là, “Tuyên vương gia, ngài muốn như thế nào?”

“Ta hỏi nàng một chuyện, nàng tốt nhất nên thành thật trả lời cho ta.” Sở Lăng Yên tiến lên trước một bước, dồn vị nữ tử váy trắng đến góc tường, “Ngày đó, người trên chiếc thuyền hoa có phải là nàng hay không?”

“Phải... Mà đúng thì sao!” Bộ Phi Ngừ hơi nhú mày, cúi đầu xuống, vô thức nâng tay lên, chống đỡ lên bờ ngực của Sở Lăng Yên, ngăn cản hắn tiếp tục bước tới, giờ phút này, tư thế của hai người mang theo dáng dấp mập mờ không thể nói thành lời.

Sở Lăng Yên đưa tay níu lại tay của Bộ Phi Ngừ, đôi mắt sâu sắc gọn sóng không thấu rõ chân tình, hắn cắn răng nói ra, “Được lắm, nàng lại gạt ta thêm lần nữa!”

Bộ Phi Ngừ ngẩng đầu lên, nàng rõ ràng nhìn thấy trong ánh mắt kia chính là đang lộ rõ nét bi thương và thất vọng, nàng há to miệng, nhưng không biết nên nói cái gì, chỉ có thể cau mày lại, rũ mắt, che đi ánh mắt đang luống cuống từng hồi.

Người con gái áo trắng cúi đầu, lông mi thon dài nhẹ chớp, trên dung nhan thanh lệ tạo ra một nụ cười duyên dáng, đôi môi đỏ mọng mềm mại, uớt át khe gương lên, lộ ra vài phần phong tình mê người, tâm trí Sở Lăng Yên không khỏi có chút rung động, đưa tay nhẹ kéo qua bờ eo thon nhỏ của nàng, cúi người xuống, hôn lên môi nàng, bá đạo cạy ra cánh môi hồng nhuận của nàng, đầu lưỡi của hắn và đầu lưỡi thơm tho của nàng không ngừng cùng nhau quấn quít, hắn tham lam cướp lấy hơi thở thuộc về nàng, dùng sức thăm dò mỗi một góc nhỏ ở trong miệng nàng, hắn không ngừng hôn sâu hơn, tựa như thô lộ hết những tưởng niệm cả ngày lẫn đêm của hắn hơn một năm qua.

Bộ Phi Ngừ kinh ngạc đến sững sờ, mở to đôi mắt, muốn tránh thoát hắn, nhưng thân thể lại bất đắc dĩ bị Sở Lăng Yên siết sao ôm chặt, không thể động đậy, tựa như chú nai con nhích nhích ở trong lòng hắn, muốn nhảy ra, lại không thể nhảy, cơ hồ cảm nhận được nàng sắp hít thở không nổi nữa, nhẹ hừ một tiếng, trên mặt một mảnh rắng hồng ửng đỏ.

Rốt cục Sở Lăng Yên cũng đã chịu buông tha cho người con gái ở trong ngực mình, nhếch môi cười cười, tựa như đứa bé giận dỗi nói ra, “Về sau không cho phép nàng lại cứ để mặc nam tử khác ôm như thế nữa đây!” Hắn nhớ tới ngày hôm đó Hàn Nhược Thủy đem nàng ôm trở về Nhiều Hương các, hẳn không thể nào mà không tức giận được nha.

“Ngài! Vô lại!” Bộ Phi Ngừ tức giận đẩy Sở Lăng Yên ra, nàng vẫn còn cảm nhận được trên mặt một mảnh rắng hồng đang thêu đốt trên má, tên vô lại này lại dám ép hôn nàng á!

“Không phải nàng đang chuẩn bị phong miệng của ta sao?” Sở Lăng Yên dùng ngón tay thon dài nhẹ nhàng mon trón lên đôi môi đỏ mọng của Bộ Phi Ngừ, về mặt ánh lên nét cười xấu xa, “Nụ hôn vừa rồi, coi như là cảm khẩu nhé!”

“Ngài...” Bộ Phi Ngừ tức đến muốn điên lên, vừa thẹn vừa cáu, tức khí thở không ra hơi nói, “Mau thả ta đi!”

“Nàng là vương phi của ta, tại sao ta phải thả nàng đi?” Sở Lăng Yên không cho là đúng, nói.

“Ý. Tuyên vương gia ngài nhầm lẫn gì rồi chẳng!” Bộ Phi Ngừ nhẹ gương mi nhìn Sở Lăng Yên, môi nở nụ cười châm chọc, “Vương phi của ngài là Mộc Yên Nhiên, không phải là ta!”

“À?” Sở Lăng Yên có chút ngạc nhiên, nhưng lại cười nói, “Lúc trước người ngồi vào kiệu hoa gả vào vương phủ ta, chính là ai hả?”

“Cũng chỉ là đi vào, vương gia cần phải nhớ rõ, chúng ta chưa từng bái đường, hướng chi...” Bộ Phi Ngữ nói đến đây, đột nhiên dừng lại, không muốn nói nữa, đôi mắt xinh đẹp xẹt qua tia buồn bã.

Trong lòng Sở Lăng Yên không khỏi chua xót, hẳn biết rõ, nàng muốn nói về chuyện hưu thư của ngày hôm đó, đôi tay càng ôm chặt lấy Bộ Phi Ngữ vào lòng, hồi tiếc nói, “Thực xin lỗi, ngày đó là ta không tốt, ta không nên đối xử với nàng như thế.”

Bộ Phi Ngữ dùng sức đẩy hẳn ra, khẽ hát cảm lên, cười nhạt nói, “Xem ra tuyên vương vẫn còn nhớ rất rõ chuyện đưa hưu thư cho ta, vậy ta càng không có lý do gì để ngài không thả ta đi.”

Trong nháy mắt, hai người đều trầm mặc.

Ngay tại thời điểm Bộ Phi Ngữ cho rằng Sở Lăng Yên không còn lời nào để nói, đột nhiên hắn mở miệng, giọng nói lại mang theo vài phần hèn mọn, “Ta yêu nàng, lý do này được tính không?”

Những lời này thật khiến cho trái tim của Bộ Phi Ngữ đập liên hồi, đôi mắt xinh đẹp mơ hồ còn xẹt qua tia gọn sóng rất nhỏ, một năm qua, thật vất vả lắm trái tim nàng mới bình phục lại, vậy mà hôm nay lại lần nữa nhảy lên sự rung động liên hồi.

“Chúng ta bắt đầu lại lần nữa có được không?” Sở Lăng Yên kéo tay Bộ Phi Ngữ, khoe miệng nở ra một nụ cười vui vẻ, “Đêm nay chúng ta sẽ bái đường thành thân!”

“Sao!” Bộ Phi Ngữ thoáng luống cuống, lại rất kinh ngạc khi Sở Lăng Yên nói ra dự định như thế, nếu đôi co với người vô lại như hắn mà nói không có cách đâu, chỉ có thể tìm một cái cớ lung tung, thật lâu sau, nàng mới lắp ba lắp bắp nói ra, “Vậy ngài... còn Tuyết Nhu của ngài phải làm sao bây giờ? Ngài... Ng... ài liền... Không sợ dả thương đến tâm nàng ấy sao?”

“Hử?” Sở Lăng Yên nhướn mi gật gật đầu, hỏi một câu đầy hứng thú, “Vương phi, đây có phải là đang ghen hay không?”

“Ngài...” Bộ Phi Ngữ nhất thời cứng họng, cắn cắn cánh môi, ảo não không thôi, bên tai lại truyền đến tiếng cười của Sở Lăng Yên, trong lúc nhất thời khiến cho Bộ Phi Ngữ thẹn đến muốn chui xuống đất.

“Người đâu!” Sở Lăng Yên mệnh lệnh.

“Vương gia.” Quân gia Tri thu đi đến.

“Một chút nữa người đi chuẩn bị, đêm nay bản vương muốn mở tiệc chiêu đãi văn võ trong triều, cưới vương phi về làm vợ!” Sở Lăng Yên phân phó nói, “Người mang đến hai nha hoàn, hầu hạ vương phi thay đổi y phục.”

“Tuân” Trước khi rời đi, Tri Thu còn len lén liếc mắt nhìn vị nữ tử váy trắng, lại không hiểu vì sao cảm thấy người này có vài phần nhìn rất quen mắt, nhưng không thể nào nhớ nổi đã gặp nàng ở đâu rồi, đành phải ôm một bụng nghi vấn mà rời đi.

“Vương phi, bản vương đi trước chuẩn bị.” Sở Lăng Yên tiến đến bên tai Bộ Phi Ngữ, chậm rãi nói ra, trên khuôn mặt tuấn mỹ mang theo nét cười rạng rỡ khiến người nhìn đến cũng phải hoa mắt.

Bộ Phi Ngữ mặt không thay đổi, cũng không nhúc nhích, chỉ đứng yên tại chỗ, lẳng lặng nhìn bóng dáng của Sở Lăng Yên càng ngày càng xa, trong đôi mắt xinh đẹp và trong suốt ấy xẹt qua tia thâm trầm khó hiểu.

Bắt đầu lại lần nữa, nói dễ như vậy sao?

Nếu thật có thể bắt đầu lại lần nữa, thì sao nàng còn phải trốn tránh hắn khắp mọi nơi đây?

Bạn đang đọc truyện *Thay Gả, Trốn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 76: Thành thân

Màn đêm buông xuống, đèn sáng rực rỡ, bốn phía của Tuyên vương phủ đều giăng đèn kết hoa, tiếng nhạc vui mừng ầm ĩ, xung quanh là vài lụa màu đỏ thắm quấn quanh cửa phủ, trông có vẻ rất náo nhiệt, niềm vui hân hoan, trước cửa người đến người đi, xe ngựa, tân khách như nước ào ạt tụ tập.

Trong thính đường, đứng ở hai bên, những tân khách đứng đợi đã lâu nhìn không được mà phải châu đầu ghé tai bàn tán, người một câu, ta một câu, bàn về vị vương phi thân bí của Tuyên vương một cách vô cùng nồng nhiệt a.

“Ê, các người có biết, hôm nay, Tuyên vương muốn kết hôn với vương phi, là ai không?”

“Ta không biết, đêm nay, đột nhiên có người đem đến thiệp mời, ta liền vội vàng chuẩn bị quà tặng mà đến đây!”

“Để ý hân cười ai làm khi gió gì! Dù sao chúng ta cũng chỉ cần đem quà tặng thật tốt đến đây, ngàn vạn đừng đắc tội với vị Đại tướng quân đắc thắng mới trở về này.”

“Phải đó, hiện nay Tuyên vương không còn là vương gia nhàn tản như trước kia nữa, lại rất được thánh sủng, mà trong tay lại còn cầm cả một quân lính hùng hậu nữa đó chứ!”

“Tân nương đến!” Người săn sóc nàng dâu phát ra âm thanh, khiến cho bên trong thính đường chợt yên tĩnh trở lại.

Xa xa, chỉ thấy một cô gái thân vận váy đỏ được hai người nha hoàn dìu dắt đi vào, đầu đội mũ phượng, váy đỏ kiêu sa, dưới ánh mắt của vạn chúng khoan thai đi đến, màu đỏ thắm của khăn hi che đi dung nhan thanh lệ của nàng, váy dài màu đỏ nhẹ dốc xuống dưới đất, ba thước vải dài, đai lưng dài nhỏ buộc chặt bờ eo thon gọn, dáng người nổi bật, vô cùng uyển chuyển, lung linh hấp dẫn, bước đi dịu dàng càng lộ ra vẻ đẹp nhỏ nhắn mảnh mai.

Hai bên tân khách nhìn vị nữ tử đang đi đến, mặc dù khăn voan đã che đi dung nhan của nàng, nhưng bọn họ cũng có thể khẳng định đó là một giai nhân tuyệt sắc, kim lòng không được mà rớt rít tặc lưỡi tán thưởng một trận, trong lòng ai nấy đều mang theo vẻ hiếu kỳ.

“Không biết tiểu thư khuê các nhà ai, lại có thể có phúc khí tốt đến như vậy được gả cho Tuyên vương đây!”

“Khuê nữ nhà người nếu có thể đẹp hơn đệ nhất mỹ nữ Mộc Yên Nhiên của Giã đều, nói không chừng sẽ có cơ hội đó!”

“Xuy! Mộc Yên Nhiên chính là vương phi tiền nhiệm của vương gia đó, ở trường hợp này mà nhắc đến nàng ấy, bộ không muốn sống nữa sao!”

Bộ Phi Ngừ lẳng lặng đi qua bọn họ, khoe miệng quyến rũ ra một nụ cười tự giễu, nàng từng bước, từng bước đi về phía nam tử mặc áo đỏ đang chờ ở phía xa kia, có vẻ từng bước nàng đi đến đó đều rất trầm trọng và nặng nề, nhắm mắt lại, tưởng nhớ về ngày trước, tựa hồ mỗi một bước đi, là toàn viễn cảnh của ngày trước đều ùn ùn kéo đến, một năm trước, nàng dùng thuật dịch dung thay người lên kiệu, chỉ là một quyết định qua loa, nhưng lại là bắt đầu cho một sự sai lầm, hiện giờ, nàng còn phải kéo dài chuyện sai lầm này cho đến khi nào đây?

Bên kia phòng khách, Sở Lăng yên một thân hi phục đỏ thắm, bên hông còn có đai lưng được thêu bằng chỉ vàng kim, trên đó còn có một khối ngọc thượng hạng, cả người tuấn lãng phong phú, lộ ra vẻ đẹp cao quý trời sinh, hân nhìn người con gái, người mà hân muốn yêu thương, trân trọng trọn cuộc đời này đang từng bước từng bước đi về phía hân, càng ngày càng gần, tim hân không khỏi đập từng nhịp liên hồi, đôi mắt đen láy lóe lên tia xúc động khó mà kìm nén được.

Rốt cuộc, người con gái mà hân yêu thương giờ đã đứng bên cạnh hân, hân vương tay, cầm thật chặt tay nàng, mười ngón đan xen nhau, tựa như đang nắm một vật trân bảo duy nhất ở trên thế gian này.

“Nhất bá thiên địa!” Bên tai truyền đến âm thanh của người săn sóc nàng dâu phát ra.

Bộ Phi Ngừ nhẹ cười một tiếng, nhưng nét vui vẻ cũng không nhiều, nàng chưa từng bao giờ trải qua giây phút để cho người khác định đoạt cho nàng, hít sâu một hơi, đè nén lửa giận, thân thể cứng còng, không chịu chuyển động, nam tử áo đỏ sớm đã khom người xuống, hân hơi sững sờ, nghiêng đầu, liếc mắt nhìn xuống nét mặt dưới khăn voan đỏ của người con gái ấy, đã thấy trên trán nàng cơ hồ mang theo chút tức giận rồi.

Tân khách phía dưới nhìn thấy tân nương tử vẫn chưa chịu chuyển động, lại dấy lên một trận bàn tán, xì xào to nhỏ, chỉ chỉ trỏ trỏ.

“Sao lại như thế á?”

“Uhm, vương phi vì sao còn chưa chịu báai đường?”

“Nhìn dáng vẻ của vương phi này!”

Người săn sóc nàng dâu cảm thấy vô cùng lúng túng, tay run run, cầm lấy khăn lụa, không ngừng lau cái trán toát ra mồ hôi lạnh, lần nữa hô lớn, “Nhất báai thiên địa!”

Sở Lăng Yên ngồi thẳng lên, trong mắt thần sắc tối đen, bất động thanh sắc nhìn về phía bên cạnh, nháy mắt với hai tên nha hoàn.

Hai nha hoàn mi thanh mục tú rất cơ trí, âm thầm dùng nội lực ép Bộ Phi Ngừ khom người xuống.

“Nhị báai cao đường!” Người săn sóc nàng dâu không thể chờ đợi nữa, liền tiếp tục hô.

Bộ Phi Ngừ than nhẹ một tiếng, không có nội lực, hai tiểu nha đầu bên cạnh nàng cũng không chống đỡ nổi, dứt khoát, liền phải tùy chủ tự mình làm, nàng lần nữa khom lưng báai một xá.

“Phu thê giao báai!” Người săn sóc nàng dâu mừng rỡ hô to, giọng nói như đã trút được gánh nặng vậy, rốt cuộc đã sắp kết thúc rồi, đừng xảy ra chuyện gì nữa nha.

Bộ Phi Ngừ xoay người lại, đối mặt với người nam tử áo đỏ, xuyên thấu qua lớp khăn voan màu đỏ, mơ hồ còn có thể nhìn thấy hình dáng của người

nam tử kia, một dung nhan tuấn mỹ tuyệt luân lại lần nữa nổi lên trong lòng nàng, thật khiến cho nàng muốn kiên trì cũng phải dao động thêm lần nữa.

“Kết thúc buổi lễ, đưa vào động phòng!” Người săn sóc đầu thờ phào nhẹ nhõm, trong lòng tràn đầy vui vẻ dặt Bộ Phi Ngừ hướng về phía Lung Nguyệt các mà đi.

Tân khách phía dưới ai nấy đều ríu rít ngồi vào vị trí. Trong bữa tiệc, đủ loại cao lương mỹ vị, hương rượu tản ra tứ phía, chung chén giao thoa, đầy dẫy một mảnh vui mừng.

Nhưng mà, trong một góc nơi đại sảnh lại không ngừng truyền đến tiếng thờ dài, thật là trái ngược với không khí vui mừng ở khắp bốn phía.

“Huynh làm gì mà mang bộ dáng tương tư sâu não thế, chẳng lẽ hẳn cưới phải người trong lòng huynh sao?” Đoạn Cẩm Phong mang theo vẻ trêu chọc nhìn vị nam tử ở bên cạnh.

“Đệ đừng nói móc ta nữa!” Bạch Vân Phi mặt mày ừ ừ thờ dài, “Ta thấy là ta sắp sửa bị đưa đến đoạn đầu đài rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Động phòng hoa chúc.

Lung Nguyệt Các.

“Vương phi, cẩn thận ngưỡng cửa!” Hai người nha hoàn nhỏ giọng nhắc nhở.

Vừa đi vào trong phòng, Bộ Phi Ngừ không thể chờ đợi nổi nữa mà đem khăn voan đỏ mang ở trên đỉnh đầu tháo xuống, đập vào mi mắt chính là một mảng màu đỏ thắm khắp cả căn phòng to lớn, sáng rõ cả trông mắt người, sáng đến chói cả mắt, trên khoe miệng nàng quyen rũ ra một nụ cười tự giễu.

Không ngờ rằng, đi quanh quần một vòng lớn, một năm sau, thêm một lần nữa, nàng lại gả đi cùng một người.

“Ai zaa! Vương phi, khăn voan này, bây giờ chưa thể vén lên được đâu!” Một người nha hoàn cuống cuống nhắc nhở, một tay kéo lấy khăn hi màu đỏ, trùm lên đầu vị nữ tử thân vận hồng y, đỡ nàng đi đến bên giường mà ngồi xuống.

“Các người tên gọi là gì?” Bộ Phi Ngừ hỏi, vừa rồi ở lúc bái đường, hai người nha hoàn này âm thầm dùng nội lực với nàng, có thể thấy được võ công của các nàng cũng không tầm thường, hơn nữa cũng rất cơ trí, thật không giống với nha hoàn bình thường chút nào.

“Hồi bẩm vương phi, nô tỳ gọi là Tiểu Sái, còn nô tỳ gọi là Tiểu Nhã.” Hai người nha hoàn nhu thuận hồi đáp, “Chúng nô tỳ trước kia vẫn ở bên cạnh hầu hạ vương gia.”

“Không ngờ, vương phủ lại còn có những nha hoàn có thân thủ tốt đến như vậy.” Bộ Phi Ngừ cười nhạt một tiếng, hỏi ngược lại, “Có phải vương gia ra lệnh cho các người theo sát ta, giám thị ta, một tác cũng không rời, đúng không?”

“Ách... Chuyện này...” Tiểu Sái không ngờ vương phi lại nói chuyện trực tiếp đến như thế, trong lúc nhất thời cũng cảm thấy có chút lúng túng, không biết nên trả lời như thế nào cho phải.

“Vương phi suy nghĩ nhiều rồi.” Đôi mắt của Tiểu Nhã xoay vòng, vội vàng chen miệng vào đáp lời, “Vương gia chỉ bảo chúng nô tỳ phải hầu hạ vương phi thật tốt, vương gia rất coi trọng vương phi.”

“Đúng vậy.” Tiểu Sái gật đầu phụ họa, giọng nói lộ ra tia vui mừng, “Một năm qua, Tiểu Sái cũng chưa từng nhìn thấy vương gia cười, cho dù thắng trận trở về, ở phía ngoài các tướng sĩ bày yến tiệc Khánh công, vương gia cũng chỉ một mình một người ở trong lầu trại mà uống rượu giải sầu, nhưng hôm nay, thời điểm vương gia nói là sẽ cưới vương phi về làm vợ, nụ cười trên mặt ngài ngọt ngào tựa mía lau đường vậy đó.”

Trong nháy mắt, Bộ Phi Ngừ liền trầm mặc, một năm qua, hẳn không khá lên được chút nào sao?

Làm sao có thể, bên cạnh hẳn không phải còn có Thần Tuyết Nhu sao? Đó là vị nữ tử cùng hắn lớn lên, là thanh mai trúc mã của hắn mà, còn là ý trung nhân của mẫu phi hắn nữa chứ, hơn nữa, nữ tử này đã khiến hắn phải nguyện ý lãnh mười vạn binh đi đối kháng với Thần quốc, còn nàng thì sao? Nàng với hắn chẳng qua chỉ quen biết nhau qua vài tháng ngắn ngủi, mặc dù hắn từng hứa hẹn với nàng, nhất thế nhất sinh nhất song nhân, nhưng đó chỉ là một lời hứa hẹn, khi hắn có người con gái khác hẳn đã dễ dàng quên lãng đi, cho nên, nàng hiểu rất rõ phân lượng của mình, nàng sẽ không tự mình đa tình cho rằng hắn vì nàng mà đau khổ, kỳ thật mà nói, có một thời gian nàng cũng đã từng ghen tị với Thần Tuyết Nhu.

“Các người lui xuống đi, ta tự mình ngồi đây suy nghĩ.” Bộ Phi Ngừ nhàn nhạt nói, giọng nói có chút uể oải.

“Vâng, vương phi.” Hai người nha hoàn nhu thuận gật đầu, “Chúng nô tỳ đứng giữ tại cửa, có chuyện gì, vương phi chỉ cần gọi một tiếng là được.”

Cửa phòng nhẹ nhàng khép lại, trong phòng tĩnh lặng không một tiếng vang, Bộ Phi Ngừ ngồi ngay ngắn ở trên giường, một thân váy cưới đỏ tươi, dưới ánh nền căng phất ra ánh sáng rực rỡ, xinh đẹp đến độ không gì sánh bằng, đôi mắt xinh đẹp khẽ khép hờ, mày liễu nhẹ chau, dường như bản thân đang đắm chìm trong trạng thái nào đó.

Nếu một năm trước đã lựa chọn rồi đi, vậy hiện tại cũng không nên còn vẩn vơ lòng, giữa hấn và nàng, đã có quá nhiều chuyện không thể hồi vãn, thâm cừu huyết hải phụ mẫu, nàng còn chưa có cách nào buông xuống được, những câu dẫn dò của sư phụ, nàng cũng không thể nào ngỗ nghịch trái lời được, và lại cùng nữ tử khác chung một phu quân, cái này nàng không thể nào tiếp nhận được, nói tóm lại, nàng nhất định phải rời đi, nàng cũng không thể để bản thân mình sau một lúc sợ hãi liền sẽ dao động, nàng biết, ở càng lâu sẽ không khống chế được trái tim mình.

“Các người lui xuống trước đi.” Ngoài cửa, đột nhiên truyền đến âm thanh, Sở Lăng Yên đẩy cửa đi vào, liền trông thấy vị nữ tử hồng y đang lẳng lặng ngồi ở trên giường, một khắc ấy, thời gian như đứng lại, thoáng chốc lại trở về một năm trước, nàng đã từng vận áo cưới đỏ tươi, cũng ngồi lẳng yên ở đó, ánh nền nhàn nhạt nhuộm lên bóng dáng xinh đẹp kia, khí chất nhã nhặn, trang nhã, xinh đẹp tán mắt khắp phòng, thật khiến hấn cũng không hiểu vì sao mà rung động. Nhưng từ đó đến giờ, hấn rất bài xích sự sắp xếp hôn sự từ người khác, cho nên hấn cũng chỉ bỏ lại vài câu trái với lương tâm hấn, rồi sau đó phất tay áo rời đi, sau đó, có lẽ hấn đã không thể khắc chế được ý nghĩ muốn đến gần nàng, tựa như thuốc mê, càng lún càng sâu, không cách nào kiềm chế được.

Sở Lăng Yên thu hồi suy nghĩ, dạo bước đi đến bên giường nhẹ nhàng vén lên khăn voan của cô gái ấy, trong nháy mắt, cả căn phòng đều phát sáng, dưới thân cô gái là váy đỏ phủ thân, thịt trắng như tuyết, mày liễu như khói, đôi mắt xinh đẹp, đen tuyền mà trong suốt, không nhuộm bất cứ hạt bụi nào trên thế gian, hàng lông mi thon dài mà nồng đậm, như chiếc quạt lá nhẹ nhếch lên, bờ môi đỏ mọng khẽ gợn cao, kiều diễm như nước, một đầu tóc đen được vén cao lên, bên cạnh còn chen thêm một cây trâm phượng vàng ròng, phản chiếu ngược lại với màu đỏ tươi của hi phục, dưới ánh nền, tựa như sao sáng, rực rỡ đến bức người.

Bộ Phi Ngừ ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn vị nam tử đang đứng ở trước mặt nàng, nàng chưa từng nhìn thấy Sở Lăng Yên mặc y phục màu đỏ sẫm, hiện giờ, hấn một thân hi bảo đỏ thắm, phụ trợ cho hấn phong thái tao nhã, anh tuấn, thân mình sáng khoải, ngũ quan tuấn mỹ thoát nhìn cũng rất đặc biệt, một đôi mắt đen thâm thúy tựa như có ánh sáng đang lưu chuyển, mang theo một loại sức quyến rũ khiến người ta phải say mê.

Sở Lăng Yên vươn tay, từng chút từng chút gỡ đi cây trâm phượng vàng ròng trên đầu người con gái, tóc đen như tơ lụa lập tức xõa nghiêng xuống, tán mạn khắp nơi, tăng thêm vài phần dịu dàng, hấn mỉm cười, gạt đầu tán thưởng, “Vùn vụt như nhận mưa.”

“Tuyên vương gia, hành động này của ngài có được coi là cưỡng ép dân nữ không?” Trong mắt Bộ Phi Ngừ mang theo tia tức giận, nàng không khỏi có chút bội phục mình, vì giờ phút này còn có thể mở miệng cười giỡn được, nhất định là bị tên vô lại làm cho nàng tức đến hồ đồ rồi.

Sở Lăng Yên hơi sững sờ, nhũ mày, cũng rất hào hứng, ngón tay thon dài, nhẹ nhàng quyến rũ hàm dưới của cô gái, cử chỉ mang theo dáng vẻ khinh bạc của con nhà giàu, nói, “Yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu, có thể có được giai nhân này, bản vương đoạt một chút thì có làm sao?”

“Ngài không sợ phụ hoàng ngài biết sao?” Bộ Phi Ngừ hơi hơi nhũ mày, nhàn nhạt nói, “Ngài giấu giếm thân phận ta ở bên ngoài, nhưng lại quên mất điểm này rồi.”

Nếu như Sở Ngự Phong biết nàng còn sống, mà người kia, chỉ cần dụng tâm một chút, bề cong đi sự thật, thì Sở Lăng Yên nhất định khó thoát khỏi tội khi quân, điểm này hấn là người cần phải rõ nhất.

“Chuyện này ta sẽ tự xử lý.” Sở Lăng Yên nói rất nhẹ tựa như mây trôi nước chảy, “Tóm lại ta sẽ không để bất luận kẻ nào làm tổn thương nàng nữa dù chỉ một chút.” Hấn cúi người, dịu dàng ôm ngang eo người con gái áo đỏ lên.

“Sở Lăng Yên, ngài làm gì vậy!” Bộ Phi Ngừ cảm thấy giật mình, bật thốt ra, “Ngài mau thả ta xuống!”

“Đêm động phòng hoa chúc, nàng nói thử xem, ta muốn làm gì?” Sở Lăng Yên nói lời không cho là đúng, khoe miệng lại nhếch ra một nụ cười mỉa hoặc.

“Ngài... Ngài... Ngài dám!” Bộ Phi Ngừ hoảng loạn không thôi, hoàn toàn không còn vẻ trấn định tự nhiên nữa, nàng không ngừng giãy dụa, muốn nhảy ra khỏi ngực của nam tử.

“Chớ có lộn xộn!” Sở Lăng Yên nói nhỏ vào sát bên tai nàng, giọng nói vừa mập mờ lại như uy hiếp, “Nếu nàng cứ như vậy, ta thật không dám bảo đảm tiếp theo ta sẽ làm gì nữa đâu.”

Bộ Phi Ngừ nghe thế, liền yên tĩnh trở lại, ngoan ngoãn tựa vào trong ngực của hấn, dung nhan thanh lệ nhàn nhạt ửng qua một áng mây hồng, còn có hương thơm động lòng người lan tỏa quanh đây.

Sở Lăng Yên nhìn người con gái ở trong ngực mình, trong nháy mắt thoáng ngu ngơ, đi đến một bên, thối tất nền mừng, ôm Bộ Phi Ngừ nằm lên trên giường, sít sao ôm chặt lấy thân thể mềm mại kia, dường như muốn bỏ khuyết lại nỗi thiếu thốn hạnh phúc đã lâu ở trong lòng, hấn nhắm mắt lại, mái tóc dài của người con gái ấy còn mang theo một mùi hương thơm ngát mà nhàn nhạt từng trận bay đến, báo cho hấn biết rằng, người đang nằm trong lòng hấn rất chân thật, thật sự nàng đang tồn tại bên cạnh hấn.

Một năm qua, hấn không biết đã bao nhiêu lần nằm mơ cũng nhìn thấy nàng, nhưng sau khi tỉnh lại, phát hiện ra, bên cạnh không một bóng người, thật khiến cho hấn không thể tiếp nhận sự thật là nàng không còn ở trên đời này nữa, một loại đau đớn đến độ khó mà hít thở lan tràn khắp thân mình, khiến hấn thức trắng một đêm không ngủ được.

Bộ Phi Ngừ không thể làm gì hơn, mặc cho Sở Lăng Yên ôm lấy mình, nàng lẳng lặng tựa vào lồng ngực hấn, hơi thở ấm áp của nam tử chặt chẽ bao lấy nàng, nàng còn có thể nghe rõ được âm thanh của nhịp đập trái tim đang kịch liệt đập thành thịch, rất rõ ràng, rất nhanh, thật khiến lòng nàng cũng phải

rung động, có thể trong lòng nàng từng cảnh báo rằng, nàng tuyệt đối không thể tiếp tục đắm chìm, trầm luân vào bể tình thăm thẳm này nữa, nhưng...

Ban đầu Bộ Phi Ngữ còn miễn cưỡng chống lại cơn buồn ngủ, cố gắng để cho đầu óc được thanh tỉnh, cảnh giác mọi nhất cử nhất động của Sở Lăng Yên, nhưng chỉ được nửa đêm, cơn buồn ngủ liền ập đến, chỉ trong chốc lát, liền trầm trầm đi vào giấc ngủ.

Ánh trăng mờ lung xuyên thấu qua cánh cửa sổ khuyh chiếu lên dung nhan thanh lệ của người con gái, hai đầu lông mày xinh đẹp ả ả chút mệt mỏi, thần sắc thì đã an tường và yên tĩnh.

Nghe được tiếng hít thở đều đều của người con gái trong lòng, hắn biết rõ nàng đã ngủ thiếp đi, mở mắt ra, đưa tay sờ sờ trên khuôn mặt nàng, nhẹ nhàng cúi xuống đặt lên trán nàng một nụ hôn nhẹ nhẹ.

Một đêm trôi qua trong yên tĩnh, hắn chỉ lẳng lặng ôm lấy nàng, nhưng vẫn không cách nào nhắm mắt được.

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Cơ hội khó được.

Sáng sớm, ánh mặt trời ở bên ngoài lác đác xuyên qua cánh cửa sổ mà len vào, hắn khẽ nghịch hàng lông mày thanh lệ của người con gái, rồi lại lặng lẽ rời đi.

Bộ Phi Ngữ tỉnh lại, bên cạnh đã không có một bóng người, nàng ngồi dậy, kiểm tra một chút, phát hiện quần áo vẫn còn ở trên thân, lúc này nàng mới yên lòng, lại cúi đầu nhìn xuống váy cưới màu đỏ ở trên người, kiểm tra không được mà nhíu nhíu mày, đứng dậy, đi đến trước tủ áo, lấy ra một bộ váy dài màu trắng, đem thay lại đồ cưới trên người, đẩy cửa ra, thì đã nhìn thấy hai tên nha hoàn cầm lấy đồ dùng rửa mặt đang đứng chờ ở cửa.

“Vương phi, người đã tỉnh.” Tiểu Sái và Tiểu Nhã mỉm cười đi đến, “Đề nô tỳ giúp người rửa mặt.”

Bộ Phi Ngữ ngẩn người, cũng không phản đối, xoay người đi trở về trước bàn trang điểm mà ngồi xuống, nhàn nhạt nói, “Không cần làm kiểu tóc quá phức tạp, đơn giản là được rồi.”

“Vâng.” Tiểu Sái gật gật đầu, bắt đầu bày ra các vật dụng cần thiết một cách rất thành thạo, Tiểu Nhã thì đến bên cạnh giúp Bộ phi Ngữ bôi son, tô phấn.

Sáng ra, đã không thấy bóng dáng tăm hơi của Sở Lăng Yên đâu cả, thật khiến cho Bộ Phi Ngữ có chút cảm thấy kì lạ, nên kiểm tra không được mà hiếu kỳ liền hỏi: “Hai người có biết vương gia đã đi đâu không?”

“Hồi bẩm vương phi, vương gia từ sớm đã ra cửa đi xử lý công vụ rồi ạ.” Tiểu Sái vừa chải đầu vừa đáp.

“Xử lý công vụ?” Bộ Phi Ngữ hơi ngạc nhiên, nghĩ nghĩ, hiện giờ tuyên vương đã là Đại tướng quân nắm lấy cả một quân đội hùng hậu, tất nhiên cũng sẽ không còn có thể tự tại an nhàn như trước nữa, và hiển nhiên sẽ có nhiều việc quán lấy thân, kể từ đây, nàng muốn bỏ đi thì cơ hội sẽ càng nhiều hơn, nghĩ nghĩ đến đây, trong lòng lại lần nữa dâng lên một mảnh buồn buồn man mác, “Vậy vương gia khi nào thì quay về?”

“Mới chưa gặp vương gia một chút, thì vương phi đã liền nhớ đến vương gia rồi sao?” Tiểu Nhã nghịch ngợm trừng mắt nhìn, rồi lại hi hi cười một tiếng, “Vương phi yên tâm nha, vương gia có nói là sẽ về dùng bữa tối với vương phi ạ.”

“Vậy là buổi tối mới quay về...” Bộ Phi Ngữ dường như có điều suy nghĩ, gật gật đầu, trong lòng dấy lên một chút tâm tư và cân nhắc.

“Vương phi, đã xong rồi.” Tiểu Sái cười nhìn vào vị nữ tử trong gương đồng, mày liễu như khói, đôi mắt trong veo, thịt như tuyết trắng, dung mạo lại thanh lệ thoát tục, không khỏi thờ dãi nói, “Vương phi thật là đẹp, quả thật rất xứng đôi với vương gia đó.”

“Xứng đôi sao?” Bộ Phi Ngữ tự giễu, cười nhẹ một tiếng, đối với lời ca ngợi này cũng không mấy vui vẻ, trực tiếp đứng dậy đi ra ngoài.

“Vương phi, người muốn đi đâu vậy?” Hai tên nha hoàn vội đuổi theo, trên mặt mang theo tia bối rối.

Bộ Phi Ngữ dừng bước lại, quay đầu nhìn thấy hai người họ thần sắc kì quái, chợt nhớ ra gì đó, cười nhạt một tiếng, “Ta thiếu chút nữa là quên mất, hai người theo sát ta một tắc cũng không rời, đúng không?”

“Ách... Cái này...” Hai người nha hoàn hai mặt nhìn nhau, lúng túng gật đầu, “Vương gia đã giao phó cho chúng nô tỳ, không thể để vương phi rời khỏi Tuyên vương phủ.”

“Yên tâm đi, ta sẽ không để cho hai người phải khó xử.” Bộ Phi Ngữ nhẹ cười một tiếng, dùng giọng điệu thương lượng hỏi nhỏ, “Ta chỉ muốn đi ra phía sau hoa viên giải sầu một chút, cái này cũng không thể đi sao?”

“Đương nhiên là có thể.” Tiểu Sái vội vàng đáp.

Bộ Phi Ngữ trực tiếp đi lướt qua hai người các nàng, đi vào trong viện, lại chợt dừng bước, trong viện vẫn đầy Hoa Tử Đằng nở rộ, nó vẫn lặng yên đứng đó, gió nhẹ lướt qua, cành cây chợt rung động, mang đến từng đợt hương hoa, không ngờ rằng, mọi thứ đều giống một năm trước, chỉ là tâm tình của nàng bây giờ đã khác xa một trời một vực rồi, mọi thứ từ sớm đã trở thành hư không, vật còn mà người mất.

“Vương phi?” Tiểu Sái nhìn thấy nữ tử váy trắng sững sờ đứng ngay tại chỗ, tinh thần liền hoảng hốt, nàng còn cho rằng vương phi không biết đường đi, nhỏ giọng nhắc nhở, “Vương phi, có cần nô tỳ dẫn đường không?”

“Không cần.” Bộ Phi Ngữ lắc lắc đầu, thu hồi suy nghĩ, một đường hướng ra phía sau ngự hoa viên mà đi.

Màu lam của bầu trời, lại phát phoi bay vài đóa mây trắng noãn, ánh nắng ấm áp, gió mát thổi nhẹ mùi hương hoa thơm ngát cả một hoa viên.

Bộ Phi Ngữ đứng dưới gốc cây liễu cạnh bên bờ hồ, nhìn qua dòng suối nước trong màu lục bích, gió nhẹ phát động từng cành cây xào xạc, trong lòng lại dấy lên tâm phiền ý muộn, rốt cục nàng nên làm như thế nào mới phải đây, bỏ mặc hai tên nha hoàn này rồi bỏ chạy khỏi vương phủ sao?

“Công chúa, người xem, đó chính là vương phi mà tối hôm qua vương gia mới cưới đó.” Xa xa, một tên nha hoàn lục y chỉ về vị trí nữ tử váy trắng, rồi nói.

Thần Tuyết Nhu từ theo phương hướng ngón tay mà nhìn đến, chỉ thấy bóng lưng màu trắng tinh, lẳng lặng đứng dưới màn trời xanh thẫm, nhìn từ xa, bóng dáng duyên dáng yêu kiều tựa như tiên tử hạ phàm, lại mang vài phần thanh nhã và khí chất xuất trần.

“Vân nhi, người theo bốn công chúa qua đó xem thử một chút đi, rốt cuộc tân vương phi này là nữ tử như thế nào đây.” Thần Tuyết Nhu cười mỉm, trong mắt lại lóe lên tia lạnh ý, nàng được nha hoàn lục y nâng đỡ, chậm rãi đi về phía trước.

“Tham kiến Trắc phi nương nương.” Tiểu Sái và Tiểu Nhã vừa nhìn thấy nữ tử áo trắng, liền hành lễ.

Bộ Phi Ngữ nghe thấy tiếng, liền xoay người sang, nhìn thấy Thần Tuyết Nhu, hai người bốn mắt nhìn nhau, dung nhan thanh lệ bình tĩnh không chút gợn sóng.

“Là cô! Cô làm sao... Làm sao...” Thần Tuyết Nhu tròn to hai mắt, tựa như vừa mới gặp quỷ, hoảng sợ nhìn vị nữ tử váy trắng trước mặt, cũng không kịp thở, mà ngất đi.

“Công chúa!” Nha hoàn lục y hét lên một tiếng kinh hãi, khẩn trương đỡ lấy nữ tử vừa mới ngã xuống đất.

Bộ Phi Ngữ có chút bất đắc dĩ, than nhẹ một tiếng, rồi nhàn nhạt phân phó, “Tiểu Nhã, người đi thông báo cho Bạch Vân Phi đi. Tiểu Sái, người hỗ trợ mang công chúa trở về Tiệc Tuyết các.”

“Việc này...” Hai tên nha hoàn cũng không lập tức làm theo, mà cứ do dự dự, đứng yên tại chỗ không chịu rời đi.

Dường như nhìn ra các nàng băn khoăn, Bộ Phi Ngữ hé miệng cười một tiếng, giọng nói thập phần thành khẩn, “Yên tâm. Ta ở chỗ này chờ hai người, trong vương phủ nhiều thủ vệ như vậy, ta lại không có nội lực, trốn không thoát đâu, hơn nữa, công chúa lại ở trước mắt các người mà té xỉu, các người lại bỏ mặc, nếu như công chúa có chuyện gì không hay xảy ra, vương gia mà truy cứu đến, các người gánh nổi trách nhiệm sao?”

Hai nha hoàn bị Bộ Phi Ngữ hù dọa một phen, lại nhìn thấy vẻ mặt Bộ Phi Ngữ rất thành khẩn, cũng không có cách nào cự tuyệt được, đành phải xoay người, vội vã rời đi.

Bộ Phi Ngữ nhìn xem Tiểu Sái và Tiểu Nhã đã chạy đi xa, khoe miệng mỉm cười hài lòng, đang lo không biết nên làm sao thoát khỏi hai tên nha đầu dây dưa này, bây giờ cơ hội tốt đã đưa đến cửa, há nàng có thể bỏ qua sao?

Bộ Phi Ngữ nhanh chóng xoay người, một đường thẳng đến chuồng ngựa, hiện giờ nội lực không có, cho nên không thể thi triển khinh công, nhưng nàng có thể cưỡi ngựa xông ra, kỹ nghệ cưỡi ngựa của nàng rất tốt, dù võ công cao cường cũng chưa chắc có thể ngăn cản được nàng.

Dọc đường đi, thị nữ và gia đình chỉ có thể dùng một loại ánh mắt kinh ngạc mà nhìn vị nữ tử đang chạy đi, có vài người thậm chí còn không biết nàng chính là vương phi của Tuyên vương vừa mới rước vào ngày hôm qua nữa là.

Chuồng ngựa đã ngay trước mắt, nhưng vô duyên vô cớ lại rơi xuống bốn bóng dáng đen thui, chặn lại đường đi của nàng, “Phu nhân, xin dừng bước!”

Bộ Phi Ngữ bị chặn lại, đôi mắt xẹt qua tia kinh ngạc, trước mắt mình chẳng phải ai khác, chính là bốn người đã từng ngăn cản nàng ở Lung Nguyệt Các hôm nọ, không ngờ, bọn họ vẫn âm thầm đi theo nàng, mà nội lực nàng đã bị phong bế, cho nên tất nhiên không thể cảm giác được sự có mặt của bọn họ rồi.

Thật khó khăn lắm mới bỏ lại hai tên nha hoàn dây dưa kia, lại không ngờ còn gặp bốn tên lợi hại hơn, bốn tên nam tử này thần sắc rất trầm ổn, ánh mắt lại sắc bén, nghe hô hấp của bọn họ, cũng biết được bọn họ võ công rất cao cường, cho dù, giờ phút này nàng có lấy lại nội lực, cũng chưa chắc là đối thủ của bọn họ nữa, nếu muốn thoát khỏi bọn họ, cơ hội quả nhiên càng không có.

“Lại là các người...” Bộ Phi Ngữ tức giận, lơ đãng, nhìn thấy bên hông của bốn vị nam tử có lệnh bài, đó là bạch ngọc dương chi, óng ánh trong suốt, nhìn cũng không gì đặc biệt, nhưng trên đó có khắc chữ Yên Vũ lâu, còn có hoa văn hình quạt nữa.

Bộ Phi Ngừ giờ đây mới từ từ đánh giá bốn tên nam tử áo đen này, phát hiện ra, một trong số đó đã từng giao thủ với nàng vào bốn năm trước đây, trong lòng chợt sáng tỏ, cười một tiếng trào phúng, “Gió lâu chủ thật có tâm, rõ ràng còn phải thêm bốn vị các chủ của Yên Vũ lâu đến đây nhìn xem ta bị phong bế nội lực thành một kẻ phế nhân sao!”

“Ta chỉ là tuân mệnh lâu chủ bảo vệ sự an nguy của phu nhân mà thôi.” Nam tử cầm đầu nhóm áo đen đi ra, trên đỉnh đầu còn có quan phát, tóc dài vắt ở phía sau lưng, mặt mày sơ lãng, ngũ quan rõ ràng góc cạnh, mang theo vài phần nho nhã, khẽ cúi người, giọng nói không kiêu cũng không nịnh, “Phu nhân một mình rời khỏi phủ, thập phần nguy hiểm, không bằng để Thụ vi đưa phu nhân trở về.”

Đôi mắt của Bộ Phi Ngừ híp lại, đôi môi đỏ mọng sít sao mãn thành một đường thẳng, hai nắm tay nắm chặt đã buông lỏng ra, ám chỉ rằng, giờ phút này mọi thứ đối với nàng đều không thể cam lòng, trong lòng vùng vẫy một hồi lâu, rốt cục cũng trầm giọng nói ra, “Không cần, ta muốn đến Tiệc Tuyết các thăm Ngọc nhị công chúa một lát, việc này cũng không thể đi sao?”

“Phu nhân xin cứ tự nhiên.” Thụ vi gật gật đầu, giọng nói vẫn không nịnh không kiêu, xoay người mang theo ba vị nam tử còn lại nhanh chóng rời khỏi, lại lần nữa ẩn mình theo dõi.

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Uy hiếp

Không xong rồi, Bạch công tử!” Tiểu Nhã vừa lớn tiếng vừa vội vàng chạy vào nhà được ở phía sau hậu viện của Tuyên vương phủ, vừa đẩy cửa ra, đã thấy bên trong không một bóng người, các loại sách thuốc thì chất chồng đầy đất, hỗn loạn đến không chịu nổi, đang chuẩn bị xoay người rời đi chỗ khác để tìm người, lại mơ màng nghe được âm thanh từ phía sau đột nhiên truyền đến, “Ai ui... Sáng sớm có cãi nhau à!”

Tiểu Nhã lắc đầu quan sát chung quanh, chỉ thấy một vị nam tử áo đen đang từ trong đồng núi sách nhỏ thò cái đầu ra, vẻ mặt mệt mỏi, còn say ngủ, tựa hồ cả đêm chưa ngủ, tiểu Nhã mừng rỡ đi về phía trước, ngồi xổm xuống, cuống cuống nói, “Bạch công tử, Trắc phi nương nương té xỉu, ngài mau qua xem một chút đi!”

“Sao hả!” Cả người Bạch Vân Phi lập tức thanh tỉnh được một nửa, độc trên người của Thần Tuyết Nhu đều là do hần chữa trị, đã hơn nửa năm chưa từng ngắt xỉu nữa, vậy mà... chẳng lẽ độc lại bộc phát sao? Bạch Vân Phi đỡ lấy giả sách đứng dậy, sách đề lên người hần cũng răng rắc rơi xuống đầy đất, nhưng hần cũng không màng đến, vội vàng lấy nhanh hòm thuốc bên cạnh, hướng về phía ngoài mà đi.

“Bạch công tử, ngài chờ ta với!”. Ở phía sau, Tiểu Nhã vội vàng đuổi theo.

Bạch Vân Phi đi rất nhanh, đã liền đến Tuyết Tiệc các, nhìn thấy vị nữ tử đang nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt, trong lúc nhất thời cũng không có kị nam nữ thụ thụ bất thân, mà trực tiếp đưa tay bắt mạch cho cô gái, lông mày sít sao nhăn lại, hồi lâu mới giãn ra, thở phào nhẹ nhõm, tự nhủ, “Còn may là không phải do độc phát, do có chút kinh hải, chỉ cần dùng thuốc an thần rồi sẽ tốt.”

Bạch Vân Phi để tay Thần Tuyết Nhu vào trong chăn gấm, lại kéo lấy nha hoàn lục y ở bên cạnh, tò mò hỏi, “Đang yên đang lành, vì sao công chúa lại kinh hải đến như vậy?”

Nha hoàn lục y dè dặt liếc nhìn vị nữ tử áo trắng ngồi đối diện, nói băng quơ, “Nô tỳ cũng không hiểu là vì sao lại như thế, nhưng mới vừa nãy công chúa nhìn thấy vương phi, thì liền kinh hải mà ngắt đi.”

“Vương phi?” Bạch Vân Phi nhíu mày, vô thức quay đầu, lúc này mới phát hiện ra Bộ Phi Ngừ đang nhàn nhã ngồi uống trà, trong nháy mắt, suýt chút nữa là tìm đập lộn cả ra ngoài, vừa rồi, hần vội vàng chạy vào cho nên không phát hiện ra nàng, vào lúc này thì vạn phần hối hận, hần dè dặt chuyển sang một bên, cầm lấy hòm thuốc, chuẩn bị chuẩn đi.

“Đứng lại!” Bộ Phi Ngừ chậm rãi nói, “Tránh được một lúc, tránh được cả đời sao?”

“Ha ha... Ha ha...” Bạch Vân Phi cười gượng một hồi, mới dừng bước lại, lúng túng gỡ gỡ cái ót, “Ta nào trốn đi đâu, chỉ là ta muốn mau chóng đi lấy thuốc cho công chúa dùng mà thôi.”

Bộ Phi Ngừ liếc sang nha hoàn lục y đang đứng đối diện, nhàn nhạt phân phó, “Bốn vương phi có chuyện phải nói riêng với Tà y một chút, người lui xuống trước đi.”

“Vâng” Nha hoàn lục y liền lui xuống, đóng cửa lại.”

Trong phòng, rất yên tĩnh, rất yên tĩnh.

Bạch Vân Phi lo lắng nuốt xuống một ngụm nước miếng, âm thầm suy đoán vị nữ tử áo trắng đang ngồi nhàn nhã uống trà, rốt cục cô ta đang muốn làm gì, nhưng hần đoán cả buổi cũng đoán không ra, đành phải hỏi đại một câu nhảm nhí, “Phi Ngừ, thật trùng hợp, không ngờ đến đây cũng gặp phải cô.”

Bộ Phi Ngừ chau mày, đáy mắt cũng không thấy được chút vui vẻ nào, “Còn không phải là nhờ vào hồng phúc của huynh sao.”

“Không dám... Không dám...” Bạch Vân Phi chột dạ, khoát khoát tay, vào lúc này hẳn chỉ muốn tát vào mặt mình một cái, tự nhiên lại đi vạch áo cho người ta xem lưng là sao!

Bộ Phi Ngừ đặt ly trà xuống, đứng dậy, bước từng bước, lạnh lùng tiến về Bạch Vân Phi, âm thanh rất trong trẻo nhưng mang theo ba phần sắc bén, “Bạch Vân Phi, huynh dám đánh thuốc mê với ta sao! Huynh nói xem, món nợ này, chúng ta nên tính như thế nào đây hả?”

“Ày da... Chuyện này... Chuyện này không liên quan đến ta đâu!” Bạch Vân Phi ôm thùng thuốc, cả người ngồi co lại ở phía góc tường, ngửa đầu nhìn Bộ Phi Ngừ, trên nét mặt thanh tú đã tràn đầy sự ủy khuất, “Đều là Sở Lăng Yên bức ta làm vậy mà!”

“Mà nè, mặc dù cô đã bị bắt nhưng vẫn có thể chạy trốn được mà? Đối với thân thủ của cô mà nói, thì chuyện này quá dễ dàng!” Bạch Vân Phi âm thầm buồn bực, đối với chuyện của Bộ Phi Ngừ, hẳn cũng biết được chút ít, Thiên Ảnh Âm cung vào mấy năm về trước cũng đã danh chấn giang hồ, sau chỉ là đổi lại thân phận thành Lạc Ảnh âm cung, trong một đêm đã giết sạch mấy trăm tên thổ phi ở Mật hồn cốc, oanh động cả triều đình, tất nhiên võ công không thể là hạng tầm thường rồi, tội gì phải ở đây làm khó cho một đại phu không biết võ công như hẳn chứ?

Đôi mắt xinh đẹp của Bộ Phi Ngừ híp lại, thần sắc bình tĩnh nhìn Bạch Vân Phi, xem ra hẳn cũng chưa biết nội lực của nàng đã bị phong bế, nhưng mà, vậy cũng tốt, đỡ phải để hẳn biết quá rõ chuyện này, nếu không hẳn sẽ không sợ hãi, cũng không chịu để nàng uy hiếp, lúc đó còn phiền toái hơn.

“Phi Ngừ, cô muốn nói gì cứ nói thẳng ra đi, đừng nhìn ta như vậy hoài nha!” Trong lòng Bạch Vân Phi chột dấy lên một nỗi sợ vô hình.

“Ta đang suy nghĩ nên cắt đứt một chân của huynh tốt, hay là bẻ gãy một tay của huynh thì mới tốt hơn?” Bộ Phi Ngừ cười lạnh một tiếng, đôi mắt xinh đẹp xẹt qua tia sáng lạnh, “Hiện giờ, trong phòng cũng chỉ còn lại hai người chúng ta mà thôi, huynh đừng vọng tưởng là có người sẽ đến cứu huynh đi. Nhưng mà, huynh yên tâm, ta sẽ hạ thủ lưu tình, không để huynh phải tàn phế đâu, bằng y thuật của huynh, muốn trị tốt cho mình, chắc cũng là chuyện dễ mà, đúng không?”

“Phi Ngừ, đừng nha... Chuyện này chớ có nói đùa đâu.” Trong nháy mắt sắc mặt của Bạch Vân Phi đã trắng bệch, suýt chút nữa là bật khóc không thành tiếng rồi, Bộ Phi Ngừ mang thân phận đệ nhất sát thủ của Âm cung, hẳn không hề nghi ngờ khả năng thật sự của nàng đâu, cho nên chỉ có thể đáng thương mà cầu khẩn, “Nể tình tình cảm chúng ta thuở xưa, mà tha cho ta một mạng đi?”

Bộ Phi Ngừ không cười nữa, nghiêm túc nói, “Vậy cũng được, nhưng huynh nhất định phải cho ta một thứ.”

“Há.. Thứ gì?” Về mặt Bạch Vân Phi hồ nghi, âm thầm khẳng định, lại là một tin chẳng tốt lành gì nữa rồi.

Bộ Phi Ngừ hạ thấp người, đôi môi đỏ mọng khẽ mở, kề sát bên tai Bạch Vân Phi nhẹ nhàng nói ra.

“Hà!” Bạch Vân Phi kinh ngạc, cả người nằm toát trên nền đất, miệng lắp bắp nói, “Cò.. Cô muốn thứ đó để làm cái gì?”

“Bớt nói nhảm đi, mau lấy ra!” Bộ Phi Ngừ ngồi xổm người xuống, một phen nắm chặt cổ áo của Bạch Vân Phi, kéo hẳn đến trước người, lạnh giọng uy hiếp, “Huynh đừng ép ta phải động thủ!”

“Được rồi! Ta đưa!” Bạch Vân Phi liền đáp ứng, mở ra hòm thuốc, lấy hai bao bột thuốc trắng, về mặt ai oán nói, “Đây là thứ cô muốn!”

Bộ Phi Ngừ mau chóng tiếp nhận, gạt đầu, hải lòng cười rạn rờ như ánh mặt trời, “Cái này cũng không tệ lắm!”

“Quả nhiên là một nha đầu chanh chua!” Bạch Vân Phi nói thầm, đứng dậy, sửa sang lại y phục, bĩu môi, trong lòng khó mà an tâm, lại thử dò xét, nên hỏi thêm một câu nữa, “Cô lấy nó để đối phó với ai vậy?”

“Chuyện này không cần huynh quan tâm, huynh chỉ cần thủ khẩu như bình là được rồi.” Bộ Phi Ngừ thuận miệng trả lời, cúi đầu đem hai bao thuốc trắng nhét vào ống tay áo, giấu rất kỹ.

“Ta biết chắc là cô dùng nó để chạy trốn mà.” Bạch Vân Phi nhíu nhíu mày, nhìn Bộ Phi Ngừ với ánh mắt cực kì khó hiểu, “Bằng võ công của cô, chỉ cần động một chút, là trốn được thôi, cần gì phải dùng đến thứ này nữa?”

Bộ Phi Ngừ hơi sững sờ, ngẩng đầu lên, nói lời không cho là đúng, “Nếu dễ như vậy thật, thì quá tốt rồi.”

Sở Lăng Yên chẳng những không chỉ phong bế nội lực nàng, mà còn phải thêm cao thủ ẩn nấp cả trong tối lẫn ngoài sáng theo nàng từng bước chân, căn bản không cho nàng một tí cơ hội để chạy trốn khỏi đây, hiện giờ cũng chỉ có thể nghĩ ra hạ sách này thôi.

“Vậy ta cầu chúc cô thành công, về sau đừng tìm ta gây sự nữa là được!” Bạch Vân Phi chấp tay, cầm lấy hòm thuốc, chạy như một làn khói.

Bộ Phi Ngừ nhìn bóng lưng chật vật của hẳn chạy đi, không nhìn được mà bật cười, thật là một ngốc tử, hù dọa một tí là đã không đứng dậy nổi nữa rồi!

Bộ Phi Ngừ xoay người, mới phát hiện ra Thần Tuyết Nhu đã tỉnh lại, đang ngồi ở trên giường quan sát nàng, đôi mắt yêu kiều như hồ thu mang theo nét hận ý rõ ràng.

“Ách...” Bộ Phi Ngừ hơi sững sờ, đi về phía trước, ân cần hỏi, “Cô cảm thấy khá hơn được chút nào không?”

Thần Tuyết Nhu không nói lời nào, chỉ bình tĩnh nhìn đến dung nhan thanh lệ ở trước mắt, nàng vốn cho rằng cô ta sớm đã chết rồi, vậy mà lại rõ ràng xuất hiện trước mặt nàng, thậm chí còn gả cho Sở Lăng Yên thêm một lần nữa, đoạt đi ngôi vị vương phi vốn thuộc về nàng, lừa ghen trong nháy mắt dâng lên cuộn cuộn, quát lớn như người bị mắc bệnh tâm thần, “Vi sao ngươi vẫn chưa chết hả! Vi sao ngươi lại quay về tranh đoạt chàng với ta!”

“Ta...” Bộ Phi Ngừ cũng không biết nói lời gì, chỉ đành bối rối đứng yên tại chỗ.

“Vị trí vương phi này vốn chính là của ta, một năm trước, ngươi đã đoạt đi một lần, vậy mà bây giờ ngươi lại muốn đoạt lấy nó lần nữa sao, vì sao! Vì sao hả!” Thần Tuyết Nhu gần như điên loạn hét toáng lên, trong mắt đã đầy nước mắt, thân thể mảnh mai vì tức giận mà không ngừng run rẩy.

Bộ Phi Ngừ hơi nhú mảy, sắc mặt bình tĩnh nhìn vị nữ tử đang kích động, trong lòng dấy lên một chút thương cảm và xót xa, nàng quyết tâm phải rời đi, nếu được, sau này nàng cũng không muốn quay lại đây, cũng không muốn với người khác phải sống một cuộc sống tranh đoạt tình cảm này.

“Cô yên tâm, ta sẽ rời đi.” Bộ Phi Ngừ thở nhẹ một hơi dài, xoay người rời khỏi gian phòng.

Tiểu Sái và Tiểu Nhã nhìn thấy Bộ Phi Ngừ đi ra, lập tức nghênh đón, phúc thân hành lễ, “Vương phi.”

Bộ Phi Ngừ nhìn thoáng qua các nàng, “Ta hơi mệt, trở về thôi.”

“Vâng” Hai người nha hoàn nhu thuận đi sát sau lưng Bộ phi Ngừ, một đường trở về Lung Nguyệt Các.

Bạn đang đọc truyện *Thay Gả, Trốn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Trốn đi

Vàng trắng non mang hình lưỡi liềm treo lơ lửng trên vòm trời đen mờ mịt, mấy ngôi sao nhỏ lóe lên ánh sáng mờ nhạt, một bóng dáng màu tím bước chân nhanh nhẹn đi vào Lung Nguyệt các, gần đến trước cửa phòng, bước chân dần dần chậm lại.

“Tham kiến vương gia.” Tiểu Sái và Tiểu Nhã cúi người hành lễ.

“Hai người ra ngoài canh cửa đi.” Đẩy cửa bước vào, liền nhìn thấy Bộ Phi Ngừ đang cúi đầu dùng bữa, hần lắc đầu cười một tiếng, rồi nhẹ nhàng phân phó cho Tiểu Nhã và Tiểu Sái. Sau đó hần bước đến, ngồi xuống cạnh nàng, không nói gì, cũng không làm gì, chỉ lặng lặng nhìn nàng mà thôi.

Bộ Phi Ngừ cảm thấy đang có một ánh mắt cứ nhìn mình chằm chằm, nàng chịu không nổi liền nhú mảy, đặt chén đĩa ở trên tay xuống, ngẩng đầu lên nhìn, tức giận nói, “Vương gia, vì sao ngài không ăn cơm đi, mà cứ nhìn ta chằm chằm để làm gì hả?”

“Bởi vì nhìn hoài cũng không thấy đủ.” Sở Lăng Yên thông thả trả lời, một tay nâng cầm nàng lên, mặt mày ánh lên nét vui vẻ khó hiểu, “Hay là nàng với ta tán gẫu một chút đi.”

Bộ Phi Ngừ ngẩn người, mặt không thay đổi, trả lời một câu ngắn gọn, “Ta không rảnh.” Rồi lại cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

“À, tiếc thật.” Sở Lăng Yên lắc lắc đầu ra vẻ tiếc nuối, lấy cùi chỏ đẩy tay Bộ Phi Ngừ, tiếp tục gây khó dễ, “Nàng chỉ biết ăn một mình, không gấp thức ăn cho ta sao?”

“Bản thân ngài không biết gấp sao?” Bộ Phi Ngừ trả lời qua loa, rồi lấy đĩa gấp lung tung các món ăn bỏ vào trong chén của Sở Lăng Yên, thuận miệng nói, “Được rồi đó, ngài ăn đi.”

Sở Lăng Yên quay đầu, nhìn thoáng qua đồng thức ăn hỗn loạn nằm ở trong chén, nhú mảy, trong mắt ánh lên tia rồi rầm, chỉ biết bất đắc dĩ cười một cái, nhưng vẫn chưa động đũa, “Haizz, thật là không có điểm nào mang bộ dáng thực nữ cả.”

“Vương gia kén cá chọn canh như vậy, có phải là đang lo lắng ta hạ độc chăng?” Âm thanh nàng có vẻ không vui, trên thực tế là nàng không nén được cơn tức giận, nếu như Sở Lăng Yên cứ nói mà không ăn, thì làm sao nàng có thể áp dụng được kế hoạch tiếp theo chứ.

“Dù có độc, ta cũng sẽ cam tâm tình nguyện.” Sở Lăng Yên cười một tiếng, rốt cục cũng đã chịu cầm lấy đôi đũa, rất ngoan ngoãn bắt đầu ăn cơm rồi.

Thần sắc Bộ Phi Ngừ có chút ngạc nhiên, nhưng cũng không nói gì thêm, tiếp tục cúi đầu ăn cơm, lâu lâu lại len lén nhìn nhất cử nhất động của Sở Lăng Yên, tất cả thức ăn ở trên bàn đã được nàng cho thêm thuốc mê vào, trước khi ăn nàng đã uống giải được, tất nhiên sẽ không xảy ra việc gì cả, chẳng qua nàng cảm thấy làm vậy thì có hơi trơ trên mặt một chút, nhưng mà gây ông đập lưng ông thôi.

Không ngoài dự liệu, sau khi ăn được vài miếng, Sở Lăng Yên đã ngục xuống bàn, trong lòng nàng mừng thầm, vội vàng đặt chén đĩa trong tay xuống, vẫn chưa an tâm lắm, nhẹ dùng tay quơ qua quơ lại, nhỏ giọng kêu, “Sở Lăng Yên... Sở Lăng Yên...”

Thấy Sở Lăng Yên không phản ứng lại, lúc này nàng mới yên tâm, đứng dậy, mang hân đỡ về giường nằm xuống, xoay người đi đến bàn trang điểm, mở ngăn kéo lấy ra một cái bình màu trắng bằng sứ, đây là phấn hoa dịch dung mà một năm trước nàng chưa kịp mang đi, hiện giờ, không ngờ rằng nó lại có tác dụng lớn đến như vậy đó.

Lấy ra bút mi, phác họa kĩ càng, mày kiếm bay xéo, sóng mũi cao thẳng, làn môi mỏng màu sắc nhạt như nước, không quá thời gian nửa ly trà, ở trước gương đồng đã xuất hiện một khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân, lại quần lên mái tóc đen dài, cắm thêm kim quan cố định tóc.

Mọi thứ đã sẵn sàng, chỉ còn bộ trang phục của nam nhân mà thôi, Bộ Phi Ngừ đứng dậy, nhìn chung quanh phòng, ánh mắt đặt ngay người nam tử đang nằm yên trên giường, lác đàu bắt đầu cười một tiếng, đi đến bên giường, dè dặt gỡ xuống đai lưng của Sở Lăng Yên, trong lúc vô tình, hai tay liền chạm vào bờ ngực ấm áp của vị nam tử, trên má nàng ẩn hiện lên nét ửng hồng, khẽ cắn răng, mau chóng đem cảm phục màu tím thào xuống, rồi lại nhanh chóng mặc lên thân mình.

Xoay người chuẩn bị rời đi, kim lòng không được mà quay đầu nhìn lại, vị nam tử nằm trên giường tựa như đang ngủ, thần sắc yên tĩnh an tường, hàng lông mi thật dài, ánh nền nhàn nhạt chiếu lên khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân của vị nam tử, hơi thở nhu hòa mà ấm áp.

Bất tri bất giác nàng từ từ đi về phía trước, vờn ra ngón tay thon dài, mon trón hàng mày xinh đẹp của hân, nhẹ nhàng đặt lên trán hân một nụ hôn, trong đôi mắt xinh đẹp ánh lên tia quyến luyến khó rời, “Thật xin lỗi.”

Bộ Phi Ngừ xoay người, hít một hơi thật sâu, từ từ bình ổn lại tâm tình, cất bước đi ra, tiện tay khép lại cánh cửa phòng.

“Vương gia.” Hai nha hoàn canh giữ cửa nhìn thấy liền cúi người hành lễ.

“Thân thể vương phi không tốt, đã đi ngủ, các người đừng vào trong quấy rầy.” Bộ Phi Ngừ bắt chước bộ dáng và âm thanh nhàn nhạt của Sở Lăng Yên, phân phó mệnh lệnh.

“Vâng” Tiểu Sái và Tiểu Nhã gật đầu đáp, cũng không nhìn ra bất thường gì.

Bộ Phi Ngừ từng bước đi ra khỏi Lung Nguyệt Các, âm thầm quan sát xem thử bốn gã áo đen, nhưng không thấy xuất hiện, nàng biết, kế hoạch dịch dung đã thành công. Từ bộ dáng, đến âm thanh nàng đều bắt chước cũng không tệ lắm, hơn nữa, bóng đêm dày đặc, khó mà phân biệt được.

Trước tiên cần phải đi đến chuồng ngựa để trộm một con, rồi sẽ cao chạy xa bay khỏi Tuyên vương phủ, nàng đã đánh thuốc mê cho Sở Lăng Yên ngủ đúng một ngày một đêm rồi, cho nên, sẽ không ai phát hiện ra nàng, và nàng sẽ có đủ thời gian đi về Thiên Ảnh các, ha ha.

Trắng sáng, sao thưa, gió đêm mang theo mùi hương của hoa nhàn nhạt thoảng qua, Bộ Phi Ngừ đi xuyên qua đình viện* (sân nhà), suốt cả đường đi không một trở ngại nào.

“Lăng Yên.” Từ phía sau nàng vang lên một giọng nói êm ái.

Bộ Phi Ngừ đành phải dừng bước, quay đầu, liền nhìn thấy một nữ tử váy trắng đang bước đến phía nàng.

“Bánh bông lan...” (Câu chửi thề đáng yêu của tỷ đây mà), Bộ Phi Ngừ nhú nhú mày, tựa như đang nhìn thấy ôn thần*(Kẻ hung ác, gieo tai họa cho người), xoay người dứt khoát rời đi.

“Lăng Yên, chàng đừng đi!” Thần Tuyết Nhu chạy lên phía trước, từ phía sau ôm lấy người của Bộ Phi Ngừ.

“Ta...” Cả người Bộ Phi Ngừ liền đông cứng lại, sững sờ, hai chân tựa như không nhúc nhích được, khăn trương đến độ lòng bàn tay đã chảy đầy cả mồ hôi.

“Lăng Yên, ta vẫn luôn yêu chàng, vì sao chàng lại trốn tránh ta?” Thần Tuyết Nhu sít sao tựa đầu trên lưng Bộ Phi Ngừ, cảm xúc đè nén đã lâu thoát cái được giải phóng ra ngoài, âm thanh kèm theo tiếng khóc nức nở, “Lăng Yên, ta biết chàng thích vương phi tỷ tỷ, ta sẽ không để ý đâu, tav chỉ hy vọng, chàng có thể dành một phần ít ỏi trong tim chàng yêu ta được không, có thể cho ta đến gần chàng một chút được không.”

Bộ Phi Ngừ không dám nhúc nhích, chỉ đành tùy tiện để cho vị nữ tử ôm mình, bên tai không ngừng truyền đến tiếng khóc nức nở của vị nữ tử ấy, trong lúc nhất thời, đầu óc cũng suy nghĩ phức tạp và hỗn loạn, đã mấy lần, trong lúc Thần Tuyết Nhu té xỉu, nàng đều nhìn thấy bộ dáng lo lắng và khăn trương của Sở Lăng Yên, thậm chí, hân đi biên quan đánh trận đều mang theo Thần Tuyết Nhu đi cùng, và cũng vì nàng ấy mà phân phát thị thiếp ra khỏi phủ, qua những hành động này không phải đã nói lên Sở Lăng Yên rất sùng ái Thần Tuyết Nhu sao? Nhưng vì sao hôm nay Thần Tuyết Nhu lại van cầu Sở Lăng Yên yêu cô ấy chứ? Rốt cuộc, giữa bọn họ là như thế nào đây?

Bộ Phi Ngừ nghĩ mãi cũng không thông, lác đàu, trước hết cứ giải quyết vấn đề phiên toái này cho xong đã, về phần những cái khác cũng đều không liên quan đến nàng, chuyện phong hoa tuyết nguyệt của Thần Tuyết Nhu và Sở Lăng Yên trong lúc đó phát sinh điều gì nàng cũng không muốn biết, cũng không muốn hiểu rõ.

“Lăng Yên, ta nhớ chàng, đêm nay, chàng hãy ngủ cùng ta, có được không?” Thần Tuyết Nhu âm thanh ni non thủ thi, đôi mắt đầm lệ, bộ dáng yếu ớt khiến người ta nhìn đến cũng phải mềm lòng.

Bộ Phi Ngừ xoay người, cố nặng ra một nụ cười ấm áp, tận lực tạo ra âm thanh bình thản nói, “Tuyết Nhu, bên ngoài gió lớn, ta đưa nàng trở về Tuyết Tiếc các nha.”

Trong phòng, ánh nến tỏa ra ánh sáng mờ nhạt, không khí mập mờ nhẹ nhàng lưu chuyển.

“Lăng Yên, đêm nay chàng có thể ở lại không?” Thần Tuyết Nhu ngồi ở trên giường, nhìn bóng lưng màu tím sẫm, trên khuôn mặt tái nhợt ánh lên tia ửng hồng, thái độ then thừng được hiển thị rõ trên khuôn mặt của cô gái, “Kể từ khi thành thân cho đến nay, chúng ta cũng chưa từng làm tròn bổn phận làm con thừa tự* (nối dõi dòng họ để tiếp tục việc thờ cúng tổ tiên), ta...Ta muốn sinh cho nàng một đứa con.”

Bộ Phi Ngừ giật mình kinh ngạc, gò má đã đỏ bừng bừng, hai vai khẽ run, cứng ngắc xoay người lại, đi đến bên cạnh Thần Tuyết Nhu, thật gian nan mới có thể nói ra một câu, “Tuyết Nhu, trước hết, nàng hãy nhắm mắt lại, được chứ?”

“Vâng.” Thần Tuyết Nhu nhẹ gõ đầu, rồi nhắm mắt lại, cúi đầu ngượng ngùng, nhưng tay vẫn rất khấn trương nắm chặt ống tay áo.

Nhân cơ hội, Bộ Phi Ngừ lấy ra một quả kim châm ở trong tay áo, cẩn trọng đâm vào huyệt ngù của Thần Tuyết Nhu.

Nhìn vị nữ tử đã mê man, lúc này Bộ Phi Ngừ mới thở phào nhẹ nhõm, kéo qua chăn gấm, đắp lên cho Thần Tuyết Nhu, sau đó, nhanh chóng xoay người rời khỏi Tuyết tức các.

Trong đêm, trăng sáng treo cao, ánh sáng màu bạc của ánh trăng rơi vãi trên nền đất, gió đêm phất qua, mang theo không khí ẩm áp, cảnh dương ngọn liễu nhẹ nhàng đưa xào xạc, tạo ra những hình ảnh loang lổ đầy trên đất.

Bộ Phi Ngừ dắt theo chú ngựa trắng đi xuyên qua đình viện, bước về cửa lớn của Tuyên vương phủ, nàng chau mày, cúi đầu, tựa như đang suy nghĩ chuyện gì đó, mỗi bước đi đều rất chậm, rất chậm, đêm mát im ắng, trời đầy sao, ngoại trừ tiếng ve kêu rất nhỏ, chỉ còn lại tiếng bước chân của vó ngựa.

Đột nhiên bạch mã hí lên một tiếng thật dài, có làm như thế nào con ngựa cũng không chịu đi về phía trước, lúc này, Bộ Phi Ngừ mới hồi phục lại tinh thần, ngẩng đầu lên, thì đã nhìn thấy có một vị nam tử đang tựa lưng vào cánh cửa lớn, khoe miệng kéo ra một nụ cười mà người ta không đoán được, tư thái tao nhã, tựa như mới vừa từ bên ngoài tản bộ đi về.

Bộ Phi Ngừ ngẩng tò te, còn tưởng rằng mình bị hoa mắt, nhìn lại lần nữa, đôi mắt vô cùng ngạc nhiên, một câu nói ra cũng không thể thành lời. “Ngài... Không phải ngài đây...”

Sở Lăng Yên bước về phía trước, đưa tay捏 vào mũi nàng một cái, cười có như không nói, “Giờ này ta phải mê man, ngủ một giấc đến sáng, có đúng không?”

“Ngài...” Bộ Phi Ngừ nhíu nhíu mày, trong lòng khó hiểu, nhất định là do Bạch Vân Phi bán đứng nàng rồi, ngoại trừ khả năng này không còn khả năng nào cả.

Sở Lăng Yên tinh tế nhìn khuôn mặt giống mình như đúc ở trước mặt, nhin không được liền nhíu mày, ban đầu hẳn giả bộ bất tỉnh, chẳng qua chỉ muốn nhìn xem nàng có biện pháp nào để mà trốn đi, hẳn không những an bài bốn vị các chủ của Yên Vũ lâu ở Lung Nguyệt các, mà còn phân bố rất nhiều mật thám ở trong vương phủ, dù có võ công cao cường, cũng chưa chắc là trốn được, huống chi một người đã bị phong bế nội lực như nàng đây?

Hắn không ngờ nàng lại dịch dung ra bộ dáng của hắn, làm cho Thự Vi và những người khác cũng không đoán ra được, mà hắn cũng phải thừa nhận rằng chiêu này của nàng quả cao siêu, ra khỏi vương phủ mà không cần tốn phí sức nào.

Trong gang tấc lại thất bại lần nữa, khiến Bộ Phi Ngừ cảm thấy vô cùng thất vọng, cúi đầu ảo não, khẽ cắn môi mòng, tựa như đứa trẻ làm sai bị bắt vậy, bộ dáng mang theo vài phần hoạt bác đáng yêu, khiến Sở Lăng Yên kim lòng không được mà cúi người bồng nàng lên.

Chợt cảm thấy thân thể mình nhẹ bồng, nàng liền giật mình, hô to, “Ngài làm gì vậy? Mau thả ta xuống đi!”

Sở Lăng Yên nhìn chăm chú vào vị nữ tử đang được hắn ôm ở trong ngực, ánh mắt trầm trầm xẹt qua tia ngọt ngào, “Nếu đã không từ bỏ được, tại sao nàng phải đi?”

Bộ Phi Ngừ hất mặt qua chỗ khác, lập tức phản bác, “Nói vậy, làm sao ta lại không bỏ được hử?”

“Nói hay!” Sở Lăng Yên khép mi, cười cười, đôi mắt xẹt qua tia đùa giỡn, “Vậy ai mới vừa rồi còn len lén hôn ta hả? Còn nữa, ai đem y phục của ta cởi xuống, nếu đã như vậy, chẳng phải chúng ta nên đem việc còn sót lại làm luôn cho xong?”

“Ngài ngâm miệng lại cho ta!” Bộ Phi Ngừ đỏ ửng cả mặt, then thừng đến độ muốn chui xuống đất, vội vàng che lỗ tai lại, nói, “Đồ vô lại! Vô lại!”

“Ta vô lại, là do nàng cả thôi! Đòi này, nàng cũng đừng nghĩ thoát khỏi ta!” Sở Lăng Yên cười to, gạt đầu, rồi ôm Bộ Phi Ngừ một đường đi trở về Lung Nguyệt các, sau lưng là ánh trăng sáng kéo ra bóng lưng thật dài của hai người.

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Gian nan lựa chọn

Mặt trời lặn, nghiêng bóng ở chân trời, ánh nắng chiều tà xếp thành làn sóng đôi chiếu sáng cả một vùng, dư âm ánh nắng vàng kim lẳng lẳng trút xuống từ từ, rơi vào góc nhỏ của Lung Nguyệt các, gần Hoa Tử Đằng được ánh trời chiều chiếu rọi, càng tăng thêm vẻ đẹp màu vàng nhạt ánh kim của hoa Tử Đằng, nhìn trông vô cùng xinh đẹp và trắng lẹ.

Thân mình Bộ Phi Ngừ dựa vào song cửa sổ, một tay cố định đầu, ngắm nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, nhân nhạ thờ dài, nàng bị bắt ở Tuyên vương phủ đã được vài ngày, vì mục đích trốn chạy, đã dùng nhiều cách cũng không thể thoát được, còn khiến Sở Lăng Yên trông chừng nàng càng nghiêm ngặt, bây giờ, ngoại trừ được phép đi lại trong Lung Nguyệt các ra, cũng không thể đi đâu được, hoàn toàn mất đi những tin tức với bên ngoài, cũng không biết Thiên Ảnh các giờ đã ra sao, càng không biết Hoa Mộng Dao có phải người đi tìm nàng khắp nơi hay không nữa?

Trong lúc còn đang suy tư nghĩ ngợi, chợt có một bóng dáng màu đen từ cửa sổ bay vào, một âm thanh quen thuộc lập tức vang lên từ phía sau, “Phi Ngừ.”

Bộ Phi Ngừ quay đầu, bước nhanh về phía trước, vô cùng ngạc nhiên, “Sư huynh? Là huynh sao?”

Hàn Nhựt Thủy hỏi vặn lại, “Muội đột nhiên mất tích đã mấy ngày qua, ta làm sao có thể không đi tìm muội đây?”

“Phải rồi, tại sao huynh biết ta ở đây?” Bộ Phi Ngừ có chút khó hiểu, từ khi bị Sở Lăng Yên bắt đi, các tin tức về nàng đều bị hấn phong tỏa, dù chỉ là một con ruồi cũng không thể lọt qua nổi, làm sao Hàn Nhựt Thủy có thể biết được nàng đang ở nơi này chứ.

Hàn Nhựt Thủy chỉ biết lắc đầu cười một tiếng, giải thích, “Ngày muội mất tích, lại đúng ngày tuyên vương phủ cử hành đại hôn, cho nên ta liền nghĩ đến đây thử vận, lại không ngờ gặp được muội, chứng minh vận khí ta không hề tệ lắm!”

“Vậy sư phụ có biết chuyện muội bị mất tích không?” Bộ Phi Ngừ có chút lo lắng, sư phụ chính là nỗi lo lắng duy nhất của nàng.

“Sư phụ...” Hàn Nhựt Thủy nhú mày, do dự một lát, rồi lại nói, “Bệnh cũ của sư phụ lại tái phát, cho nên vào mấy ngày hôm trước đã bế quan nghỉ ngơi.”

“Sao! Vì sao lại tái phát nữa rồi...” Trong lòng lo lắng không thôi, Bộ Phi Ngừ hận không thể lập tức bay đến cạnh sư phụ, nàng muốn nhìn thấy sư phụ hiện giờ rốt cục đã ra sao.

“Muội cũng đừng lo lắng, có Mạn Nghiêu ở cạnh bên chăm sóc cho sư phụ, bệnh tình của sư phụ cũng không đáng lo ngại.” Hàn Nhựt Thủy trấn an nàng, “Trước hết chúng ta mau rời khỏi đây, nha đầu Hoa Mộng Dao và những người ở Thiên Ảnh các đang chờ muội, mấy ngày nay nha đầu đó cũng rất lo lắng cho muội.”

“Uhm” Bộ Phi Ngừ gật đầu, trong lòng có chút không vui, để mặc Hàn Nhựt Thủy kéo đi, vừa ra khỏi phòng, liền có bốn bóng dáng màu đen chặn đường bọn họ, “Mau thả vương phi ra, nếu không đừng trách bọn ta không khách khí.”

“Vậy cứ thử xem”. Hàn Nhựt Thủy lạnh lùng, rút ra Hàn Ảnh kiếm, không nói hai lời, trực tiếp đánh nhau với bốn gã áo đen.

Lúc này, Bộ Phi Ngừ mới chợt nhớ ra trong viện còn có người đang âm thầm canh gác, vừa rồi chỉ mãi lo lắng cho sư phụ, nên quên nhắc nhở sư huynh, bây giờ nói với sư huynh giúp nàng gỡ bỏ huyết đạo cũng không kịp rồi, nàng đành tạm lùi sang một bên mà nhìn.

Bốn tên áo đen quả không hổ danh là các chủ của Yên Vũ lâu, cả bốn người phối hợp rất ưng ý, chiêu thức đánh kiếm không hề có sơ hở, lại mang theo khí thế thanh khiết trời ban, chỉ là, đánh nhau được một lát thì Hàn Nhựt Thủy đã vào thế bị động rồi, vẫn may bọn họ không xem Hàn Nhựt Thủy là đối thủ, cho nên chỉ nghĩ đánh lui hấn mà thôi, điều này làm Bộ Phi Ngừ thoáng an tâm được chút ít, nhưng không thể để bọn họ mãi đánh nhau như thế được, nhất định phải mau chóng nghĩ ra kế thoát thân, rời khỏi đây thôi.

Trong lúc đang nghĩ ngợi, lại một âm thanh du dương chợt truyền đến, “Không ngờ Thủy công tử lại là Hàn Ảnh Ấm Cung đại danh thiên hạ!”

Bộ Phi Ngừ ngạc nhiên quay đầu lại, nhìn thấy Sở Lăng Yên đang chấp tay đi đến, trên khuôn mặt tuấn mỹ đã nổi lên tia ám trầm, giữa hai hàng lông mày tựa như còn có chút băng sương nhân nhạ.

Ánh mắt hấn bình tĩnh nhìn thẳng vị nữ tử áo trắng đang đứng ở cách đó không xa, trong đôi mắt là ánh nhìn lãnh liệt tựa như tuyết son ngàn năm, lại tựa như có một loại tức giận và thất vọng mà người khác không dễ dàng nhận ra được, “Nàng thật sự muốn đi với hấn sao?”

Bộ Phi Ngừ nhìn về phía Hàn Nhựt Thủy đang đánh nhau, tay nắm chặt thành quyền, trong lòng giãy dụa liên hồi, rốt cục cũng đành phải nói ra, “Sở Lăng Yên, ngài thả ta đi đi!”

Không ngờ, cuối cùng nàng vẫn chọn người khác thay vì hấn.

Trong mắt Sở Lăng Yên lờ mờ không cách nào kiềm chế được mà bộc phát, khóe miệng ánh lên nụ cười lạnh lùng, ánh mắt nhìn về phía năm người đang đánh nhau chưa phân thắng bại, âm thanh lãnh liệt vang lên, “Các ngươi tránh ra, tự bản vương tiếp!”

Bộ Phi Ngừ luống cuống, trong lòng lo lắng không yên, “Sở Lăng Yên, ngài định làm gì!”

Sở Lăng Yên không hề để tâm đến, mặt đã đen thui, nhanh chóng đoạt lấy kiếm của Thư vị, tung người nhảy lên, đánh nhau trực tiếp với Hàn Nhượng Thủy, thân hình trắng kiện như chim ưng, kiếm ở trong tay tựa như nước chảy mây bay biến ảo khôn lường.

Trái tim của Bộ Phi Ngừ dường như thất lại, mỗi một sợi dây thần kinh ở trên người đều căng ra chỉ để theo dõi nhất cử nhất động của hai người đang đánh nhau không ngừng ở trên không, mỗi chiêu thức mà Sở Lăng Yên phát ra đều chưa từng hạ thủ lưu tình, nếu cứ tiếp tục như vậy hoài, chỉ sợ Hàn Nhượng Thủy không thể chống đỡ nổi thêm được nữa.

Sở Lăng Yên liếc nhìn Bộ Phi Ngừ, phát hiện toàn bộ tâm tư của nàng đều đặt lên người Hàn Nhượng Thủy, nổi tức giận được tích lũy ở tận đáy lòng không thể kìm chế lại tăng thêm mấy phần, con tức giận lập tức trở thành núi lửa bộc phát ra ngoài, chuyển động tay, trường kiếm trong tay lập tức như thiên quân vạn mã lưu loát đâm nhanh tới Hàn Nhượng Thủy.

“Sur huynh cẩn thận!” Bộ Phi Ngừ kinh hãi thét lên một tiếng, nếu chiêu kiếm này thật sự đâm vào người Hàn Nhượng Thủy, e rằng sẽ lãnh ít dữ nhiều, không kịp nghĩ nhiều, nàng lập tức xông tới.

Trước mắt đột nhiên xuất hiện một bóng dáng trắng lướt qua, khiến Sở Lăng Yên kinh hãi, lập tức thu hồi nội lực, đẩy lệch đường kiếm, nhưng vẫn không kịp, trường kiếm mang theo kiếm khí khổng lồ lao nhanh qua bên cánh tay Bộ Phi Ngừ, trong nháy mắt cả cánh tay đã tràn đầy máu.

“Phi Ngừ!” Hàn Nhượng Thủy và Sở Lăng Yên đồng loạt hét to.

Phía dưới cánh tay dâng lên từng trận đau nhức, Bộ Phi Ngừ kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể xoay tròn, lập tức ngã nhào trên nền đất, mặc dù đã lấy tay bưng kín miệng vết thương, nhưng máu vẫn không ngừng tràn ra bên ngoài, chỉ trong chớp lát, ống tay áo màu trắng đã bị nhuộm thành màu đỏ tươi lan đầy một mảng.

“Nàng điên rồi sao!” Sở Lăng Yên tức giận, bỏ kiếm chạy tới, ôm lấy người nữ tử váy trắng đang ngã nhào trên đất, đưa tay bắm chặt huyết đạo, để ngăn cản máu từ vết thương tràn ra.

Bộ Phi Ngừ đau đớn, hàng mày nhíu chặt lại, ngón tay thon dài như ngọc đã dính đầy máu, nhưng nàng vẫn cố gắng nắm chặt ống tay áo của Sở Lăng Yên, từ trong miệng khó khăn rít ra từng chữ một, “Đừng làm khó dễ sư huynh, van cầu ngài!”

Đến lúc này nàng vẫn còn lo lắng cho người khác, Sở Lăng Yên áp chế con tức giận trong lòng, vẻ mặt âm trầm, cắn răng cười khổ, “Được, ta nghe theo nàng.”

Lúc này nàng mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng cơn đau khiến nàng nói không ra lời, trên trán đã đầy mồ hôi.

Trái tim của Sở Lăng Yên đau đớn đến tan nát, cũng không muốn truy cứu nữa, hần vội ôm lấy nàng, xoay người đi thẳng vào phòng.

Ngoài sân, Hàn Nhượng Thủy không an tâm, muốn bước theo vào, nhưng lại bị bốn tên nam tử áo đen ngăn lại, Thư vị đi ra, giọng nói mang theo vài phần chân thành, “Hàn Ảnh các chủ mời trở về, có vương gia ở đây, vương phi sẽ không xảy ra việc gì cả, nếu như ngài cứ cố chấp mà đi vào, sẽ chỉ làm mọi chuyện càng ngày càng tệ mà thôi.”

Hàn Nhượng Thủy cúi đầu suy ngẫm, bây giờ cũng không thể làm gì cả, dù trong lòng không muốn để Bộ Phi Ngừ ở lại nơi này, nhưng giờ chỉ có thể rời đi trước, rồi lại tính tiếp vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Nàng phủ quyết.

Thư vị đặt các loại thuốc và dây băng bó vết thương xuống bàn, rồi dò hỏi, “Lâu chủ, có nên mời tà y ở Bạch Vân Dược trang đến không?”

“Không cần.” Sở Lăng Yên thản nhiên nói, giọng nói lạnh như băng giọng không chứa chút nhiệt độ nào, “Người đi xuống trước đi.”

“Có đúng là ngài...” Thư vị nhíu mày, nhìn thoáng qua vị nữ tử áo trắng đang nằm trên giường, nhưng cũng không nói gì, chỉ nhìn một lát rồi xoay người đi xuống.

Sở Lăng Yên một lời cũng không nói, dùng tay xé ra một bên ống tay áo của Bộ Phi Ngừ, máu tươi đã tràn đầy cánh tay, một đường kiếm thật dài lộ hẳn ra bên ngoài, da thịt cũng đã bong tróc, màu máu đỏ thẫm khiến người nhìn thấy cũng phải giật mình, trong lúc nhất thời hần cũng không biết phải làm như thế nào nữa.

“Uhm.” Bộ Phi Ngừ hừ nhẹ một tiếng, cầm lấy một cây kim đã được tẩm thuốc, cắn răng nhịn đau nói, “Ta... để ta tự làm là được.”

“Đưa thuốc cho ta!” Sở Lăng Yên quát khế, trong lời nói còn hàm chứa con tức giận, lạnh lùng đưa tay kéo tay của Bộ Phi Ngừ, cố chấp bá đạo lấy cho bằng được cây kim trên tay nàng.

“Á.” Bộ Phi Ngừ rất không tình nguyện đưa cây kim có tẩm thuốc tới cho Sở Lăng Yên, nhện không nổi nhũu chặt hàng mày, rõ ràng là hấn đâm nằng đến bị thương, nhưng hấn dựa vào gì để tức giận với nằng chứ?

Sở Lăng Yên nghiêm mặt, đón lấy kim tiêm, nghiêng đầu sang bên, bắt đầu tập trung rửa sạch vết thương cho Bộ Phi Ngừ, bởi vì sợ làm nằng đau, nên động tác mang theo chút vụng về.

Ở cạnh bên, Bộ Phi Ngừ cẩn trọng đánh giá Sở Lăng Yên, đôi hàng mày xinh đẹp sít sao nhíu lại, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, từng động tác, từng vết đâm vào cũng rất chậm, hô hấp nhẹ nhàng gần trong gang tấc, thật khiến nằng lo lắng mà thất thần, thậm chí đến cả cảm giác đau nhức ở cánh tay cũng đã giảm đi không ít.

Mất nửa ngày, Sở Lăng Yên mới xử lý xong vết thương cho nằng, rồi sau đó cầm lấy kim tiêm bôi thuốc lên giúp nằng. Có thể là do bột thuốc mới vừa chạm vào vết thương, đã mang đến cơn đau nhức khó tả, Bộ Phi Ngừ cố nén cơn đau, không dám phát ra tiếng vang nào, trên bờ trán trắng nõn đã rịn đầy mồ hôi.

Sở Lăng Yên nhìn thấy cũng không nói lời nào, trong lòng thì đau đớn và sầu não, vừa trát thuốc lên vết thương vừa không ngừng thổi hơi vào đó. Mục đích là để giảm bớt đau đớn cho Bộ Phi Ngừ.

Sau khi đã trát hết thuốc, Sở Lăng Yên bắt đầu dùng băng gạc che lại miệng vết thương, băng bó rất kỹ lưỡng, rồi ngẩng đầu nhìn thẳng vào Bộ Phi Ngừ, rốt cục cũng đã mở miệng hỏi ra, “Nằng thà mất đi sinh mệnh của mình để đỡ thay kiếm cho hấn sao, người trong lòng nằng... Là hấn, đúng không?”

Câu hỏi này liên tục ở trong lòng hấn, nó như mắc nghen ở giữa yết hầu vậy, mỗi lần nhớ đến việc nằng cùng tên kia nói chuyện cười nói không cần câu nệ, rồi lại cùng tên kia đi hồ ngắm hoa đăng, rồi vì tên đó mà xả thân đỡ kiếm, hấn rất ghen tị, ghen tị đến phát điên, hấn muốn biết sự thật nằng và tên kia rốt cuộc có quan hệ như thế nào, nhưng rồi lại rất sợ khi biết rõ sự thật tàn nhẫn ấy.

Bộ Phi Ngừ ngẩn người, cúi đầu xuống, trong đầu không ngừng vang lên một lời nhắc nhở, đây là cơ hội của nằng, là cơ hội để cho Sở Lăng Yên phải buông tay.

Chi cần nghĩ đến tình cảnh vừa rồi, trong lòng nằng vẫn còn rất sợ, bất luận là sư huynh hay là Sở Lăng Yên, nằng đều không muốn nhìn thấy hai người bọn họ bị tổn thương, cũng không muốn lại phát sinh thêm những tình huống tương tự như vậy nữa. Huống chi, sư phụ giờ đang bệnh nặng, nằng nhất định phải trở về.

“Cần suy tính lâu như thế sao? “ Sắc mặt Sở Lăng Yên có chút khó chịu, “ Câu hỏi này rất khó trả lời sao?”

Dường như đã đặt hết quyết tâm, Bộ Phi Ngừ liền ngẩng đầu lên, ánh mắt thanh liêt nhìn thẳng vào Sở Lăng Yên, thần sắc vô cùng bình tĩnh, từng câu từng chữ khẳng định trả lời không chút sợ hãi, “Đúng, ta thích sư huynh.”

Trong lòng Sở Lăng Yên chợt trầm xuống, câu trả lời này rõ ràng rất tàn nhẫn, làm cho tim hấn phải rí máu, đau đến độ khiến cả người phải run rẩy.

“Một năm trước, ở rừng hoa đào, nằng đã từng nói, nằng yêu ta, đó cũng là gạt ta sao?” Hấn không cam lòng, hấn muốn cố gắng chứng minh rằng nằng từng yêu hấn, hấn không muốn giữa hấn và nằng không tồn tại bất cứ chuyện nào, dù là chút ít, nhất định phải có.

Nghe âm thanh của hấn hơi run, Bộ Phi Ngừ khổ sở đến độ cũng không nói được lời nào, cúi đầu, hai mắt nhắm chặt lại đã đầy nước mắt, nhưng vẫn cố nén, không để nó rơi xuống, khi nằng ngẩng đầu lên lần nữa, trong đáy mắt là ánh sáng trong suốt, không chút lưu tình, “Sở Lăng Yên, ngài nghe cho rõ, một năm trước, ta dịch dung thay Mộc Yên Nhiên giả đi cũng vì nợ nằng ấy một ân tình, đó cũng chỉ là bắt đắc dĩ, sau khi ta giả vào Tuyên vương phủ, bất cứ vào lúc nào ta cũng tìm mọi cách lấy được tờ hưu thư để mà rời đi, cũng ngài phải sạch mọi quan hệ, còn về phần ở rừng hoa đào năm đó, là ta vốn lừa ngài, muốn mượn tay ngài để thoát khỏi Tuyên vương phủ, ha, lời nói của ngày hôm đó mà ngài cũng tin là thật sao? Cho nên, từ đầu đến cuối, ta không hề yêu ngài! Xin ngài từ đây về sau đừng dây dưa với ta nữa!”

“Đù rồi!” Sắc mặt Sở Lăng Yên trắng bệch, khóe miệng lộ ra vẻ sầu thảm, cười một tiếng thất vọng, trong mắt lại mang theo vẻ thê lương da diết, một lúc sau mới nói, “Hôm nay, rốt cuộc ta cũng hiểu ra, là do ta... Lừa mình dối người.”

Quả nhiên, chính hấn lừa mình dối người, hấn luôn tự cho rằng nằng yêu hấn, ha ha, buồn cười thật, không ngờ, lời nói dối năm đó lại giúp hấn vượt qua nỗi khổ sở, đau đớn cả ngày lẫn đêm trong suốt một năm ròng, hôm nay, nằng lại luôn miệng bác bỏ hết thảy mọi thứ, sự thật đã bày rõ ràng trước mắt hấn, hấn không thể không buông tay rồi.

“Chờ thương thế nằng tốt hơn, nếu nằng muốn rời khỏi, ta cũng sẽ không ngăn cản.” Hấn không còn sức lực, cố gắng nói ra, đứng dậy, đỡ lấy bức tường đi ra ngoài, thân hình thoạt có chút bất ổn, bóng lưng cô đơn mang theo vẻ thê lương, đau khổ, tựa như cây lá mùa thu dễ dàng bị gió cuốn đi, tịch mịch đến độ khiến người thấy cũng phải đau lòng.

Bộ Phi Ngừ ngẩng đầu lên, cánh môi khẽ nhúc nhích, âm thanh tựa như một làn gió nhẹ thoảng bay trong không khí, từ sớm bóng dáng của nam tử đó đã biến khỏi tầm mắt nằng, nhưng tim của nằng cứ như một hố băng thăm thẳm, đau đớn đến tận cùng, nỗi đau này không ngừng dâng trào, tựa thể toàn bộ thiên hạ này cũng không thể che lấp nỗi cơn đau ấy.

Nằng nhẹ nói, “Thực xin lỗi chàng.”

Ngay cả yêu nằng còn không dám nghĩ đến, nằng không có cách nào quên nỗi thời gian nằng đã từng bị giam cầm, cũng không cách nào đối mặt với phụ

mẫu ở dưới cửa tuyn, càng không thể đối mặt với ba trăm oan hồn của Bộ Văn Trang, đối mặt với ánh mắt thất vọng của sư phụ nàng lại càng không thể, cảm giác yêu này tựa như một loại bệnh khiến nàng đau đớn cùng cực, nó tựa như hố sâu thăm thẳm, vĩnh viễn cả cuộc đời nàng cũng không thoát khỏi nó.

Bộ Phi Ngừ chán nản dựa vào thành giường, nước mắt dề nén đã lâu, giờ đã tan chảy như mưa.

Đêm đã khuya, mơ hồ còn có từng trận sấm vang lên, sau vài tiếng sấm, thì đã nổi lên cơn mưa thu đầu mùa.

Tiếng mưa rót xuống hiên nhà, không ngừng vang bên tai nàng, trong lòng vốn đã phiền não, tiếng mưa rơi càng khiến nàng sầu thảm, một mình nằm trên giường, cứ trần trọc trở mình, làm cách nào cũng không thể chìm vào giấc ngủ, nàng dứt khoát đứng dậy, mặc lên người chiếc áo choàng, dạo bước đến cửa sổ, mưa bên ngoài càng trút càng lớn, trên bầu trời u ám như bức rèm che, cảnh vật bị sương mù bao phủ mờ ảo, giàn hoa Tử đằng cũng bị mưa đánh rơi đầy đất.

Chợt có một cơn gió lạnh ập đến, mang theo nước mưa bay vào cửa sổ, Bộ Phi Ngừ lập tức cảm nhận được một dòng khí lạnh lẽo, nàng nhin không được mà vô vô chiếc áo trên người, vẫn lạnh lẽo đứng đó.

Mưa suốt một đêm, nàng vẫn đứng đó suốt một đêm dài.

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Sách thuốc.

Mưa dần dần nhỏ lại, bầu trời vẫn u ám như trước, cành lá ở trước cửa sổ được nước mưa giữ sạch mà phát sáng, trong không khí ẩm ướt hương hoa Tử Đằng tràn ngập về tươi mát, cánh hoa màu tím nhạt còn thấm chút hơi nước bay xuống đầy đất.

Tiểu Thoa mang bữa sáng bước đến, gọi nhỏ một câu với vị nữ tử bạch y đang đứng cạnh cửa sổ, “Vương phi, đã đến lúc dùng bữa sáng.”

“Ta không muốn ăn, người mang đi đi.” Bộ Phi Ngừ tựa đầu vào song cửa sổ, nhàn nhạt nói.

“Việc này.....” Tiểu Thoa nhíu nhíu mày, mắt nhìn bóng dáng đơn bạc kia, kiếm lòng không được mà khuyên nhủ, “Vương phi, người nên ăn chút gì đi, trên người vẫn đang bị thương, tối hôm qua đã không ăn rồi, với lại cả đêm cũng không ngủ, nếu cứ tiếp tục như vậy, thân thể làm sao mà chịu nổi?”

“Ta không đói bụng.” Bộ Phi Ngừ vẫn như thế, nhàn nhạt đáp lời.

Tiểu Thoa đành chỉ biết thờ dài, không thể làm gì khác liền mang bữa sáng lui ra ngoài, vừa bước ra cửa thiếu chút nữa đã đâm vào vị nam tử thân vận hắc y đang đi đến, “Bạch công tử.”

“Người lui xuống trước đi, đưa cái này cho ta.” Bạch Vân Phi tiếp nhận bữa sáng còn nguyên chưa động đến từ trong tay Tiểu Thoa, cất bước đi vào.

Bộ Phi Ngừ cũng không xoay người lại, hai tròng mắt cứ nhìn ra phong cảnh trước cửa sổ, nàng chỉ nghe được mùi thuốc nhàn nhạt thì đã biết người đến là ai, chẳng qua, nàng không muốn quan tâm đến người đó mà thôi.

Trong lòng Bạch Vân Phi biết rõ nàng đang tức giận hấn, đặt bữa sáng trong tay xuống, chỉ đành cười một tiếng, “Ta vốn đang dự định ở trong Dược trang trốn vài ngày thanh tĩnh, vậy mà sáng sớm đã liền nghe nói, người bị thương thì bị thương đi, bệnh thì bệnh đi, thực không để cho người ta bớt lo một chút gì cả.”

Bộ Phi Ngừ vẫn không màng quan tâm đến, Bạch Vân Phi cũng không thèm để ý, ánh mắt liếc nhìn bữa sáng vẫn còn nguyên xi trên bàn chưa động đến, lời nói mang chút thờ ơ, “Người không chăm sóc tốt bản thân thì thôi đi, chi e, người kia cũng không an tâm để mà dưỡng thương kia.”

Đuôi lông mày nàng khẽ nhúc nhích, rốt cuộc cũng xoay người lại, thần sắc nghi ngờ nhìn Bạch Vân Phi, không hiểu vì sao lòng nàng lại nhói lên một nhịp.

Bạch Vân Phi đi đến cạnh bàn, tự mình ngồi xuống, “Có thể người biết thương thế của hấn không nhẹ mà.”

“Sao?” Bộ Phi Ngừ nhíu mày, hơi chút khó hiểu, Sở Lăng Yên bị thương? Làm sao có thể chứ, ngày hôm qua nàng nhìn hấn vẫn tốt mà.

Tựa như biết rõ Bộ Phi Ngừ đang nghi ngờ, Bạch Vân Phi chỉ cười thầm, chậm chậm bung lên tách trà, tao nhã thưởng một ngụm, rồi giảng giải, “Những người luyện võ như các người hấn là biết rất rõ, bất ngờ rút về nội lực, hiển nhiên sẽ nhận nội thương về phía mình, hấn không thổ huyết ngay tại đó đã là quá tốt rồi, vậy mà còn có thể liệu mình chống cự để giúp người băng bó miệng vết thương lâu đến như thế, ta thật sự khâm phục hấn rồi đó.”

Lúc này Bộ Phi Ngừ mới chợt hiểu ra, ngày hôm qua, lúc nàng thay Hàn Nhược Thủy đỡ một nhát kiếm kia, chẳng nhẽ hấn đã thu lại nội lực nên bản thân mới bị nội thương, trong lòng đột nhiên căng thẳng, vội hỏi, “Hiện giờ chàng ấy như thế nào?”

“Aizz...” Bạch Vân Phi cố ý thờ dài một hơi, buông tách trà trong tay xuống, cũng không trả lời, chẳng qua hần chỉ liên tục lắc đầu không ngừng nghỉ.

Bộ Phi Ngừ liền có chút luống cuống, bước nhanh về phía trước, “Rốt cục chàng ấy giờ ra sao rồi?”

“Khó nói quá...” Bạch Vân Phi cúi đầu, che giấu nụ cười vui vẻ của mình, “Đoán chừng qua nửa tháng hần cũng không xuống giường được, nếu như không điều dưỡng thật tốt, chỉ sợ về sau ngày càng trầm trọng thêm.”

“Không phải y thuật của huynh tốt lắm sao? Huynh nhất định sẽ có biện pháp mà!” Bộ Phi Ngừ túm chặt Bạch Vân Phi, đôi tay vô cùng kích động, vì không cẩn thận vết thương lại bị xé rách, máu đỏ thẩm lập tức lan ra bên ngoài, từng trận đau nhức tràn khắp toàn thân.

“Cẩn thận! Mau ngồi xuống đây, để ta nhìn xem vết thương của ngươi.” Bạch Vân Phi vội mang Bộ Phi Ngừ đỡ đến bên giường, mở hòm thuốc ra, lấy ra các loại dược trị thương thượng hạng.

“Rốt cuộc chàng ấy thế nào rồi?” Bộ Phi Ngừ nhất quyết không tha, lại hỏi, căn bản cũng không thèm để ý đến thương thế của nàng.

“Bệnh kia của hần chính là tâm bệnh, thuốc của ta cũng không có tác dụng.” Bạch Vân Phi cũng không ngẩng đầu trả lời, đôi tay rất thành thạo băng bó lại miệng vết thương cho Bộ Phi Ngừ, “Nếu ngươi đã lo lắng cho hần như thế, chỉ bằng đi qua đó nhìn hần một chút, nói không chừng tâm bệnh của hần sẽ tốt lên.”

Chợt nàng ý thức được gì đó, đáy mắt lóe qua tia hờn dỗi, “Bạch Vân Phi, huynh dám trêu ta!”

“Ta nào có trêu ngươi, hần bị thương là thật, chẳng qua ta mang bệnh tình của hần nói cho nghiêm trọng tí xíu thôi.” Bạch Vân Phi ngẩng đầu, cười một tiếng giảo hoạt, “Ngươi xem, ta nói ba hoa vài câu đã có thể kiểm chứng được lòng ngươi rồi, sao ngươi lại phải khổ vậy chứ?”

“Vậy thì thế nào, ta và chàng ấy cũng không thể.” Bộ Phi Ngừ hất mặt đi, thần sắc lạnh nhạt.

Bạch Vân Phi chỉ lắc đầu thờ dài, tay vẫn tiếp tục băng bó, “Vào một năm trước, kỳ thực căn bản ngươi không cần phải giả chết, bằng năng lực của hần, hần hoàn toàn có thể hóa giải tất cả các nguy cơ, thậm chí sẽ cho ngươi bình yên vô sự.”

Bộ Phi Ngừ quay đầu lại, cười một tiếng trào phúng, “Bạch Vân Phi, huynh cần gì phải ở đây giả ngu? Sợ dĩ một năm trước ta lựa chọn giả chết để rồi đi cũng không hoàn toàn là vì Tuyên phủ bị bao vây.”

“Lẽ nào là vì...” Bạch Vân Phi như có điều suy nghĩ, cũng không tiếp tục nói nữa.

“Xem ra người trong mật thất đã đem tất cả chuyện của Bạch Vân Trang nói hết cho các huynh biết rồi.” Bộ Phi Ngừ cười một tiếng rõ ràng, giọng nói lạnh như băng tuyết, “Mười sáu năm trước, Sở Ngự Phong phái người tiêu diệt toàn bộ trên dưới ba trăm mạng người của Bộ Vân Trang ta, đến cả phụ nhân, trẻ em và con nít cũng đều không tha, khiến ta trong một đêm mất đi người thân của mình, chỉ bằng điểm này, thì đã định trước, ta và chàng không thể ở cùng nhau.”

“Thế nhưng hần thật sự rất yêu ngươi.” Bạch Vân Phi kiềm không được mà oán trách nói, “Một năm qua, mỗi ngày mà hần trôi qua, tựa như người mất hồn, ta đã nhiều lần muốn nói cho hần biết chân tướng sự thật, nhưng ta cũng không xác định được là ngươi còn sống hay không, làm ta căng thẳng đến nghẹt chết đi được.”

Trong lòng nàng xẹt qua một tia đau đớn, nhưng vẫn mang bộ dáng bất mãn, kiều mi hỏi vặn lại, “Nhưng chàng cũng rất yêu Thần Tuyết Nhu, không phải sao?”

“Chuyện hần đối với Thần Tuyết Nhu cũng không phải như ngươi nghĩ đâu.” Bạch Vân Phi nhún mày giải thích, lại phát hiện câu giải thích này có chút nhọt nhạt, nhưng hần cũng chỉ có thể nói đến vậy mà thôi.

“Huynh không cần thay chàng thuyết giảng, ta chỉ tin những gì ta đã nhìn thấy.” Bộ Phi Ngừ lạnh lùng cắt lời, nàng không muốn nghe thêm bất kỳ một lý do gì để nàng dao động nữa, “Chúng quy cũng có một ngày ta sẽ giết chết Sở Ngự Phong, dùng đầu của hần bái tế ba trăm vong hồn của Bạch Vân Trang ta, cho đến khi đó, huynh còn cảm thấy hai người bọn ta còn có thể quay trở về hay sao?”

Bạch Vân Phi trầm mặc, đối với vấn đề này hần không có cách nào để trả lời được, mặc dù hần biết quan hệ của Sở Lăng Yên và phụ hoàng hần không tốt, thậm chí có thể gọi là kẻ địch, nhưng khi hần biết được Sở Ngự Phong bị người hạ độc, Sở Lăng Yên vẫn không bỏ mặc, thậm chí còn dẫn hần tiến cung bắt mạch cho Sở Ngự Phong, hành động này nằm ngoài dự liệu của Bạch Vân, mặc dù đã quen biết nhau đã bảy năm, nhưng cũng không thể đoán được rốt cuộc trong lòng người kia đang nghĩ gì.

Bộ Phi Ngừ dời mắt ra ngoài cửa sổ, đôi mắt xinh đẹp ánh lên nét thê lương, “Thay vì để mai sau trở mặt thành thù, thì chi bằng kết thúc sớm một chút, ta không muốn hai bên phải khó xử.”

Bạch Vân Phi cũng không nói gì nữa, dùng vải thưa còn dư quấn lên miệng vết thương, nghiêm túc nói, “Thương thế của ngươi may mắn được xử lý kịp thời, về sau phải cẩn thận một tí, đừng có làm miệng vết thương nứt ra nữa, nếu không sau này cánh tay của ngươi có thể sẽ bị tàn phế.”

Bộ Phi Ngừ nhìn vết thương trên cánh tay, lại hỏi, “Vậy khi nào thì có thể lành hần?”

Bạch Vân Phi trầm ngâm một hồi, mới đáp, “Nhanh thì mười ngày nửa tháng, chậm thì dăm ba tháng.”

“Cái gì?” Về mặt không tin, Bộ Phi Ngữ âm thanh không vui nói, “Không phải là huynh cố ý muốn kéo dài thời gian giữ ta ở lại Tuyền vương phủ chứ?”

Bạch Vân Phi vội phủ nhận, “Áy áy áy! Đại phu lòng như phụ mẫu, ta làm sao có thể làm ra loại chuyện thất đức như thế chứ.”

Bộ Phi Ngữ thẳng thừng đáp trả, “Ta nhớ rất rõ huynh có một loại linh dược trị ngoại thương rất tốt, chỉ cần năm ba ngày thì miệng vết thương sẽ khỏi hẳn, lần trước ta bị thương cũng từng uống qua, huynh đừng có giấu, mau lấy ra.”

“Trí nhớ không tồi nhì.” Bạch Vân Phi liếc nhìn Bộ Phi Ngữ, có chút bất mãn, nói như chém đinh chặt sắt, “Thuốc đó ta không thể cho ngươi.”

Bộ Phi Ngữ hít một hơi, “Bạch Vân Phi, huynh đừng có mà rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!”

“Chỉ sợ rượu phạt này ngươi tặng không nổi đâu.” Bạch Vân Phi lắc đầu, mặt đầy vẻ tươi cười nói, “Đừng cho là ta không biết, nội lực của ngươi đã bị phong bế, lại mang trọng thương, bây giờ ngươi, chỉ sợ không phải là đối thủ của ta nữa à.”

“Huynh!” Bộ Phi Ngữ nhất thời nổi cáu, “Rốt cuộc huynh muốn ta làm gì thì mới bằng lòng đưa linh dược cho ta?”

“Không phải là ta không chịu cho ngươi, chỉ là dục tốt thì bất đạt, linh dược đó tổn hại đến thân thể, nếu không phải lúc trước ngươi trúng phải một kiếm mang kích độc, ta chỉ sợ sẽ lấy sang miệng vết thương, cướp đi sinh mệnh bé nhỏ của ngươi, nếu không thì ta sẽ không đưa ngươi dùng đâu.” Bạch Vân Phi vừa thụ dọn hòm thuốc vừa chậm chậm nói ra, “Hiện giờ ngươi cũng đâu có trúng độc, cần gì mà gấp gáp dường thương đến vậy?”

Bộ Phi Ngữ than nhẹ một tiếng, thỏa hiệp nói, “Ta gấp gáp dường thương, là vì ta có chuyện quan trọng cần phải đi làm, ta không có thời gian.”

Bạch Vân Phi trực tiếp hỏi, “Là chuyện gì?”

Do dự một lúc, Bộ Phi Ngữ liền nói, “Huynh từng nghe qua Thánh Hoa Tuyết Anh chưa?”

“Thánh Hoa Tuyết Anh?” Bạch Vân Phi kinh ngạc nói, “Sách thuốc cổ từng ghi chép lại, Thánh Hoa Tuyết Anh không chỉ có thể giải độc bách độc, mà còn có thể gia tăng công lực của người tập võ, trên thế gian này mà nói nó chính là thứ cực kì quý hiếm, hai mươi năm chỉ có một kỳ hoa nở, rất khó có được, hơn nữa, hái xuống rồi thì nhất định phải sử dụng nó trong vòng mười ngày, nếu không nó liền trở thành một đóa hoa bình thường.”

Bộ Phi Ngữ gật đầu, ngầm thừa nhận, “Trung tuần của tháng sau, chính là kỳ hai mươi năm mới nở một lần của Thánh Hoa Tuyết Anh, ta không thể bỏ lỡ được.”

(Trung tuần: từ ngày 11 đến ngày 20 hàng tháng)

“Nhưng mà...” Bạch Vân Phi dừng lại một chút, lại thử dò xét nói ra, “Thánh Hoa Tuyết Anh vẫn chỉ là một truyền thuyết, căn bản trên thế gian vẫn chưa có người biết được nó sinh trưởng ở đâu. Mấy trăm năm qua, chỉ cần có chút manh mối về Thánh Hoa Tuyết Anh, thì đã oanh động đến toàn bộ võ lâm, dẫn đến tầng tầng lớp lớp người tranh nhau đi cướp đoạt, nhưng lại không một ai có được nó, hơn nữa phần lớn người đi tìm nó đều đã chết mà không rõ nguyên nhân, ngay cả việc Thánh Hoa Tuyết Anh hình dáng ra sao cũng chưa có một ai nhìn thấy qua. Ta hào tâm nhắc nhở ngươi, chớ để người ta lừa mình.”

“Bất luận là thật hay là giả, ta đều muốn thử một lần.” Bộ Phi Ngữ đứng dậy đi đến bên cửa sổ, nhìn ra cánh hoa tử đằng đang tàn mạn rơi xuống, ánh mắt khép lại chứa đầy đau xót, “Một năm trước, ta trúng toái tâm chưởng, vì cứu ta, sư phụ cũng không tiếc đem độc của ta dẫn lên người mình, hơn nữa còn tổn hao đi một nửa nội lực, ta muốn lấy được Thánh Hoa Tuyết Anh chỉ để giải độc cho sư phụ, đồng thời cũng bồi đắp lại một nửa nội lực đã mất trở về.”

“Thảo nào, một năm trước thương thế của ngươi nặng như vậy, còn đánh mất cơ hội giải độc tốt nhất, nhưng cuối cùng lại có thể bình yên vô sự.” Bạch Vân Phi hiểu được chút ít, trong lòng vô cùng rung động, mất đi phân nửa nội lực, lấy thân dẫn độc, tận lực cứu người, đây không phải là điều mà bất luận kẻ nào cũng có thể làm được.

“Mười sáu năm trước, sư phụ cứu ta từ trong hỏa hoạn, dưỡng dục ta, dạy ta võ công, ân trọng như núi, nhưng ta lại không có gì để báo đáp, cho nên bất luận ra sao ta đều phải lấy được Thánh Hoa Tuyết Anh mang về cho sư phụ.” Bộ Phi Ngữ quay đầu lại, giọng nói lộ ra tia bất đắc dĩ, “Thời gian cũng không nhiều, ta không thể ở đây mà từ từ dường thương được.”

Bộ Phi Ngữ nói đến chỗ này, cố ý dừng lại, liếc nhìn Bạch Vân Phi, “Nếu như huynh còn không tán thành lời nói của ta, vậy ta đành phải mang vết thương trên người mà lên đường, vạn nhất trên đường đi lỡ như không cẩn thận, miệng vết thương bị vỡ ra.....”

“Lại uy hiếp ta, bộ kiếp trước ta thiếu nợ ngươi sao?” Bạch Vân Phi chỉ đành nhún mày nhăn trán, từ trong ống tay áo lấy ra một cái bình dược màu trắng, mới vừa đưa tới vội vội thu về, “Ta có thể cho ngươi linh dược, nhưng ngươi nên biết rõ, dùng một lần thân thể liền tổn hại một lần, nó không chỉ khiến thể chất ngươi kém đi, còn có thể sẽ mang đến vài vấn đề khác, ngay cả ta cũng đều không thể dự liệu được, cho dù là như vậy, ngươi vẫn muốn dùng nó?”

Căn bản Bộ Phi Ngữ cũng không suy tính được nhiều, trực tiếp đi tới, cầm lấy bình dược màu trắng từ trên tay Bạch Vân Phi, khẽ thờ dài một cái, “Chuyện này có lẽ huynh vẫn nên giấu Sở Lăng Yên đi, tránh cho chàng lại đi tìm huynh gây phiền toái.”

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Say rượu.

Đêm đến, ánh trăng như nước trút xuống toàn bộ mặt đất, dưới ánh trăng, Hoa Tử Đằng như được che đậy thành một lớp lụa mỏng, màu tím mờ mờ ảo ảo lộ ra một chút xúc động lòng người.

Bộ Phi Ngừ dựa vào song cửa sổ, một mình ngắm nhìn cánh hoa màu tím đang đông đưa trong gió, hàng mày khẽ cau lại, trong lòng đầy tâm sự.

Đã qua ba ngày rồi, Sở Lăng Yên cũng chưa từng bước vào Lung Nguyệt Các, chẳng lẽ chàng bị thương rất nặng sao?

Bộ Phi Ngừ lưỡng lự một chút, hay cứ quyết định đi đến Thanh Thu các nhìn một chút xem sao.

Trên đường đi lòng nàng không yên tâm chỉ lặng lẽ cúi đầu đi chuyển, gió đêm lạnh lạnh lướt qua từng lọn tóc nàng, bóng cây nhỏ vụn đu đưa theo từng nhịp bước chân, băng qua hành lang dài, bất tri bất giác đã đến ngay cửa, muốn đi vào, nhưng không hiểu vì sao chân không nhấc nổi, xoay người lại, đang muốn rời đi, liền bị một giọng nói gọi lại, “Nếu đã đến rồi, vì sao lại không vào?”

Thần Tuyết Nhu từ trong Thanh Thu các đi ra, nhìn thấy Bộ Phi Ngừ đang đứng trước cửa, trong mắt lóe qua một tia lãnh ý, bước lên đối diện, khiêu mi, nói lời mỉa mai, “Cô nên vào đó nhìn một chút đi, nên nhìn thấy bộ dáng của chàng bị cô dẫn vật thành ra bộ dạng gì kia!”

Cánh môi Bộ Phi Ngừ khẽ nhúc nhích, nhưng cũng không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn đến cửa chính của Thanh Thu Các, trong đôi mắt xinh đẹp đã ánh lên một tầng hơi nước.

“Căn bản cô không nên được chàng đối đãi như vậy!” Thần Tuyết Nhu còn muốn nói gì đó, đã nhìn thấy Bộ Phi Ngừ vòng qua người nàng, một mình đi vào, về mặt không cam lòng, nhưng cũng đành dẫn theo nha hoàn trở về Tích Tuyết các.

Đêm đã rất khuya, ánh trăng mờ mờ, chỉ có lác đác vài ngôi sao, ban đêm ở đây vô cùng yên tĩnh, vào cuối mùa thu còn mang thêm vài phần hương hoa thơm ngát, màu trắng bạc của ánh trăng lóng lánh rơi xuống Thanh Thu các, để lộ ra một bóng dáng tịch mịch vô cùng.

Sở Lăng Yên một mình ngồi trên thềm đá trong lương đình, bốn phía trống rỗng đều là bình rượu được đặt ngổn ngang tứ tung đầy đất, trên tay vẫn còn cầm lấy một bình, ngửa đầu lên hớp từng ngụm ừng ực trời vào cổ họng, đang lúc nửa tỉnh nửa say, ngẩng đầu lên, hí mắt nhìn lại, dưới ánh trăng yếu ớt, ở nơi xa xa có một nữ tử bạch y đang đứng ngay đình, gió đêm lướt nhẹ, thổi lay tay áo tung bay theo gió, tựa như tiên tử đang đứng dưới trăng, theo gió mà đến.

Sở Lăng Yên còn cho rằng mình bị ảo giác, cười cười tự giễu, lắc đầu tự mình lắc bả, “Xem ra, ta thực sự đã say rồi, say đến độ không còn nhìn rõ nữa.”

Bộ Phi Ngừ nâng bước đi về phía trước, ở phía trước thềm đá mà ngừng lại, nhẹ gọi một tiếng, “Vương gia.”

Phía trên đầu lại vang lên một âm thanh trong trẻo mà lạnh lùng, muốn nói cho hắn biết rằng đây không phải là ảo giác, toàn thân Sở Lăng Yên run lên rõ ràng, bàn tay gắt gao cầm chặt bình rượu, trên mu bàn tay mồ hôi đã nổi lên gân xanh, cánh tay kia đỡ lấy cây cột mà đứng dậy, đưa lưng về phía Bộ Phi Ngừ, một mình loạng choạng đi về phía trong lương đình, “Nàng đến đây làm gì?”

“Cẩn thận.” Bộ Phi Ngừ nhìn thấy bóng dáng Sở Lăng Yên có chút bất ổn, cất bước đi lên, muốn dìu hắn, lại bị hắn im lặng đẩy ra.

“Không có chuyện thì sẽ không lên diện tam bảo, nàng tới đây là để hỏi ta khi nào thì có thể thả nàng đi sao?” Trong lời nói của Sở Lăng Yên rõ ràng mang theo vẻ châm chọc, lay lay thân mình ngồi ở trước bàn đá, cầm lấy bình rượu mở ra, ực xuống một ngụm.

Bộ Phi Ngừ buông tay xuống, thần sắc tối tăm, muốn quan tâm đến thương thế của hắn, nhưng lời nói cứ như bị vật gì cứng chặn lại nơi cổ họng, chỉ nhàn nhạt cười, “Nếu vương gia đã biết, vậy ta không cần phải tốn nhiều lời nói nữa.”

“Nàng sốt ruột như thế là khó dần nổi việc muốn rời khỏi ta sao?” Sở Lăng Yên cắn răng hỏi, nhìn thẳng về người nữ tử đang ở dưới thềm đá, trong mắt mang theo một chút thất vọng, “Ta như vậy khiến nàng khó chịu vậy sao?”

Đôi mắt nàng rũ xuống, nắm chặt cánh tay áo, âm thầm nhắc nhở bản thân không được mềm lòng, “Vương gia từng nói là sẽ thả ta đi, bây giờ không phải định đổi ý chứ?”

Sở Lăng Yên ngăn người, nhìn chăm chăm bình rượu ở trong tay, khóe miệng kéo ra một nụ cười khổ, hồi lâu mới lên tiếng, “Ngày mai, bốn vương sẽ thả nàng rồi đi.”

“Cũng tốt, chỉ mong vào lúc này vương gia đừng nuốt lời.” Bộ Phi Ngừ xoay người chuẩn bị rời đi, chân không cẩn thận đá phải vỏ bình rượu, quay đầu nhìn thoáng qua người nam tử đang một mình uống rượu trong lương đình, lại nhìn xuống bình rượu đầy đất, kiềm lòng không được mà khuyên nhủ, “Rượu tổn thương thân thể, vương gia vẫn nên uống ít một chút thì hơn.”

“Hiện giờ, còn ai để ý ta?” Sở Lăng Yên lộ vẻ sầu thương cười lên một tiếng, nhìn thấy bình rượu đã hết liền vứt sang một bên, tiếp tục cầm lên một bình

mới.

“Sở Lăng Yên, chàng cần gì tự làm khổ mình để ép ta?” Bộ Phi Ngừ chỉ cảm thấy tim mình như có cái gì đó ghi vào, đè nặng, siết chặt, gắt gao bóp nát khiến nàng thở không nổi, chỉ muốn tìm lấy một thứ gì đó để mà phát tiết, chợt nàng xoay người lại, bước nhanh lên thêm đá, đoạt lấy bình rượu trong tay Sở Lăng Yên, trực tiếp đưa vào cổ họng rót một ngụm, mùi rượu cay nồng xông lên thẳng đầu mũi khiến Bộ Phi Ngừ bị sặc ho liên tục.

“Không biết uống thì đừng uống!” Sở Lăng Yên hơi giận nói ra, đứng dậy đoạt lấy bình rượu trong tay nàng.

“Đừng quản ta!” Bộ Phi Ngừ lão đảo lui về phía sau vài bước, cầm lấy bình rượu uống xuống vài ngụm, mùi vị cay nồng xông lên thẳng đầu, “Oanh” một tiếng vỡ tung, thân hình dần dần mất thăng bằng, lung lay di chuyển tìm kiếm ghế đá mà ngồi xuống, sau đó, thân hình liền uyển chuyển nằm sấp trên bàn đá.

Sở Lăng Yên nhìn thấy Bộ Phi Ngừ đã yên lặng được hồi lâu, cảm thấy có chút kì quặc, không phải tử lực lượng của nàng kém đến như vậy chứ, mới uống vài ngụm đã say rồi sao? Bất đắc dĩ lắc đầu, đứng dậy đi tới, chuẩn bị ôm lấy nàng mang trở về phòng nghỉ ngơi, mới vừa cúi người, liền nghe thấy tiếng khóc thút thít của người nữ tử.

“Sở Lăng Yên, ta chán ghét chàng!” Bộ Phi Ngừ một phen đẩy vị nam tử bên cạnh ra, ngẩng đầu lên, trên gương mặt thanh tú giờ đã một mảng ửng hồng, giọng nói tràn ngập tiếng khóc nức nở nghẹn ngào, “Sự phụ muốn ta quên đi chàng, là do ta vô dụng, là do ta không thể quên được! Ta không được yêu chàng, nếu ta yêu chàng, thì ta sẽ không thể đi báo thù, phụ mẫu sẽ trách ta, ba trăm vong hồn dưới cửu tuyền cũng sẽ trách ta..... Vì sao ta lại có thể đi yêu nhi tử của kẻ thù được chứ.....Không được.....Không thể được.....”

Sở Lăng Yên chỉ lặng lẽ đứng đó, gió lạnh thổi qua, dường như hương vị của rượu cũng đã bị đánh tan đi một nửa.

“Vì sao chàng nói mà không giữ lời, vì sao chàng lại muốn cưới người nữ tử khác.....” Bộ Phi Ngừ nằm rạp xuống bàn đá, khóc nức nở như một đứa trẻ nhỏ, lời nói nỉ non mơ hồ không rõ, “Nếu chàng đã cưới nữ tử khác, vì sao còn muốn đến làm phiền ta.....giờ ta cái gì cũng không quan nữa, chính là ta để bụng chàng, sao lại đối xử với người nữ tử khác lại tốt đến như vậy.....”

“Không đúng.....Không đúng nha.....” Hiển nhiên là nàng đã say đến độ mơ hồ rồi, lời nói không rõ đầu đuôi, “Hứa hẹn của chàng là cho Mộc Yên Nhiên, không phải là ta, ta cái gì cũng không phải.....Chàng yêu ai thì cứ cưới người đó, đâu liên quan gì đến ta nhi.....Ta một chút cũng không quan tâm!”

Sở Lăng Yên chỉ im lặng nín thở, không nhúc nhích chỉ đứng lặng ở đó, mỗi câu nói của nàng cứ như tia chớp nhanh chóng xẹt qua lòng hần, lời nói cứ quẩn quanh trong đầu hần, rất lâu sau mới thật sự chấn động, đồng thời hần lại cảm thấy tâm tư rối loạn, lại hồi tưởng đến thời điểm hần quen biết nàng, lúc ở trước mặt hần, nàng luôn mang bộ dáng lạnh nhạt, quật cường, không cam lòng yếu thế, chẳng ngờ rằng, nàng bây giờ cũng có lúc yếu ớt đến như vậy, càng không hề nghĩ rằng, trong lòng nàng lại rối rắm đến như thế, bất luận là một năm trước hay một năm sau, hần cũng chưa bao giờ đặt mình vào hoàn cảnh của nàng mà suy xét, chỉ mãi nghĩ đến việc trời buộc nàng ở bên người mà thôi.

Sở Lăng Yên ngồi xổm người xuống, mau chóng đỡ lấy vị nữ tử bạch y đang say đến bất tỉnh không biết gì nữa, dùng tay lau nhẹ đi nước mắt trên mặt nàng, ánh mắt mang theo sự nghiêm túc chưa bao giờ có, “Phi Ngừ, ta từ đầu đến cuối cũng chỉ xem Tuyết Nhu như là muối muối của ta, dù sao ta và nàng ấy cũng cùng nhau lớn lên, nàng ấy lại vì cứu mẫu phi nên mới trúng độc, hiện giờ chỉ có thể dựa vào linh dược để duy trì sinh mạng, mặc dù nàng là công chúa cao quý của Thần quốc, nhưng cũng không khác gì cô nhi, nếu ban đầu ta cự tuyệt cửa hòa thân này, nàng sẽ bị đuổi về Thần quốc không chỗ nương tựa, nhận hết nỗi khuất nhục suốt cả quãng đời còn lại, hoặc là sẽ bị gả cho những hoàng tử khác, bị coi là vật hi sinh trong quan hệ chính trị, bất luận là tình huống nào, ta cũng không thể nhẫn tâm mà nhìn. Bạch Vân Phi cũng từng nói, bằng y thuật của hần cũng chỉ có thể giữ lại sinh mệnh cho Tuyết Nhu nhiều nhất chỉ được ba năm, lúc ấy ta chỉ thầm nghĩ sẽ bồi nàng ấy đi một đoạn đường đến hết phần sinh mệnh sau cùng, bảo vệ nàng ấy yên bình sống hết phần cuộc sống ít ỏi này, cũng xem như là giải quyết xong tâm nguyện cuối cùng của mẫu phi trước khi lâm chung.”

Bộ Phi Ngừ ngớ ra, tâm tư rối loạn thành một sợi dây thừng, mắt say lơ đãng, mơ mơ màng màng nhìn người trước mặt, lẩm bẩm hỏi, “Lời chàng nói đều là thật sao?”

Đêm dài đằng đẵng, trăng thanh gió mát, bầu không khí tán mát một loại hương thơm khó mà miêu tả, Sở Lăng Yên đưa tay vuốt lấy sợi tóc của nàng, từ từ hướng tới gần nàng, chớp mũi của hần dán lên chớp mũi của nàng, từng lời từng chữ nói cho nàng biết, “Bộ Phi Ngừ, từ đầu cho đến cuối trong lòng ta cũng chỉ có mỗi một mình nàng, dù là ai cũng không thể nào thay thế được.”

Trong chớp mắt, một tiếng nước chảy trong trẻo như suối nguồn róc rách chảy qua, một loại cảm giác hạnh phúc thuần khiết truyền khắp toàn thân nàng, một nụ cười sáng rõ từ từ giãn ra, tựa như bước qua lớp sương mù dày đặc, dần dần xuất hiện ánh bình minh nơi phía đông chân trời.

Sở Lăng Yên nhìn thấy không khỏi ngây người, sau đó, lập tức nhớ đến còn có một việc chưa hỏi, “Có phải nàng cũng nên giải thích với ta chuyện của Thủy Nhục Hần là như thế nào không?”

“Hớ?” Thủy Nhục Hần? Bộ Phi Ngừ lắc lắc đầu, cảm thấy ý thức không rõ ràng, cứ mơ mơ màng màng hỏi, “Thủy Nhục Hần là ai hả?”

Sở Lăng Yên hí hóp mắt, nhỏ giọng nhắc nhở, “Bộ Phi Ngừ, nàng đừng giả ngốc nữa, Thủy Nhục Hần chính là sư huynh của nàng!”

“Ha ha.....Chàng mới là ngốc đấy!” Bộ Phi Ngừ bật cười hi hi một tiếng, ở trên hư không dùng tay quơ qua quơ lại, “Sư huynh gọi là Hần.....Như.....Thủy....”

Sở Lăng Yên túm lấy đôi tay đang không an phận của nàng, sốt ruột hỏi, “Ta mặc kệ hần tên là gì, ngày đó nàng nói thích hần, có phải là thật hay không?”

“Thích?” Bộ Phi Ngừ cau mày, suy tư về hàm nghĩa của từ thích một hồi, khi thì gật đầu, khi thì lắc đầu.

“Rốt cuộc là có thích hay không?” Sở Lăng Yên vừa vội vừa giận, mỗi một câu một từ đều khản trương đến mức giây thần kinh cũng đều căng lên.

“Ta không thích huynh ấy, ta chỉ thích mỗi một mình chàng.” Bộ Phi Ngừ ôm lấy cổ của Sở Lăng Yên cười khanh khách, bởi vì uống rượu, nên âm thanh trong trẻo lạnh lùng kia cũng chột đời thành mềm mại, nghe qua rất mực rung động lòng người, thân thể lão đảo lung lay, rốt cuộc chống đỡ không nổi, liền ngã quỵ xuống.

Sở Lăng Yên ngăn người, khoe miệng khe khẽ, bên môi không thể che giấu được sự vui vẻ, bóng ma trong lòng nhiều ngày qua cũng được quét sạch, tựa như gió xuân thổi đến, tình cảm ấm áp, an hòa vui vẻ, Sở Lăng Yên đứng dậy, một tay bế lấy Bộ Phi Ngừ đang ở cuối bàn đá, hướng về phòng trong mà đến.

Đêm rất an tĩnh, ánh trăng nhàn nhạt như nước, xuyên thấu qua song cửa sổ khắc hoa mà tiến vào, chảy xuống ánh sáng rực rỡ dưới nền đất, gió đêm thổi vào, mang theo từng đợt hương hoa mê người quyện theo màn lụa mỏng manh bay phất phới.

Bộ Phi Ngừ kịch liệt say mềm, cơ thể mềm mại nằm gọn lôn trong lòng ngực của Sở Lăng Yên, đôi mắt khép hờ, sắc mặt đỏ gay, hô hấp mang theo mùi rượu nhẹ nhàng lướt qua cần cổ của Sở Lăng Yên, một chút khiêu khích một chút treu chọc đi vào trái tim của Sở Lăng Yên, đôi mắt của Sở Lăng Yên dần dần trở nên nóng lên, ôm chặt lấy bờ eo thon nhỏ của Bộ Phi Ngừ, một cái xoay người thì đã đặt Bộ Phi Ngừ nằm dưới thân mình.

Cảm thụ được hương thơm nhàn nhạt, cơ thể mềm mại ấm áp của người nữ tử đang ở trong lòng mình, Sở Lăng Yên cúi đầu hôn xuống cánh môi của Bộ Phi Ngừ, dịu dàng, chậm rãi, dây dưa, hút lấy khẩu vị thuần khiết trong miệng nàng, cùng lúc đôi tay lặng lẽ đi xuống, gỡ bỏ dây đai màu trắng buộc chặt eo nàng, ngay tức khắc áo ngoài liền bung ra rơi la tả, lộ ra cái yếm đỏ tươi ở bên trong, mà lúc này ánh mắt nữ tử vẫn đang khép hờ, đôi má đào đỏ bừng như lửa, mái tóc đen như thác nước lướt qua cái gáy mềm mại thanh tú xinh đẹp, càng tăng thêm vẻ đẹp phong tình yếu dã lộng lẫy của nàng.

Bộ Phi Ngừ cảm thấy toàn thân lỏng lẻo, không khỏi cảm thấy hoảng sợ một hồi, đồng thời nàng cảm nhận được bên trong cơ thể mình dâng lên một luồng nhiệt khó hiểu, khiến nàng run rẩy lên một trận, theo bản năng nàng lấy tay đẩy Sở Lăng Yên ra, lại phát hiện toàn thân vô lực, chút xíu cũng không lay động nổi cái người trên thân nàng.

Cảm nhận được người nữ tử ở trong lòng đang lo lắng bất an, Sở Lăng Yên mạnh mẽ dùng tay vòng qua bờ eo nhỏ nhắn của nàng, khiến nàng dính chặt vào mình, còn tay kia thì vuốt dọc qua lại trên sống lưng nàng, nhiệt môi như lửa cháy hừng hực vẫn chưa từng rời khỏi bờ môi của Bộ Phi Ngừ, triền miên dẫn dắt đầu lưỡi nàng, từng bước từng bước dẫn dắt nàng, vô về trấn an nỗi lo lắng và bối rối của nàng.

Dưới sự đòi lấy mạnh mẽ của Sở Lăng Yên, rất nhanh nàng đã mau chóng tan rã, vươn đôi tay ngọc ngà trắng trẻo, theo bản năng ôm chặt lấy bả vai của Sở Lăng Yên, vươn theo bản năng đáp trả lại nụ hôn của hắn, tâm loạn ý mê, cực kỳ say đắm, dưới thân truyền đến từng trận đau đớn kịch liệt, khiến nàng phải hô nhỏ một tiếng, đôi chân mềm yếu lại, đôi mắt nổi lên hơi nước nồng đậm.

“Phi Ngừ, chịu đựng một chút.” Sở Lăng Yên vang lên tiếng cười ôn nhu, áp sát nàng, hôn lên nước mắt đang lưu đọng trên khóe mắt nàng, rồi lại tiếp tục lên đường công thành đoạt đất.

Màn trướng Phù dung, một đêm vĩnh viễn dây dưa, lưu luyến triền miên, trong phòng tiếng động nhẹ nhàng nhưng nhộn nhạo, quanh quẩn mãi không tan.

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Kinh hãi.

Ngoài cửa sổ, sắc trời mới vừa tờ mờ sáng, Sở Lăng Yên nhìn thoáng qua vị nữ tử đang nằm gối đầu lên khuỷu tay hắn, đang say giấc nồng, không đành lòng quấy rầy, chỉ dè dặt rút nhẹ cánh tay ra, mặc lại trang phục tử tế, liền bước xuống giường, mở cửa đi ra khỏi phòng.

Trong sân viện, một gã nam tử trẻ tuổi đang quỳ trên mặt đất, y phục hắc y, khắp người đều một màu phong trần, dường như đã chạy liên tục mấy ngày đường mới đến được đây, trong tay đưa lên một phong thư, nhất mực cung kính nói, “Vương gia, biên quan có văn kiện khẩn cấp.”

Sở Lăng Yên đưa tay tiếp nhận, trong thư chỉ vắn vắn vài dòng chữ, nhưng lại khiến hắn phải nhíu mày, “Sau một nén hương, chúng ta xuất phát.”

Ánh sáng ấm áp mang theo không khí trong lành bay vào cửa sổ, Bộ Phi Ngừ mở mắt, lơ mơ vò vò cái đầu, nàng chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức không một chút sức, đỡ lấy mép giường ngồi dậy, ánh mắt tìm tòi quan sát mọi thứ xung quanh, liền phát giác ra nơi này không phải là Lung Nguyệt các, cúi đầu xuống, đôi mắt đen láy như bị ngưng đọng, trong nháy mắt nhịp tim gia tăng, đôi tay vô thức túm lấy áo ngủ bằng gấm đang buộc ở trước ngực, nhanh chóng hồi tưởng lại đêm hôm qua, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao nàng lại ở Thanh Thu các, hơn nữa tại sao trên người lại đầy vết hôn, thế là thế nào?

Còn chưa phục hồi tinh thần, bên ngoài vang lên tiếng mở cửa kéo kẹt, Bộ Phi Ngừ giật mình co người lùi về phía sau, liền nhìn thấy Sở Lăng Yên trên tay mang một chén thuốc đi đến.

“Nàng tỉnh rồi!” Bên môi quẹt ra một đường cong hấp dẫn, Sở Lăng Yên đi đến bên giường, ngồi xuống, ôn nhu nói, “Trước nàng nên uống canh giải rượu này đã, tránh lại đau đầu.”

Bộ Phi Ngừ cũng không đón lấy, chỉ nhàn nhạt liếc qua, thần sắc lạnh lùng, cắn chặt răng máng, “Sở Lăng Yên, chàng thật vô sỉ, lại có thể ép ta uống say, lại còn..... còn lợi dụng lúc ta gặp khó khăn!”

Sở Lăng Yên có chút bất ngờ, nhẹ thiêu mi, đem chén canh trong tay để sang một bên, dờ khóc dờ cười nói, “Bộ Phi Ngừ, nàng nói đạo lý một chút có được không, rượu là do nàng đoạt uống, uống chưa được vài ngụm đã say, việc này cũng liên quan đến ta sao? Về chuyện đó.....”

“Chàng nói vậy!” Bộ Phi Ngừ trực tiếp phủ quyết, hoàn toàn không tin nổi một chữ một lời từ miệng Sở Lăng Yên.

“Được rồi.” Sở Lăng Yên cũng chẳng biết nói gì, chỉ cười một tiếng, thỏa hiệp nói, “Là ta cố ý làm nàng say khướt, đã vậy còn cùng với nàng.....”

“Vô sỉ!” Bộ Phi Ngừ vừa thẹn vừa giận, hai má không tự giác mà vút qua màu đỏ hây hây mờ nhạt, cũng vì đêm qua tàn sát bừa bãi nên cánh môi anh đào xinh xắn cũng có chút sưng đỏ.

“Nàng đã hai lần gả cho ta, đêm động phòng hoa chúc này từ sớm đã nên cấp bù cho ta rồi.” Trong lúc vô ý Sở Lăng Yên chú ý đến dấu vết ẩn hiện trên cổ của Bộ Phi Ngừ, trên môi không khỏi gọi lên một nụ cười tươi tắn, cúi người xuống, khẽ sát vào tai nàng, giọng nói rất mập mờ kèm hài hước, “Ta còn muốn, còn muốn nàng vì ta sinh một đứa bé.”

Mặt Bộ Phi Ngừ trực tiếp đỏ hồng đến cả mang tai, nếu không phải tay đang cầm lấy áo ngủ bằng gấm để ngăn trở cơ thể, thì nàng đã giờ tay tặng cho hắn một cái tát rồi, quả nhiên uống rượu là hồng việc mà, chẳng trách vì sao từ nhỏ sư phụ đã dạy nàng rằng không được phép uống rượu, nhưng sự tình đã phát sinh đến như vậy rồi, hiện giờ nàng phải làm gì đây?

Bộ Phi Ngừ cảm thấy đầu óc mờ mịt, thời điểm đang hoang mang lo sợ, chợt Sở Lăng Yên dang tay ra, ôm nàng vào trong lòng, trầm giọng nói, “Về sau ta sẽ không bức bách nàng nữa, bất luận nàng muốn làm cái gì ta đều tùy theo nàng, cho dù là nàng muốn.....Rời đi, ta sẽ chờ, chờ đến ngày nàng cam tâm tình nguyện ở bên ta.”

Bộ Phi Ngừ ngẩn ngơ, hồi lâu cũng chưa phản ứng kịp, Sở Lăng Yên hẳn bị làm sao vậy, bất luận là ra sao, tên vô lại này dám thừa dịp nàng uống say, chiếm hữu nàng, cái này thì không thể tha thứ được, Bộ Phi Ngừ quay mặt sang chỗ khác, lạnh lùng nói, “Giờ ta chỉ muốn rời khỏi đây.”

Sở Lăng Yên trầm mặc, hồi lâu sau mới chua xót phun ra một chữ, “Được.”

Hắn buông người nữ tử trong lòng ra, bùng lên chén thuốc, nói dặn dò, “Nàng uống chén canh giải rượu này đã, chốc nữa sẽ có nha hoàn vào giúp nàng thay quần áo rửa mặt, sau đó ta sẽ để nàng đi.”

“Vậy.....chàng ra ngoài trước đi.” Bộ Phi Ngừ cầm áo ngủ bằng gấm khế quần lên người che lại, hiện giờ trên người nàng đúng nghĩa không mảnh vải che thân, làm sao nàng có thể đưa tay đón lấy chén canh giải rượu đây.

“Ta không quấy rầy nàng nữa.” Sở Lăng Yên cười thầm, đem canh giải rượu để một bên, đứng dậy đi ra ngoài.

Cửa phòng vừa mới khép lại, Bộ Phi Ngừ liền bọc chăn mền đi xuống giường, mang từng món y phục từ trên mặt đất nhặt lên, nhanh chóng mặc lên người, vuốt vuốt huyết Thái dương, đầu vẫn còn hỗn loạn, xem ra rượu này mùi vị đúng nặng, cầm lấy chén canh giải rượu, uống một hơi.

“Vương phi, nô tỳ có thể vào không?” Ngoài cửa vang lên tiếng Tiểu Thoa và Tiểu Nhã.

“Vào đi.” Bộ Phi Ngừ hồi đáp.

Cửa bị đẩy ra, Tiểu Thoa và Tiểu Nhã đi vào, phía sau là một vài người hầu đang xách một thùng nước nóng đầy tràn, nói đuôi theo vào, đi đến phòng bên, đem nước nóng đổ vào bồn tắm, rồi lui ra ngoài.

“Các người lui xuống đi, ta tự mình tắm là được rồi.” Bộ Phi Ngừ nói với Tiểu Thoa và Tiểu Nhã.

“Vâng” Hai người đem y phục sạch sẽ thả lên thân ghế gần đó, rồi lui xuống.

Sau tắm bình phong, làn khói từ hơi nước bốc lên, thật giống sương mù quanh quẩn, trên mặt nước còn có rất nhiều cánh hoa hồng trôi lơ lửng, tản mát như hoa mai u nhã.

Bộ Phi Ngừ để chân trần bước vào bồn tắm, thân thể chậm rãi chìm xuống, từng tác da thịt ngấm vào trong nước, đầu hôn bị nước ẩm thấm qua dần dần biến mất, hít sâu một hơi, nàng nhắm mắt lại, tiếp tục trầm xuống, nước nóng ngấm qua đỉnh đầu, trong khoảnh khắc hít thở không thông, trong nháy mắt tâm trí trở nên sáng suốt, điều quan trọng nhất là phải rời khỏi nơi này trước, còn chuyện tối đêm qua, xem như là một giấc mộng, nhất định nàng phải quên nó đi.

Bộ Phi Ngừ mạnh mẽ ngẩng đầu, nghe được tiếng nước chảy ào ào, sau đó liền yên tĩnh trở lại, nàng đứng dậy, lau sạch sẽ thân mình, thay y phục, đi đến bàn trang điểm, rửa mặt chảy đầu.

Ánh mặt trời theo hướng đông từ từ dâng cao, ánh bình minh đẹp để xuất hiện ở cuối chân trời, cả bầu trời như nhiễm đầy sắc đỏ.

Sau khi thu dọn xong hết mọi thứ, Bộ Phi Ngừ liền rời phòng, từ xa đã nhìn thấy vị nam tử, thân vận cẩm phục màu tím sậm, đang đứng chấp tay ở dưới cây ngô đồng, ánh mặt trời xuyên qua lá cây roi xuống nền đất, dừng lại trên gương mặt tuấn mỹ tuyệt luân, nụ cười nhân nhật tựa như một bức tranh phong cảnh đẹp nhất mà nàng đã từng thấy.

Sở Lăng Yên trực tiếp đi thẳng đến trước mặt vị nữ tử bạch y, kéo tay nàng, đem chiếc vòng phượng hoàng màu đỏ đeo vào cổ tay, trịnh trọng dặn dò, “Không được phép gỡ xuống!”

Cảm giác được một trận mát lạnh từ cánh tay, Bộ Phi Ngừ khẽ nhú mảy, cúi đầu nhìn lại, trên cổ tay đã có một chiếc vòng màu đỏ xinh đẹp như màu máu, không cần nói cũng biết nó rực rỡ như thế nào rồi, vừa nhìn liền biết là vật vô giá, vốn định tháo xuống, nhưng chợt nghĩ Sở Lăng Yên sẽ vì chuyện này mà dây dưa với nàng không dứt, nên đành thôi, dù sao cũng chỉ là một cái vòng tay thôi mà.

“Ta tiễn nàng ra ngoài.” Khóe miệng Sở Lăng Yên gợn lên, giữ tay nàng đi ra ngoài, hai người một đường đi xuyên qua đình viện, đi đến cửa lớn của Tuyên vương phủ.

Nàng bị động đi theo phía sau, trong đầu tự nghĩ, chẳng nhẽ Sở Lăng Yên muốn đưa nàng về Thiên Ảnh Các? Nếu để hán biết được Thiên Ảnh các ở đâu, thì ngày sau của nàng nhất định sẽ không được an lành rồi?

“Tiễn đến đây là được rồi.” Bộ Phi Ngừ dừng bước, tránh thoát tay của Sở Lăng Yên, nhân nhật nói, “Gỡ bỏ huyết đạo cho ta, ta tự trở về.”

Cuối cùng Sở Lăng Yên cũng không chịu buông tha, ôm lấy nàng một hồi, rồi mới gỡ bỏ huyết đạo cho nàng, lại dặn dò, “Nàng đi đường cẩn thận.”

Bộ Phi Ngừ đi xuống thêm đá, nắm chặt mười ngón tay, từng bước từng bước đi về phía xa, trong lòng lại tự nhắc mình không được quay đầu lại.

Bên cạnh đường phố, dòng người thưa thớt dần, ánh mặt trời rơi đầy trên nền đất, cách đó không xa, tiếng người huyên náo phát ra nhưng cũng không hề liên quan gì đến hán, Sở Lăng Yên một mình đứng trên thêm đá, chỉ lẳng lặng nhìn, cho đến khi bóng dáng màu trắng kia biến khỏi trong tầm mắt.

“Vương gia, xe ngựa đã chuẩn bị, có thể xuất phát.” Thự Vi đi lên trước nói.

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Lên đường.

Ánh nắng ban mai rực rỡ tươi đẹp, hừng sáng sương mù bao phủ, trên đỉnh núi Lạc Nhật là một mảnh rừng đầy lá phong đỏ rực, bạt ngàn san dã, màu đỏ nối liền nhau không ngắt, cành lá nhẹ nhàng đung đưa theo gió, tựa như một bức tranh tứ bình rực rỡ và to lớn.

Hoa Mộng Dao một mình một người đi quanh quần trước cửa Thiên Ảnh các, trong lòng sốt ruột, lo lắng không yên đi qua đi lại, thỉnh thoảng nàng lại rướn cổ về hướng xa xa mà nhìn, chợt nhìn thấy một bóng dáng màu trắng quen thuộc đập vào mi mắt, trong lòng vừa mừng vừa sợ, ba chân bốn cẳng chạy về phía trước, “Chủ tử, người thế nào lại trở về rồi?”

Bộ Phi Ngừ hé miệng cười một tiếng, “Nghe khẩu khí này của ngươi, tựa như là không mong muốn ta trở về sao?”

“Đương nhiên là không phải a, mấy ngày nay làm nô tỳ lo lắng gần chết!” Hoa Mộng Dao tinh thần hăng hái quan sát Bộ Phi Ngừ, nhú mảy hỏi, “Chủ tử, nghe nói người bị thương?”

“Thương thế của ta đã tốt hơn nhiều rồi.” Bộ Phi Ngừ nhìn bốn phía không một bóng người, khó hiểu nói, “Ngươi đứng đây canh giữ ở cửa, chẳng nhẽ không phải là đợi ta sao?”

“Kỳ thực nô tỳ là đang đợi Hàn Ảnh các chủ.” Hoa Mộng Dao nhú nhú mảy, than thở nói, “Người đột nhiên mất tích vài ngày, cung chủ thì đã nhập quan, nô tỳ không dám quấy rầy, đành phải van xin Hàn Ảnh các chủ đi tìm người, không ngờ rằng người lại bị vây ở Tuyên vương phủ, hơn nữa còn bị thương, lúc ấy nô tỳ nghe được tin này, liền căng thẳng muốn chết, Hàn Ảnh các chủ có nói, một mình các chủ thì không có cách nào cứu người ra, nên đã quay về bố trí Hàn Ảnh các, đêm nay chuẩn bị đi cứu người, nô tỳ không yên tâm, cũng muốn đi cùng, nên sáng sớm đã ở nơi này chờ Hàn Ảnh các chủ.”

“Lần này là do ta nhất thời chủ quan, đã để các người phải lo lắng.” Bộ Phi Ngừ cười cười xin lỗi, nhắc nhở nói, “Nếu ta đã trở về, ngươi mau đi thông báo cho sư huynh đi, tránh để hán phải lo lắng.”

“Vâng, nô tỳ sẽ phái người đi liền.” Nỗi lo lắng trong lòng của Hoa Mộng Dao cuối cùng cũng được thả lỏng, đuổi người, bắt đầu ngáp liên tục.

Nhìn thấy vẻ mặt Hoa Mộng Dao mệt mỏi, Bộ Phi Ngừ biết rõ Hoa Mộng Dao là vì chuyện của nàng, nhất định lo lắng không yên, thậm chí mất ăn mất ngủ, chỉ nhẹ nhàng cười một tiếng, nói: “Ngươi mau đi nghỉ ngơi đi, ta đến Âm cung thăm sự phụ một lát.”

“Chủ tử, cung chủ chưa có xuất quan, người đi sẽ không gặp đâu!” Hoa Mộng Dao hồi đáp.

“Không phải chứ, đã nhiều ngày như vậy, sư phụ vì sao còn chưa xuất quan?” Bộ Phi Ngừ kinh ngạc một hồi, sư phụ bế quan dưỡng thương bình thường cũng chỉ cần đến thời gian khoảng ba hoặc năm ngày, nhưng hôm nay đã qua bảy tám ngày rồi, trong lòng một loại dự cảm chẳng lành này lên, chẳng hề thương thế lần này của sư phụ rất nặng sao?

“Vây ta đi tìm Mạn Nghiêu, hỏi thăm tình hình sư phụ một chút.” Bộ Phi Ngừ xoay người rời đi.

“Chủ tử, chờ một chút!” Hoa Mộng Dao kịp thời ngăn cản, nói, “Mấy ngày hôm trước Huyết Ảnh các chủ và sứ giả U Minh cãi nhau một trận, sau đó mang theo hành trang đi khỏi đây rồi!”

“Đã xảy ra chuyện gì?” Bộ Phi Ngừ vẻ mặt mờ mịt, mặc dù Huyết Ảnh và Dạ Ly thường xuyên cãi nhau, nhưng cũng không cãi nhau đến mức nghiêm trọng như vậy.

Hoa Mộng Dao một tay nâng cằm, đầu mày cau lại, nghiêm túc nhớ lại tình cảnh hỗn loạn lúc ấy, “Nô tỳ nhớ ngày đó sứ giả U Minh tới tìm người, nói là có chuyện rất quan trọng, nhưng hết lần này đến lần khác người lại không có ở đây, không bao lâu, Huyết Ảnh các chủ cũng đến, vừa nhìn thấy sứ giả U Minh, liền như thấy kẻ thù, xông lên cãi nhau rùm beng một trận, thiếu điều là chưa đánh nhau thôi! Sau đó nô tỳ liền thấy Huyết Ảnh các chủ dắt theo một con ngựa rời đi, đến nay cũng chưa có quay về.”

“Vì sao bọn họ lại cãi nhau?” Bộ Phi Ngừ khó hiểu, càng nghe càng mơ hồ, không ngờ nàng không có ở đây, lại phát sinh nhiều chuyện đến như vậy.

“Ngày đó nô tỳ có nghe trộm được vài câu, hình như là.... ..” Hoa Mộng Dao vuốt vuốt cái ót, suy tư hồi lâu, vỗ tay cái bộp nói ra, “Hình như là vì một đóa hoa gì đó.”

Một đóa hoa?

Bộ Phi Ngừ có chút giật mình, chẳng hề Huyết Ảnh tự mình đi tìm Thánh Hoa Tuyết Anh rồi sao? Nàng từng dặn dò Dạ Ly, phải giấu Huyết Ảnh, đừng cho nàng ấy biết chuyện đi tìm tung tích Thánh Hoa Tuyết Anh, lúc trước nàng chỉ hi vọng Tuyết Ảnh đừng vì nàng mà mạo hiểm, chỉ vì chuyện này mà hai người bọn họ cãi nhau sao?

Hoa Mộng Dao cũng không để ý đến sắc mặt khó coi của Bộ Phi Ngừ, chỉ ở một bên tự mình suy đoán, “Nô tỳ đoán là sứ giả U Minh phá tan vườn hoa của Huyết Ảnh các chủ, rồi còn chọc giận Huyết Ảnh các chủ, cho nên cô ấy mới tức giận rời khỏi đây?” Nhưng mà cũng không đúng nha, chuyện xảy ra như vậy cũng không phải là lần đầu tiên, không nhất thiết phải rời khỏi?”

Bộ Phi Ngừ đâu còn lòng dạ nào mà nghe tiếp nữa, trực tiếp ngắt lời nói, “Mạn Nghiêu đã đi được mấy ngày?”

“Chính là vào ngày cung chủ bế quan, cỡ chừng bảy tám ngày rồi.” Hoa Mộng Dao hồi đáp.

“Mộng Dao, người giúp ta đi thu dọn một ít hành lý, chuẩn bị thêm một con khoái mã, ta muốn đi tìm Mạn Nghiêu.” Bộ Phi Ngừ phân phó nói, giọng nói có vẻ hơi vội vàng.

“Chủ tử, người không dẫn ta theo sao?” Hoa Mộng Dao cười hi hi, trong mắt lộ ra sự mong chờ tha thiết.

“Nha đầu người thiệt là, ta không phải là đi chơi đâu.” Bộ Phi Ngừ đành phải nhíu mày, lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, “Người ở lại Thiên Ảnh các, thay ta để ý động tĩnh của sư phụ, nếu sư phụ xuất quan hoặc là rời khỏi Âm cung, người lập tức phải dùng bồ câu đưa tin cho ta, mặt khác chuyện của Mạn Nghiêu, tạm thời cứ giấu sư phụ trước đã.”

Hoa Mộng Dao mơ hồ cảm giác được chuyện này không đơn giản như nàng nghĩ, thần sắc trên mặt cũng mang theo vài phần nghiêm trọng, “Vâng, nô tỳ lập tức đi ngay.”

Chỉ lát sau, Bộ Phi Ngừ đã thay xong y phục nam trang, tiếp nhận bao đồ trong tay Hoa Mộng Dao, một mình dắt ngựa rời khỏi Thiên Ảnh các.

Bên tai tiếng gió thổi vù vù, trong rừng cành lá bay vờn rùn rùi yếu ớt, trên con đường nhỏ chật hẹp, từ xa truyền đến một trận vó ngựa, Bộ Phi Ngừ dừng bước lại, ngẩng đầu nhìn đến, đã thấy một nam tử áo đen giục ngựa chạy về phía nàng.

Con ngựa dừng lại một khoảng cách đó không xa, Hàn Nhục Thủy xoay người bước xuống ngựa, chân bước nhanh đến trước mặt Bộ Phi Ngừ, khi nhìn thấy được khuôn mặt thanh lệ ấy, trên mặt tràn đầy lo lắng trong nháy mắt đã chuyển sang nỗi vui sướng khó tả, “Nghe nói muội đã quay về Thiên Ảnh các, ban đầu ta còn chưa tin, liền chạy nhanh đến xem muội, không ngờ đi được nửa đường đã gặp được muội, thương thế của muội đã khá hơn chút nào không?”

“Đã không sao rồi, sư huynh không cần phải lo lắng nữa.” Bộ Phi Ngừ lắc đầu trả lời, bên môi nở ra một nụ cười dịu dàng vui vẻ.

“Vây tốt rồi.” Hàn Nhục Thủy đã có thể yên tâm, lại nhìn thấy Bộ Phi Ngừ mặc y phục nam trang, trên vai còn đeo thêm một túi đồ, liền nghi hoặc nói, “Muội đang muốn đi đâu?”

“Muội muốn đi tìm Mạn Nghiêu.” Bộ Phi Ngừ không muốn giấu Hàn Nhục Thủy, hướng chi chuyện Thánh Hoa Tuyết Anh từ đầu hấn đã biết rồi, cho nên nàng cũng không hề lo ngại mà đem suy nghĩ trong lòng nói ra, “Muội lo lắng cô ấy một mình đi đến Sâm lâm Mê Vụ*, huynh cũng biết, chỗ đó rất nguy hiểm, tuy y thuật của Mạn Nghiêu cực kỳ tốt, nhưng võ công thì nhiều nhất cũng chỉ có thể gắng gượng tự vệ, trời sinh cô ấy tính tình đơn thuần,

cũng chưa từng biết giang hồ hiểm ác, lở như trên đường gặp phải nguy hiểm thì thực là phiền toái.”

(*Sâm lâm Mê Vụ: Khu rừng rậm rạp, dày đặc sương mù)

“Chẳng lẽ Mạn Nghiêu không ở Âm Cung phụng bồi sự phụ sao?” Đuôi lông mày Hàn Nhựt Thủy cau lại, mấy ngày nay hẳn chỉ cuống cuống lo lắng chuyện của Bộ Phi Ngự, cũng không hề để ý đến Huyết Ảnh đã rời khỏi Âm cung, liền vội hỏi, “Chuyện xảy ra khi nào?”

“Mộng Dao nói cô ấy đã đi khoảng bảy tám ngày đường rồi, muội cũng chưa xác định là cô ấy có đến Sâm lâm Mê Vụ không nữa.” Bộ Phi Ngự thờ dài, nói, “Muội dự định sẽ đi thẳng đến Tây Trạch Linh, dù gì cũng phải đến Sâm lâm Mê Vụ lấy bằng được Thánh Hoa Tuyết Anh, thuận tiện trên đường đi, xem thử có thể gặp được cô ấy hay không, chỉ mong suy đoán của muội là sai.”

“Vậy muội định một mình đi sao?” Hàn Nhựt Thủy chau mày, giả vờ cáu giận nói, “Sự phụ đâu chỉ một mình muội, tìm Thánh Hoa Tuyết Anh cũng có phần của ta, muội đi thì cũng phải nói cho ta biết một tiếng?”

“Thực xin lỗi, trong lòng muội mãi lo lắng cho Mạn Nghiêu, nên nhất thời vội quá, quên mất phải nói cho huynh biết.” Bộ Phi Ngự lúng túng, le lưỡi cười một cái.

“Được rồi, nếu thực sự Mạn Nghiêu đã đi rồi, chúng ta cũng nên mau chóng khoải mã gia tiên*, hi vọng có thể đuổi kịp.” Hàn Nhựt Thủy cũng không thêm đề ý nữa, huyết sáo một hơi, con ngựa ở nơi xa hình như có linh tính, liền chạy như bay về phía hẻm.

(khoải mã gia tiên: thúc ngựa chạy thật nhanh)

Hai người cùng nhau phi thân lên ngựa, rời khỏi rừng trúc, đi đến thành đô của Già quốc, trên đường đi mua thêm chút ít lương khô, dù sao trên đường đi đến Tây Trạch Linh rất là hoang vắng, khó mà kiếm được một khách điểm để mà nghỉ chân.

Thành đô của Già quốc phồn thịnh huyên náo, hai bên đường đều là dòng người đang hối hả, dọc theo con phố là tiếng rao của người bán hàng rong không ngừng hò hét, Bộ Phi Ngự dắt ngựa đi đến cây đại thụ đằng xa mà chờ đợi, chờ Hàn Nhựt Thủy mua chút ít lương khô.

Nghiên người buồn chán, lại phát hiện ra trước mắt mình có một tiểu nam hài y phục rách rưới không biết đã đứng đây từ lúc nào rồi, cậu bé khoảng chừng sáu bảy tuổi, một đôi mắt đen láy sáng ngời không ngừng nháy mắt nhìn nàng chăm chăm, bĩu môi, “Xin hỏi người có phải Họ Bộ không?”

“Đúng rồi, làm sao người biết?” Bộ Phi Ngự nhẹ nhàng cười một tiếng, đưa tay nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, nhìn toàn thân nó vô cùng bẩn thỉu, hẳn chính là tiểu thất cái ở gần đây rồi, nàng móc ra một ít bạc vụn, chuẩn bị đưa cho nó, thì trái lại tiểu nam hài đã kín đáo đưa cho nàng một tờ giấy.

Bộ Phi Ngự mở tờ giấy ra, nhìn thấy nội dung trong đó chỉ viết mỗi một câu-----Mau chóng đến Tây Trạch Linh! Cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, liền ngồi xổm người xuống, vội hỏi, “Tiểu hài tử, tờ giấy này là ai đưa cho người?”

“Là một ca ca rất cao to đẹp mắt, huynh ấy để lại cho ta tờ giấy này bảo rằng giao lại cho một ca ca khác đáng đáp xinh đẹp mang họ Bộ.” Tiểu nam hài khanh khách cười hai tiếng, “Ta trông thấy người vận y phục màu trắng, lại cao to dễ nhìn, hơn nữa còn mang họ Bộ, cho nên liền đưa cho người.”

Bộ Phi Ngự có chút choáng váng khi nghe được tiểu nam hài nói như vậy, tiếp tục hỏi, “Vậy người có thấy bên cạnh của vị ca ca cao to xinh đẹp kia còn có thêm một tỷ tỷ vận y phục màu đỏ đi cùng không?”

“Ta không có để ý đến.” Tiểu nam hài lắc lắc đầu, ngây thơ cười cười, nói, “Nhưng so với những vị tỷ tỷ xinh đẹp thì vị ca ca kia vẫn là đẹp nhất nha.”

Trong lòng Bộ Phi Ngự đã đoán được vị ca ca trong lời nói của tiểu nam hài là ai rồi, càng khẳng định Huyết Ảnh đã đi đến Sâm lâm Mê Vụ, chỉ biết than nhẹ một tiếng, rồi đem chút ít bạc gửi cho tiểu nam hài, sờ đầu nó nói, “Cảm ơn người nha, chút bạc này cứ xem là ta đáp tạ người vậy.”

“Cái này ta không thể nhận nha.” Tiểu nam hài đẩy bạc trở về, giọng nói mang theo vẻ vui sướng hài lòng, “Vị ca ca đẹp mắt kia đã cho ta rất nhiều tiền, đủ để cho ta và mẫu thân dùng trong một quãng thời gian rồi.”

Bộ Phi Ngự hé môi cười một tiếng, đưa mắt nhìn theo bóng dáng bé nhỏ của tiểu nam hài đang nhảy nhót trên đường rồi biến mất trong đám người, chỉ ít nàng biết rõ Dạ Ly hẳn đã ở cạnh Huyết Ảnh rồi, vốn có chút lo lắng giờ đã buông lỏng không ít.

“Phi Ngự, muội đang nhìn gì vậy?” Hàn Nhựt Thủy mua xong lương khô, trên đường quay lại, thuận tiện mua thêm vài bộ y phục mới.

Bộ Phi Ngự phục hồi tinh thần lại, cười nhạt một tiếng, “Chúng ta mau đi thôi, có chuyện gì thì trên đường đi nói sau.”

Mặt trời dần buông xuống ở sau núi phía tây, màn đêm lạnh lẽo kéo ra, trên bầu trời đầy ánh sao, trong khe núi vắng lặng vang lên tiếng vó ngựa từng hồi, hai bóng dáng một đen một trắng, ngựa không dừng vó hướng về phía tây mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Tây Trạch Lĩnh.

Mấy ngày sau.

Giữa chiều hoàng hôn, ở phía tây, ánh mặt trời dần sắp buông xuống, trên bầu trời bao la là ánh nắng trời chiều tán mạn trên những rặng mây, tựa như một mảnh hoa hồng mỏng manh mà thanh lệ.

Bên ngoài Tây Trạch Lĩnh có một gian hàng ngoài trời đầy rẫy những khách nhân lui tới uống trà, lão bản và lão nương hết sức vui mừng, chu đáo bung trà rót nước cho khách nhân mỗi bàn.

Tây Trạch Lĩnh là một nơi hoang vắng rất ít người lui tới, chẳng hiểu vì sao các ngày gần đây lại có rất nhiều nhân sĩ, vào những ngày thường gian hàng chỉ lác đác vài khách nhân đến uống trà, thoáng cái buôn bán lại phát đạt như vậy, những khu chợ chung quanh, khách điếm, tửu quán cũng theo đó mà náo nhiệt hẳn lên.

Ở một quầy trà nhỏ nằm ở góc đường, có một đôi nam nữ đang lẳng lặng ngồi đó, nàng ấy thân vận y phục màu đỏ, hai hàng lông mi cong cong, cái miệng anh đào nhỏ nhắn không tô son nhưng vẫn đỏ, một đôi mắt xéch hẹp dài lộ ra vài phần tinh quái. Còn nam tử kia thân vận trường bào xanh đen, tóc đen chưa vấn xoắn tung sau lưng, dung mạo diễm lệ như được thoa phấn, lông mày như lá, giữa hai hàng lông mày còn điểm một dấu đỏ như ngọn lửa, dung mạo này so với nữ tử còn đẹp hơn đến vài phần.

Hai người tựa như đang giận dỗi, gắt gao nhìn chăm chăm vào đối phương, yên lặng hồi lâu.

Một lát sau, rốt cục nam tử kia nhịn không nổi nữa, hai tay tạo thành chữ thập, khò sở van nài nói, “Ta nói bà cô này, hãy cứ nghe lời ta khuyên, theo ta trở về đi.”

“Ta không thể tay không mà về được!” Nữ tử hồng y đưa tay để trên mặt bàn, vẻ mặt kiên định nói ra, “Muốn về thì tự người về đi!”

“Người không về, ta làm sao mà về được chứ?” Dạ Ly vuốt vuốt hai tay, không biết nên nói gì, nếu Bộ Phi Ngữ mà biết hẳn để một mình Huyết Ảnh đi vào Tây Trạch Lĩnh, dám chắc nàng ấy sẽ khiến hắn ăn chưa kịp đã phải xách dép mà chạy mất, trước mắt cứ nên thuyết phục nha đầu gian xảo này, cứ thế Dạ Ly tiếp tục tận tình khuyên bảo nói, “Ta đã bồi người ở đây giữ cửa Sâm lâm Mê Vụ mấy ngày rồi, người không phải là không nhìn thấy, hơn nữa, một mình xông vào đó, sẽ không còn đường sống mà ra, không chỉ hải cốt không còn, mà còn nhận lấy một cái chết vô cùng kinh khủng.”

Nữ tử hồng y bĩu môi, giọng nói không cho là đúng, “Đó là do bọn họ không biết tự lượng sức, võ công kém còn dám vào đó chịu chết!”

“Khụ khụ.....Khụ khụ.... ..” Dạ Ly bị sắc nước trà, hồi lâu sau mới trở lại bình thường, “Bà cô của ta ơi, người không nhầm lẫn đó chứ, những người vào đó đều là cao thủ có một không hai của các môn phái không đó! Chẳng hạn như, mấy ngày hôm trước có Đường quý chủ Việt La Môn Cửu Châu, còn hôm kia là Tả hộ pháp Giang Tung của Thái Bình sơn trang, còn có.....”

“Phải không đó?” Nữ tử hồng y nâng chung trà nhấp một ngụm nước, giọng chẳng thèm đếm xỉa nói, “Có thực là lợi hại đến như vậy không? Sao ta chưa từng nghe qua bọn họ nhỉ.”

“Đó là bởi vì người hiểu biết quê mùa, cả ngày chỉ biết ở trong Huyết Ảnh các tìm tòi học hỏi cái loại hoa hoa thảo thảo gì đó thôi.” Dạ Ly không thèm nghĩ ngợi nói ra.

“Người nói cái gì!” Nữ tử hồng y mắt phượng híp lại, hung hăng trừng mắt liếc vị nam tử đối diện.

“Được được được rồi.....Cứ xem như ta chưa nói gì.” Dạ Ly liên tục khoát tay, “Lùi một bước giảng hòa vậy, cho dù người lấy được đóa hoa kia, thì người tin rằng có thể bình yên vô sự mang nó về Âm cung sao?”

“Sao lại không thể?” Nữ tử hồng y buông tách trà xuống, thần sắc trong mắt mang theo sự nghi ngờ đơn thuần.

Dạ Ly lắc lắc đầu, sắp lại gần nữ tử hồng y, nhìn quanh bốn phía, cổ dè nén âm thanh xuống, “Người nhìn xem xung quanh đi, người cho rằng những khách nhân đang ngồi uống trà, họp chợ, đi đường đều là bá tánh bình thường sao?”

Nữ tử hồng y nhìn quanh bốn phía, không nhìn ra có gì khác thường, chỉ có vài khách nhân thoạt nhìn chẳng có gì là thân thiện thôi.

“Biết ngay là người không hiểu gì cả mà.” Dạ Ly quét mắt nhìn sang khách nhân đang ngồi bàn bên cạnh, lại quay về áp sát nữ tử hồng y, dè dặt âm thanh nói ra, “Cái khác ta không dám hạ xuống kết luận, nhưng mà khách nhân bên bàn đối diện kia thì không phải là người đơn giản, trên bàn đó có để thanh kiếm Long Ngâm, chính là thanh bội kiếm tùy thân của môn chủ Huyền môn, một trong mười hai môn phái có tiếng trên giang hồ, còn bàn bên kia, y phục họ đang mặc đã để họ bị bại lộ thân phận, trên cánh tay áo có thiêu hình điều hâu, là biểu tượng của một môn phái đặc biệt. Sở dĩ bọn họ án binh bất động, là vì muốn chờ người nào đó mang đóa hoa ra khỏi Sâm lâm Mê Vụ, trong lúc toàn thân đầy thương tích, thì bọn họ sẽ tranh thủ đoạt lại, có thể nói là ngồi chờ ngư ông đắc lợi thôi.”

“Đù rồi!” Nữ tử hồng y giật mạnh cổ áo của Dạ Ly kéo qua, nghiêng rặng nhỏ giọng mắng, “Những thứ này chẳng phải đều do người lừa mồm sao, ta chỉ bảo người đi hỏi thăm một chút việc, ngược lại người thì tốt rồi, thấy tiền thì sáng mắt, khiến cho mọi người trên giang hồ ai ai cũng đều biết, duy chỉ có ta là bị người giấu diếm, hại ta phải dùng tiền mới moi được tung tích Thánh Hoa Tuyết Anh từ trong miệng người khác!”

“Ể loại chuyện này oan uổng cho ta quá!” Dạ Ly mang vẻ mặt ủy khuất, vội giải thích, “Ta còn phải đem của quý truyền đời và cơ mật ngàn năm của lão

nhân gia để mà trao đổi mới biết được tung tích của đóa hoa kia, ai ngờ đâu, hạ nhân trong quý phủ, hẳn cứ nhiên dám lấy trộm tin tức của ta đem bán cho các đại môn phái võ lâm, kiếm được đầy nôi đầy hũ, chờ ta tìm được hẳn, ta nhất định sẽ lột da gán hẳn ra!”

“Cho dù là vậy, chuyện ngươi giấu ta, không nói cho ta biết tung tích của Thánh Hoa Tuyết Anh, cũng là kẻ hạ nhân kia chỉ ngươi sao?” Nữ tử hồng y hừ lạnh một tiếng.

“Cái này cũng không phải.” Dạ Ly ngăn người, ngập ngừng nói ra, “Là sư tỷ của ngươi bảo ta làm vậy.”

“Sao hả!” Nữ tử Hồng y kinh ngạc một hồi, buột miệng hỏi ra, “Phi Ngữ, tỷ ấy tại sao phải làm như vậy?”

Dạ Ly nghĩ nghĩ, trịnh trọng hồi đáp, “Đương nhiên là biết ngươi võ công kém, sợ ngươi đi theo cô ấy sẽ cản tay cản chân.”

Lại dám nói ra những lời xem thường nàng như thế, nữ tử hồng y tức giận nghiêng răng nói, “Ngươi cầm cái miệng lại cho ta!”

“Được thôi, chuyện cũng đã định sẵn như vậy rồi.” Dạ Ly đứng dậy, ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời, khuyên nhủ nói, “Bây giờ sắc trời đã tối, ngươi ngoan ngoãn ngồi đây uống trà, ta đi đến quán trọ đối diện đặt trước hai gian phòng, ở tạm một đêm, chúng ta sáng mai sẽ trở về.” Nói xong, cũng không thêm đề ý đến nữ tử hồng y có nhận lời hay không, trực tiếp đi thẳng về phía xa xa kia.

“Muốn ta trở về à, không có cửa đâu!” Nữ tử hồng y hướng về bóng lưng màu đen kia, nghịch ngợm le lưỡi một cái, tiếp tục cúi đầu rầu rĩ uống trà, trong lòng âm thầm tính toán, cũng không hề chú ý đến ở đối diện có vài người đang đi về phía mình.

“Vị cô nương này, Thiếu chủ nhà ta mời người qua bên đó uống trà.” Hai nam tử thanh sam đáng người khôi ngô nói ra.

“À?” Nữ tử hồng y ngẩng đầu, theo hướng chỉ tay của hai vị nam tử kia mà nhìn, cách đó không xa có vị nam tử áo đen đang nhìn nàng gật đầu mỉm cười, một cử chỉ rất tao nhã và không hề có ác ý.

Nữ tử hồng y mắt phượng híp lại, thoáng cân nhắc một chút, không nghĩ ra được lý do gì để cự tuyệt, đành đứng dậy bước tới.

“Cô nương mời ngồi.” Nam tử áo đen vươn tay đưa ra tư thế xin mời ngồi.

Nữ tử hồng y nhẹ nhàng di chuyển chậm rãi ngồi xuống, váy dài màu đỏ tản ra, bộ dáng yêu kiều, cánh môi nhẹ nâng, “Ngươi tìm ta là có việc gì?”

“Vừa rồi tại hạ nhìn thấy cô nương và vị nam tử kia trò chuyện với nhau rất vui, nếu như ta đoán không lầm, người kia hẳn là sư giả U Minh của Âm cung.” Nam tử áo đen chậm rãi mở miệng, ngữ điệu không chút lạnh nhạt, trên môi vẫn mang theo nụ cười.

Nữ tử hồng y có chút bất ngờ, chau mày hỏi, “Làm sao ngươi biết?”

“Trên giang hồ đều truyền rằng sư giả U Minh của Âm cung lớn lên cực kỳ tuấn tú, dễ nhận biết hình là giữa đôi lông mày có điểm một ngọn lửa màu đỏ vô cùng đặc biệt, nhưng hành tung của hắn thì mờ hồ, người bình thường rất khó mà trông thấy, trừ phi cô nương đây có được U Minh lệnh lại phù hợp với yêu cầu của hắn.” Nam tử áo đen vừa nói vừa quan sát người nữ tử trước mặt, một thân vận hồng y như máu, sáng rỡ xinh đẹp, ước chừng khoảng tầm mười lăm mười sáu tuổi, “Không thể ngờ rằng, cô nương tuổi còn trẻ như vậy, lại có thể quen biết sư giả U Minh.”

“Ngươi nói năng lòng vòng vậy rốt cuộc là muốn nói gì?” Nữ tử hồng y không kiên nhẫn liền nói, người này mở miệng, ngậm miệng đều không quên nhắc đến tên Dạ Ly đáng ghét kia.

“Tại hạ chỉ muốn làm quen với sư giả U Minh, hi vọng cô nương có thể tiến cử giúp ta một lần.” Rốt cục Nam tử áo đen cũng đi thẳng vào vấn đề chính.

“Ngươi muốn kết thân với hắn là có dụng ý gì?” Nữ tử hồng y có chút bất mãn, vắn mi nói, “Chẳng lẽ ngươi cũng muốn U Minh lệnh?”

“Cái này cũng không phải.” Nam tử áo đen lắc lắc đầu, thông thả nói ra, “Tại hạ có nghe nói là sư giả U Minh đem cơ mật của lão nhân gia ra dò xét được tung tích của Thánh Hoa Tuyết Anh, còn nghe nói tin tức này đã giúp hắn kiếm được bọn tiền từ các đại môn phái, chắc hẳn hắn cũng biết làm thế nào để vào được Sâm lâm Mê vụ, tại hạ nguyện bỏ tiền ra để trao đổi với hắn.”

Nữ tử hồng y cúi đầu vuốt vuốt lọn tóc rủ xuống trước ngực, vỗ nhẹ bờ vai không chút dấu tích, cười dịu dàng nói, “Ta nói không giúp thì sao?”

“Vậy cô nương đây không thể rời khỏi rồi.” Nam tử áo đen khẽ hất cằm lên, nở nụ cười nhạt không chút hảo ý, “Vừa rồi ta nhìn thấy cô nương và sư giả U Minh nói chuyện với nhau, cử chỉ vô cùng thân mật, chắc hẳn quan hệ của hai người không chỉ đến thế, nếu ta giữ cô nương ở lại, không cần tốn nửa phân tiền, uy hiếp hắn, thì khả năng có được tin tức tiến vào Sâm lâm Mê vụ là quá dễ dàng.”

“Đây cũng là một chủ kiến hay đó.” Nữ tử hồng y không chút hoảng hốt, thờ ơ đùa nghịch lọn tóc của mình, thái độ kiêu ngạo nói, “Nhưng mà giữ lại bản cô nương cũng phải trả một cái giá rất lớn đó!”

Nam tử áo đen chỉ im lặng cười, chén trà trong tay nháy mắt đã biến thành bột phấn, trong mắt ánh lên tia sáng lạnh, không còn giống vị nam tử ôn nhã vô hại như trước kia nữa.

Nữ tử hồng y mặt không biến sắc nhìn xem, trong lòng chỉ đành than nhẹ, người này nội lực rất mạnh nha, trên mặt lộ vẻ tiếc thương, nói ra, “Vốn ngươi chỉ còn chín ngày để sống, giờ lại đẩy nội lực, chỉ sợ còn lại sáu ngày thôi.”

“Có ý gì?” Nam tử áo đen đứng dậy, chợt cảm thấy bụng đau nhức dữ dội, nắm chặt cái bàn mới không bị ngã xuống, ngược mắt nhìn lại, đã thấy nữ tử hồng y vui vẻ ngồi đó, trong nháy mắt chợt hiểu ra, cần răng nói, “Ngươi hạ độc ta vào lúc nào?”

“Ngay lúc ta vỗ nhẹ bả vai.” Nữ tử hồng y chậm rãi nói, vừa nói lại lặp lại động tác khi nãy, khoe miệng khẽ nhếch, tràn đầy tự tin tươi cười nói ra, “Thứ ngươi trúng phải chính là vô vị tán do ta đặc chế, trên thế gian ngoại trừ Bạch Vân Phi tà y ra, thì không một ai có thể cứu được ngươi, nhưng mà ta nghe nói hần cũng không dễ gì xem bệnh cho người khác nha, nhất là những người đại loại như nhân sĩ võ lâm thì càng không!”

“Ngươi!” Nam tử áo đen cắn chặt hàm răng, trong mắt đã đỏ hồng cả lên.

“Đừng trách ta không nhắc ngươi nha, nếu đẩy nội lực lần hai, thì chỉ còn ba ngày, nếu đẩy nội lực lần ba, cho dù có giải được thì cũng không cứu nổi ngươi!” Nữ tử hồng y dường như nghĩ đến điều gì đó, lại lắc lắc đầu, vội cười sửa lại lời đúng, “Thiếu chút nữa là ta quên mất, nếu ngươi có thể đi vào Sâm lâm Mê vụ lấy được Thánh Hoa Tuyết Anh mang đến, ta nhất định sẽ cứu ngươi!”

Nam tử áo đen đau bụng đến trợn cả mắt, đầu đầy mồ hôi, cần răng hạ lệnh, “Bắt yêu nữ này lại cho ta, ép ả giao ra giải được!”

“Vâng, Thiếu chủ!” Vài vị nam tử trẻ tuổi tiến lên, bao vây nữ tử hồng y lại.

Nữ tử hồng y nhanh chóng đứng lên, hất mạnh cái bàn, thi triển khinh công, chuẩn bị nhún người chạy trốn, chưa kịp cách mặt đất, đã bị một trong số nam tử chế trụ, đành phải rút sợi roi bên hông ra, giơ tay vung cao, liền bị nam tử khác vững vàng bắt được.

Một trận đánh nhau, ngay lập tức kéo tới một đám đông vây đến xem náo nhiệt, bên trong ba lớp, bên ngoài ba lớp người vây quanh.

Hai người nam tử áp giải nữ tử hồng y đến trước mặt nam tử áo đen kia, nữ tử hồng y không ngừng vặn vẹo người, nhưng không cách nào thoát ra được.

Nam tử áo đen chịu đựng cơn đau, bước chân đi lên phía trước, vươn tay, véo chặt cằm dưới của nữ tử hồng y, trầm giọng nói ra, “Mau lấy giải được giao ra đây!”

“Năm mơ sao!” Nữ tử hồng y mắt phượng híp lại, vẻ mặt vui vẻ nói, “Ngươi vẫn nên ngoan ngoãn mà chờ chết đi!”

“Vây ta sẽ để ngươi sống không bằng chết!” Trên mặt nam tử đã nổi lên từng sợi gân xanh, phần nộ nhìn chằm chằm vị nữ tử hồng y, đoạt lấy trường tiên, giương cao tay, chuẩn bị đánh về nữ tử hồng y.

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Dạy dỗ

Chỉ nghe 'Vèo' một tiếng, nam tử áo đen kia rống lên một tiếng thảm thiết, lập tức che cánh tay lại, bộ mặt méo mó bởi vì đau đớn.

Ngay sau đó, một bóng trắng nhanh chóng xẹt qua, mọi người ở đây cơ hồ còn chưa nhìn rõ việc gì đã xảy ra, nữ tử hồng y đã thoát khỏi sự khống chế của hai vị nam tử kia, bình yên vô sự đứng ngay đối diện.

Mọi người vây xem chỉ nhìn thấy không biết từ lúc nào kể bên nữ tử hồng y đã có thêm một người nam tử, một thân y phục trắng, tóc đen được buộc bằng sợi tơ màu trắng, khuôn mặt tuấn tú vô song, tuy y phục cực kỳ đơn giản, nhưng lại mang theo khí chất thanh nhã xuất trần.

“Mạn Nghiêu, muội không sao chứ?” Bộ Phi Ngừ lo lắng nói, quan sát nàng từ trên xuống dưới, thấy nàng không sao mới yên tâm.

“Phi Ngừ, vì sao lại là tỷ?” Nữ tử hồng y lấy lại bình tĩnh, nhãn châu xoay động, lập tức giả vờ trung ra bộ dáng vô tội, chỉ tay đến vài vị nam tử đối diện, ủy khuất bĩu môi, “Muội không làm gì cả, bọn họ khi dễ muội, vặn đau cả vai muội, lại còn muốn dùng roi quất muội!”

“Yên tâm, ta thay muội dạy dỗ bọn họ.” Bộ Phi Ngừ hé miệng cười một tiếng, phân phó nói, “Muội đến chỗ sư huynh đợi ta.”

“Uhm.” Huyết Ảnh gật đầu, mới nhìn lại phía sau lưng Bộ Phi Ngừ còn có một vị nam tử áo đen, hai mắt tỏa sáng, cười nhẹ bước tới, “Nhược Thủy ca, huynh cũng tới!”

“Nha đầu ngươi nha, lại gây họa!” Hàn Nhược Thủy nhẹ giọng lầm bầm một câu, có chút nhũn mày nhức đầu, nhìn thấy vị nam tử áo đen kia đang nằm trên mặt đất, đại khái nhìn cũng biết là chuyện gì đang xảy ra, chỉ biết lắc lắc đầu, kéo Huyết Ảnh qua, để nàng ở bên cạnh mình an phận một chút, không nàng lại gây họa.

Bộ Phi Ngừ xoay người đi về phía trước, đôi mắt xinh đẹp lạnh lùng quét về vài vị nam tử trước mặt, ánh mắt dừng lại nơi có kí hiệu điều hầu ở trên vạt áo, khoe miệng gọi lên, giọng mỉa mai nói, “Nam nhân các ngươi ở nơi này khi dễ một nữ tử yếu đuối như vậy, đây chính là tác phong của môn phái Thương Ưng từ đó đến giờ sao?”

“Vị Thiếu chủ, chúng ta cùng lên!” Vừa dứt lời, vài người nam tử không một lời nói, rút kiếm ra, đồng loạt xông lên.

Bộ Phi Ngữ nhẹ nhún mũi chân, lùi về phía sau, ngồi xổm người xuống, tay nắm lấy một nhúm đá vụn, nhanh chóng ném ra, mấy viên đá nhỏ kèm theo ba phần nội lực tựa như con gió lạnh lèo bay vào đến những vị nam tử ở xa xa kia.

Chỉ nghe thấy một tiếng kêu lên thảm thiết, tiếp đó là âm thanh của kiếm rơi xuống nền đất, toàn bộ những viên đá nhỏ nhắm thẳng vào sống mũi của vài vị nam tử kia, máu tươi lập tức phun ra, dù có lấy tay che mũi, máu vẫn không ngừng chảy.

“Phi Ngữ, tỷ quá tuyệt vời!” Ở cạnh bên, Huyết Ảnh hưng phấn vỗ tay hô to, âm thanh đầy vẻ vui sướng rạng ngời, bản thân không tự chủ được muốn lao ra góp vui, thì lại bị Hàn Nhưộc Thủy kéo lại.

Mọi người ở đây nhìn xem cũng thốt một hồi, mặc dù chỉ là vài chiêu thức đơn giản, nhưng có thể nhận biết vị nam tử này tuyệt không phải là kẻ đầu đường xó chợ, lấy viên đá làm ám khí, ra tay không những mau lẹ mà còn chuẩn xác, tất cả động tác tựa như mây trôi nước chảy, không thể nhìn ra rốt cục là cao thủ của môn phái nào, trong lòng ai nấy đều âm thầm tán thưởng đồng thời thêm mấy phần cảnh giác, vì dù sao cho đến giờ phút này, người đến Tây Trách Lĩnh mật dù ngoài mặt không ai nói gì, nhưng tất cả mọi người ai nấy đều ngầm hiểu mục đích của nhau, đó chính là Báu vật của vô lâm-----Bên trong Sâm lâm Mê vụ là Thánh hoa Tuyết Anh, không chỉ có thể giải được bách độc, mà còn có thể gia tăng công lực thêm mấy chục năm nữa.

Vài vị nam tử của môn phái Thương Ung khẽ cắn răng, biết vậy nên vừa xấu hổ lại vừa giận dữ, cư nhiên lại bị người ta dùng vài viên đá đã đánh cho bọn họ chật vật đến như vậy, nếu chuyện này mà truyền đi về sao bọn họ làm sao còn có chỗ đứng trên giang hồ, huống chi Thiếu chủ bây giờ còn đang bị trúng độc, sớm chiều nguy hiểm, há có thể bỏ qua, liếc mắt nhìn nhau, lại nhặt kiếm lên, chuẩn bị xông lên lần hai.

“Khoan đã!” Trong đám người, chợt một vị nam tử ước chừng khoảng hai mươi lăm tuổi bước ra, tướng mạo anh tuấn, y phục gấm bào nhạt màu, nói lời khuyên nhủ với các vị nam tử Thương Ung. “Ta nghĩ các vị vẫn nên dừng tay lại đi, vừa rồi nếu vị công tử bạch y kia không hạ thủ lưu tình, thì thương thế của các vị không chỉ đơn giản là xương mũi không đau.”

Lúc này Bộ Phi Ngữ đang cúi đầu phủi đi tro bụi ở trên tay, nghe được câu này không khỏi hướng mắt nhìn về vị nam tử kia, vừa hay hắt lại xoay người đi về phía nàg.

“Vị công tử này hữu lễ rồi, tại hạ Giang Cảnh Thủ.” Nam tử gấm bào nho nhã, lễ độ nói.

“A, thì ra là Thiếu trang chủ của Bắc Minh sơn trang.” Bộ Phi Ngữ hơi có chút ngạc nhiên, Bắc Minh sơn trang là một trong tứ đại giang hồ, ngày trước từng nghe nói qua Thiếu trang chủ của Bắc Minh sơn trang đáng người bất phàm, đối nhân xử thế lại rất đức độ, trên giang hồ rất có uy danh, không ngờ lại có thể gặp nhau tại nơi này, nhìn tiếp chung quanh, lại phát hiện ra mọi người ở đây tuyệt không phải là bá tánh thường dân, trong lòng dâng lên một trận nghi ngờ, ở nơi hoang vắng thế này thoáng cái đã tụ tập nhiều nhân sĩ vô lâm đến như vậy sao?

“Giang mỗ thấy được võ nghệ của công tử đây quả không tầm thường, tất nhiên còn cao hơn cả các vị nam tử của môn phái Thương Ung.” Giang Cảnh Thủ vẻ mặt ôn hòa nói, “Ta nghĩ bọn họ chỉ là muốn giải được để cứu lấy chủ tử mà thôi, hi vọng công tử có thể vì chút phần mặt mũi của ta, và một phần đều là người trên giang hồ, giao giải được cho bọn họ, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng.”

“Giải được?” Bộ Phi Ngữ nhún mày nghi ngờ, vào lúc này mới phát hiện ra ở cách đó không xa có một nam tử áo đen vẻ mặt méo mó nằm trên nền đất, sắc mặt đã xanh mét, đầu đầy mồ hôi lạnh, đôi môi thì đã biến thành màu xanh biếc khác thường, rõ ràng hẳn đã trúng phải Vô vị tán, quay đầu nhìn về phía Huyết Ảnh, thấy nàng đang hướng về phía mình nghịch ngợm chớp mắt, thỉnh thoảng lại còn le lưỡi.

Chợt Bộ Phi Ngữ cảm giác được hình như nàng đã bị lừa, bước nhanh đi đến bên cạnh nữ tử hồng y, nói nhỏ, “Mạn Nghiêu, vì sao muội lại có thể ra tay nặng như vậy chứ, mau đưa giải được ra!”

“Trên người muội chỉ mang theo một loại độc được này, ai bảo hán vừa rồi dám uy hiếp ta!” Huyết Ảnh bất mãn bĩu môi, “Ghê tởm hơn chính là, hán còn dám nói muội và tên Dạ Ly kia có quan hệ thân mật nữa!”

“Dạ Ly?” Bộ Phi Ngữ khó hiểu nhíu mày, ngẩng đầu nhìn về phía đám đông tìm kiếm một hồi, nhưng vẫn không phát hiện ra cái tên nam tử xinh đẹp yêu nghiệt kia, “Dạ Ly, hán ở đâu? Tại sao hán lại để muội một mình ở đây?”

“Dạ Ly đi tìm quán trọ, đều tại hán cả, cho nên muội mới bị bọn ruồi bọ này làm phiền!” Huyết Ảnh hung hăng trừng mắt liếc nhìn vị nam tử áo đen đang nằm trên mặt đất.

“Sư phụ từng dặn qua, xuất môn ra ngoài, không thể tùy tiện hại đến tính mạng của người khác,” Bộ Phi Ngữ kéo tay Huyết Ảnh, nói lời khuyên bảo, “Bất luận hán làm cái gì, cũng đều không đáng tội chết!”

“Ta mặc kệ!” Huyết Ảnh hừ nhẹ một tiếng, hai tay chống nạnh, vẫn nhất quyết không tha, “Nói không chừng, ngay từ đầu hán đã có ý muốn hại đến tính mạng muội, chẳng qua là về sau tài nghệ của hán không bằng ai thôi, cho dù sư phụ biết rồi, cũng sẽ không trách ta.”

“Mạn Nghiêu, đừng càn quấy nữa!” Hàn Nhưộc Thủy liếc mắt nhìn xem vị Thiếu chủ của môn phái Thương Ung đang thống khổ gãy dựa, liền mở miệng khuyên nhủ, “Người đó cũng đã nếm đủ đau khổ, huống chi Phi Ngữ cũng đã thay muội dạy qua bọn họ rồi, ta thấy chuyện này cứ xem như xong đi.”

“Ân....” Huyết Ảnh bĩu môi, trong mắt cân nhắc một phen, rồi từ trong tay áo lấy ra một cái bình sứ màu trắng, rất không tình nguyện đưa cho Bộ Phi Ngữ, “Nếu ngay cả Nhưộc Thủy ca ca cũng đã mở miệng, muội liền tha cho hán.”

Bộ Phi Ngừ cười thầm, đối với tâm tư của Huyết Ảnh nàng luôn là người hiểu nhất, ngoại trừ sư phụ ra, nha đầu gian xảo này chỉ nghe mỗi một mình lời nói của Hàn Nhục Thủy, Bộ Phi Ngừ đón lấy giải được, xoay người giao cho Giang Cảnh Thủ, “Nếu Giang công tử đã lên tiếng cầu tình, giải được này liền cho công tử chuyển giao lại, bọn ta cáo từ.”

“Tại đây Cảnh Thủ xin thay mặt môn phái Thương Ưng tạ ơn công tử.” Giang Cảnh Thủ ôm quyền cười một tiếng, “Hôm nay ta và công tử cũng xem như đã quen biết, không biết công tử có thể cho ta biết danh tính hay không, hoặc là công tử xuất thân từ đâu?”

Bộ Phi Ngừ ngẩn người, khách sáo nói, “Tiểu bối vô danh, sao có thể so sánh với Thiếu trang chủ của Bắc Minh sơn trang được, danh tính, nơi ở thật sự không đáng nhắc đến.”

“Xem ra công tử đây có lời khó nói, bất tiện cho biết, vậy Cảnh Thủ cũng không cưỡng ép thêm nữa.” Giang Cảnh Thủ thở dài cười nhạt, đưa mắt nhìn vị công tử bạch y đang nhanh nhẹn rời đi, trong mắt xẹt qua tia lãnh liệt khó có thể phát hiện ra được.

Đưa mắt nhìn công tử bạch y rời đi còn có thêm một người đang ngồi ở quán trọ đối diện, vào lúc này vị nam tử từ từ y đang ở trên lầu dựa vào cửa sổ thưởng thức tách trà, vầng mây ở chân trời dần dần thu lại, ánh trời chiều nhàn nhạt như ngọc lưu ly, chiếu vào người hắn, khéo léo làm nổi bật lên bóng dáng phi phàm của quý công tử, hắn khẽ hít cảm lên, lộ ra một gương mặt tuấn mỹ tuyệt luân khiến ánh nắng trời chiều cũng phải giật mình mà mất sắc.

“Lâu chủ, chuyện đã sắp xếp ổn thỏa, có thể xuất phát.” Thự Vi đi lên trước nói ra.

“Chờ chút đã.” Nam tử từ từ y trầm giọng nói, ngón tay thon dài nắm chặt chén trà tinh xảo, nhẹ nhàng xoay tròn, đôi mắt vẫn sâu sắc đuổi theo bóng trắng trong đám người kia, lưu luyến không rời.

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Hai nữ nhân.

Bộ Phi Ngừ lôi kéo Huyết Ảnh và Hàn Nhục Thủy đi đến một góc đường vắng vẻ, nhìn thấy bốn phía đều im ắng, liền hỏi, “Mạn Nghiêu, vì sao muội không đợi ta, lại một mình đi đến Tây Trạch Linh trước? Muội có biết làm vậy là nguy hiểm lắm không?”

“Muội cũng muốn đợi tỷ chứ! Nhưng tỷ lại mất tích nhiều ngày, muội lại không tìm được tỷ.” Huyết Ảnh lập tức phản bác, “Nếu như tiếp tục đợi tỷ, chỉ sợ Thánh Hoa Tuyết Anh đã bị người khác nhanh chân đoạt trước rồi.”

“Ý của muội là, vừa rồi những người ở quán trà kia đều là vì Thánh Hoa Tuyết Anh mà tới?” Hàn Nhục Thủy có chút khó hiểu, mở miệng hỏi, “Làm thế nào mà bọn họ biết được?”

“Chuyện này....” Huyết Ảnh gật gật đầu, đang chuẩn bị giải thích, đột nhiên thoáng nhìn thấy được một bóng dáng màu đen từ đằng xa đang vội vàng đi đến, nhân châu xoay động, quyết định không giải thích nữa, nhân cơ hội trên đầu Dạ Ly một phen, vì vậy nàng hướng về phía xa xa giơ lên một ngón tay, tức giận bất bình nói, “Đều là do tên Dạ Ly đó gửi đi tin tức, cho nên bọn họ đều tới đây!”

“Nha đầu chết tiệt kia, lại dám vu oan cho ta!” Đúng lúc Dạ Ly vừa tới, nghe được những lời này, thiếu chút nữa té ngã nhào xuống đất, khóe miệng giật giật, oán giận nói. “Ta đang trên đường đến đây, lại nghe được mọi người nói quán trà bên này đang xảy ra chuyện, ta vội vàng quay trở về, một chết được, vậy mà không ngờ rằng đến nơi lại bắt gặp người đang nói xấu sau lưng ta!”

“Lời ta nói đều là thật, vừa rồi cái tên Thiếu chủ của môn phái Thương Ưng kia cũng nói với ta như vậy thôi.” Huyết Ảnh nghịch ngợm chớp mắt, không cho là đúng trả lời một câu, khóe miệng giương cao, quệt ra một nụ cười xấu xa, “Hắn còn đang dự định hỏi thăm người có cách nào có thể tiến vào Sâm lâm Mê vụ đấy! Cơ hội kiếm tiền của người lại đến rồi!”

“Người....” Dạ Ly tức đến độ lỗ mũi cũng phải thả hơi nước, vội vàng quay người lại, nhìn Bộ Phi Ngừ giải thích, “Đừng nghe nha đầu đó nói bậy, đều do cái tên hạ nhân của quý phủ, dám mượn danh nghĩa ta đem tin tức của Thánh Hoa Tuyết Anh bán cho các đại môn phái, ta thề, ta thật sự không có làm!”

“Người không cần giải thích, ta tin tưởng người.” Nhìn thấy bộ dáng nóng như lửa đốt của Dạ Ly, Bộ Phi Ngừ hé miệng cười cười, “Con người của người.....Ngoại trừ thường ngày giờ trò giúp ta đón nhận vài bộ danh sách, thì nhân phẩm vẫn còn yên tâm được.”

Dạ Ly thở phào nhẹ nhõm, nhìn thoáng qua Hàn Nhục Thủy, tựa như nhìn thấy được cứu tinh, đi lên trước, vỗ vai của hắn cười nói, “Nhục Thủy, không ngờ người cũng tới, nha đầu Mạn Nghiêu đó giao trả cho người, ta cũng chịu đủ rồi!”

“Mấy ngày nay vất vả cho người rồi!” Hàn Nhục Thủy chỉ đành lắc lắc đầu, hắn có thể tưởng tượng ra, dọc theo đường đi, Huyết Ảnh nhất định đã mang đến không ít phiền toái cho Dạ Ly, ngẩng đầu nhìn lên sắc trời đã tối mờ, liền nhắc nhở, “Chúng ta nên tìm một chỗ dừng chân đi, Dạ Ly, người tìm được khách điểm ở chỗ nào?”

“Đừng nói nữa.” Dạ Ly buồn bực lắc đầu, nói, “Ta đi tìm vài nơi đều đầy hết rồi, chỉ có khách điểm Thanh Long ở phía trước là còn chỗ thôi.”

“Vậy chúng ta đi đến đó nhanh đi, ta đói muốn chết rồi!” Huyết Ảnh che lấy bụng cười thầm, mấy ngày qua nàng và Dạ Ly đều ở bên ngoài Sâm lâm Mê vụ canh chừng, cũng chưa ăn được một bữa ngon lành, hay được đánh một giấc an tĩnh, hiện giờ Bộ Phi Ngừ và Hàn Nhược Thủy đều đến đây, cuối cùng nàng cũng có thể thả lỏng được chút ít rồi.

Bốn người cùng nhau đi đến khách điểm Thanh Long, vào lúc này, chính là thời gian để dùng bữa tối, trong sảnh đường đã có không ít người, mùi thức ăn thơm thả bay ra, khiến cho cái bụng tham ăn của Huyết Ảnh cũng phải miếu máo khóc không ra tiếng.

Lão bản đang đứng trong quầy tính sổ, ngẩng đầu lên liền trông thấy bốn người từ cửa bước vào, nam tuấn, nữ mỹ, ngay lập tức nét mặt liền vui mừng nhiệt tình nói, “Ồ! Vài vị khách quan đến đây để nghỉ trọ?”

“Bốn gian phòng hảo hạng, còn nữa cho thêm một chút rượu và thức ăn.” Bộ Phi Ngừ mỉm cười nói.

Lão bản nghe vậy, cúi đầu mở sổ sách ra, lắc đầu nói, “Vị khách quan ta nói này, ngại quá, chỉ còn lại hai gian phòng thôi.”

“Hà, chỉ còn lại hai gian sao?” Huyết Ảnh cau mày lại, có chút khó xử nói thầm, “Vậy phải làm sao giờ?”

“Ta thấy các vị cũng đừng kén cá chọn canh nữa.” Lão bản lập tức khuyên nhủ, “Mấy ngày nay, mỗi khách điểm tại Tây Trạch Linh đều chật ních, các người vận khí vẫn còn tốt nha, trước kia ở chỗ của ta có hai vị khách nhân, bởi vì xông vào Sâm lâm Mê vụ, mà chết luôn ở trong đó, cho nên giờ ta mới còn trống được hai gian.”

“Thế nhưng có bốn người, chỉ hai gian phòng, làm sao mà ngủ đây?” Huyết Ảnh chu môi hỏi.

“Cái này có gì khó đâu?” Lão bản vỗ hai tay, lời nói mau lẹ, “Hai người nam nhân này một gian, hai người nữ nhân này một gian, cố gắng nhẫn nhịn chút, thoáng cái qua thôi.”

Hai nữ nhân?

Trái tim của Bộ Phi Ngừ lập bộp vài tiếng, vị lão bản này thoạt nhìn cũng đã đến tuổi, không ngờ nhãn lực còn tốt đến như vậy, có thể nhìn thấy rõ nàng là nữ phần nam trang, nhưng rất nhanh nàng liền phát hiện mình nghĩ quá nhiều rồi.

Chỉ thấy lão bản khoa tay múa chân, miệng lầm bầm nói, “Vị công tử hắc y này công tử bạch y này một gian, vị cô nương hồng y và vị cô nương y phục xanh đen ở phía sau cùng một gian, đây không phải là quá thích hợp sao!”

“Cầu nhân, người mắt mù sao, ai là cô nương áo xanh hả!” Dạ Ly mặt đen lại, tức giận mắng to.

“Ồ, đây không phải là cô nương sao?” Lão bản rướn cổ, nhìn Dạ Ly đánh giá lại lần nữa, chỉ thấy con ngươi đen phát sáng, khỏe mắt khinh bạc, giữa hàng lông mày còn điểm một ngọn lửa, làm nổi bật khuôn mặt xinh đẹp đến lạ thường, không khỏi tặc lưỡi tán dương, “Lão già cổ hủ đã sống hơn nửa đời người, còn chưa thấy qua vị công tử nào trưởng thành lại xinh đẹp đến như vậy, so với nữ tử còn đẹp hơn, thực xin lỗi, tại ngài cứ đứng núp ở phía sau, lại không mở miệng nói chuyện, ta tuổi lớn, trong lúc nhất thời nhìn không thấy rõ, còn tưởng nhầm là cô nương nào đó!”

“Ha ha.....” Huyết Ảnh ôm bụng, giậm chân, cười to một hồi, cười đến toàn thân rối loạn, làm sao cũng ngăn không được cười, mọi người trong khách điểm đồng loạt nhìn lại, khiến mặt Dạ Ly đã đen nay càng đen hơn.

Bộ Phi Ngừ và Hàn Nhược Thủy cũng không tìm cách ngăn chặn nụ cười của Huyết Ảnh, trái lại còn đứng sang một bên, Bộ Phi Ngừ thì cúi đầu che miệng cười trộm, Hàn Nhược Thủy mặc dù đã quay mặt sang chỗ khác, nhưng nụ cười vẫn hiện rõ trên mặt.

“Này! Hai người các người muốn cười thì cười to một chút đi, tránh bị ghen mà chết!” Dạ Ly tức giận liếc nhìn hai người bên cạnh chỉ biết lo xem náo nhiệt, đúng là không có nghĩa khí mà.

Bộ Phi Ngừ thu hồi nụ cười trên mặt, hỏi, “Lão bản, ông xem ba người chúng ta có thể ngủ chung một phòng không?”

“Được nha, được nha!” Lão bản gật đầu liên tục, nôn nóng nói bổ sung, “Giường của bọn ta rất lớn, ba người ngủ chung tuyệt đối không có vấn đề gì cả.”

“Vậy quyết định vậy đi.” Bộ Phi Ngừ cũng không hề để ý, dù sao ngày trước nàng và sư huynh cũng thường xuất môn, cũng đã gặp qua các loại tình huống như thế, nhưng khi đó sư huynh đều nhường giường cho nàng ngủ, hiện giờ chỉ có cách làm phiền sư huynh và Dạ Ly nằm ở dưới đất nghỉ ngơi thôi.

Nhìn thấy Bộ Phi Ngừ không có ý kiến gì nữa, Hàn Nhược Thủy liền rút thoi bạc từ bên hông ra, để lên quầy, cười nhạt nói, “Lão bản, nhớ mang thêm một chút rượu và thức ăn đem đến là được rồi.”

“Có ngay!” Lão bản vẻ mặt tươi cười nhận lấy bạc, hô to, “Đinh Tam, mau đến đây chiêu đãi các vị khách nhân này tốt chút nhé!”

Sau khi bốn người an tọa, rất nhanh đã có tiểu nhị mang đến toàn bộ món ăn để lên bàn, ngay lập tức Huyết Ảnh cầm lấy đôi đũa, không thèm để ý hình tượng, ăn lấy ăn để, vài ngày một môi, thực là đói bụng quá đi mất.

Bộ Phi Ngừ tùy tiện gấp lấy một ít thức ăn thả vào trong bát, khỏe mắt liếc nhìn mọi người đang ngồi ăn cơm ở bốn phía, từ trang phục, cho đến binh khí, ít nhiều gì cũng có thể đoán ra bọn họ đều là người của các môn phái, xem ra các đại môn phái ở trên giang hồ đã tụ hội về Tây Trạch Linh rồi, chẳng qua cái khách điểm nho nhỏ này chính là đầm rồng hang hổ, không ít người có võ công cao cường, trong lòng không khỏi xẹt qua một tia lo lắng, cho dù nàng thuận lợi lấy được Thánh Hoa Tuyết Anh từ trong Sâm lâm Mê vụ ra, nhưng khó mà tránh khỏi những nhân sĩ võ lâm chặn đánh bao vây, trong vòng mười ngày ngắn ngủi, còn phải đem Thánh Hoa Tuyết Anh mang về Âm cung, hướng chỉ, sư phụ có thể xuất quan bất kì lúc nào, đến lúc đó sư phụ nhất định sẽ biết nàng đi đến Sâm lâm Mê vụ, thì việc tìm Thánh Hoa Tuyết Anh kia càng không có hi vọng.

“Phi Ngừ, sao muội lại không ăn?” Hàn Nhược Thủy nhìn thấy sắc mặt lo lắng của Phi Ngừ, hiểu rõ suy nghĩ của lòng nàng, nên mỉm cười an ủi, “Thuyền đến đâu cầu tự nhiên thẳng, mọi chuyện đều có biện pháp.”

“Đúng rồi, đúng rồi!” Dạ Ly tiến lên phía trước, lên tiếng phụ họa, vụng trộm lấy tay chỉ vị nữ tử hồng y cạnh bên đang cúi đầu ăn cơm, ý tứ sâu xa nói, “Dù sao phiền toái cũng phải giải quyết từng cái một, nhưng đầu tiên chúng ta nên giải quyết phiền phức này trước đã.”

Phi Ngừ và Hàn Nhược Thủy quay đầu nhìn lại vị nữ tử hồng y đang nồng nhiệt ăn cơm, hai người đồng loạt cười thầm, hiểu được ý tứ của Dạ Ly.

Phải rồi, phiền phức lớn nhất chính là vị nữ tử bên cạnh đây, Sâm lâm Mê vụ nguy hiểm như thế, võ công của Huyết Ảnh chỉ như gà mờ, tất nhiên nàng không thể để muội ấy vào đó, cho dù ép muội ấy ở lại khách sạn đi nữa, với cá tính của muội ấy, nhất định sẽ lên lút đi vào, dưới tình thế cấp bách hiện giờ chỉ có thể sắp xếp ổn thỏa muội ấy rồi tính.

Bộ Phi Ngừ gấp một ít thức ăn đưa vào trong chén của nữ tử hồng y, tiện miệng nói ra, “Mạn Nghiêu, sáng mai, ta sẽ bảo Dạ Ly đưa muội trở về.”

“Là sao?” Huyết Ảnh nghe vậy ngẩn ra, ngẩng đầu suy đoán nói, “Các người chê ta vướng víu, muốn bỏ ta một mình ở lại?”

“Đương nhiên là không phải rồi!” Bộ Phi Ngừ lắc lắc đầu, suy nghĩ ra một lí do chính đáng, thành khẩn nói, “Cho đến lúc này Mộng Dao cũng chưa dùng bỏ câu đưa tin cho ta, giải thích rõ sư phụ vẫn chưa có xuất quan, thời gian đã lâu như vậy, ta rất lo lắng cho sư phụ, cho nên, ta hy vọng muội trở về xem bà một chút, dù sao trong mấy người chúng ta chỉ có mỗi mình muội là biết y thuật thôi.”

“Như vậy đi.” Huyết Ảnh buông đũa xuống, chợt ấp úng ngập ngừng nói. “Ta muốn nói cho các người biết sự thật về một chuyện, nhưng các người nghe xong, không được mắng ta.”

“Nói đi, muội lại gây ra họa gì sao?” Bộ Phi Ngừ cười nhạt nói.

“Kỳ thực trong vòng một tháng sư phụ sẽ không xuất quan được.” Huyết Ảnh giải thích, “Ta đốt huân hương ở trong phòng luyện công của sư phụ, lại bỏ thêm chút được, cho nên sư phụ phải mất thêm nhiều thời gian so với bình thường để điều tức nội lực, giảm bớt dư độc.”

“Cái gì?” Dạ Ly cứng lưỡi, nhỏ giọng khiển trách, “Nha đầu nguoi nha, lá gan cũng lớn quá rồi.”

“Ta cũng không còn biện pháp nào nha, thân thể sư phụ ngày càng yếu đi.” Huyết Ảnh có chút bĩu môi ủy khuất, “Hết lần này đến lần khác sư phụ sẽ không đồng ý để chúng ta đi đến Sâm lâm Mê vụ, nếu bà xuất quan rồi, lại biết rõ chúng ta đều chạy đến đây, nhất định sẽ đuổi tới, bắt chúng ta trở về, cho nên, ta chỉ có thể dùng biện pháp này để kéo dài thời gian, nhưng mà các người yên tâm, huân hương kia sẽ không tồn tại gì đến thương thể của sư phụ.”

Mặc dù trong lòng Bộ Phi Ngừ rất tán thành cách làm này của Huyết Ảnh, nhưng ngoài mặt lại ra vẻ nghiêm trang, hí mắt đe dọa, “Muội cho rằng sư phụ có thể hồ đồ như vậy sao? Nếu để sư phụ phát hiện ra, muội nhất định sẽ bị giam vào phòng tối suốt một tháng đó.”

“A, không phải chứ?” Huyết Ảnh có chút chột dạ hỏi.

Nhân cơ hội, Bộ Phi Ngừ liền nháy mắt với Dạ Ly, Dạ Ly lập tức hiểu ra, liền bắt đầu thêm dầu thêm mỡ dọa dẫm Huyết Ảnh, “Đương nhiên có, cung chủ là người lợi hại ra sao mà! Bất luận là gì cũng đừng mong tránh được pháp nhãn của bà, đến lúc đó đừng nói là bị nhốt ở nơi đó một tháng, có lẽ hai tháng, ba tháng, hay bốn tháng, hoặc năm tháng.....Ngẫm lại thì quá tuyệt vời nha!”

“Đù rồi, đừng nói nữa!” Huyết Ảnh nghĩ đến cái nơi tăm tối kia, liền cảm thấy sợ đến nổi cả da gà, hàm răng không tự chủ được mà bắt đầu run lên, “Vậy ta phải làm sao bây giờ?”

“Biện pháp tốt nhất chính là muội mau chóng trở về, đem huân hương kia đổi lại, thừa dịp sư phụ chưa phát hiện mà tiêu hủy chứng cứ.” Bộ Phi Ngừ nghiêm trang nói, nhưng trong lòng thờ phào nhẹ nhõm, cuối cùng thì nha đầu này cũng cắn câu rồi.

“Được, muội lập tức trở về.” Huyết Ảnh bị dọa đến hoang mang, không dám nghĩ thêm gì nữa, từ nhỏ đến lớn nàng sợ nhất là sư phụ phạt nàng đến phòng tối, “Nhưng ta muốn Nhược Thủy ca ca đưa ta trở về, vạn nhất sư phụ có nổi giận, còn có người che chắn cho ta một chút, nếu không, có chết ta cũng không trở về!”

“Sư huynh, ngày mai huynh đưa Huyết Ảnh trở về có được không?” Bộ Phi Ngừ nhìn Hàn Nhược Thủy, trưng cầu ý kiến của hắn.

“Còn muội thì sao hả?” Hàn Nhược Thủy trầm giọng nói, trong mắt dề nên cảm xúc lo lắng, “Muội dự định một mình đi vào Sâm lâm Mê vụ?”

“Sư huynh, huynh yên tâm, nếu không nắm chắc được mười phần, ta sẽ không hành sự quá kích động.” Bộ Phi Ngừ cố làm ra vẻ thoải mái cười cười, “Hiện giờ, chúng ta phải lấy đại cục làm trọng, huynh cũng không hy vọng Mạn Nghiêu có bất kì thương tổn gì, đúng không?”

“Được rồi.” Hàn Nhượng Thủy chỉ than nhẹ một tiếng, nói thỏa hiệp, “Sau khi đưa Mạn Nghiêu trở về, ta sẽ mau chóng quay lại, mọi nhất định phải chờ ta, không được hành động thiếu suy nghĩ.”

“Được.” Bộ Phi Ngữ không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể nhận lời trước, dù sao chuyến đi này của Hàn Nhượng Thủy có thể quay lại nhanh chóng hay không thì rất khó nói, vạn bất đắc dĩ vào lúc ấy, nàng chỉ có thể nuốt lời thôi.

“Dạ Ly, thay ta xem chừng Phi Ngữ, tuyệt đối không thể để muội ấy một mình xông vào Sâm lâm Mê vụ.” Hàn Nhượng Thủy vẫn có chút không an tâm, nhấn nhủ lại một câu.

“Chuyện này....” Dạ Ly có chút khó khăn, Bộ Phi Ngữ quyết tâm làm chuyện gì, hần sao có thể ngăn cản được, lại nhìn thấy ánh mắt hàm chứa ý tứ cảnh cáo của Bộ Phi Ngữ, đành chịu, nói ra, “Được rồi, dù có liều cái mạng này ta cũng sẽ để ý đến nàng ấy.”

“Quyết định vậy nhé, mọi người mau ăn nhanh đi.” Bộ Phi Ngữ vội vàng ngắt lời, ánh mắt nhẹ lướt qua mọi người chung quanh, nhắc nhở, “Sau khi ăn xong, chúng ta trở về phòng bàn bạc với nhau một chút làm sao có thể giải quyết các phiền toái còn lại, ở đây nhiều người, không tiện nói nhiều được.”

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Dư thừa phòng trống.

“Công tử, trên lầu có một vị khách nhân nói rằng hần đang còn dư lại một gian phòng, có thể nhường lại cho ngài.” Tiểu nhị đột nhiên chạy đến.

Bộ Phi Ngữ nhìn theo hướng chỉ của tiểu nhị, ngẩng đầu, nhìn về phía lầu cao, mỹ mâu híp lại, ánh mắt ngừng lại trên bóng dáng màu tím, thật lâu cũng chưa dời đi.

“Công tử đó thật anh tuấn nha, khiến người ta nhìn đến cũng rất dễ chịu.” Huyết Ảnh tán thưởng một tiếng, si ngốc nhìn người trên lầu, một thân áo bào màu tím hoa lệ, ngũ quan tuấn mỹ vô song, mặc dù hần chỉ yên tĩnh ngồi nơi đó, nhưng phong thái thì cực kì thanh tú, phong vận độc tôn, trên người lại có được khí chất thanh hoa cao quý nói không nên lời.

Bộ Phi Ngữ cũng không tranh khỏi ánh mắt của vị nam tử ở trên lầu đang phóng tới, chỉ ngồi yên lặng, độ mắt với hần, trong đầu là vô số suy nghĩ nhanh chóng vụt qua, vì sao hần lại xuất hiện ở nơi này?

“Phi Ngữ, hần tựa như chỉ nhìn mỗi một mình tỷ, hai người biết nhau sao?” Huyết Ảnh tò mò sít lại gần hỏi.

Bộ Phi Ngữ không trả lời, ánh mắt khẽ biến đổi, chợt nàng nhớ lại trong phủ của hần còn có vị công chúa Ngọc Nhị cũng đang bị trúng độc, mấy năm qua vẫn phải chịu sự hành hạ của Di tâm tử*, vào lúc này, hần đến Tây Trạch Linh chắc hần cũng là vì nàng ấy rồi, không hiểu vì sao trong lòng lại dâng lên một cảm giác chua xót.

(Di tâm tử: tên của loại độc được)

“Công tử, gian phòng kia ngài có lấy hay không?” Tiểu nhị lại mở miệng nhắc nhở.

“Ta với vị công tử trên lầu kia không quen không biết, gian phòng kia để lại cho hần thì hơn.” Bộ Phi Ngữ thu hồi ánh mắt, nhàn nhạt trả lời, không ngờ nàng và hần lại vì một thứ bảo vật mà gặp nhau vào lúc này, chỉ tiếc mục đích thì khác nhau, hần là vì trắc phi, mà nàng là vì sự phụ của mình, cho nên vào lúc này giữa bọn họ vẫn không nên dây dưa với nhau, sẽ tốt hơn.

“Vậy ta liền quay trở lại, chuyển lời nói của ngài cho vị công tử kia.” Tiểu nhị gật đầu, xoay người, vội hướng về phía trên lầu mà đi.

“Thì ra hai người không hề quen biết nhau!” Huyết Ảnh cảm thấy tiếc tiếc một hồi, về phần vì sao nàng lại luyến tiếc thì nàng không thể nói được, lại ngẩng đầu nhìn lên trên lầu, vừa vận trông thấy tiểu nhị kia đang nói gì đó bên tai vị công tử kia, ngay lập tức sắc mặt của vị công tử áo tím liền lạnh xuống.

Đạm nguyệt lung sa, gió nhẹ thổi vào, trên bầu trời đầy những ngôi sao nhỏ, chợt sáng chợt tối, khiến cho bầu trời cao thăm thẳm như được tô thêm vẻ đẹp mộng lung.

Sau khi dùng cơm tối xong, Huyết Ảnh liền trở về phòng mình nghỉ ngơi, Hàn Nhượng Thủy, Dạ Ly, Bộ Phi Ngữ, ba người cùng nhau chậm bước đi về phía gian phòng của họ, đi tới trước cửa, một bóng dáng màu tím chợt xuất hiện, giữ lấy tay Bộ Phi Ngữ, vội vàng kéo ra ngoài, “Theo ta!”

“Ngài làm gì vậy!” Bộ Phi Ngữ không kịp phản ứng, ngay giữa lúc kinh ngạc đã bị Sở Lăng Yên kéo đi.

“Phi Ngữ....” Dạ Ly nhận ra vị nam tử đó chính là người vừa rời ở trên lầu cao, đang định đuổi theo, liền bị Hàn Nhượng Thủy ngăn lại.

Dạ Ly không khỏi buồn bực hỏi, “Hần là ai vậy, tại sao lại có thể kéo Phi Ngữ đi như thế chứ?”

Hàn Nhực Thủy nhìn xem bóng dáng đang vội vàng rời đi, chỉ khẽ thở dài một tiếng, “Thôi bỏ đi, cứ để nàng đi đi.”

Sở Lăng Yên kéo tay nàng một đường đi mất, đi đến một nơi yên tĩnh thì mới ngừng lại, trầm giọng hỏi, “Nàng tính ngủ chung một phòng với bọn họ sao?”

Bộ Phi Ngừ tức giận phất tay Sở Lăng Yên ra, nhàn nhạt nói, “Có gì không được sao?”

“Nàng.....” Sắc mặt Sở Lăng Yên tối sầm lại, cắn răng nói, “Chẳng lẽ nàng không biết nam nữ thụ thụ bất tương thân sao?” Một nữ tử như nàng sao có thể ngủ chung một phòng với hai nam tử được chứ!”

“Nam nữ thụ thụ bất tương thân?” Bộ Phi Ngừ cười cười, bộ dáng không cho là đúng, đôi mắt xinh đẹp là một mảnh trong suốt, “Ngài nhìn cho rõ, hiện giờ ta đang mặc trang phục của nam nhân, nếu ta ngủ chung một phòng với nữ tử mới là tiêu đề để người ta bàn luận đó.”

“Nàng....” Sở Lăng Yên sững người, cũng không tìm ra lý do gì để phản bác lại, trực tiếp dờ dờ vô lại, “Mặc kệ là sao, ta nhất định không cho phép nàng ngủ chung một phòng với bọn họ! Một lát, một khắc cũng không được!”

“Ngài dựa vào cái gì mà không cho phép ta hả?” Bộ Phi Ngừ trừng ra bộ dáng hùng hồn trả lời lại, nhưng vẫn duy trì khoảng cách với Sở Lăng Yên, tránh cho hấn 'ám toán' nàng.

“Chỉ bằng.....” Sở Lăng Yên dừng lại, chợt nhớ tới cái gì đó, khoe miệng lại nở ra một nụ cười vui vẻ, “Chỉ bằng nàng đã là người của ta.”

“Ngài....” Duệ khí của Bộ Phi Ngừ liền bị hạ bệ, nàng quả chưa quen đối mặt với sự tình say rượu hôm đó, đành phải vội nói sang chuyện khác, “Ngài đưa ta đến đây, không phải chỉ muốn hỏi về loại chuyện nhảm chán này chứ? Nếu là như vậy, ta không tiếp nữa.”

Bộ Phi Ngừ xoay người rời đi, chưa đi được mấy bước, đã bị kéo trở về, nàng không nhịn nữa, tức giận nói, “Sở Lăng Yên, ngươi muốn cái gì đây?”

“Ta hỏi nàng, nàng đến Tây Trạch Linh này là để làm gì?” Sở Lăng Yên nhíu mày, thần sắc mang theo vài phần nghiêm túc.

Cuối cùng cũng hỏi thẳng vấn đề rồi sao? Bộ Phi Ngừ cười cười, không thẳng thắn trả lời, chỉ nói, “Ngươi đến đây làm gì, ta tới đây làm đó thôi.”

“Hử? Phải không?” Sở Lăng Yên nhẹ khiêu mi, ôm vai dựa vào góc tường, giọng nói ung dung tựa hồ đang nghiền ngẫm gì đó, “Biên thành xảy ra chút chuyện, ta chỉ tiện đi ngang qua đây, chẳng lẽ nàng cũng chỉ là đi ngang qua sao?”

“Ngươi.....” Bộ Phi Ngừ nhất thời cứng họng, chẳng lẽ hấn không phải vì Thánh Hoa Tuyết Anh mà đến sao? Làm sao có thể, trên thế gian này làm sao có chuyện trùng hợp đến như vậy chứ, chỉ là đi ngang qua sao?

“Ngươi không muốn nói thì thôi, dù sao tự trong lòng ai nấy đều biết rõ.” Bộ Phi Ngừ cười cười, thông dong xoay người, “Ta còn có việc, xin đi trước.”

“Nàng trở lại cho ta!” Sở Lăng Yên đưa tay kéo về, liền đã ôm được Bộ Phi Ngừ ở trong lòng, cánh tay mạnh mẽ vững vàng chế trụ eo nàng, đem cả thân thể nàng và hấn lui về phía sau, lui đến một góc tường tối.

“Ngươi mau buông ra....” Bộ Phi Ngừ còn chưa nói xong, Sở Lăng Yên đã cúi đầu hôn xuống, hơi thở mang theo tia bá đạo và cường thế, đầu lưỡi ở trong môi nàng nhiệt liệt quấn lấy, liên tục không ngừng, không chừa đường lui.

Bộ Phi Ngừ bị nụ hôn bất thành hình này làm cho giật mình quên mất phản kháng, chỉ cảm thấy mỗi hơi thở của nàng đã bị người ta cướp đi, chờ đến lúc kịp phản ứng, lại phát hiện thân thể không nhúc nhích được, thì ra trong lúc bất cẩn, nàng đã bị điểm huyệt, nàng đã đề phòng kỹ như vậy, không ngờ vẫn bị mắc bẫy của hấn, một trận lửa giận từ đáy lòng dâng lên, đôi mắt xinh đẹp căm tức nhìn vị nam tử ở trước mắt.

“Phi Ngừ, ta nhớ nàng.” Sở Lăng Yên gắt gao nhìn chăm chăm nữ tử bạch y, ánh mắt ôn nhu như nước, giọng nói khàn khàn mang theo tia ảm đạm, mặc dù chỉ là vài ngày không thấy, nhưng lại khiến hấn cảm thấy như đã trải qua mấy kiếp, trong lòng không thể không chế được nỗi nhớ nhung, hấn bắt đầu có chút hối hận khi để nàng đi rồi.

Bộ Phi Ngừ hơi ngẩn ra, đôi mắt xinh đẹp nhẹ hạ, tất cả phòng bị vào giờ khắc này đều bị đánh tan, vốn trái tim lạnh lẽo cũng bởi vì câu nói này của hấn mà tan chảy, trong lúc thất thần, người đã bị hấn ôm vào lòng, bế lên, nhanh nhẹn rời đi.

Xa xa, trùng hợp vị tiểu nhị kia đi ngang qua chứng kiến được cảnh vừa rồi, giật mình cả nửa ngày vẫn chưa kịp phục hồi, chỉ lâm bảm tự hỏi, “Hai vị nam nhân kia vừa mới hôn nhau?” Tiểu nhị đứng ở nơi đó, đĩa ăn trong tay rơi xuống, phát ra một tiếng vang thật lớn, rồi cuộc cũng kéo được hồn hấn trở về, ngay lập tức cả người đều nổi cả da gà, lắc đầu tiếc hận, không ngờ hai người nam tử kia tuần nọ như thế, lại có sở thích đoạn tụ chi phích.

Bạn đang đọc truyện *Thay Gã, Trốn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.